
TERESA
MEDEIROS
Unutulmaz
Öpücük
PEGASUS

Giriş

Sterling Harlow'un, konuk odasının penceresinden dışarıyı görebilmesi için bir divan çekip parmak uçlarında yükselmesi gerekti. Kolunun üzerinde sırnaşıp duran tombul sarı kedi olmasaydı işi çok daha kolay olabilirdi belki. Sıcak nefesi serin camın üzerinde kusursuz bir yuvarlak oluşturdu. Buğuyu koluyla sildi ve tam o esnada, zarif bir yolcu arabasının, kireç badanalı malikâneye giden dolambaçlı yolda yavaşlayıp kayarak durduğunu gördü. Üniformalı, peruklu bir uşak arabanın arkasından aşağıya atlayıp kapıyı açmak için harekete geçtiğinde, Sterling iyice öne eğilerek burnunu cama yapıştırdı.

"Daha önce hiç gerçek bir Dük'le tanışmamıştım, Nellie," diye fısıldadı, ne zamandır kıvranmakta olan, yanından hiç ayırmadığı biricik arkadaşı tekir kediye coşkuyla sarılarak.

Annesiyle babası büyük amcasının onları ziyaret etme lütfunda bulunacağını söylediğinden beri Sterling, uyanık olduğu her dakikayı bir Dük'ün resmine rastlayabilmek için masal kitaplarını canla başla tarayarak geçirmişti. Sonunda, amcasını Odysseus'la Kral Arthur karışımı bir adam olarak hayal etmekle yetinmek zorunda kalmıştı: iyi yürekli, cesur, geniş omuzlarının üzerine atılmış kırmızı kadife peleriniyle oldukça asil görünen ve muhtemelen göğsünden aşağıya parlak bir kılıç sarkan bir adamı.

Birgül_35

Arabanın kapısı açılırken ve güneş, arabanın cilalı tentesine resmedilmiş hanedan armalarının üzerinde ışıl ışıl parlarken, Sterling nefesini tuttu.

"Sterling!" Annesinin tiz sesi, diken üstünde bekleyen çocuğu yerinde zıplattı; o kadar ki, Sterling az daha tepetaklak divandan aşağıya yuvarlanacaktı. Nellie bir hamlede sıçrayarak kollarının arasından kurtuldu ve perdelerin arkasına sığındı.

"Çabuk buraya gel! Seni hizmetçilerden biri gibi aval aval bakarken bulmak amcanın hiç hoşuna gitmeyecektir."

Sterling, sadece tek bir hizmetçiye paralarının yettiğini annesine hatırlatmanın pek de akıllıca olmayacağına karar verdi ve divandan aşağıya atladı. "Dük burada, anneciğim! O burada! Ve dört beyaz atın çektiği bir yolcu arabasıyla geldi, tıpkı Zeus ya da Apollon gibi!"

"Ya da şeytanın ta kendisi," diye homurdandı annesi, parlak saçlarının kusursuzluğuna gölge düşüren o her zamanki inatçı lüleyi düzleştirmek için parmaklarını yalayarak.

Annesi çocuğun mantosundaki kedi tüylerini fırçayla temizleyip minik kravatını onu nefessiz bırakacak kadar sıkı bağlarken, Sterling kımıldamadan durmaya çalıştı. Dük'ün karşısına en yakışıklı haliyle çıkmak istiyordu. Annesiyle babasının koltuklarını kabartmak. Bunu başarabilirse, babası Londra'da gecelemekten, annesi de her akşam ağlayarak uykuya dalmaktan vazgeçerdi belki. Annesinin bastırmaya çalıştığı hıçkırıklar geçen hafta onu bir değil, birkaç kez uyandırmıştı çünkü.

"İşte, oldu." Annesi geri çekildi ve onu baştan aşağıya süzdü. "Çok yakışıklı bir küçük beyefendi oldun."

Yüzü aniden, öncesinde hiçbir belirti göstermeksizin düşüverdi. Arkasını dönüp mendilini dudaklarına bastırdı.

Sterling afallamış ve endişelenmiş bir halde ona bir adım yaklaştı. "Anne? Ağlıyor musun?"

Birgül_35

Annesi onu eliyle uzaklaştırdı. "Saçmalama. Gözüme bir şey kaçtı. Mutfaktaki ateşin közü, sanırım. Ya da Nellie'nin tüyü. Öyle bir şey işte."

Sterling kısacık ömründe ilk kez annesinin yalan söylüyor olduğundan kuşkulandı. Daha fazla üsteleyemeden, konuk odasının kapıları açılıverdi.

Sterling döndü. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atarken, annesini çoktan unutmuştu bile.

Babası girişte durdu; genelde mavi damarları uzaktan seçilecek kadar saydam ve solgun olan yanakları bu kez burnu kadar kırmızıydı. Normalde gözlerinin bu şekilde ışıl ışıl parlaması, kumar masasında şansının yaver gitmiş olduğunun işaretiydi. Ya da en az üç şişe şarap devirmiş olduğunun.

"Ellie. Sterling. Size amcamı takdim etmekten büyük şeref duyuyorum: Huzurlarınızda Devonbrooke hanedanının altıncı Dük'ü, Granville Harlow."

Dük Sterling'in babasını sabırsızca kenara iterek salondan içeriye girdi; çamyarması gibi bir uşak da onun peşinden geldi. Sterling Dük'ün gösterişli bir kırmızı pelerin yerine düz, hiçbir özelliği olmayan siyah bir frak ve her tür süsten yoksun, sade bir dizaltı pantolon giymiş olduğunu fark edince büyük hayalkırıklığına uğradı. Omuzları hiç de geniş değildi; aksine, dar ve kamburdu ve her an çökecekmiş gibiydi. Kalın kaşları soluk, cansız gözlerine gölge düşürüyor; tel tel beyaz saçlardan kırpık bir çember çıplak, parlak kafasını çevreliyordu.

Sterling adamın uzun, sivri burnunun seğirmeye başladığını gördü. Dük korkunç gürültülü bir biçimde hapşırarak odadaki herkesi yerinde zıplattı.

"Burada kedi var, değil mi?" Gözlerini kısıp kabul salonunu şöyle bir taradı. "Götürün onu buradan. O pis mahluklara tahammül edemiyorum."

Birgül_35

"Çok özür dilerim, efendim. Bilseydim, onu da ahıra, diğer hayvanların yanına kapatırdım." Sterling'in annesi özürler gevelemeye devam ederek pencerenin mandalını açtı ve Nellie'yi bir çırpıda dışarıya, bahçeye yolladı.

Sterling itiraz edecek oldu ama Dük buz gibi bakışlarını kediden ona çevirince, çocuğun kanı dondu.

"Zamanlamanız mükemmel, efendim. Tam da çay saatine yetiştiniz." Annesinin dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Aşçıma sizin için buz gibi serin şerbetler hazırlattım ve..."

"Çene çalacak vaktim yok," diye kestirip attı Dük, kadıncağızın gülümsemesini anında yok ederek. "Bir an önce Londra'ya dönmek zorundayım. Benim konumumdaki birinin burada oturup aylaklık etmekten çok daha önemli işleri olduğunu siz de takdir edersiniz sanırım."

Dük ona yaklaşırken, bu kez Sterling'in burnu seğirmeye başladı. Yaşlı adam göründüğünden bile daha kötü kokuyordu; asırlardır tavanarasında saklanan, güvelerin karnını doyurduğu eski iç çamaşırları gibi.

"Delikanlı bu mu?" diye böğürdü.

Sterling'in babası annesinin yanına giderek kolunu kadının beline doladı. "Ta kendisi. Bu, bizim küçük Sterling'imiz."

Dük eğildi ve yüzünü Sterling'e yaklaştırdı. Çocuk, burnunun dibine kadar giren adamın karşısında bir adım gerilemek zorunda kaldı. Üst dudağının çarpık bir biçimde kıvrılmasına bakılırsa, Dük gördüklerinden hoşlanmamışa benziyordu. "Yaşına göre biraz fazla ufak tefek, değil mi?"

Babasının kahkahası biraz fazla içtendi sanki. "Daha yedi yaşında, Lordum. Hem, ben de biraz geç serpilmiştim doğrusu."

Birgül_35

Dük, Sterling'in kulağını çekince, çocuk önceden kulağının arkasını yıkamayı akıl etmiş olduğuna içten içe sevindi. Ancak bu küçük düşürücü hareketin etkisinden henüz kurtulamamıştı ki Dük çocuğun üst dudağına uzandı, dudağı çekiştirdi ve çocuğun dişlerini incelemeye koyuldu.

Sterling geri çekildi ve Dük'e şüpheyle baktı. İçinden adamı ısırmak geldiyse de, tadının kokusundan daha kötü olabileceğinden korkarak hemen vazgeçti.

Annesi, babasının baş işaretine uyarak bir adım öne çıktı. "Uysal bir çocuktur, Lordum. Ve çok temiz, cömert bir kalbi vardır. Küçük bir melektir benim oğlum."

Dük'ün alaycı homurtusu, bu tip niteliklere kıymet vermediğini göstermeye yetmişti.

Sterling'in annesi eteğinin kenarını eliyle sımsıkı kavradı. "Ama çok da zekidir. Şeytana pabucunu ters giydirir. Harflerle ve rakamlarla arası bu kadar iyi olan başka bir oğlan daha tanımıyorum."

Dük, Sterling'in etrafında dönmeye başladığında, çocukcağız kendini aç bir yırtıcının gözüne kestirdiği leziz bir hayvan leşi gibi hissetti. Kısa ve gergin bir sessizlikten sonra yaşlı adam nihayet dönmeyi bıraktı ve geri çekildi. "Değerli vaktimi boşa harcamaya niyetim yok. Bununla idare etmek durumundayım artık."

Annesi elini ağzına götürdü. Babası rahat bir nefes aldı.

Sterling kendini o kadar çaresiz hissetti ki daha fazla dayanamadı. "İdare etmek mi? Beni ne yapacaksınız, acaba? Anlamıyorum. Bu adam neden söz ediyor, anne? Baba?"

Babası ona gülümsedi, yüzü sevinçten parlıyordu. "Sana muhteşem bir sürprizimiz var, evlat. Amcan Bay Granville seni varisi yapmayı kabul etme lütfunda bulundu. Bundan böyle *onun* küçük oğlu olacaksın."

Birgül_35

Sterling dehşet dolu bakışlarını babasından annesine çevirdi. "Ama ben *onun* küçük oğlu olmak istemiyorum. Ben *sizin* küçük oğlunuz olmak istiyorum."

Amcası sarı dişlerini göstererek gülümsedi. Sterling'in ömründe gördüğü bütün öfkeli bakışlardan daha tehditkâr bir gülümsemeydi bu. "Bundan böyle kimsenin küçük oğlu olmayacak. Çocukları şımartmak doğru değildir. Onu en kısa zamanda, gerçek bir erkek yapacağım."

Sterling'in babası üzüntüyle başını salladı. "Biliyor musun, Sterling, Lord Devonbrooke'un karısı cennete gitti."

"Ondan kaçmak için mi?" Sterling amcasına meydan okurcasına baktı.

Babasının kaşları onu ikaz etmek istercesine çatıldı. "Cennete gitti çünkü çok hastaydı. Ne yazık ki ona bir oğul veremeden öldü. Lord bizim kadar şanslı değildi."

"Çıtkırıldım budala, beni bir kızla bir başıma bıraktı," diye patladı Dük. "Bir kız evlat. O veledin bana hiçbir faydası yok ama sana arkadaşlık edecektir."

"Duydun mu, Sterling?" Annesi babasının elini sıkı sıkı kavradı; o kadar ki, parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesildi. "Kız kardeşin olacak. Ne güzel, değil mi? Ve Londra'da kocaman bir malikânede yaşayacaksın. Bir sürü oyuncağın ve üstüne binip gezebileceğin bir de midillin olacak. Paranın satın alabileceği en iyi eğitimi alacaksın ve yaşın geldiğinde amcan seni büyük bir Avrupa turuna yollayacak. Bundan böyle hayatta hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyeceksin." Şimdi yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ve günün birinde, tabii bundan yıllar sonra, çok uzun yıllar sonra..." diye ekledi, Dük'e ürkek bir bakış atarak, "Devonbrooke Dükü *sen* olacaksın."

"Ben Dük olmak istemiyorum," diye haykırdı Sterling, kendisinden ürperecek kadar hararetli bir biçimde. "Olmayacağım da. Beni zorla Dük yapamazsınız!"

Birgül_35

O an tek düşüncesi oradan kaçıp gitmek olan Sterling amcasının etrafından dolanıp son sürat kapıya koşmaya başladı. Ama uşağı hesaba katmamıştı. Adam Sterling'i kaptığı gibi şişkin kolunun altına aldı ve çocuk tüy gibi hafifmişçesine, onu öylece havada tutmaya devam etti.

Paniğe kapılan Sterling tepinip debelenmeye başladı. Kendi öfkeli çığlıklarından başka hiçbir şey işitmiyordu artık.

Derken metal paraların şangırtısı geldi kulağına.

Sessizliğe gömülen Sterling, gözyaşlarını savuşturmak için gözlerini kırpıştırdı ve babasının, Dük'ün az önce ona fırlatmış olduğu şişkin bir para kesesini kavramakta olduğunu gördü.

Yaşlı adamın gözlerinde şeytani bir zafer pırıltısı vardı. "Sevgili yeğenim, Arden Malikânesi'nin borcu da buna dâhildir; tıpkı kararlaştırdığımız gibi. Bundan böyle kumar masalarında ne kadar bahtsız olursan ol, sokakta alacaklılar tarafından kovalanmayı asla dert etmen gerekmeyecek."

Sterling kaskatı kesildi; durumu kavramaya başlamıştı.

Onu satıyorlardı. Annesiyle babası onu buz gibi gözleri ve sapsarı dişleri olan bu iğrenç adama satıyordu.

"İndir beni."

Sterling'in sözleri konuk odasında yankılandı ve odanın içindeki herkes bir an için donup kaldı. Bu sözler öyle büyük bir otoriteyle söylenmişti ki iri kıyım uşak bile ona karşı durmaya cesaret edemedi. Sterling adamın kollarından aşağıya kaydı ve dimdik ayakta durdu. Gözleri ıslak değildi artık; kupkuru ve alev alevdiler.

Granville Harlow'un ağzı seğirdi; hayranlığını gizleyemedi. "Genç delikanlıların gövde gösterisinde bulunmalarında bir sakınca görmüyorum. Ancak ağlayıp sızlaman bittiyse, ailenle vedalaşmaya başlasan iyi olur."

Birgül_35

Annesiyle babası çekinerek Sterling'e yaklaştılar; sanki birer yabancıymışlar gibi. Annesi kapının yanında dizlerinin üzerine çöktü, babasının eli omzundaydı. Oğluna sarılmak için kollarını açtı.

Sterling bunun, kollarını annesine dolayıp yüzünü onun yumuşacık göğsüne gömmek için son şansı olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatıp onun kestane rengi, pırıl pırıl saçlarına sinmiş portakal çiçeği kokusunu içine çekmek için son şansı. Annenin bastırmaya çalıştığı feryat çocuğun iliklerine işlediyse de, Sterling onun yanından geçip gitti ve tek söz etmeden kapıdan çıktı. Küçük omuzlarına bakan, onun şimdiden Devonbrooke Dükü olduğunu sanırdı.

"Bir gün anlayacaksın, evlat," diye seslendi babası oğlanın arkasından. "Bunu senin iyiliğin için yapmış olduğumuzu bir gün anlayacaksın."

Sterling yolcu arabasına yerleşirken, annesinin kesik hıçkırıklarının sesi de yavaş yavaş kayboldu. Amcası arabaya bindi ve araba hareket ederken çocuğun gördüğü son şey, konuk odasının dışındaki pencere pervazına oturmuş, sahipsiz ve terkedilmiş bir halde onun arkasından bakan Nellie oldu.

Birgül_35

Birinci Kısım

Şeytanın yokluğunda,
Onca ok arasında,
Yoktur tek bir tane kalp için
Tatlı bir ses gibi

-George Noel Gordon, Lord Byron
(Don Juan, Kanto XV)

MODÜLER

Birgül_35

Birinci Bölüm

Canım oğlum,

Bu mektubu kaleme alırken ellerim titriyor...

Şeytan, Devonbrooke Malikânesi'ne gelmişti.

Onu getiren ne dört safkan beyaz at ne de alev alev bir kükürt patlamasıydı. O, bal rengi altın saçlar ve melek gibi bir çehreyle, yedinci Devonbrooke Dükü Sterling Harlow suretinde malikâneyi ziyaret etti. Ayaklarının dibinde, kendi aslansı zarafetiyle uyumlu bir biçimde salınarak ona eşlik eden iki benekli çoban köpeğiyle, son yirmi bir yıldır evi bildiği görkemli köşkün mermer koridorlarını arşınlıyordu şimdi.

Parmaklarını kayıtsızca şıklatarak köpekleri durdurdu, sonra çalışma odasının kapısını açtı ve kuzeninin daha ne kadar onu fark etmemiş gibi yapmaya devam edeceğini merak ederek, eşiğe yaslanıp beklemeye koyuldu.

Kuzeni önündeki deftere bir şeyler karalamaya devam etti. Bu birkaç dakika sürdü; ta ki sinirli ve şiddetli bir *t* darbesi sayfanın

Birgül_35

üzerinde çirkin bir mürekkep lekesi bırakana dek. Pes edercesine içini çeken kız, tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden Sterling'e baktı. "Bakıyorum, Napolyon sana görgü nedir öğretmemiş."

"Aksine," diye karşılık verdi Sterling, tembel bir gülümsemeyle. "Ben ona birkaç şey öğrettim. Sırf benden uzaklaşabilmek için Waterloo Savaşı'ndan sonra tahttan çekildiği söyleniyor."

"Londra'ya döndüğüne göre, sürgünde ona katılmayı düşünebilirim."

Sterling odadan içeriye girerken, kuzeni tıpkı bir terzi mankeni gibi kaskatı ve hareketsiz durdu. Her nasılsa, Diana, Londra'da, çalışma masasının deri ve maun ihtişamının ardında, muhtemelen varlığıyla sınırtmayan tek kadındı. Her zamanki gibi, dönemin dilberlerinin pek sevdikleri o soluk pastellerden ve bakirelere özgü beyazlardan büyük bir özenle kaçınmış, ihtişamlı orman yeşili ve şarap renklerine bürünmüştü. Siyah saçları, saç köklerinin alnının ortasında oluşturduğu üçgenin zarafetini vurgulayan sade bir topuzla geride toplanmıştı.

"Ne olur surat asma, kuzenciğim," diye mırıldandı Sterling, kızın yanağına bir öpücük kondurmak için eğilerek. "Bütün dünya bana kınayan gözlerle baksa bile bunu kaldırabilirim. Ama sen bakınca kalbime bir hançer saplanıyor."

"Bir kalbin olsaydı, buna inanabilirdim." Sterling'in öpmesi için başını kaldırırken, katı ve inatçı dudakları gevşeyip yumuşadı. "Duyduğuma göre, sen döneli bir haftadan fazla oluyor. Bu süre içinde Thane denen o hergelenin yanında kalmış olduğunu tahmin ediyorum."

Sterling masanın önünde duran deri koltuğu es geçerek kuzeninin etrafından dolaştı ve kalçasını masanın bir köşesine, kuzenine en yakın olabileceği şekilde yerleştirdi. "Nişanınızı bozduğun için seni hiç affetmedi, biliyorsun. Onun kalbini kırdığını, bir de üstüne onun karakterine çamur atmaya kalktığını söylüyor."

Birgül_35

Diana sesinin tarafsız çıkmasına özen gösterdiyse de, yanaklarının hafifçe pembeleşmesine engel olamadı. "Benim, arkadaşının karakteriyle ilgili bir derdim yoktu. Benim derdim, onun bir karaktere sahip olmayışıydı."

"Yine de, aradan onca yıl geçmesine rağmen ikiniz de evlenmediniz. Bunu hep çok... ilginç bulmuşumdur."

Diana gözlüğünü çıkardı ve ona buz gibi bir bakış attı. "Bir oğlan çocuğuyla evli olmaktansa erkeksiz yaşamayı tercih ederim." Gereğinden fazla konuşmuş olduğunu düşünmüş olacaktı ki gözlüğünü yeniden taktı ve kaleminin ucunda birikmiş mürekkebi silmekle oyalandı. "Thane'in hoppalıklarının seninkilerin yanında oldukça sönük kaldığına eminim. Duyduğuma göre, Londra'ya döndüğünden bu yana dört düelloya katılmış, üç talihsiz genç züppenin aile servetini kendi servetine katmış ve birkaç masum genç kızın da kalbini kırmışsın."

Sterling ona gücenmiş gibi baktı. "Böyle pis dedikodulara kulak asmamayı ne zaman öğreneceksin? Sadece iki kişiyi yaraladım, bir delikanlının dededen kalma evini kazandım ve tek bir kalp kırdım ki hanımefendinin kendisi benim düşündüğümün aksine, hiç de masum filan değildi."

Diana başını iki yana salladı. "Kalbini senin pençelerine teslim edecek kadar aptal olan bir kadın, başına gelecek her şeyi hak ediyor demektir."

"İstediğin kadar dalga geç ama artık savaş bittiğine göre, kendime ciddi ciddi bir eş arama niyetindeyim."

"Bu haber şehirdeki bütün hırslı dilberlerin ve çöpçatan annelerin yüreklerini ısıtacaktır. Eh, söyle bakalım; bu beklenmedik yuva kurma özlemi de nereden çıktı?"

"Yakında bir varise ihtiyacım olacak ve ihtiyar Granville Amcacığımın aksine –toprağı bol olsun– gidip bir tane satın almak gibi bir arzum yok."

Birgül_35

Tüyler ürpertici bir hırıltı odayı doldurdu; Sterling, amcasının adını andığında dünyevi olmayan birtakım varlıkları da içeriye davet etmişti sanki. Masanın üstünden eğilip aşağıya baktığında köpeklerin masanın altına girdiklerini fark etti. Dikkat kesilmişlercesine, kuyrukları titreşiyordu.

Diana sandalyesinde yavaşça geriye yaslandığında, kucağında kıvrılmış yatan sevimli, beyaz bir kedi ortaya çıktı.

Sterling somurttu. "Bunun ahırda olması gerekmiyor mu? Bu mahluklara tahammül edemediğimi biliyorsun."

Sterling'e kedi gibi kurnaz bir bakış fırlatan Diana, kedinin yumuşacık çenesinin altındaki tüyleri okşadı. "Evet, biliyorum."

Sterling iç çekti. "Kaliban, otur. Kerberos, otur."[1] Köpekler sinsi sinsi oradan çıkıp ağızlarını sarkıtarak şömine önündeki kilimin üzerine çöktüklerinde, Sterling şöyle dedi: "Burada kalıp seninle boğuşmak dururken neden savaşa gidip Fransızlarla boğuştum bilmem."

Gerçekte, ikisi de neden gittiğini biliyordu.

Sterling'in, amcasının genç delikanlıların gövde gösterisinde bulunmalarında bir sakınca görmemesinin sebebini anlaması uzun sürmemişti. Alçak ihtiyar onda gördüğü öfke kıvılcımını, bastonuyla dürtükleyerek alevlendirmekten zalimce bir zevk alıyordu. Sterling on yedi yaşına gelene dek, amcasının onu bir sonraki dük olmaya hazırlama çabalarını sineye çekmişti ve sonra, tıpkı babası gibi, birkaç ayda iki karış boy atarak, kocaman bir adam olmuştu.

Sterling, o bastonu amcasının pençeleri arasından koparıp aldığı soğuk kış gecesini hiç unutmuyordu. Yaşlı adam yeğeninin

---

1 Kaliban (Caliban): William Shakespeare'in The Tempest eserinde, bir cadıyla bir iblisin birleşmesi sonucu doğmuş ucube köle karakterin ismi. Kerberos (Cerberus): Yunan mitolojisine göre yeraltının bekçiliğini yapan üç başlı köpek (ç.n.)

Birgül_35

karşısında korkudan iki büklüm olmuş, üzerine inecek darbeleri beklemeye koyulmuştu.

Sterling onu, bastonu kırıp, parçaları amcasının ayakları dibine atıp, arkasını dönüp gitmeye iten küçümseme hissinin amcasına mı yoksa kendisine mi yönelik olduğunu bugün bile anlamış değildi. Ama yaşlı adam o günden sonra ona hiç el kaldırmamıştı. Delikanlı birkaç ay sonra, amcasının onun için tasarlamış olduğu büyük Avrupa turunu elinin tersiyle iterek, Napolyon'un savaş meydanlarında on yıllık başka bir büyük tura katılmak üzere Devonbrooke'u terk etmişti. Ordudaki parlak kariyeri Londra'ya yaptığı ziyaretlerle sık sık bölünmüş; Sterling bu ziyaretler sırasında kendini savaştığı kadar haşin bir biçimde eğlenmeye kaptırmıştı.

"Eve temelli dönmeyi de düşünebilirsin," dedi Diana. "Babam öleli altı yılı geçti."

Sterling başını iki yana salladı, yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. "Bazı hayaletler asla huzur içinde uyuyamazlar."

"Bilmez miyim," diye karşılık verdi kuzeni, gözlerinde donuk bir ifadeyle.

Sterling'in amcası Diana'ya hiç el kaldırmamıştı. Bir kız çocuğu olarak, onun gözünde ilginin bu kadarına bile layık değildi.

Sterling onun elini tutacak oldu ama o sırada kuzeni hesap defterinin altından katlanmış, krem rengi bir zarf çekip çıkardı. "Bu mektup geleli beş ay oluyor. Senin bulunduğun birliğe gönderecektim ama..." Zarafetle omuz silkti; bu hareketi çok şey söylüyordu.

Sterling kuzeninin kararını onaylarcasına, bir çekmece açtı ve mektubu hepsi de Sterling Harlow'a, yani Lord Devonbrooke'a gönderilmiş, hiç açılmamış benzerlerinden oluşan kalın destenin üstüne fırlatıp atacak oldu. Ama bir şey onu durdurdu. Kâğıdın üzerine sinmiş portakal çiçeği kokusunu alabiliyordu, ancak zarfın üzerindeki el yazısı Sterling'in beklediği o her zamanki zarif kıvrımlı yazı değildi.

Birgül_35

Tuhaf bir ürperti, bir kadının nefesi gibi, usulca ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Aç şunu," diye buyurdu, mektubu Diana'nın eline tutuşturarak.

Diana yutkundu. "Emin misin?"

Sterling sert bir şekilde başını sallamakla yetindi.

Diana titreyen ellerle fildişi saplı mektup açacağını mührün altına kaydırdı ve katlı kâğıtları açmaya koyuldu. "Sayın Lord Devonbrooke," diye okudu yumuşak bir sesle. "Annenizin bu dünyadan göçmüş olduğunu üzülerek bildiriyorum." Diana bir süre duraksadıktan sonra, gönülsüzce devam etti. "Siz, geçtiğimiz yıllarda onun yeniden bir araya gelmenizle ilgili sayısız girişim ve ricasını görmezden gelmeyi tercih etmiş olsanız da, o son nefesini verirken sizin isminizi sayıkladı. Bu haberin rahatınızı kaçırmayacağından eminim. Her zaman size sadık olan hizmetkârınız, Bayan Laura Fairleigh."

Diana mektubu usulca masanın üzerine bıraktı ve gözlüğünü çıkardı. "Sterling, çok üzgünüm."

Sterling'in çenesinde tek bir kas hafifçe seğirdi, sonra durdu. Sterling tek kelime etmeden mektubu Diana'nın elinden aldı, çekmecenin içine bıraktı ve çekmeceyi kapattı. Portakal çiçeği kokusu havada asılı kaldı.

Sterling'in dudaklarında bir gülümseme belirdi; bu gülümseme ister savaş alanında olsun ister kumar masasında, karşısındakinin yüreğine dehşet veren, sağ yanağındaki o gizli gamzeyi çukurlaştırdı. "Şu Bayan Fairleigh'in pek de sadık bir tarafı yok gibi geldi bana. Koskoca Devonbrooke Dükü'nü ayıplamaya kalkan yüzsüz velede bak sen! Kimin nesidir, biliyor musun?"

Kuzeni deri kaplı hesap defterini incelerken sessizce bekledi. Diana büyük bir titizlikle, bir zamanlar babasına, şimdi de kuzenine ait olan ne varsa hepsinin kaydını tutmuştu.

Birgül_35

"Bir papaz kızı. Yanılmıyorsam, öksüz. Annesiyle babası yedi yıl önce papaz konutunu küle çeviren korkunç bir yangında öldükten sonra, annen onu ve küçük kardeşlerini yanına almıştı."

"Büyük sevap işlemiş. Aferin ona!" Sterling başını alaycı bir biçimde iki yana salladı. "Papaz kızı, demek. Tahmin etmeliydim. Tanrı'nın kendi tarafında olduğunu düşünen zavallı, saf bir aptalın, erdemli serzenişlerinden daha korkunç bir şey düşünemiyorum." Tik ağacından yapılmış bir tepsinin üzerinden bir yaprak kâğıt alıp eliyle Diana'nın önüne kaydırdı. "Al bakalım, mektup yazacağız. O Bayan Fairleigh'e de ki, Devonbrooke Dükü bir ay içinde Hertfordshire'a, mülküne sahip çıkmaya geliyor."

Diana ağzı açık bakakaldı, sonra deri ciltli defteri şak diye kapattı. "Ciddi olamazsın."

"Nedenmiş? Artık annem de babam da hayatta değil. Bu da beni Arden Malikânesi'nin sahibi yapar, öyle değil mi?"

"Peki o yetimleri ne yapacaksın? Sokağa mı atacaksın?"

Sterling çenesini ovuşturdu. "Avukatım bir şeyler ayarlar. Bu kadar yücegönüllü olduğum için bana minnettar kalacaklarından eminim. Sonuçta, üç çocuğu başıboş bırakmak doğru olmaz. Yoksa yaramazlık yaparlar."

"Bayan Fairleigh artık küçük bir çocuk değil, hatırlatırım," dedi Diana. "O, yetişkin bir kadın."

Sterling omuzlarını silkti. "O zaman ben de ona bir koca bulurum. Bana iyilik olsun diye yüzsüz bir veledi eş olarak almaktan gocunmayacak bir asker ya da hukuk müşaviri işimi görür."

Diana elini göğsüne götürdü ve kuzenine dik dik baktı. "Ne kadar da romantiksin. Çok duygulandım."

"Ve sen de iflah olmaz bir cadalozsun," diye cevabı yapıştırdı Sterling, Diana'nın asil burnundan makas alarak.

Birgül_35

Ayağa kalktı. Bu gelişigüzel haraket iki çoban köpeğinin dikkat kesilmesine sebep oldu. Köpekler peşinde, kapıya ilerlerken Diana hiçbir şey söylemeden onu izledi ve sonra, yumuşak bir sesle konuştu. "Anlamıyorum, Sterling. Arden basit bir kulübeden hallice, mütevazi bir kır köşkünden başka bir şey değil. Uğramaya bile zahmet etmediğin bir düzine muazzam konağın sahibiyken, neden gidip o ev üzerinde hak iddia etme niyetindesin?"

Sterling duraksadı, gözleri buruk bir neşeyle parladı. "Annemle babam o evi ellerinde tutabilmek için benim ruhumu satılığa çıkardı. Belki de, gerçekten buna değer miydi diye merak ediyorum. Olamaz mı?"

Kuzeninin karşısında kusursuz bir reverans yaptıktan sonra kapıyı kapattı; kucağındaki kediyi okşayan, endişeli bir biçimde kaşlarını çatmış Diana'yı öylece bırakarak çıkıp gitti.

"Ruhsuz iblis! İğrenç kurbağa! Züppe domuz! Adamdaki yüzsüzlüğe bak, inanılır gibi değil!"

Laura konuk odasında şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi bir ifadeyle, fırtına gibi bir oraya bir buraya yürürken, George ve Lottie sessizce onu izledi. Kabul, ablalarının asabi bir mizacı vardı ama şimdiye kadar onu hiç bu kadar kızgın gördükleri olmamıştı. Başının tepesinde sıkı bir topuzla toplanmış, gür, kumral saçları bile öfkeyle titreşiyordu.

Laura elindeki mektubu sallayarak etrafta döndü durdu. Sabah postasıyla gelmiş pahalı mektup kâğıtları avcunun içinde sayısız kez sıkılmaktan dolayı ne yazık ki buruş buruş olmuşlardı. "Mektubu kendi elleriyle kaleme alma zahmetinde bile bulunmamış. Kuzenine yazdırmış! O kalpsiz canavarı çok net bir biçimde gözümün önüne getirebiliyorum. Başımızın üzerindeki çatıyı elimizden almayı tasarlarken, muhtemelen, şişko ellerini iğrenç bir biçimde, açgözlü bir

Birgül_35

keyifle ovuşturmuştur. Alçak! Ona Devonbrooke Şeytanı demeleri boşuna değilmiş!"

"Ama Leydi Eleanor öleli beş aydan fazla oluyor," dedi George. "Bizimle irtibata geçmek için neden bu kadar zaman bekledi ki?"

"Mektubun dediğine göre, son birkaç aydır ülke dışındaymış," diye karşılık verdi Laura. "Muhtemelen, kendini düşkün bir hovardanın utanmaz zevklerine açgözlü bir şekilde kaptırarak, koca bir kıtayı turlamıştır."

"Onun bir cüce olduğuna bahse girerim" diyecek oldu Lottie.

"Ya da on yaşındaki veletlere karşı doyumsuz bir iştah besleyen, kamburu çıkmış, kırık dişli bir trol." George ellerini pençe gibi kıvırarak sallana sallana Lottie'nin üzerine yürüdü; bu arada, kızın eteğinin altında şekerleme yapmakta olan kedi yavrularını korkutup yırtık pırtık kilimin ta öbür ucuna savuracak kadar kulak tırmalayan bir ciyaklama koyvermeyi de ihmal etmedi. Lottie peşinde bir yavru kedi sürüsü olmadan hiçbir yere adım atmazdı. Laura'ya zaman zaman, onları bizzat kız kardeşinin kendisi yavrulamış gibi gelirdi.

Laura kedilerden birini çiğnememek için son anda tuhaf bir hamleyle havaya zıplamak zorunda kaldı. Canını kurtarmak için depar atan yavru tekir, arka patileri üzerine düştü ve kibirli bir ifadeyle patilerinden birini yalamaya koyuldu; sanki kılpayı atlattıkları bu toslaşma tamamen Laura'nın suçuydu.

"Pek de kendini beğenmiş bir şeysin, canım," dedi Laura, küçük kediye bakarak. "Evden atılacak olursak, o bayıldığın leziz, sulu, tütsülenmiş balıkların yerine ahırdaki fareleri yemek zorunda kalacaksın."

George hüzünlenip durgunlaşarak kanepeye, Lottie'nin yanına çöktü. "Bizi atabilir mi gerçekten? Atarsa bize ne olacak?"

Laura buruk bir kahkaha attı. "Korkacak bir şey yok. Şunu dinleyin... 'Lord Devonbrooke affınıza sığınıyor,'" diye okudu, küçümseyen bir tonda. "'Bunca zamandır sorumluluklarını ihmal etmiş olduğu için

Birgül_35

büyük pişmanlık duyuyor. Arden Malikânesi'nin yeni efendisi olarak, size iş imkânı sağlama görevini üzerine almaktan sevinç duyuyor.'" Mektubu yeniden buruşturdu. "İş imkânı sağlamakmış! Muhtemelen bize hizmetçilik yaptırmayı planlıyor."

"Ben ev işi yapmayı hiç sevmiyorum. Sokağa atılmayı tercih ederim," dedi Lottie, düşünceli bir ifadeyle. "Benden iyi dilenci olur, öyle değil mi? Beni karlarla kaplı bir sokak köşesinde, soğuktan donmuş parmaklarımın arasında teneke kutu tutarken gözünüzün önüne getiremiyor musunuz yoksa?" İç çekti. "Günden güne sararıp solar, bir deri bir kemik kalırım; ta ki yakışıklı ve kendi halinde bir yabancının kolları arasında bitap düşüp son nefesimi verene dek." Küçük tombul elini alnına götürüp kanepenin üzerine yığılma numarası yaparak sözlerini canlandırmaya çalıştı.

"Sana son nefesini verdirecek olan tek şey," diye homurdandı George, "Cookie'nin çöreklerinden fazla fazla tıkınmak olur."

Lottie doğrulup ona dil çıkardı.

George ayağa fırladı, kumral saçlarını ela gözlerinin önünden çekerek geriye attı. "Buldum! O alçağı düelloya davet edeceğim! Beni reddetmeye cüret edemez. Ne de olsa, aralıkta on üçüme basıyorum. Artık yetişkin bir erkek sayılırım."

"Başımı sokacak bir çatım olmaması *ve* erkek kardeşimin ölmesi bana hiç iyi gelmez, emin ol," dedi Laura sertçe, onu ittirerek.

"Onu öldürebiliriz," diye bir öneride bulundu Lottie, bülbül gibi şakıyarak. Vaktinden önce gotik romanlara gönlünü kaptırmış bir okuyucu olarak, Bayan Radcliffe'nin[2] *Udolpho'nun Gizemleri* romanını bitirdiğinden beri cinayet işlemek için ölüyordu.

Laura homurtuyu andıran bir kahkaha attı. "Annesinin mektuplarını yıllarca görmezden gelmiş olduğunu düşünürsek, onu haklamak

---

2 Ann Radcliffe (1764-1823): Gotik romanlarıyla ünlenmiş İngiliz yazar. (ç.n.)

Birgül_35

için muhtemelen gümüş kurşunlara ihtiyacımız olacak. Ya da kalbine saplayacağımız tahta bir kazığa."

"Anlamıyorum," dedi George. "Bizi kendi evimizden nasıl kovacak?" Laura ona ikaz edercesine baktığında, boğazını temizledi. "Leydi Eleanor, Arden Malikânesi'nin bizim evimiz olduğunu ve hep öyle kalacağını söylememiş miydi? Bize söz vermişti, yalan mı?"

Laura kardeşinin cin gibi bakışını görmezden gelerek pencereye gitti ve dantel perdeleri kapattı. "Bunu size hiç söylemedim çünkü endişelenmenizi istemedim ama... Leydi Eleanor'un verdiği söz ancak birtakım *koşullara* uyulduğu takdirde geçerli olacaktı."

George ve Lottie kaygılı gözlerle bakıştıktan sonra, bir ağızdan şöyle dediler: "Ne gibi koşullar?"

Laura onlara döndü ve bir çırpıda baklayı ağzından çıkardı. "Arden Malikânesi'nin mirasçısı olabilmek için yirmi bir yaşına basmadan evlenmiş olmam gerekiyor."

Lottie ahladı, George inleyerek yüzünü avuçlarına gömdü.

"Abartmayın, canım," diye dudak büktü Laura. "Bu çok aşağılayıcı bir şey."

"Ama sen şimdiye kadar köydeki bütün bekâr erkeklerin hepsinin de evlenme teklifini geri çevirdin," dedi George, önemli bir noktaya parmak basarak. "Leydi Eleanor senin bu kadar burnu havada gezmeni onaylamıyordu, biliyorsun. Muhtemelen tam da bu yüzden seni evlenmen için zorladı."

"Tooley Grantham çok obur," dedi Lottie, Laura'nın olası taliplerini reddetme bahanelerini bodur parmaklarıyla bir bir saymaya koyularak. "Wesley Trumble çok kıllı. Huey Kleef yemek yerken ağzını şapırdatıyor. Tom Dillmore'a gelince... Ensesinin katlarıyla kulaklarının arkasında her daim kir topakları birikiyor."

Birgül_35

Laura ürperdi. "Ömrümün geri kalanını sofra adabı nedir bilmeyen ve suya değmekten ürken hantal bir ayıyla geçirmemi istiyorsunuz, sanırım."

"Ömrünün geri kalanını aslında hiç var olmayan bir adamı bekleyerek geçirmenden iyidir," dedi George, kasvetli bir ifadeyle.

"Ama siz de biliyorsunuz, babamın kilisedeki işini devralabilecek bir erkekle evlenmek istemişimdir hep. Köydeki adamların çoğu okuma yazma dahi bilmiyor. Öğrenmeye niyetleri de yok."

Lottie uzun, altın rengi buklelerinden birini parmağına doladı. "Keşke ben senin ablan olsaydım. Kabul, bu büyük bir fedakârlık ama aşk yerine para için evlenmenin benim için hiçbir sakıncası olmazdı. O zaman sana ve George'a sonsuza kadar bakabilirdim. Hem zengin koca bulmakta da zorlanmazdım. Büyüyünce emsalsiz bir dilber olacağım, biliyorsun. Herkes çok can yakacağımı söylüyor."

"Sen emsalsiz bir can sıkıntısısın," diye homurdandı George. Dönüp suçlayıcı bakışlarını Laura'ya yöneltti. "Koca bulman gerektiğini daha önce söyleyebilirdin. Henüz senin yüksek standartlarına uyan bir tane bulacak kadar vaktimiz varken."

Laura kendini gıcırdayan divanın üstüne bıraktı ve elini çenesine dayadı. "Bu yıkık dökük evi bizden başka kim isteyebilirdi ki? Sanırım, sessiz sedasız burada oturmaya devam edebileceğimize inandım. Nereden bilebilirdim?"

Gözleri doldu. Doğu kanadındaki pencerelerden içeriye süzülen ışık konuk odasının kibar pejmürdeliğini vurgulamaktan başka işe yaramıyordu. Kanepenin üzerindeki yastıkların kanaviçe gülleri yıllar önce solmuş, yavan bir pembeye dönmüştü. Çirkin bir pas lekesi kapının üzerindeki korniş süslerini mahvetmişti ve gül ağacından yapılmış piyanonun kırık bacağı, deri ciltleri küflenmiş kitap yığınlarıyla desteklenmekteydi. Arden Malikânesi eski ihtişamının

Birgül_35

gölgesini yansıtan basit bir kır evinden başka bir şey değildi belki, ama onların yuvasıydı.

Yedi yıl önce baba evlerini kaybettiklerinden bu yana yuva diye bildikleri tek yerdi.

Laura kardeşlerinin yüzünde kendi yüzünü yansıtan kederli bir ifade gördü ve ayağa kalkıp gülümsemek için kendini zorladı. "Surat asmanın âlemi yok. Bu Lord Şeytan denen adamın gelmesine daha koca bir ay var."

"Ama yirmi birinci yaş gününün gelmesine üç haftadan azıcık fazla vakit var, o kadar," diye hatırlattı George.

Laura başını salladı. "Durumun ne kadar ümitsiz göründüğünün farkındayım ama babamın bize öğrettiklerini asla aklımızdan çıkarmamalıyız. Ne demişti babam? Yüce Tanrımız, dua edip azmedenlere dualarının karşılığını verecektir."

"Karşılık olarak ne istesek acaba?" diye sordu Lottie hevesle, ayağa zıplayarak.

Laura düşündü, taşındı; dini bütün duruşu gözlerindeki direşken kıvılcımla tezat oluşturuyordu. "Bir erkek," dedi sonunda.

Birgül_35

İkinci Bölüm

Güzel yüzünü görmeyeli
asırlar geçti sanki...

Sterling Harlow evine dönüyordu.

O sabah Thane'in seyisini çağırtıp atını hazır etmesini buyurduğunda, aklında Hyde Park'ta sessiz sedasız bir gezinti yapmaktan başka bir şey yoktu. O günle ilgili beklentisinin, gözüne hoş görünen hanımlarla tembel tembel gülümsemek ve şapkasını hafifçe kaldırmak suretiyle tatlı tatlı flört etmekten ibaret olduğuna yürekten inanmıştı. Tabii, bunu her zamanki gibi sağlam bir öğle yemeği, akşamüstü şekerlemesi ve White'ın ya da Watier'in Yeri'nde Thane'le birlikte kumar masasında geçireceği eğlenceli bir gece izleyecekti.

Bütün bunlar atını dörtnala koşturup kalabalık Londra sokaklarını terk ederek kendini açıklık kır yollarına vurmasının nedenini açıklamıyordu.

Sterling dört bir yanı sarmış inişli çıkışlı çayırların koyu yeşilini arkasında bırakarak, fundalıklarla evleri çevreleyen alçak taş duvarla-

Birgül_35

rın yanından fırtına gibi geçti. Bulutlu yaz göğü pofuduk koyunların otladığı göz alıcı mavilikteki bir tarla gibiydi. Temiz hava Sterling'in ciğerlerine doldu, şehrin kurumunu dışarıya attı ve kendini sarhoş ve tehlikeli hissetmesine sebep oldu.

İçinde kabaran duygunun tam olarak ne olduğunu anlaması için neredeyse bir saat kadar dörtnala gitmesi gerekmişti.

Sterling öfkeliydi. Hem de korkunç öfkeli.

Bu keşfine kendi de şaşırarak, kısrağını tırısa kaldırıp yavaşlattı. Kendi konumundaki bir erkeğin sahip olması beklenen soğukkanlılığı mükemmel bir biçimde içselleştirebilmesi tam yirmi bir yılını almıştı. Derken sofuluk taslayan bir köylü kızı çıkmış, bunu iki dakikada yerle bir etmeyi başarmıştı.

Kızın mektubunu bir daha hiç görmemek ya da okumamak üzere Diana'nın masasının çekmecesine tıkıştıralı tam üç gün olmuştu. Ama kızın sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu; yıllarca sürmüş bir aldırmazlıkla kasıtlı olarak köreltilmiş vicdanını sızlatmak için onu iğneleyen, fazlasıyla resmî ve kırıcı bir sesti bu.

Siz geçtiğimiz yıllarda onun yeniden bir araya gelmenizle ilgili sayısız girişim ve ricasını görmezden gelmeyi tercih etmiş olsanız da, o son nefesini verirken sizin isminizi sayıkladı. Bu haberin rahatınızı kaçırmayacağından eminim.

Sterling alaycı bir homurtuyla güldü. Kendini annesinin biricik savunucusu olarak görmesi onun için hiç de zor olmasa gerekti. Ne de olsa, annesi ona bir yuva vermişti.

Oysa Sterling'i yuvasından etmişti.

O erdemli geçinen, bilgiç ukalayı Arden Malikânesi'nin konforlu konuk odasına kurulmuş vaziyette çok net bir biçimde gözünün önüne getirebiliyordu. O mektubu muhtemelen gül ağacından yapılmış yazı masasında oturup yazmıştı; kalemi büzüştürdüğü dudaklarının arasına kıstırıp, ona lanet okumak için en can yakıcı, en iğneleyici cümleleri

Birgül_35

bulup çıkarmaya çalışarak. Etrafında dört dönüp, Dük'le güzelce dalga geçebilsinler diye mektubu yüksek sesle okuması için ablalarına yalvaran küstah kardeşlerini bile gözünde canlandırabiliyordu.

Mektubu balmumuyla güzelce mühürledikten sonra annesinin çok sevdiği piyanosunun etrafına toplanmış, lambanın yumuşacık loş ışığında ilahiler okuyup onları Devonbrooke'un kindar alçağına kıyasla üstün erdemlerle donatmış olduğu için Tanrı'ya şükranlarını sunmuşlardı herhalde.

Bu tablo onun şaşırtıcı bir biçimde, bir şeyin daha farkına varmasına sebep oldu.

Sterling kıskanıyordu. Onları saçma sapan, acınacak şekilde, hınçla dolup taşarak kıskanıyordu.

Bu duygu ona tamamen yabancıydı. Daha önce, kolundaki güzel kadın ya da altındaki safkan kısrak yüzünden başka bir erkeğe gıptayla baktığı olmuştu olmasına ama bu nadir anlarda, arzuladığı şeyi elde edemeyeceğini anladığında, gerçek bir acı duymamıştı hiç.

Ama bir zamanlar yuvası bildiği malikânede yaşayan o çocukları bal gibi kıskanıyordu işte. Yıllar yılı Arden Malikânesi'ni aklına bile getirmemişti ama şimdi, birden, badanalı duvarları saran birbirine dolanmış güllerin dikenlerini üzerinde hisseder olmuştu. Annesinin şifalı otlarla dolu bahçesinin mayhoş kokusunu alabiliyor, şişko, sarı bir kedinin akşamüstü güneşi altında arka taraftaki sahanlıkta pinekliğini görebiliyordu.

Göğsünde bir sancı hissetti; rahatsız edici bir biçimde kalbine yakın olan bir yerde.

Sterling topuklarını atının iki yanına vurdu ve hayvanı dörtnala gitmeye zorladı. Bir süre daha bu eziyetli tempoyla yol aldıktan sonra sakinleşti ve atı daha yavaş sürmeye başladı. Bir kadın yüzünden sadık ve vefakâr bir atı harcamaya değmezdi.

Birgül_35

Sterling dişlerini sıktı. Özellikle de Laura Fairleigh gibi bir kadın yüzünden.

Köhne bir hanın önünde durup dinlendi ve yoluna devam etmeden önce atını suladı. Güneş gökyüzünde en tepeye yükselmiş, ufuk çizgisine doğru tembel tembel kaymaya koyulmuştu ki Sterling karşısına çıkan yol işaretlerini bir yerlerden tanır gibi oldu. Issız bir kavşakta atını durdurdu. Hafızası onu yanıltmıyorsa, Arden köyü bir sonraki tepeciğin hemen ardında yer alıyordu; malikâne de olsa olsa bir fersah uzaktaydı.

Miskin bir perşembe akşamüstü, izbe kasabalarından atla geçecek olursa köylülerin meraklı bakışlarını üzerine çekeceği kesindi ve bu, Sterling'in en son istediği şeydi. Ayrıca içlerinden birinin koşup büyük haberi Bayan Fairleigh'e yetiştirme ihtimali de cabasıydı. Laura onu gelecek ay bekliyordu ve Sterling'in Napolyon ve birlikleriyle geçirdiği onca yılda öğrendiği tek bir şey varsa, o da şaşırtmaca unsurunun sağlayabileceği üstünlüktü.

Kısrağını yoldan çıkardı ve günışığıyla alacalı olmuş bir patikaya sürdü. Kimselere görünmeden malikâneye varabilmek için evin batı yakasını çevreleyen meşe ormanının içinden geçecekti.

Eski koruluğa yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çocukken bu ormanın perili olduğuna, ona oyun oynamak için pusuya yatmış bekleyen cinlerle ve hortlaklarla dolu olduğuna inanırdı. Annesi, Sterling'in ormana karşı duyduğu korkunun, onu akıntılı bir nehre yuvarlanmaktan ya da taşlık bir oluğa düşmekten alıkoyacağını düşünmüş olacak ki, bu düşüncesini yalanlamak için hemen hiçbir şey yapmamıştı. Sterling'in gülümsemesi kayboldu. Sonuçta, annesi onu çocuğun hayal edebileceği bütün canavarlardan daha korkunç birinin ellerine teslim etmişti.

Orman hatırladığından daha karanlıktı.

Birgül_35

Ağaç dallarından kapkalın bir örtü tepesine serilmiş, güneşi engelliyor ve gölgeleri koyulaştırıyordu. Sterling'in gözleri bu kadim karanlığa alışmakta zorlanıyordu. Önünde uzanan patikaya odaklanmak için kendini ne kadar zorlasa da, gözüne tuhaf kıpırtılar takılıp duruyordu. Ama dönüp bakacak olduğunda her şey durağan ve yerli yerindeydi, tıpkı fırtına öncesi sessizlikte olduğu gibi.

Kuşun teki ansızın, eğri büğrü bir dikenin üstünden havalandı. Sterling'in atı ürktü, az daha onu üstünden atacaktı.

"Sakin ol, kızım," diye mırıldandı Sterling, öne eğilip hayvanın boynunu okşarken.

Son on yılını deli bir adamın bombardımanları altında geçirmişti. Issız bir ormanın onu böylesine huzursuz etmesi akıl alır gibi değildi. Bu uğursuz köye hiç dönmemeliydi; işte şimdi, aklından geçen düşünce buydu. Diana'ya, malikâneyi pek sayın mutaassıp Bayan Fairleigh'in ellerine teslim etmesini tembihlemeliydi.

Tir tir titreyen kısrağını durdurdu; içinde kabaran huzursuz duyguları dizginlemeye çalıştı. Baba evine dönüyor olabilirdi ama artık çocuk değildi. O, Sterling Harlow'du; yedinci Devonbrooke Dükü ve Arden Malikânesi'nin müstakbel efendisi.

Sterling bacak kaslarını esnetti ve atın dizginlerini coşkuyla şaklattı. Kısrak, işarete kulak verdi ve Sterling onu ağaç labirentinin içinde yönlendirirken, neşeli bir tempo tutturdu.

Yukarılardan sarkan ağaç dallarından kaçınmak için eğilip atının boynuna yapıştı; ormanı ve ormana dair tüm korkularını bir an önce arkasında bırakmak istiyordu. Çok geçmeden, önlerinde uzanan ağaçların git gide seyrekleşmeye başladığını fark etti. Yaprakların dantel örtüsünden aşağıya özgürlük vaatleriyle dolu günışığı sızıyor, havayı altın yaldızlarla süslüyordu.

Birgül_35

Güneşin vaatleri önündeki toprakta birden beliren tehditkâr, harabe bir geçit tarafından bozuldu. Sterling az daha boğazın içine yuvarlanacaktı.

Paniğe kapılmak söz konusu bile olamazdı. Atı daha önce, Thane'in kır evindeki tilki avı sefaları sırasında, bunun iki katı uzunlukta ve üç katı genişlikte geçitlerin üzerinden atlamayı başarmıştı. Sterling ona güveniyordu.

Ta ki kısrak ön toynaklarını toprağa saplayıp korkunç bir kişneme koyvererek ona bu atlayışı tek başına yapmak zorunda olduğu konusunda bilgi verene dek. Sterling bu ani duruşun şiddetiyle yerinden fırlayıp atın başının üstünden uçtu, dizginler parmaklarının arasından kayıp lime lime oldu. Yerin kuru yapraklarla kaplı olmasına şükredecek kadar zaman bulabildi; saniyenin dörtte biri kadar. Derken, tam karşısında göğe yükselen kocaman meşe ağacını fark etti. Duyduğu son ses, meşenin gövdesine küt diye toslayan kafasının gümbürtüsü oldu.

Laura bu eski meşe ormanını oldum olası çok sevmişti.

Vahşiliğini, kasvetini, pagan hazlarla dolu vaatlerini... Çocukluğundan beri ormanın kıyısını köşesini ezbere bilirdi; her bir kaya parçasını ve kuytu köşeyi. Yine de, ormanın gölgeli labirentinde kaybolup gitme ihtimali olduğunu varsaymak, onun oturaklı, sıradan yaşamında eksik olan enfes bir heyecanı tetikliyordu.

Küçük bir kızken, ormanda bir tepeciği aştığında karşısında, minik bir şapkalı mantarın üzerine tünemiş pörsük bir orman ciniyle burun buruna geleceğine ya da pırıl pırıl eğreltiotları üzerinden süzülen bir peri bulacağına ciddi ciddi inanırdı. Genç kızken, bu dünyaya ait olmayan bir toynak gürültüsü duyduğunu ve dönüp baktığında, ağaçların arasından dörtnala ilerleyen bembeyaz, safkan savaş atının üzerindeki cesur şövalyeyi gördüğünü hayal ederdi.

Birgül_35

Orman öyle büyülü bir yerdi ki, öksüz bir papaz kızının bile burada hayal kurmasına izin vardı.

Laura en sevdiği ağacın dört bir yana dağılmış güzel dallarının altında, yumuşacık killi toprağın üzerinde diz çöktü. Bugün hayal kurmaya gelmemişti ormana. Eski bir dost için bir iyilik istemeye gelmişti.

Gözlerini kapattı, başını önüne eğdi ve ellerini göğsünde birleştirdi, tıpkı annesiyle babasının ona öğretmiş olduğu gibi. "Şey, Tanrım? Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Efendim, özellikle de Lord Şeytan hakkındaki bütün o ipe sapa gelmez düşüncelerimden sonra," –bir an için ürperdi– "yani, Lord Devonbrooke demek istiyorum. Ama sanırım çocuklar ve benim başımız büyük belada."

George ve Lottie etrafta bastonlarla, takma dişlerle gezinecek yaşa geldiklerinde bile onlardan "çocuklar" diye söz edecekti Laura. Durumlarının ne kadar vahim olduğunu fark etmelerinden çok korkuyor, onları korumak istiyordu. Durum gerçekten de vahimdi; özellikle de kendisi için.

"Son zamanlarda, gerektiği kadar inançlı olmadım, biliyorum," diye devam etti. "Daha geçen hafta ilahi okumayı iki sabah üst üste ihmal ettim, dualarımı bitirmeden uykuya daldım, Lottie'nin istediğini bile bile kalan son pideyi mideye indirdim ve ocaktaki lapayı yaktığı için Cookie'yi haşladım. Ve en kötüsü, geçenlerde saç maşasıyla yanağımı yaktığımda," –gözlerini hafifçe aralayarak etrafta korkunç itirafını duyabilecek kimsenin olmadığından emin olmak istedi– "ağzımdan *çok* ahlaksız bir sözcük çıktı."

Rüzgâr hüsran dolu bir of çekerek yaprakları titreştirdi. İşlediği kabaatleri bir bir saymak, duaya başlamak için iyi bir yöntem değildi belki de. En azından, Laura böyle düşünüyordu. Alt dudadığını dişlemeye başladı.

Birgül_35

"Efendim, sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu. Ancak bu Lord Şeytan'ı alt edebilmek için," –yine irkildi– "Lord Devonbrooke'u... alt edebilmek ve çocuklara başlarını sokabilecekleri bir çatı verebilmek için, yaş günümden önce evlenmekten başka çarem yok gibi görünüyor. Bunun içinse eksik olan tek bir şey var: evlenebileceğim bir beyefendi."

Laura başını iyice eğdi, kelimeler ağzından bir çırpıda dökülüverdi. "Ben de sizden bana onu göndermenizi rica ediyorum. Kibar bir adam; karı koca olarak geçireceğimiz koca bir ömür boyunca beni el üstünde tutacak, dürüst ve edepli biri. Sıcacık bir kalbi, inançlı bir ruhu olsun ve düzenli olarak banyo yapmaktan hoşlansın, bana yeter. Öyle inanılmaz yakışıklı olması şart değil ama insanı tiksindirecek kadar da kıllı olmasın, ayrıca burnuyla dişleri de düzgün olsun, lütfen." Yüzünü buruşturdu. "En azından, dişlerinin çoğu. Bana hiç vurmasın, hak ettiğim zamanlarda bile ve George'la Lottie'yi en az benim kadar sevsin. Ha, bir de, kedilere tahammül edebilecek bir yaradılışta olursa çok sevinirim."

Söz vermenin bir zararı olmadığını düşünmüş olacak ki, Laura duasına şunları da ekledi: "Bana okuma yazması olan bir erkek gönderirseniz, onun babamın kilisedeki işini devralması için elimden geleni yaparım." Tanrı ona bir koca bahşedecek kadar cömert olursa, onun da kocasını Tanrı'yla paylaşma cömertliğinde bulunması gayet makul bir davranış olurdu. Gereğinden fazlasını talep etmiş olduğunu düşünerek, gerisini kısa kesti. "Verdiğiniz her şey için teşekkürler, Tanrım. Babama, anneme ve Leydi Eleanor'uma sevgilerimizi iletin, lütfen. Amin."

Gözlerini yavaşça açtı, içi tuhaf bir beklentiyle ürperdi. O anda yüce Tanrı'dan tam olarak ne beklediğini bilemiyordu. Fırtına koparmasını mı? Borazanlar çaldırmasını mı? Yoksa kuşkucu bir kahkaha patlaması mı?

Birgül_35

Göklere uzanan kocaman meşenin dalları arasındaki göz alıcı mavilikteki boşlukları gözleriyle taradı ama belli ki cennet, Londra'nın seçkin baloları kadar uzaklara taşınmıştı.

Ayaklandı ve eteğine yapışmış kuru yaprak kırıntılarını silkeledi. Düşünmeden ettiği duasından şimdiden pişman olmaya başlamıştı. Daha ayrıntılı bir tarif mi verseydi acaba? Sonuçta, Tanrı ona daha önce bir sürü koca adayı yollamamış mıydı? Onu eş, Arden Malikânesi'ni de yuvası olarak kabul etmekten büyük onur duyacak olan kibar, edepli köy delikanlılarıydı hepsi de. Evi çekip çevirmek için sabahtan akşama kadar çalışmaktan gocunmayacak, sadık, güçlü kuvvetli erkekler.

Yufkayürekli Leydi Eleanor bile, kardeşlerine bakmakla yükümlü, evlenmemiş bir kadının geleceğinin karanlık ve kasvetli olacağı için korktuğundan, beceriksizce ama içtenlikle yapılmış evlilik tekliflerine burun kıvırınca onu azarlardı.

Ya şimdi, Tanrı onu kibri yüzünden cezalandırmak isterse? O zaman ne olacaktı? Tevazunun ne demek olduğunu öğretmenin daha iyi bir yolu olabilir miydi, onu ömrünün geri kalanını Wesley Trumble'm sırtını tıraş ederek ya da Tom Dillmore'un kulaklarının arkasını ovarak geçirmeye mahkûm etmekten başka? Bir panik dalgası içinden yükselip de boğazını sıkmaya başlayınca, Laura titredi. Tanrı, yaş gününden önce ona bir beyefendi göndermeyecek olursa, gururu bir kenara bırakıp köy delikanlılarından biriyle evlenmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Dualarının Tooley Grantham'ın çayırda pusuya yatmış hantal suretinde karşılık bulmuş olabileceğinden ödü koparak, malikâneden iyice uzaklaşıp ormanın derinliklerine daldı. Son günlerinde Leydi Eleanor'a gözü gibi bakmış ve onun ölümünden bu yana malikâneyi bir başına idare ettiği için geçen birkaç ay boyunca gezintiye çıkmaya pek vakit bulamamıştı. Hayal kurmaya da öyle.

Birgül_35

Parlak toz zerreciklerinin uçuştuğu gölgeler onu kendilerine doğru çekiyor, ilerlemeye zorluyordu âdeta. Laura karşısına huysuz bir kirpiden ya da zehirli mantarlardan daha tehlikeli bir şey çıkmayacağını bilecek kadar büyümüş olsa da, ormanın gizemli olduğu yanılsamasına karşı koyamıyordu. Derinlere doğru gözükara ilerlerken, başının üstündeki ağaç dalı ağları git gide budaklandı ve günışığını süzerek, havayı tatlı bir serinlikle doldurdu.

Laura gezintisine devam ederken, düşünceleri yeniden içinde bulunduğu açmaza kaydı. Huey'le, Tom'la ya da Tooley'le evlenmeye nasıl dayanırdı; özellikle de hep bir Gabriel, Etienne ya da Nicholas'la evlenmek istemişken? Bir Nicholas'la evlenmiş olsaydı, âşıklara özgü bir ağız dalaşma girdiklerinde onu Nick diye çağırabilir, tutku dolu anlarda bunu Nicky'e çevirebilirdi. Tabii, ömründe hiç tutku dolu bir an yaşamamıştı, yine de geleceğe dair iyimserdi. Eh, adam da ona tatlı bir lakap takardı kuşkusuz; "tatlım", gibi. Laura müstakbel kocası olacak hayali beyefendinin çekiciliğine kendini öyle bir kaptırmıştı ki az daha, patikayı ikiye yaran kayalık, dar boğazın içine yuvarlanacaktı.

Dönüp köprü niyetine kullanmak üzere kütük arayacaktı ki onu gördü.

Olduğu yerde kalakaldı ve gözlerini kırpıştırmaya başladı. Önünde beliren hayali, gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmak zorunda kalması ilk kez olmuyordu. Çocukken sık sık durup çılgınlar gibi gözlerini kırpmak zorunda kalırdı; ta ki bir ihtiyarın kırış kırış gövdesine ya da ak saçlı bir cüceye benzeyen korkutucu suretin, ta en başından beri bodur bir kaya parçasından başka bir şey olmadığı ortaya çıkana dek.

Ümitsizce göz kırpıştırmaya devam etse de, bu kez işe yaramadı. Laura gözlerini kapattı, içinden ona kadar saydı, tekrar gözlerini açtı.

Adam hâlâ oradaydı; ormandaki en yaşlı meşe ağacının geniş dallarının altındaki geçidin kıyısında, bir yosun yatağının üstünde uykudaydı.

Birgül_35

Laura büyülenmişçesine ona sürüklendi. Bir günışığı şeridi karanlığı delip de onu altından bir ışıkla aydınlatmamış olsaydı, Laura adamı görmeyecekti bile.

Adamın yanına çömeldi ve onun ne kadar solgun, ne kadar hareketsiz göründüğünü fark edince dehşete kapıldı. Yeleğinin üstündeki ilk iki düğmeyi açarken parmakları titredi. Elini adamın yeleğinden içeriye kaydırdı. Gömleğinin sertleşmiş keteni, göğsünün düzenli iniş çıkışlarıyla Laura'nın avucunu doldurdu.

Laura eğilip de ona iyice yaslanana dek, kendi nefesini tuttuğunu fark edememişti. Rahat bir nefes aldı, gevşedi. Adamın güçlü kalp atışlarını avcunda hissetti. Hayattaydı.

İyi de, nasıl gelmişti bu adam buraya? Laura kaygı dolu gözlerle çalılıkları taradı. Ortada ne bir at ne de kavga dövüş izleri vardı. Suikaste filan uğramış olmasındı sakın? Adam kaçırma? Eşkıyalar? Sessiz sakin küçük Arden Köyü'nde ve yakınlardaki kırsal alanlarda bu tip suçlara rastlandığı olmazdı; gerçi güzel giyinmiş, süslü yakışıklılara da öyle. Laura adamın binici mantosunun ceplerini karıştırmaya koyuldu. Para kesesi, tıpkı onun gizemli belirişi gibi, gün yüzüne çıkarılmamış bir halde, öylece duruyordu.

Sanki gökten düşmüştü.

Laura topuklarının üstüne oturdu, gözleri kocaman açıldı.

Bu adam melek yüzlüydü, kimse bunun aksini iddia edemezdi. Ama öyle Lottie'nin bayıldığı al yanaklı, gürbüz, nurtopu gibi meleklerden değil; alev alev yanan kılıçlarıyla cennetin kapılarını koruyan selvi boylu Serafim Meleği'ndendi. Haşin çenesiyle ve gür kaşlarıyla, erkek güzelliğinin ta kendisiydi. Asil elmacık kemikleri ve bunların altındaki çukurlar yüzüne hafif bir Slav havası veriyordu ama sağ yanağındaki belli belirsiz gamzenin hayaleti onun evlatlık verilmiş olma olasılığını ortadan kaldırır gibiydi.

Birgül_35

Laura başını eğip ona alıcı gözüyle baktı. Ellerinin üstünde belli belirsiz altın tüyler göze çarpıyor olsa da, dalgalı, sarı tüylerinin çoğu kafasından çıkmış gibi görünüyordu; kulağından ya da burnundan değil. Temkinli bir biçimde eğildi ve adamı kokladı. Teninden erkeksi bir sabun kokusu –temiz, taze ve yine de, yoğun– yayılıyordu. Laura gözlerini kapattı, derin bir nefes alarak kokuyu içine çekti. Terinin topraksı misk kokusu bile tuhaf bir biçimde çekiciydi.

Gözlerini açtığında onunla burun buruna gelmiş olduğunu fark etti. Belli belirsiz bir tümsek, burnunun gagamsı mükemmelliğini bozuyor, yüzüne sevimli bir cazibe katıyordu.

Laura kendi ahmaklığına kendi de şaşarak başını iki yana salladı ve yerine oturdu. Lottie gibi sersemlik ediyordu. Bir an için bu adamın, dualarının karşılığı olduğunu fikrine ciddi ciddi kapılarak kendi kendini eğlendirmişti, o kadar. Ama ormanda bulduğunuz bir erkeği sahiplenemezdiniz. Öyle şey olmazdı. Adamın güderi pantolonunun kusursuz kesimine ve kolalanmış yakasının etrafını saran saçlarının dalgalarına bakarak efkarlı efkarlı iç geçirdi. Özellikle böyle bir erkeği. Böyle bir erkeğin, onu kaybetme talihsizliğini yaşamış kişi tarafından –o her kimse artık– feci şekilde özleneceği kesindi.

Bakışı adamın ellerine kaydı. Evde onu bekleyip endişelenen bir eşin varlığına işaret eden bir evlilik yüzüğü göremedi parmaklarında. Kim olduğuna dair bir ipucu verebilecek süslü bir mühür yüzüğü de yoktu. Farkında bile olmadan elini uzatıp onun uzun, ince parmaklarına dokundu; sonra hemen elini geri çekti.

Adamın, başında dikilip hayallere dalmış bir kadından ziyade, yumuşak bir yatağa ve başına koyulacak ılık bir lapaya ihtiyacı vardı. Köyün yetkili makam ve mercilerine, kendisi adamın pürüzsüz, yumuşak, düzgün dudaklarının âdeta kalemle çizilmiş kıvrımlarını hayran hayran seyrederek vakit harcarken, onun nasıl da perperişan yatmaya devam ettiğini açıklamak zorunda kalmak hiç de hoş olmazdı.

Birgül_35

Laura ayaklandı, sonra duraksadı. Zaten yeterince oyalanmıştı; bu yüzden adamın dişlerine kısacık bir bakış atmanın kimseye bir zararı olmayacağına karar verdi. En azından, bir kez daha üzerine eğilirken kendi kendine söylediği şey buydu.

Güneş asil çehresini dalga dalga aydınlatırken, birinin çıkıp da onu büyülü uykusundan uyandırması için bin yıl beklemiş belirli bir zamana ait olmayan bir prens gibi görünüyordu. Altın yaldızlı toz zerrecikleri ikisinin etrafında sihirli peri tozları gibi uçuşuyordu.

Sonraları, onu, taliplerine elini dahi tutturmayan dini bütün papaz kızı Laura Fairleigh'i, eğilip dudaklarını erkeğin dudaklarına doğru bastırmaya iten şaşırtıcı dürtünün tek açıklamasının, o an ormanın büyüsüne kapılmış olması olduğuna dair yeminler edecekti.

Dudakları gördündüğünden bile daha pürüzsüz, yumuşak ve düzgündü; Laura bu öpücükte gücün ve yumuşaklığın sarhoş edici tadını almıştı. Nefesi baş döndürücü bir heyecanla ağzından çıktı, onunkine karıştı. Daha önce hiçbir erkeği öpmemiş olduğundan, onun, öpücüğüne karşılık vermekte olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Dudakları Laura'nın dudaklarının altında hafifçe aralanmış, dudaklarının belli belirsiz baskısına uymaya başlamıştı. Adamın dilinin ucu alt dudağına değdiğinde, Laura'nın içine günahkâr bir ürperti doldu; hayatı boyunca aramış olduğu tehlikeyi nihayet bulduğuna dair bir uyarı gibiydi bu.

Adamın boğuk iniltisi Laura'nın aklını başına getirdi. Usulca başını kaldırdığında şaşkınlıkla, onun acıyla değil de hazla inlediğinin farkına vardı.

"Kim?.." diye fısıldadı adamı, şaşkınlık ve kuşkuyla dumanlanmış kehribar rengi gözlerini kıza dikerek.

Laura az önce, kendini üstünde ayağındaki çoraplardan ve pazar kukuletasından başka hiçbir şey olmaksızın Arden'in sokaklarını ar-

Birgül_35

şınlarken gördüğü o meşhur rüyalarından birinden uyanmış olsaydı, ancak bu kadar dehşete düşmüş ve utanmış bir halde olabilirdi.

Geriye sıçrayarak ondan uzaklaştı ve hızlı hızlı bir şeyler gevelemeye koyuldu. "Benim adım Laura Fairleigh, efendim ve durumun nasıl göründüğünün farkındayım, ancak sizi temin ederim ki benim yabancı erkekleri öpmek gibi bir alışkanlığım kesinlikle bulunmamaktadır." Alev alev yanaklarına dökülen bir saç tutamını eliyle geriye attı. "Benim ar damarı çatlamış terbiyesiz kızın teki olduğumu düşünüyor olmalısınız. Beni bu çirkin, rezil davranışa iten şeyin ne olduğunu açıklamakta inanın büyük güçlük çekiyorum. Ama bunun *bir daha asla* tekrarlanmayacağına sizi temin ederim."

Laura daha ayaklanamadan, adam onu kolundan kavradı. "Kim?.." diye tekrarladı, sesinde çaresiz bir hırıltıyla. Kızın yüzüne odaklanmaya çalışan gözleri yavaşça kısıldı. "Kim?.. Kim?.. Kimim... ben?"

Gözlerinde yalvarır gibi bir ifade belirmişti. Laura'nın ona asla veremeyeceği o cevabı talep edercesine, parmaklarını kızın koluna bastırdı.

Laura ömrünün en büyük günahını işlemek üzere olduğunun gayet farkında olsa da, yüzüne yayılan şefkatli gülümsemeye engel olamadı. "Siz benimsiniz," dedi adama.

Birgül_35

Üçüncü Bölüm

Bazen bana,

bir yabancıymışsın gibi geliyor...

Laura geçen yıllar boyunca, sevgilisinin Arden Malikânesi'ne gelip ona evlenme teklif edişini birçok kereler hayal etmişti. Bu beyefendi bazen, alnı beyaz bir yıldız amblemiyle süslenmiş, parlak siyah bir küheylanın üstünde çıkagelir, bazen de tanmmış, asil bir ailenin yüzyıllık armalarıyla bezenmiş şık bir binek arabasında beliriverirdi. Ama Laura nişanlısını bir kez olsun, kız onu koyun sürüsünden zorla ayırıp ormana sürüklediğinden beri söylenip duran, kafa şişirici, huysuz bir Doğu Londra köylüsü tarafından sürülen bir eşeğin arkasına yüzüstü yapışmış vaziyette hayal etmemişti. Neyse ki, kırsal kesimde geçirdiği kırk yıldan sonra ki bunun son yirmi yılı Leydi Eleanor'un yanında ne-iş-olsa-yaparımcılıkla geçmişti, Dower'ın şivesi hâlâ öyle kabasabaydı ki, Laura onun söylediklerinin çoğunu anlamamıştı.

Birgül_35

Eşek ağır adımlarla avluya vardığında, Cookie mutfak kapısından dışarıya fırlayıp, önlüğünü eliyle buruştura buruştura koştu ve kocasını karşıladı. "Aman Tanrım! Neler gelmiş bu zavallı delikanlının başına?"

"Aman ne zavallı!" diye söylendi Dower. "Londra'daki darağaçlarından kaçan bir kaçak olduğuna bahse girerim. Bu gece hepimizi uykumuzda kıtır kıtır kesecek, demedi deme."

"O kaçak filan değil," diye açıklamaya yeltendi Laura, belki de onuncu kez. "O bir beyefendi."

Dower bilgece bir tavırla başını salladı. "Bir zamanlar aha tıpkı bunun gibi bir beyefendi tanırdım; Beyzade Harry derlerdi ona. Tatlı dilli bir şeydi; görgülü bilgili, süslü püslü, falan fıstık. Derken bir gün bir uyandılar, baktılar burun delikleri kesilmiş, cüzdanları da yürümüş gitmiş."

Cookie kocasına kuşkulu gözlerle baktıktan sonra yabancının güneşli saçlarından bir tutam avuçlayarak, adamın başını yana çevirdi. "Efendice bir yüzü var, bence. Bir beyefendiye göre."

Adam bir of çekti; maruz kaldığı onur kırıcı harekete karşı durmaya çalıştığı su götürmezdi. Laura adamın saçlarını Cookie'nin pençelerinden kurtardı ve tekrar gömleğinin yakasına düşecek şekilde düzeltti. "Eğer onu hemen içeriye almaz ve kafasındaki şişlikle ilgilenmezsek, birilerinin burun deliklerini kesecek kadar uzun yaşayıp yaşayamayacağından emin değilim."

Lottie'yle George, peşlerine taktıkları kımıl kımıl kedi sürüsüyle ahırdan koştura koştura geldiklerinde, Laura da bir of çekmek istedi. Soru bombardımanına tutulmadan önce onları yabancının gelişine hazırlayacak kadar zamanı olacağını ummuştu.

"Kim bu?"

"Adı ne?"

"Attan mı düşmüş?"

Birgül_35

"Ağaçtan mı düşmüş?"

"Yolunu eşkıyalar mı kesmiş?"

"Bayılmış mı?"

"Ölmüş mü?" diye sordu Lottie, adamın güderiyle sarılmış kalçasını temkinli bir şekilde dürtükleyerek.

"Oradan bakarsan bir şey anlayamazsın," dedi George, parmağıyla adamın kaşmir binici paltosunu işaret ederek.

"O bir beyefendi," diye duyurdu Cookie; sesinde övgüden eser yoktu.

Dower başını iki yana salladı. "Kanun kaçağının teki. Bu gece gözümüzü yumar yummaz bizi delik deşik edecek."

Lottie'nin yusyuvarlak, mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir katil mi yani? Muhteşem!"

Laura Tanrı'nın onu delilerle dolu bir aileyle sınadığını düşünerek dişlerini gıcırdattı. "Kaçak da değil, katil de. Yardımımıza muhtaç, talihsiz bir yolcu, o kadar." Adamın ceketinin ucunu George'un elinden çekip kurtardı ve sesini yükseltti. "Ve şimdi, size ne yapacağımızı söyleyeceğim. Ona yardım edeceğiz. Ve bunu, Tanrı esirgesin, adamcağız ihmalden ölüp gitmeden önce yapacağız!"

Hepsi de ağızları bir karış açık, Laura'ya bakakaldı. Küfürlü kelimeleri anadilinden daha iyi konuşan Dower bile afallamış görünüyordu.

Az önceki otoriter çıkışından sonra silkinip kendine gelen Laura, saçlarını ağırbaşlı bir biçimde düzeltti. "Daha fazla oyalanmadan misafirimizi eve taşıyabilirsen çok memnun olurum, Dower."

Darağacından kaçmalarla, burun delikleri kesmelerle ilgili bıyık altından söylenmeye devam ederek de olsa, Dower söz dinledi ve yabancıyı omuzlarına aldı. Yaşlı adam çarpık bacaklıydı, yüzü de kurutulmuş et gibi kırış kırış ve kahverengiydi; yine de omuzları,

Birgül_35

göğsü ve kolları yıllar yılı kendisinden bile geçimsiz olan Hertfordshire koyunlarıyla boğuşmaktan iyice kaslanmış, kalınlaşmıştı.

Malikâneye ilerlerken, Dower yeniden atıp tutmaya başladı. "Demedi deme, han'fendi. Aha buraya yazıyorum, bu iblis hepimizi mahvedecek. Dower dediydi dersin sonra."

Laura'nın tek yapabildiği onların peşisıra ilerlemek ve ihtiyarın haksız çıkmasını ummak oldu.

Ayışığı yabancının yüzüne vuruyordu.

Laura yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, yabancının hiç uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu. Herhangi bir rahatsızlığı varmış gibi görünmüyordu ama Dower onu yedi saat önce basma örtünün üzerine bırakıp gittiğinden beri de hiç kımıldamamıştı. Cookie'nin adamın alnının üzerindeki kötü şişliğe uyguladığı ılık lapayı yokladı, sonra ateşi var mı diye bakmak için alnına dokundu. Düşüşünün hafızasından başka yetilerine de zarar vermiş olma ihtimali onu korkutmaya başlamıştı.

Onun Leydi Eleanor'un odasına yatırılmasında ısrar ederek herkesi şaşırtmıştı. Cookie odanın tozunu düzenli olarak alıyor, nevresimleri de havalandırıyordu havalandırmasına ama ne Laura ne de çocuklar Leydi Eleanor'un ölümünden bu yana bu mukaddes odaya adım atmaya cesaret edebilmişlerdi. Onun son günlerine dair biriktirdikleri, acısıyla tatlısıyla onlarca anı, portakal çiçeği kokusuyla birlikte sanki hâlâ havada asılı duruyordu.

Ama bu zarif yüksek başlıklı karyola evdeki en rahat yatağa sahipti ve Laura misafirlerinin burada yatması konusunda ısrarcıydı.

Ona en azından bu kadarını borçluydu.

Cookie başta, bekâr bir hanımın bir beyefendinin yatak odasında ona hemşirelik etmesinin "katiyen yakışık almayacağını" savunarak,

Birgül_35

Laura'yı yabancıyla yalnız bırakmayı reddetmişti. Ama Laura, Dower'ın, kucağında yüzyıllık bir tüfekle kapının hemen dışında bir koltukta uyumasına razı gelince Cookie de yumuşamış, mutfağa kadar *cık cık cık* diye dilini şaklatarak gitmiş de olsa, yenilgiyi kabul etmişti. Şimdiyse, yaşlı adamın horultuları kapalı kapıları tıngırdatmaya başlamıştı bile.

Yabancı, Laura'nın kendi yatağından getirip üzerine örttüğü kuştüyü yorgana sarılmış vaziyette, yatak örtüsünün üstünde yayılmış yatıyordu. Dower, Laura'nın buyruğu üzerine adamın ceketini çıkarmıştı çıkarmasına ama onun kravatını çözüp yakasını gevşetmek Laura'ya düşmüştü. Yastığın üzerine gelişigüzel dağılmış güneş rengi saçlarıyla ve saçlarından bir ton daha koyu, yanaklarına değen güzel kirpikleriyle yabancı, o anda bir erkekten çok bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Ama çenesinde belirmeye başlamış olan altın renkli, belli belirsiz sakallar, onun masum görünüşünün sadece bir aldatmaca olduğu konusunda Laura'yı uyarıyor gibiydi.

Laura yabancının yüzünde herhangi bir canlılık belirtisi bulabilmek için boşuna didindi durdu. Teninin sıcaklığını kendi ellerinde hissetmiş olmasa, onun mermerden yapılmış olduğuna kanaat getirebilirdi; bu dünyadan çok erken göçmüş bir kahramanın kabrindeki heykel, mesela. Henüz planını ne çocuklara ne de evdeki yardımcılara açmıştı. Hiç uyanmayacak olursa, aklından geçirme cüretinde bulunduğu o aptalca hayalleri kimsenin bilmesine gerek kalmayacaktı. Artık deliliğinin suçunu ormanın büyüsüne atamayacağına göre, planını nasıl uygulamaya sokabileceğini düşünmenin vakti gelmişti. Adamı onunla nişanlı olduğuna nasıl inandıracaktı? Ve kendisine onun hâlihazırda bir nişanlısı olmadığını nasıl ispat edecekti?

Öne eğildi. Adam derin ve düzenli soluk alıyordu, dudakları da hafifçe aralıktı.

Öpücüğü onu bir kez uyandırmıştı, değil mi? Acaba yine?..

Birgül_35

Ancak adam, bir kadının insafına kalmış çok güçlü bir erkeğin görünebileceği biçimde kırılgan görünüyordu. Laura onu bulmamış olsaydı o ormanda, oracıkta belki de ölüverecekti. Yine de, sanki ona bu korkunç darbeyi indiren kendisiymişçesine suçluluk duyuyordu Laura.

Yorganı adamın göğsüne çekti, eğildi ve alnına yumuşacık, şefkatli bir öpücük kondurdu.

Rüya görüyor olmalıydı.

Portakal çiçeği kokusunun, alnını nazikçe okşayan kadın dudaklarının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi? İçinde, derinlerde bir yerlerde bir şey uyanıyordu; bir anı ve rüya bulutuyla dokunmuş puslu bir hayalet. Ama elini uzatıp ona dokunamadan kaybolup gitti; çıkaramadığı kadar uzaktan gelen cılız bir sesle, ismi olduğunu düşündüğü bir sözcüğü tekrarlayıp durmaya başladı.

Sesin peşinden koşmak istedi ama kalbinin üzerine dayanılmaz bir ağırlık çökmüştü. Gözlerini açtı ve göğsünde oturmuş, altın rengi, bilge gözleriyle ona bakan şişman bir tekirle burun buruna geldi.

"Nellie," diye fısıldadı, kedinin ismini hatırlayıp da kendi ismini bir türlü çıkaramamasının ne kadar da tuhaf olduğunu düşünerek.

Kediye dokunmak için elini kaldırdı, onun da öteki aldatıcı suret gibi bir sis bulutunun içinde eriyip gitmesini bekliyordu. Ama titreyen elinin altında, kedinin yumuşacık ve tertemiz kürkünü duyumsadı. Onu okşarken, hayvanın mırıltılarını hissetti, bir ferahlık hissi içine dalga dalga yayılmaya başladı. Göz kapakları usulca kapandı.

Bu bir rüyaysa, hiçbir zaman uyanmak istemiyordu.

Ertesi sabah Cookie, Leydi Eleanor'un odasına kolunun altında eski bezlerle dolu bir leğen, dudaklarında neşeli bir ıslıkla dalıverdi. Bakışı yatağa kaydığında, ıslığı akortsuz bir nota basarak aniden kesiliverdi.

Birgül_35

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı, başını iki yana sallayarak.

Gecenin bir vakti, yabancının başında nöbet tutan Laura iyice gevşemiş, sonra uyuyakalıp koltuktan kaymış, sonunda da kafasını yabancının göğsüne yaslayıvermişti. Yorgunluktan bitap düşmüş birinin derin uykusuydu bu; sırtı tuhaf bir açıyla kıvrılmış, bir kolu da yatağın yanından, boşluğa sarkmıştı. Delikanlı da hâlâ uykudaydı ama bir eliyle Laura'nın kafasını tutmuş, parmaklarını sahiplenici bir biçimde kızın artık pek de düzgün olmayan topuzuna daldırmıştı.

Cookie kaşlarını çattı. Bu serseri, genç hanımının namusunu kirletmişse, leğeni kafasına indirip onu ebedi uykusuna yollamaktan hiç çekinmeyecekti.

Ama sessiz sedasız yatağa yaklaştıkça, korkularının ne denli yersiz olduğunu anladı. Kapalı gözleri ve açık ağızlarıyla bu iki genç, diş çıkarmamış bebekler kadar masum görünüyorlardı.

Cookie Laura'nın omzunu hafifçe sarstı. Kız yatakta doğruldu, asi bir saç tutamı gözünü kapattı. "Tüh, uyuyakalmışım! Ölmemiştir, değil mi?"

"Saçmalama. Tabii ki ölmemiştir! Baksana, ona o kadar iyi bakmışsın ki yanaklarının rengi yerine gelmiş."

Laura hastasına kaçamak bir bakış fırlattı. Cookie doğru söylüyordu. Adamın nefesi düzenliydi ve benzinin hortlağımsı solukluğu gitmişti.

Cookie bilgiç bilgiç başını salladı. "Onu şöyle güzelce bir ovalarsak hiçbir şeyciği kalmaz."

"Ben yaparım," dedi Laura hiç duraksamadan, leğendeki bezlere uzanarak.

Cookie leğeni geri çekti, ayıplayan bakışlarını Laura'ya dikti. "Olmaz öyle şey, kızım. Geceyi onun başında geçirmene izin vermekle büyük günaha girdim zaten. Bir de onu yıkamana izin verirsem,

Birgül_35

Leydi Eleanor mezarından çıkagelir, ona göre." Bir parmağını yatağa batırdı. "Şu benim kuduruk keçiyle kırk yıllık evliyim, inan bana bu genç delikanlıda benim gibi yaşlı bir kadının daha önce yüzlerce kez görmemiş olduğu hiçbir şey yok."

Haklı olduğunu ispat etmek istercesine yorganı kaldırdı, Laura'nın görüşünü kapatarak yorganın altına baktı. Adamın daracık güderi pantolonu hâlâ üzerindeydi, bu yüzden Laura hizmetçinin kırışık yanaklarını pembeleştiren şeyin ne olduğunu bir türlü çözemedi.

Cookie yorganı elinden bıraktı ve güçlükle yutkundu. "İhtiyar Cookie çok erken konuşmuş, çocuğum. Ama sen beni dinleme de kendi işine bak." Kolundaki leğenin suyunu döke saça, Laura'yı kolundan tuttuğu gibi kapıdan kışkışladı. "Senin için mutfakta sıcak bir banyo hazırladım. Ben senin beyefendiyle ilgilenirken sen de gidip kendine çekidüzen ver bakayım."

Laura'nın yorgun beyni itiraz etmek için bir karşılık aranıyordu ki Cookie kapıyı nazikçe ama sıkıca, yüzüne kapattı.

Ölmüş olmalıydı.

Vücudunda çevik, gayri şahsi gezinen kadın ellerinin başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi? Adını hatırlamıyor olabilirdi ama kadın ellerinin sadece ve sadece zevk vermek amacıyla tasarlanmış olduğunu iyi biliyordu: teninin üstünde baştan çıkarıcı bir zarafetle gezinmek; dolgun bedenini hazla sarıp sarmalamak; altında yatan kadın kalçalarının becerikli ritmiyle kendinden geçerken kusursuz bir biçimde boyanmış tırnakları etine geçirmek için.

Ömrü boyunca sayısız kadın tarafından sonsuz çeşitlilikle, özgün ve yaratıcı biçimlerde okşandığı olmuştu ama böylesine baştansavmacı bir umursamazlıkla karşılaştığı hiç olmamıştı. Bu eller onu soyup yıkarken ne kabasaba ne de nazikti. İşlerini bitirip gitmekten başka bir dertleri yok gibiydi.

Birgül_35

Ve bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Onu cenaze için hazırlıyorlardı.

Haykırmak istedi ama dili, tıpkı uzuvları gibi taş kesilmişti. Nihai aşağılama, bu kayıtsız eller pantolonunu indirdiğinde ve ellerin sahibi hayranlık belirten ama sığır çobanlarına yaraşır bir ıslık çaldığında gerçekleşti.

"Anacığım zenginlerin şanslı doğduklarını söyler dururdu ama ben onun altın paracıklardan bahsettiğini sanırdım." Kulağının dibinde kırkır kıkır güldü, sonra ciddi ciddi kafasını pışpışladı, sanki küçük bir kuçu kuçuyu severmiş gibi. "Darağacının dallarından kurtulmuş olabilirsin, delikanlı ama senin dalın zaten pek sağlammış doğrusu."

Yabancıya hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç dakikanın sonunda banyo faslı nihayet sona ermişti. Üzerine yumuşak, sıcak bir şeyin örtüldüğünü hissetti. Bunun kefen olduğunu sanarak içten içe ürperdi. İşkencecisi yataktan kalkıp öteberisini toplamaya koyulurken ıslıkla ruhsuz bir ağıt yaktı. Kapı tık diye kapandı. Islık hafifleyerek kayboldu gitti.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca, odada tamamen yalnız kaldı.

Derken kapı yavaş yavaş, gıcırdayarak açıldı; o kadar yavaş ki zavallı adam omurgasından aşağıya bir buz iniyormuş gibi bir ürpertiyle sarsıldı.

Şeytan onu almaya gelmişti.

Geç bile kalmıştı; yine de, yüz yüze buluşmalarının hep tozu dumana katılmış bir savaş alanında gerçekleşeceğini düşünmüştü, bir yabancının yatağında canı çıkmış vaziyette yatarken değil. Üstelik, yalnız gelme nezaketini bile göstermemişti yaşlı hilebaz. Yatağına kadar sokulup biçare bedeninin başına üşüşen bir zebani ordusunu da beraberinde getirmişti.

Birgül_35

Zebanilerden biri onun ayak başparmağını ağzına aldı ve eklem yerlerini dişlemeye başladı, bu arada başka bir tanesi bacaklarını bir yukarı bir aşağı sallamaya koyuldu. Bütün bu işkencelere dayanma gücünü kendinde bulabilirdi, üçüncü bir zebani çıkıp da bacaklarının arasına saldırıp, keskin pençelerini en hassas yerine geçirmeseydi eğer.

Gözleri o an açıldı. Kısık gözleriyle tebeşir beyazı bir sisi delip geçmeye çalışarak, zonklayan başını kaldırmaya uğraştı. İşte o zaman, yatağın zebanilerle dolu olmadığı ortaya çıktı. Küçük sıçanlardı bunlar. Sinirlerini harap eden sarsıntı, şeytanın kırmızı suratlı, boynuzlu, sivri kuyruklu bir beyefendi değil de karyolanın tepesinden başaşağı sarkmış, büyük bir dikkatle yüzünü incelemekte olan sarı saçlı, mavi gözlü bir yumurcak olduğunu keşfetmenin şokuyla mukayese bile edilemezdi.

Zonklayan başının sonradan ödeyeceği bedeli hiç düşünmeden yatağın içinde aniden, dimdik doğruldu ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kıyamet koptuğu sırada, Laura mutfağın köşesinde, bir perdenin arkasında, içi sıcak suyla dolu bir küvette keyif çatıyordu.

Daha bir dakika önce başını küvetin kenarına yaslamış, yarı uykulu bir gevşeme halindeyken, şimdi çırılçıplak ayağa fırlamış, küvetin içine sular damlatarak, vücudunun her bir kası yay gibi gerilmiş vaziyette kalakalmıştı.

Evin içinde yankılanan erkeksi kükreme ona tamamen yabancıydı ama kulak tırmalayıcı ciyaklamaları nerede olsa tanırdı.

"Lottie!" dedi nefes nefese, gözleri faltaşı gibi açılarak.

Belki de Dower haklıydı; yabancı onları *ciddi ciddi* katlediyordu. Lottie'nin dehşet dolu çığlıklarının sebebi arsız burun deliklerinin kesilmesi olsa gerekti. Başka bir ses daha katıldı bu curcunaya. Laura perdenin ardından başını uzatıp baktığında, Dower'ın küfürler savurarak, elinde koca bir yabayla taarruza geçtiğini gördü.

Birgül_35

Laura'nın eli ayağı birbirine dolaştı. Bir an önce yukarı çıkmazsa, evlerindeki bu Tanrı misafirinin dışında, belli ki başka birisi daha elini kana bulayacaktı.

Ne kurulanacak ne de küvetin yanındaki tezgâhın üstüne yığmış olduğu temiz iç çamaşırlarını giyecek vakti vardı. Sudan fırladı, kirişte asılı bakır tencerelerden birine kafasını çarpınca acıyla yüzünü buruşturdu, sonra yeni yıkanmış elbisesini aldığı gibi üzerine geçirdi. Pembe kumaş ıslak tenine yapıştı. Elbisesini çabucak düzeltip edep yerlerinin iyice örtündüğünden emin olduktan sonra kendini perdeden çekip kurtardı ve çıplak ayak, üzerinden sular damlayarak mutfaktan çıktı ve hızla koridoru geçip merdivenlerden yukarıya fırladı.

Laura ikinci kata çıkan merdivenleri henüz yarılamıştı ki berbat gürültü başladığı gibi ansızın kesiliverdi. Laura trabzana güçlükle tutunarak, öylece kalakaldı.

Aman Tanrım, diye düşündü, *herhalde Lottie öldü!* Malikâneye çöken korkunç sessizliğin başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi? Korkusu, adımlarını yavaşlattı. Neredeyse sürüne sürüne ilerleyerek, Leydi Elanor'un git gide uzaklaşıyormuş gibi görünen yatak odasının kapısına vardı. İçinden bir ses, rengi atmış halıyı altın rengi buklelerle ve kanlı uzuvlarla kaplı bulacağını söylerken, kapının çerçevesinden dolanıp içeriyi görmeye uğraştı.

Karşısında bambaşka bir manzara belirdi.

Lottie sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdığı bir avuç kımıl kımıl kedi yavrusuyla birlikte yatağın tam ortasında, ayakta dikiliyordu. Alt dudağı tir tir titriyor, mavi gözlerinden yaşlar akıyordu. Lottie'nin gözyaşları Laura'yı kaygılandırmadı. Küçük kızın daha önce sırf George çay saatinde son hamur tatlısını yedi diye hıçkırıklara boğulduğu görülmüştü. Ama iki pencere arasında duvara yapıştırdığı adamın panikle inip kalkan göğsüne elindeki yabayla hücum etmekte

Birgül_35

olan Dower'ın dudaklarından dökülen yabani hırıltı onu *ciddi ciddi* kaygılandırdı.

Kalbi göğüs kafesini delmek istercesine atıyordu. Anlaşılan Uyuyan Güzel sonunda uyanmıştı.

Silahız ve savunmasız bir halde köşeye sıkıştırılmış olmasına rağmen, yabancı o anda, Dower'dan bile tehlikeli görünüyordu. Buğday rengi saçları darmadağınık, gözleri çakmak çakmak olmuştu. Gövdesinin orta kısmına sarıp sımsıkı tutturduğu yorgan dışında, o da Laura'nın birkaç dakika öncesinde olduğu kadar çıplaktı. Laura farkında olmadan gözlerini dikip öylece bakakaldı; adamın bir ok biçimde daralarak göbeğindeki düğüm düğüm, sımsıkı kaslara inen, altın rengi kıllarla kaplı geniş göğsü dikkatini dağıtmıştı.

Dower yabasıyla pis bir hamle daha yaptığında yabancı, o güzel göbeğini geri çekerek iki büklüm oldu. Ölümcül darbeler etinin sadece birkaç santim ötesinden geçip giderken, dişlerini gösterip, genizden gelen hafif bir hırıltı koyverdi. Bu ilkel uyarıya karşın, çaresizliği Laura'nın yüreğine dokunmuştu.

"Bıçağı bırak ve geri çekil, Dower," diye buyurdu.

"Çekileyim de bu iblis boğazımı deşsin, öyle mi? Hiç sanmam, hanımım."

Dower'a laf anlatmanın yolu olmadığını anlayan Laura, umut dolu gözlerle yabancıya baktı. Ufak adımlarla, çekine çekine ona yaklaştı; uzattığı eli tehdit olarak algılamaması için içinden dua ediyordu.

"Korkacak bir şey yok," dedi yumuşacık bir sesle, dudaklarında beliren gülümsemenin yabancının içine su serpeceğini umarak. "Kimse size zarar vermeyecek."

Tam o sırada Cookie'nin, elinde koca, kanlı bir baltayla odadan içeriye dalacağı tutmasaydı eğer, sözleri çok daha inandırıcı olabilirdi. George da hemen arkasından içeriye girdi.

Birgül_35

Nefes nefese kalmış olan George, ellerini dizlerine koyarak bir süre öylece durdu. "Kopardığınız yaygara ta avluya kadar geldi! Domuz yavrusu boğazlıyorsunuz sandık."

"Burada neler oluyor Tanrı aşkına?" diye bağırdı Cookie, gözleriyle odanın dört bir yanını tarayarak.

"Onu kardeşime sorsan daha iyi olur," dedi Laura, Lottie'ye buz gibi bir bakış atarak.

"Kötü bir niyetim yoktu," diye mızmızlandı Lottie. "Ona bakmak istemiştim, o kadar. Ama birden delirip aslan gibi kükremeye başladı. Ödüm koptu. Yatağa düştüm ve bağırmaya başladım ve..."

"Bu velet yatağıma fare koydu."

Aynı anda dönüp yabancıya baktılar; ağzından çıkan sesin tok, görgülü, kültürlü tonuna hayret ederek bir süre kalakaldılar. Adam bakışlarını Laura'nın kız kardeşine dikerken, Dower'ın yaba tutan eli usulca alçaldı.

Silkinip kendine gelen ilk kişi, yine Lottie oldu. Sözü edilen yaratıklardan birini sivri çenesine bastırarak hayvana iyice sokuldu. "Bunlar kedi, efendim, fare değil."

Adam homurdandı. "Bana soracak olursan, hepsi aynı şey."

Lottie kulaklarına inanamayarak inledi.

Cookie telaşla ileriye atılıp Dower'ı adamın yanından uzaklaştırdı. "Geçti, canım, merak etmeyin. Eminim Lottie'miz sizi korkutmak istememiştir." Elinde hâlâ o kanlı baltayı tutuyor olmasaydı anaç gıdaklamalarının adam üzerinde daha yatıştırıcı bir etkisi olabilirdi. Yabancının sakıngan bakışlarını fark eder etmez baltayı arkasına sakladı. "Siz ihtiyar Cookie'ye bakmayın, cancağızım. Öğle yemeği için şöyle leziz, semiz bir tavuk kesmekle uğraşıyordum da."

"Kedi yahnisini tercih ederdi, eminim," dedi Lottie soğuk bir ifadeyle, burnunu kibirli kibirli havaya dikerek.

Birgül_35

"Çocuk yahnisi olsa?" diye cevabı yapıştırdı yabancı.

Laura gülse mi ağlasa mı bilemez haldeydi. "Lütfen kendinizi yormayın, efendim. Büyük bir şok geçirdiniz. Kendinizde değilsiniz."

Yabancı dönüp de o delici bakışlarını üzerine diktiği anda, odadaki diğer herkes ortadan kaybolmuş gibi geldi Laura'ya. "Madem öyle, kimim ben, söyler misiniz?"

mobildepo

Birgül_35

Dördüncü Bölüm

Ama bazen de, hâlâ benim küçük,
tatlı oğlummuşsun gibi hissediyorum...

Adamın ışıl ışıl gözlerinde yarı öfke, yarı yalvarma ve düpedüz, neredeyse elle tutulur bir panik vardı. Laura erken davranmazsa, odadaki herhangi birinin, planlarını altüst edecek bir şeyler yumurtlamasından korktu.

"Ah, zavallı sevgilim." Yabancıya en sempatik gülücüğünü göndererek öne atıldı ve adamın koluna girdi. "Başınızdan geçen korkunç olaydan sonra tersinden kalkmış olmanız çok normal. Sizi suçlamıyorum."

Adam gözlerini kısıp Laura'ya baktı. "Neden bana sevgilim dediniz?"

"Neden ona sevgilim dedin?" diye tekrarladı Cookie kuşkucu bir sesle, arkasına sakladığı kanlı baltayı yeniden meydana çıkararak.

Birgül_35

Laura ikisini de duymazdan gelerek döndü ve odadakilerle misafiri arasına girip kararlı bir duruşla bildirdi: "Onun şu anda üzerine titrenmesine değil, yalnız kalıp kafa dinlemeye ihtiyacı var."

Adam homurdandı. "Kuduz bir kedi sürüsü ve eli baltalı bir cadı tarafından taciz edilmek 'üzerine titrenme'nin karşılığı olmasa gerek."

Cookie'nin pençesinden kurtulan Dower bir hamleyle ileriye atıldı. "Hanımım hakkında bir daha ileri geri konuşursan senin üzerine bu yabayla bir titrerim, görürsün."

Laura uyduruk silahın dişlerinden kaçınmaya çalışarak elini Dower'ın göğsüne koyup adamı sakinleştirmeye çalıştı. "Kabalık etmek istemedi. Çok yoruldu ve kafası çok karışık, hepsi bu. Ben de tam bu yüzden, sizden bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum."

Dower tükürükler saçarak yeniden konuşmaya başladı. "Seni bu yabaniyle bir başına bırakacağımı sanıyorsan avcunu yalarsın."

"Yabani ki ne yabani. Yarı çıplak, hem de!" Cookie erkeğin bedeninin yorgana sarınmış alt kısmına gergin bir bakış fırlattı.

"Saçmalamayın. Siz de biliyorsunuz ki o bana asla zarar vermez." Laura haklı olduğunu umarak iri yarı, öfkeli yabancıya omzunun üstünden kaçamak bir bakış attı. Şuuru yerinde değilken çok daha kısa boylu ve çok daha az korkutucu görünüyordu.

"Sana elini sürecek olursa avazın çıktığı kadar bağır, ben hemen koşa koşa gelirim," diye söz verdi Dower, yabayı adamın olduğu yöne savurarak.

"Onun çığlıkları da kız kardeşininkiler gibiyse, asıl ben koşa koşa giderim, merak etme," dedi yabancı, sert ve kararlı bir tavırla.

Dower'la Cookie söylene söylene, gönülsüzce odadan çıkıp giderken, Lottie'yi ve bir avuç dolusu kediyi yataktan atmak da Laura'ya düştü. Lottie önce direndi; yürek paralayan hıçkırıklarla ağlayıp sızlanmaya

Birgül_35

koyuldu, ta ki Laura eğilip de ona tıslayana kadar. "Haydi, marş marş, küçük hanım, yoksa ben seni öyle bir ağlatırım ki şaşar kalırsın."

Laura Lottie'yi koridora kovalarken, George düşünceli bir edayla kapı eşiğine yaslanmaya devam etti. Erkek kardeşi Laura'yı herkesten iyi tanırdı ve şimdi, onun bir yaramazlık peşinde olduğundan kuşkulandığı her halinden belliydi. Laura bakışını üzerine çevirdiğinde kapıdan çıktı ama yüzündeki sırıtış, ablasıyla işbirliği yapmasının muhakkak ki bir bedeli olacağını söylüyordu.

"Tatlı rüyalar," diye seslendi misafirlerine, Laura kapıyı yüzüne çarpmadan hemen önce.

Pirinçten yapılmış anahtarı kilitte ağır ağır döndürerek bir süre oyalandıktan sonra, yavaşça misafirine döndü. Onu yanlış değerlendirmiş olabileceğinden endişe duymaya başlamıştı. Yalnızca bir yorgan ve çatık kaşlarla silahlanmış şu haliyle bile, aç bir aslan kadar umarsız görünüyordu.

"Neden bana sevgilim diye hitap ettiniz?" diye sordu tekrar, talepkâr bir sesle; bu sorunun cevabı nasıl olup da kendini Leydi Eleanor'un yatak odasında çırılçıplak vaziyette bulduğundan çok daha önemliydi sanki.

"Alışkanlık işte, canım," diye yanıt verdi Laura, önceden çalışılmış bir masumiyet ifadesiyle. "Size başka şekilde mi hitap etmemi yeğlerdiniz?"

"Adımla hitap ederseniz fena olmaz." Sesinin sert tonu, kızın onun sabrını zorlamaya başlamış olduğunu belli ediyordu.

"Adınızla mı?" Laura zoraki bir kahkaha attı. "Eh, daha önce böyle merasimlere giriştiğimiz hiç olmamıştı ama madem ısrar ediyorsunuz..." Laura oldum olası dürüstlüğüyle övünürdü. Ancak kendini gerdek gecesinde Tom Dillmore'un tırnaklarının arasındaki kirleri çıkarmaya çalışırken hayal ettiği zaman usulca ekleyebildi: "...Nicholas."

Birgül_35

Erkeğin şaşkın somurtuşu daha bir derinleşti. "Nicholas mı? Benim adım Nicholas mı?"

"Eh, elbette! Bay Nicholas... Radcliffe," dedi Laura, hiç tereddüt etmeden. Lottie'nin en sevdiği yazarın oldukça münasip bir görkeme sahip soyadını ödünç alarak.

"Nicholas Radcliffe. Nicholas Radcliffe," diye homurdandı adam. "Lanet olsun! Bunların hiçbiri bana bir şey ifade etmiyor." Duvarın dibine çöküp alnını elinin içinde sağa sola oynatmaya başladı. "Kafamın içindeki şu berbat çınlamayı bir durdurabilsem..."

Laura birden yoğun bir acıma duygusuna kapılarak ona yanaşacak oldu.

"Sakın!" diyerek karşı koymak istercesine elini kaldırdı yabancı, alnına dökülen saçlarının arasından kıza ters ters bakarak. Laura onun için gözü dönmüş, eli yabalı bir Doğu Londra köylüsünden daha büyük bir tehdit oluşturuyordu sanki.

Leydi Eleanor'un tuvalet masasının üstünde asılı duran aynada kendi yansımasıyla göz göze gelen Laura, göze nasıl göründüğünün o an farkına vardı. Ayakları çıplaktı, yanakları al al olmuştu ve başının tepesinde gelişigüzel toplanmış saçlarından fırlamış dağınık, siyah lüleler yüzünün dört bir yanına dökülmüştü. Yüksek belli elbisesinin nemli korsesi, göğsünün yumuşak eğimine iyice yapışmış vaziyetteydi. Saçını mı düzeltseydi yoksa eteğini çekiştirip solgun bileklerini örtmeye mi çalışsaydı, karar veremiyordu. Sonunda çareyi kollarını göğsünün önünde tuhaf bir şekilde birleştirmekte buldu.

"Eh, benim kim olduğumu belirlemiş bulunuyoruz anlaşılan. Ama *sizin* kim olduğunuz hâlâ bir sır." Başını kaldırıp Laura'yı süzdü, bakışı kılıksızlığını yüzüne vurup onu iyiden iyiye utandırdı. "Neden kendinizi bana sevgi sözcükleriyle hitap etme mecburiyetinde hissettiğiniz de öyle."

Birgül_35

Ormandaki ilk karşılaşmalarını hiç hatırlamıyordu anlaşılan. İlk öpücüklerini de öyle.

Belli ki Laura'nın kavuşturulmuş kolları yabancının delici bakışlarına kalkan olamıyordu; gardıroptan Leydi Eleanor'un şallarından birini alıp, şalı omuzlarına sararak onun dikkatini dağıtmaya uğraştı. "Hava epey serinledi, değil mi?"

"Aksine. Burası bana çok sıcak gelmeye başladı. Bu yorgana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum artık."

Parmakları yorganın bedenine tutturulduğu yere tehditkâr bir hamleyle uzanırken, Laura'nın gözleri kocaman açıldı. "Yok, elbette ihtiyacınız var! En azından Cookie pantolonunuzu yıkayana kadar."

Sağ yanağındaki gamze kısa bir süreliğine belirip sonra yeniden kayboldu; Laura adamın onunla dalga geçmiş olduğunu anladı. "Cookie mi? Eli baltalı cadolozdan mı bahsediyorsunuz acaba?"

"Cookie'den korkmanıza gerek yok. O karıncayı bile incitmez." Laura kaşlarını çattı. "Tavukları, belki. Ya da turtaya katılabilecek herhangi bir hayvanı. Ama karıncayı, asla."

"Beni yabayla deşmeye kalkan adam için aynı şeyleri söylemeyeceğinize bahse girerim."

Laura onu yatıştırmak için elini salladı. "Yok, canım. Onu dert etmenize hiç gerek yok. Dower, işte."

"Ben de onu diyorum ya."

Laura bir kahkaha attı. "*Dour*[3] değil. *Do-wer*. Jeremiah Dower; tam adı bu. Dower Cookie'nin kocasıdır ve malikânenin hemen hemen bütün işlerine o bakar. Cookie diyor ki, annesi küçükken ona limon suyu içirmiş olduğu için böyle ekşi suratlı biri olmuş. Size zarar vermek istememiştir, eminim. Sizin şiddetli bir nöbet geçirmekte

3 İngilizcede 'huysuz, haşin, suratsız' gibi anlamlara gelen sıfat. (ç.n.)

Birgül_35

olduğunuzu filan düşünmüştür. Sizi bize geri getirdiklerinden beri şuurunuz pek yerinde değildi."

"Nereden geri getirdiklerinden beri?"

"Gerçekten hatırlamıyorsunuz, değil mi?" Laura efkârlı efkârlı içini çekti ve adamın gözlerine bakmaktan kaçınarak, korsesini süsleyen bir dizi ipek çiçeği çekiştirmeye koyuldu. "Doktor bunun olabileceğini önceden söylemişti."

"Hangi doktormuş bu?"

"Şey, Dr. ... Dr. Drayton. Kendisi Londralı'dır. Arden'de doktor bulunmaz da, o yüzden. Şey, sıcak kargıyla çıban patlatabilen ya da icap ettiğinde, apse yapmış bir dişi çekebilen meşhur demircimiz Tooley Grantham var tabii ama o sayılmaz. Neyse, işte. Bu Doktor Drayton'ın dediğine göre, sizin gibi or..." az daha "orman" diyecekti ama kendini tuttu, "... şey, yani, *savaşta* ağır yaralanmış birinin bir tür hafıza kaybından muzdarip olması hiç de nadir rastlanılan bir şey değilmiş."

"Savaş mı?" diye usulca tekrarladı yabancı. "Savaşı hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Laura şaşkınlığını gizleyemedi.

Adam yeniden duvar dibine çöktü, gözleri çok uzaklardaki bir savaş meydanının dumanıyla bulutlanmış gibiydi. "Barut kokusunu hatırlıyorum, çığlıkları... top ateşlerini."

"Siz... piyadeydiniz de ondan. Dediklerine göre, gerçek bir kahramandınız. Zaten tam da bu yüzden, Waterloo'daki o tepeyi aşıp Fransızların fitilini yakıp havaya ateşlediği bir top mermisini yakalayıp zaptetmeye çalıştınız. Bir kahraman olduğunuz için."

Adam doğruldu. "Kahraman olduğuma emin misiniz? Bu daha çok, beyinsiz bir ahmağın kalkışacağı türden bir işe benziyor da."

"Olur mu hiç? Çok cesurdunuz, çok! Atış birkaç santim sola isabet etmiş olsaydı çoktan havaya uçmuş olacaktınız ama siz dar-

Birgül_35

beyi engelleyip havaya savruldunuz ve sağ kalmayı başardınız. Eh, aslında bunu burnunuz bile kanamadan atlatabilirdiniz ama işte... düştüğünüzde başınızı çarptınız, yazık," diye bir çırpıda bitirdi sözlerini; kendisine Lottie'ninkini bile aşan bir yalan söyleme yeteneği bahşedilmiş olduğunu keşfetmenin acısıyla kıvranarak.

Adam uzun, zarif parmaklarıyla alnını ovuşturmaya koyuldu. "Eh, bu da şu lanet baş ağrısını açıklıyor herhalde."

Laura neşeyle başını salladı. "Kesinlikle öyle. Şuurunuzun yerine gelip gelmeyeceğinden endişe duymaya başlamıştık."

"Ama geldi." Elini indirdi.

"Evet," diye onayladı Laura, adamın sesinin ipeksi yumuşaklığıyla bakışının delici kıvılcımı arasındaki tezat yüzünden cesareti kırılarak.

"Sizin sayenizde."

"Benim sayemde," diye tekrarladı Laura, üç ayaklı, çok amaçlı bir sehpaya gerileyerek. Nasıl oluyordu da, ona tek bir adım bile atmadan onu takip ediyordu bu adam?

"*Siz* her kimseniz, artık!" diye patladı birden, kızın yerinde sıçramasına sebep olarak.

Laura'nın arkasındaki sehpa tehlikeli bir biçimde sallandı. Döndü ve bir süre, sehpayı dengede tutmakla oyalandı. *Onun* ismini uydururken hiç zorlanmamıştı; öyleyse neden bu kadar imkânsız geliyordu kendi ismini açıklamak? Sehpanın üstündeki ıvır zıvırla oynadı, parmaklarını saten bir iğnedenlikle bir yüksüğün üzerinde gezdirdi. Boşta kalan eli sonunda Leydi Eleanor'un deri kaplı, yıpranmış İncil'inin üstünde durduğunda, büyük bir utanç hissetti; az daha kitabı pat diye elinden bırakacaktı. Ama içinde yükselen isyankârlık onu durdurdu. Tanrı'dan ona bir erkek göndermesini istemişti ve Tanrı bu isteğini karşılıksız bırakmamıştı. Öyleyse bu erkeği elinde tutmaya çalışmasında ne gibi bir kötülük vardı?

Birgül_35

İçinde kalan son şüphe kırıntısını da bir kenara süpüren Laura arkasını döndü ve adamın yakıcı bakışlarını, kendisini bile şaşırtan soğukkanlı bir özgüvenle karşıladı. "Beni hatırlamıyor musunuz, sevgilim? Adım Laura Fairleigh. Ben sizin nişanlınızım."

Erkeğin pürüzlü çenesiyle asil elmacık kemikleri taştan oyulmuş gibiydi. Gözünü bile kırpmamıştı. "Biz nişanlı mıyız?"

Laura başını salladı.

"Evlenmek üzere mi?"

Tekrar başını salladı, bu kez sevgi dolu bir gülümsemeyle.

Yabancı gözlerini kapattı ve duvardan aşağıya kaymaya başladı.

Laura hafifçe içini çekti, canı sıkılmıştı. Söylediği yalanın adama böylesine ölümcül bir darbe indireceğini aklından bile geçirmemişti. Adamın beti benzi attı; bu kadar uzun süre ayakta kalmanın bedeli olsa gerekti. Laura yardımına koştuğunda, bu kez karşı koymadı; ama kalan gücünü gözlerini açıp gür kirpiklerinin arasından ona dik dik bakmak için harcamaktan da geri durmadı.

Tam yere yığılacakken Laura onu yakaladı; adamın ondan en az otuz kilo fazla çektiği düşünülecek olursa, hiç de kolay bir iş değildi bu. Onu ayakta tutabilmek için kolunu beline dolayıp, omuzlarıyla omuzlarını desteklemekten başka bir şey gelmedi elinden. Bu tuhaf kucaklaşmayla kenetlenmiş vaziyette zarif bir valsle, düşe kalka yatağa ilerlediler. Laura onu yatağa yatırmaya uğraştı ama yatak örtüsünün kaygan kumaşı yüzünden onunla birlikte şiltenin üstüne devrildi.

Orada öylece, kolu erkeğin ağırlığı altında sıkışıp kalmış vaziyette, nefes nefese yattı kaldı. Nefesini kesen sarfettiği güç müydü, yoksa vücuduna baskı yapan pürüzsüz, çıplak erkek teni miydi, bilemiyordu.

"İyiki nişanlıyız," dedi adam kuru bir sesle, sıcak nefesi Laura'nın kulağını gıdıklayarak. "Sizin uşak bizi bu halde yakalayacak olsaydı, sizinle bir yabanın ucunda evlenmek zorunda kalırdım."

Birgül_35

Laura kolunu çekip kurtardı ve yatağın üstünde doğrularak oturdu. Asi bir bukleyi topuzunun içine tıkıştırdı; yanakları alev alevdi. "Saçmalamayın lütfen. Dower sizin nişanlısının namusuna leke sürecek türden bir adam olmadığınızı gayet iyi biliyor."

"Değil miyim?" Kıza kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

"Tabii ki eminim," dedi Laura, ikna edici bir sesle. "Siz adaba uygun olmayan hiçbir şey yapmazsınız."

Homurdanarak, kolunu alnının üstüne attı. "O zaman kendimi o topun önüne atmış olmamda şaşılacak bir şey yok. Yaşamak için hiçbir sebebim yokmuş, baksanıza."

Delici bakışları kolunun altında gözden kaybolmuş olduğundan, Laura adamın dudaklarının büyüleyici kıvrımına dalıp gitmekte özgürdü şimdi. Ormandaki o baştan çıkarıcı öpücüğü doya doya anımsamakta da.

"Çok iyi bir sebebiniz vardı, sevgilim," dedi yumuşacık bir sesle. "Bana kavuşabilmek."

Adam kolunu indirdi. Gözlerinin derinliklerinde, kuşkudan bile daha rahatsız edici bir duygunun kıvılcımları vardı. "Ne zamandır ayrıyız?"

"Yanılmıyorsam, neredeyse bir yıl oluyor." Laura başını eğdi; aynı anda hem utangaçlıkla hem de mahcubiyetle boğuşuyordu. "Ama bana bir ömür gibi geldi."

"Yine de, beni beklemişsiniz."

Adamın gözlerine baktı. "Sizi sonsuza kadar beklerdim."

Yabancının yüzü şaşkınlıkla kasıldı. Bu minik hakikat kırıntısı, kızın bütün yalanlarından daha insafsızcaydı sanki. Kızın yanağını avcuna almak için uzandığında, Laura şansı varken geri çekilmeyerek büyük bir hata yapmış olduğunu fark etti. Artık, altındaki nevresimler alev alsa dahi, yerinden kımıldayabileceği şüpheliydi.

Birgül_35

Parmakları kızın yanağının birkaç santim yakınına gelmişti ki yabancı, korku dolu bir çığlık koyverdi.

Sadece kulaklarla incecik patilerden ibaretmiş gibi görünen minik bir tekir kedi adamın sağ baldırına tırmanıyor, her adımında pençelerini yorganın içine gömüyordu. Laura adamın dikkatinin dağılmasından memnun olarak kediyi kollarına aldı ve şişkin, tüylü karnını okşamaya başladı. "Bu zavallıcık o kadar küçük ki kız kardeşimin gözünden kaçmış olmalı."

"Götürün şunu buradan, rica ederim," dedi adam, dişlerini gıcırdatarak. "Bu mahluklara tahammül edemiyorum."

Laura yavru kedinin yumuşacık tüylerini yanağına sürterken, ona çıkıştı. "Korkarım, hafızanız sizi bir kez daha yanıltmış bulunuyor. Siz kedilere bayılırsınız."

Adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bayılır mıyım?"

Laura başını salladı. Kızın kımıl kımıl oynayan kediyi ona uzatıp göğsüne bırakmasını izlerken, yabancının korkusu yüzünden okunuyordu. Adamla kedi bir süre karşılıklı bir güvensizlikle bakıştılar; sonra kedicik esnedi, gerindi, en sonunda da kıvrılıp mırıl mırıl bir yumak şeklinde adamın köprücük kemiklerine yerleşti.

Adam başını iki yana salladı. "Sanırım, şimdi de bana, en başta bu kedileri üzerime salan o çekilmez yumurcağa da bayıldığımı söyleyeceksiniz."

Laura kelimelerini dikkatle seçti. "Ara sıra fikir ayrılığına düştüğünüz oluyor tabii ama birbirinize oldum olası çok düşkünsünüzdür."

Adam gözlerini kapattı ve yüzünü çevirdi; bu sonuncusu, sanki kimsenin kaldıramayacağı kadar ağır bir bilgiydi. Laura yorganı usulca onun göğsüne çekti, kedinin pineklediği yerin hemen altında bıraktı. "Bugünlük bu kadar macera yeter. Artık dinlenip güç toplamanız lazım."

Birgül_35

Tam dönüp gidecekti ki adam onu bileğinden yakaladı. Baş parmağı içe doğru kıvrılarak, kızın hassas teninin üzerinde, tehlikeli bir biçimde okşamaya yakın duran bir hareketle gezindi. "Laura?"

Laura'nın nefesi titredi. "Efendim?"

"Size de bayılıyor muyum?"

Laura'nın, bu sözcüklerin içinde uyandırdığı ani arzuya karşı tek savunması, onları önemsemiyormuş gibi yapmak oldu. Burnunu muzipçe büzüştürerek, şöyle dedi: "Tabii ki bana bayılıyorsunuz. Aksi mümkün mü sanki?"

Laura bileğini onun pençesinden çekip kurtardı ve başarısıyla övünmeye başlamak için erken olmadığını umarak, odadan kaçıp gitti.

"O güzel, beyaz dişlerinin arasından birbiri ardına yalanlar döküldü."

Odada başka kimse olmadığından, yataktaki adam, kuşkucul gözlemlerini göğsüne tünemiş altın sarısı tüy yumağıyla paylaşmak zorunda kaldı. Yavru kedi kucağında kımıldandı, doğrulup ona uykulu gözlerle baktı.

Elini uzatıp, hayvanın kulaklarının arasındaki kedifemsi üçgeni okşadı. Baştaki tiksintisine rağmen, bu hareket, sanki daha önce yüzlerce kez tekrarlanmış gibi, tuhaf bir biçimde tanıdık gelmişti adama. "Kızın yalan söylediğini biliyorum ama gerçeği hatırlayamazken bunu nasıl kanıtlayacağım?"

Kedinin göz kapakları ağır ağır kapanmaya başladı. Pembe ağzını kocaman açarak esnedi.

"Bu söylediklerimin hiçbiri umrunda değil, değil mi? Sadece, beni dinliyormuş gibi yaparak gönlümü hoş tutmaya çalışıyorsun." Kedi gücenmiş gibi miyavladı ama yabancı onu duymazdan gelerek, hayvanı havaya kaldırıp karnının altına baktı. "Dişiymiş," dedi, başını tiksintiyle iki yana sallayarak. "Tahmin etmeliydim."

Birgül_35

Kedinin poposunu pışpışlayarak hayvanı karyolanın ayakucundaki tahtaya yuvarladı. Sonra doğrularak, bacaklarını yatağın yanından sarkıttı. Ani bir yükseklik korkusuna kapıldı, oda etrafında fıldır fıldır dönmeye başladı. Zonklayan alnını avuçlarına aldı. O lanet top mermisi kafasını uçursa canı bu kadar yanmazdı.

Başının zonklaması geçer gibi olduğunda yatak odasını dikkatle incelemeye koyuldu. Odanın solmuş bir asaleti vardı; biraz döküntü ama asla samimiyetsiz ya da soğuk değildi. Duvarlar ipek döşemelerle değil, bir zamanlar pembe olduğunu tahmin ettiği solgun güllerle bezeli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Ahşap zeminin büyük kısmını tel tel olmuş bir kilim kaplıyordu. Odadaki mobilyalar bir sandalye, maun ağacından yapılmış çekmeceli bir konsol, bir tuvalet masası, üzerine porselen bir çanak ve bir ibrik konulmuş lavabo ve muhtemelen, elden geçirilmiş bir konuk odasından arttırılıp getirilmiş çok amaçlı bir sehpadan ibaretti. Özene bezene uygulanmış taze balmumu kaplaması bile aşınmış ahşabın zamana ve tekrar tekrar cilalanmaya yenik düşmüş görüntüsünü gizleyemiyordu.

Havayı dolduran portakal çiçeği kokusunu içine çektiğinde, üzerine yine tuhaf bir sersemlik çöktü. Gözlerini kapatıp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Hakkını vermek lazımdı; Laura'nın doğru söylediği bir şey vardı: Adam, buranın yabancısı değildi. Karyolayı destekleyen beyaz ve altın sarısı yivlerle bezeli sütunlara ve şöminenin pürüzlü taş tuğlalarına aşinaydı. Duvarların çatıyla birleşen üçgen köşelerin altında toplanmış gölgelere ve sabahları yüksek pencerelerden içeriye süzülen güneş ışığının eğimine de öyle. Burada, onun bile inkâr edemediği bir haklılık hissi vardı. Odadaki her şey ona tanıdık geliyordu.

Kendisi dışında.

Yavaşça ayağa kalktı, yorganı beline dolayıp sıkıca tutturarak emniyete aldı. Tuvalet masası, sırmalı taburesi ve oval aynasıyla, yüzlerce fersah uzaktaymış gibi görünüyordu ve yabancı, artık

Birgül_35

sürpriz ziyaretçilere hazırlıksız yakalanmak istemiyordu. Ayaklarını sürüyerek ilerledi; attığı her adımda kafasının içine şimşek gibi oklar saplanıyordu sanki. Nihayet masaya varıp bir oh çekerek kendini taburenin üstüne bıraktığında, terden yapış yapış olmuş, eli ayağı titrer bir haldeydi.

Masanın kenarına tutundu, titremesinin geçmesini bekledi. Henüz aynadaki yansımasıyla yüzleşmeye hazır olmadığından, masanın yüzeyini incelemeye koyuldu. Tuvalet masasına hoş bir karmaşa hâkimdi; sanki bir hanımefendi az önce makyajını yapmayı bitirip çıkmış da her an tekrar odadan içeriye girebilirmiş gibi. Toplu iğnelerin tutturulduğu bir kâğıt açılmış, iğnelerin inci topları incecik bir pirinç pudrası tabakasının üzerine saçılmıştı. Gümüş sırtlı bir saç fırçasının üzerinde yer yer griye çalan kestane rengi saç telleri duruyordu. Bir parfüm şişesini alıp tıpasını açtı. Portakal çiçeklerinin çarpıcı kokusu içini tarifsiz bir yitirmişlik duygusuyla doldurdu. Sedef kakmalı altın bir madalyon, vernikli bir kutunun dışına sarkmıştı. Madalyonu çekip aldı; hassas kilidini açmak için bir süre, beceriksizce uğraştı. Sapsarı, ince telli bebek saçından bir lüle, zarif ovalin içine özenle koyulmuştu. Birilerinin onu masumiyet günlerinden bir hatırayı böylesine bir özenle saklayacak kadar sevmiş olup olmadığını merak etti. Madalyonu pat diye kapatarak gerisingeriye kutunun içine bıraktı.

Aynadaki adamı sonsuza dek görmezden gelemezdi. Nefesi titreyerek, tanıdık bir yüzle karşılaşma ümidiyle kalbi çarparak, öne eğildi.

Kendisine bakan, bir yabancıydı.

Geri çekilmek istediyse de yapamadı. Aynadaki dağınık saçlı, ürkek bakışlı satir onu büyülemiş gibiydi. Bu adam, çoğunluk tarafından dayanılmaz yakışıklı olarak tanımlanabilecek bir yüze sahipti; alnındaki kibirli imaya ve ağzını çevreleyen alaycı çizgilere bir itirazları olmazsa tabii. İstediğini elde etmeye alışkın bir erkeğin yüzüydü bu, dünyaya hükmedebilecek türden bir yüz; ama cömert ve erdemli bir

Birgül_35

yaratılıştan değil, kalemle çizilmiş gibi duran kusursuz hatlarının elle tutulur etkisinden kaynaklanan bir güçle. Yabancı, bunun oldukça etkileyici bir yüz olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Ama bu yüzü sahiplenmek isteyip istemediğinden henüz emin değildi.

Laura ne derse desin, bu, nişanlısına saygıda kusur etmeyen bir erkeğin yüzü gibi görünmüyordu gözüne.

"Nasılsınız, efendim?" dedi aynadaki adam. "Benim adım Nicholas. Nicholas... Radcliffe." Kaşlarını çattı. Ağzından çıkan isim ona bilmediği diller kadar yabancıydı. "Ben Bay Nicholas Radcliffe," diye tekrarladı zoraki bir şekilde, "Bu hanım da nişanlım, Bayan Laura Fairleigh."

İşte. Böylesi kulağa daha doğal geliyordu. Kızın ismi sevilen bir aşk şarkısının samimi aşinalığıyla şekillenmişti dudaklarında.

Elini, çenesini saran altın rengi kirli sakalın üzerinde gezdirdi. O iki ahmak hizmetçide hiç akıl yok muydu ki öyle masum bir kızcağızı bu tipte bir erkeğin insafına bırakıp gitmişlerdi?

Gerçekten *masum* muydu, orası bilinmezdi tabii.

Gülümsediğinde kırışan, hafifçe kalkık burnuyla ve güneşte bronzlaşmış yanaklarına yayılmış tek tük çillerle, öyle göründüğü kesindi. Başının tepesinde toplanmış gür, koyu kumral saçlarında belli belirsiz dalgalar göze çarparken, kara kaşları gözlerinin üzerinde bir fıçı erimiş çikolata kadar yoğun ve tatlı bir biçimde kıvrılıyordu.

Dilber filan değildi ama yabancının ömründe gördüğü en güzel kadındı. "Lanet olsun," diye homurdandı, aynadaki yansımasına gözlerini dikerek. "Hatırladığın kadarıyla, ömründe gördüğün *tek* kadın o zaten." Dudağının üstündeki belli belirsiz bıyık gölgesiyle ve elindeki baltayla, o cadolozu saymazsan tabii ki bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Birgül_35

Yabancının gözlerindeki kıvılcım su götürmez bir şekilde alaycıydı. Bir kadın böyle bir erkeğe yalan söylüyorsa, başına geleceklerden de kendisi sorumlu olurdu.

Madem öyle, neden Laura Fairleigh bu tehlikeyi göze almıştı? Ona yalan söylediğinden nasıl bu kadar emin olduğunu kendisi de bilmiyordu. Hafızanın kendisinden bile daha derin bir içgüdüyle onu uyarıyor gibiydi. Belki de yalan söylemiyor, sadece gerçeği bütünüyle açıklamaktan sakınıyordu. Nişanlanmaları görücü usulü müydü yoksa? Aralarında gerçek bir aşk yok muydu? Yoksa o savaşa gitmeden hemen önce korkunç bir kavga mı etmişlerdi? Bundan sonra aklından geçen düşünce, tuhaf bir biçimde ürpermesine sebep oldu.

Belki de o uzaklardayken, ona sadık kalmamıştı. Belki de onun dönmesini beklemekten usanmış, teselliyi başka bir erkeğin kollarında aramıştı.

Kekelemesinin, onunla göz göze gelmekten kaçınmasının, ipeksi yumuşaklıktaki bileğini okşadığında parmak uçlarının altında nabzının aniden hızlanmasının açıklaması, suçluluk duygusu olabilirdi pekâlâ.

Ama utangaçlık da olabilirdi. Kızın iddia ettiği kadar uzun süre ayrı kalmışlarsa, onun fiziksel yakınlığının kızın gözünü korkutmuş olması çok doğaldı. Belki o da, diğer bütün bakireler gibi, erkeğinin onu güzel sözlerle ve masum öpücüklerle baştan çıkararak kollarına almasını bekliyordu.

Kızın elbisesinin gül pembesi kumaşının aynı renk tenine nasıl yapışmış olduğunu hatırladığında, kendini bu tür bir göreve adamaktan çok hoşlanacağını kabullenmek zorunda kaldı. Nişanlısı bir tay gibi cılız ve uzun uzuvlu olsa da, kıvrımları bir kadının baştan çıkarıcı zarafetine sahipti. Bunu daha, birlikte yatağa yuvarlandıkları o dakika onun dik, diri göğüslerinin vücudunun yan tarafına yaptığı baskıyı hissettiğinde fark etmişti. Vücudunda başının haricinde bir

Birgül_35

şeyin zonklamaya başlamasının onu beklediği kadar rahatlatmadığını fark ederek, üzerindeki yorganı düzeltti.

"Eh, Nicholas, adamım," dedi acınacak haldeki yansımasına. "Hafızan yerine gelene dek, kuzu kuzu oturup hem kendini hem de gencecik müstakbel eşini tanımaya çalışmaktan başka çaren yok, sanırım."

Nişanlısı onu yalanlarla örülmüş bir ağın içine hapsetmek istiyor olabilirdi ama bu ağın ışıltılı ipliklerinde inkâr edilemez bir hakikat cevheri asılıydı: Laura Fairleigh'i sevmek zor olmayacaktı.

mobildepo

Birgül_35

Beşinci Bölüm

Hasretin beni delirtiyor,
kahrımdan ölüyorum...

"Çocuğum, aklını mı kaçırdın sen?" diye feryat etti Cookie, kendini bir saman balyasının üzerine atarak. "Öyle, aklına esti diye, gidip bir yabancıyla evlenemezsin."

George ata biner gibi oturduğu parçalanmış bankın üstüne yumruğunu yapıştırdı. "Evlenemez, tabii! Bu ailenin erkeği benim ve bu soytarılığa kesinlikle göz yumamam!"

"Ağzını topla, George," dedi Laura, alışkanlıkla.

Dower eğilip George'un kulağını hafifçe büktü. "Ablanı duydun, delikanlı. Ağzını topla. Bize yakışmaz. Hem, buralarda ablanı o meymenetsiz alçakla evlenmekten men edecek birisi varsa, o da benim."

Laura iç çekti. George'un aşırı korumacı olma eğilimini, Lottie'nin alçak sesle konuşma hususundaki beceriksizliğini ve Dower'ın renkli söz dağarcığını hesaba katarak, ahırda, tartıştıkları konunun biricik öznesinin işitme menzilinin dışında, bir aile toplantısı talep etmeye

Birgül_35

karar vermişti. Zekâ ürünü bir yaratıcılıkla çürütülemez bir mantığın kusursuz birleşimi olduğuna yürekten inandığı planını onlara ana hatlarıyla açıkladığında, hepsi de çeşitli derecelerde kuşku ve öfke belirtileri göstererek ona çıkışmış, Laura'nın, toplantı yeri olarak ahırı seçerken, içgüdülerinde ne kadar haklı olduğunu bir kez daha kanıtlamışlardı. Ahırda, Dower'ın yaslandığı bölmenin üzerinden başını sarkıtmış ihtiyar inek bile ıslak kahverengi gözlerini kırpıştırıp, ayıplayan bir möö koyvermişti.

Lottie samanlıkta kendisi ve kedileri için yaptığı yuvanın içinde burnunu çekmeye başladı; bu burun çekişler gürültülü hıçkırıkların alışılmış habercisiydi. "Ona yalan söylediğimizi öğrenirse halimiz ne olur? Ya yetkililere haber verip bizi astırsa?"

"Astırırsa," diye nazikçe düzeltti Laura.

Dower hırıldadı. "Kendisi de muhtemelen kanun kaçağının tekiyken, nasıl saracak yetkilileri başımıza? Kuş kadar aklı varsa kendini tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

"Bize asla inanmaz," diye tahmin yürüttü George, somurtkan bir ifadeyle.

"Tabii ki inanır," diye üsteledi Laura. "Biraz havaya girmeniz gerekiyor, hepsi bu. Bunun her Noel, Leydi Eleanor'un, köydeki çocuklara sahnelememizde bize yardım ettiği o piyeslerden hiçbir farkı yok. Hem, Lottie'nin İsa Bebek yorumunun, en inatçı kâfiri bile hüngür hüngür ağlatacak kadar yürek paralayıcı olduğunu hep söylerler, öyle değil mi?"

"Beni ağlatmıştı," dedi Dower. "Özellikle de otuz kilodan fazla çeken bebe bozmasını yemliğe taşımak zorunda kaldığım zaman." Sırtının alt kısımlarını ovuşturdu. "O gün bugündür belim ağrıyor."

"En azından o köylü veletleri bakire olduğuna inandırmaya çalışmak zorunda kalmadın," dedi Cookie. "Ben 'elime erkek eli değmedi' diye başlayan o meşhur konuşmayı yaparken Abel Grantham öyle bir

Birgül_35

gülmüştü ki eşeğinin üstünden düşüp yemliğe yuvarlanmıştı; zavallı İsa Bebek'i eziyordu az daha."

Laura olayı gayet net hatırlıyordu. Etrafa tükürükler saçarak gülen Abel'ı inim inim inleyen Lottie'nin üstünden çekip almak ona düşmüştü. Yaşlı Bilge'nin nefesindeki iğrenç viski kokusunu hiçbir tütsü ya da mür bastıramazdı.

Laura onlara bu amatör piyesler esnasında başlarına gelen diğer felaketleri –Dower'ın piposunun ateşinin George'un başındaki türbanı ateşe vermesini ya da koyun sürüsünün, çobanları atlatıp köyün kilisesinin koridorlarında meleyerek gezindiği geceyi– hatırlatmaktan çekinerek, neşeli bir gülümseme takındı. "İşte, bu girişimimizi de tam olarak böyle görmeniz gerekiyor. Muzipçe ama kimseye zararı dokunmayacak bir tiyatro oyunu gibi. Rol yapmak, yani."

Cookie efkârlı efkârlı, başını iki salladı. "Senin bizden beklediğin şeyin adına rol yapmak denmez, çocuğum. Yalan söylemek denir. Ve bir erkeğe yalan söylemenin sonu hiçbir zaman iyi olmaz." Ahırın kapısına gergin bir bakış fırlattı. "Özellikle de onun gibi bir erkeğe."

Laura'nın neşeli gülümsemesi kayboldu. "Haklı olabilirsin, Cookie. Ama gerçeği söylemenin çok daha kötü olacağından kesinlikle eminim."

Sesinin katılığından afallamış bir halde, gözlerini dikip Laura'ya baktılar.

Laura ahırdaki bölmeler arasında gidip gelirken, ona eşlik eden tek ses, saçaklarda yuva yapmış kırlangıçların kanat çırpışları oldu. "Benim gördüğüm kadarıyla, seçeneklerimiz neredeyse tükenmiş bulunuyor. Köyden birileriyle evlenip bütün ömrümü sersefil geçirmek gibi bir niyetim kesinlikle olmadığından, geriye, geleceğimizi Sterling Harlow'un ellerine teslim etmekten başka seçenek kalmıyor. Ve ona Devonbrooke Şeytanı demelerinin boşuna olmadığı kanaatindeyim.

Birgül_35

Sizi korkutmak istemem ama o adamın bize ne gibi bir *iş imkânı* sağlayacağını hiç düşündünüz mü acaba?"

Laura elini kıymıklı bir tahta direğe yaslayarak, başını kaldırıp çatı arasına baktı. Kız kardeşinin ıslak gözleri, gölgelerin içinden pırıl pırıl ona bakıyordu. "Lottie, senin yaşındaki kızların düşkünler yurduna yollanmasının nadir rastlanan bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Orada, şafak vaktinden geceyarılarına kadar, ruhları da belleri gibi bükülene kadar çalıştırılıyorlar."

"Fark etmez," dedi Lottie öfkeyle. "Sen o hırçın mağara adamıyla evlenme, bana yeter."

"Ama yurda gönderilirsen, o güzelim, yumuşacık ellerin ne hale gelir biliyor musun? Ve saçların?"

Lottie titreyen elini buklelerine götürdü. Hepsinin de bildiği gibi, küçük kızın babasına dair hatırladığı tek şey, ona "minik kıvırcığım" diye hitap ettiğiydi. "Ne var, ben de saçlarımı örerim olur biter."

Laura başını iki yana salladı; o anda kendisinden, neredeyse Sterling Harlow'dan nefret ettiği kadar nefret etti. "Korkarım, bu imkânsız. Bitlendiğinde, saçını kökünden kesmek zorunda kalacaklar."

George banktan kayarak ayaklandı. "Beni öyle bir yere göndermeye cüret edemez! Kaçar giderim; donanmaya katılacak kadar büyüdüm artık!"

Laura ona döndü; yüzündeki pişmanlık ifadesi sesine de yansımıştı. "Kendini koca adam sansan da, George, sen daha erkek olmadın."

Kardeşi ona bakmayı reddederek, kendini gerisin geriye bankın üstüne attı.

Laura Cookie'ye yaklaştı, kadının önünde diz çöktü ve başını kaldırıp yaşlı kadının üzgün yüzüne baktı. "Ya sen ve Dower? Siz ne olacaksınız? Bu yaşta, Dük sizi daha ne kadar çalıştırır sanıyorsu-

Birgül_35

nuz? Leydi Eleanor sizi aileden görmeseydi, yıllar önce, çoktan kapı dışarı etmişti."

"Bu ihtiyar koçun boynuzları hâlâ yerli yerinde duruyor, n'aber," diye çıkıştı Dower.

Laura elini uzattı ve adamın yumru yumru olmuş elini eline aldı. "Bu eller yaz aylarında iş görür belki. Ama eklemlerinin artık sen onları eğip bükemez hale gelene dek şişip, çatlayıp, kanadığı o soğuk kış gecelerine ne demeli? Neden söz ettiğimi biliyorsun, değil mi Cookie? Can acısından uyku uyuyamadığı için sabahlara kadar koridorları arşınladığını sen de duydun, değil mi?"

Cookie bakışlarını kaçırmak için yüzünü çevirdiğinde, Dower gelip Laura'yı yerden kaldırdı. "Sonumuz düşkünler yurdunda, bükülmüş belimiz ve kanayan eklemlerimizle çalışmaya mahkûm olmaksa, varsın olsun. Kendini bizim için bir yabancıya satmana izin veremeyecek kadar çok önemsiyoruz seni."

Laura elini adamın elinden çekip kurtardı, ümitsizliği gitgide artıyordu. "Ben de sizden tam olarak bunu yapmanızı istiyorum! Beni önemsemenizi istiyorum! Şu Dük gelip de Arden Malikânesi'ne el koyduğunda bana ne olacağını hiç düşündünüz mü acaba?"

Dower kır saçlı başını kaşıdı. "Eh, sen okuma yazması olan bir kızsın, değil mi? Soylu beylerin pis veletlerine mürebbiyelik yapabilirsin pekâlâ."

Laura içini çekti. "Şimdi söyleyeceklerim sizi çok şaşırtacak, biliyorum, özellikle de seni, Lottie; sen ki kendini ailenin dilberi sanırsın ama köydeki bütün erkeklerin benimle evlenmek istemesinin bir sebebi var."

Kızın suratına boş boş baktılar.

"Ben güzelim." Laura bunu kusurların en büyüğüymüş gibi söylemişti. "Mürebbiye olamayacak kadar güzelim. Bir leydi beni evine alma nezaketini gösterecek olsa bile ki bundan şüpheliyim, bilin ki

Birgül_35

hane halkının erkeklerinden herhangi birinin -ağabey, oğul, hatta bizzat kadının kendi kocasının- beni sahanlıkta bir köşeye sıkıştırması an meselesi olacaktır. Sonra, işimi kaybettiğim yetmiyormuş gibi, bir de üstüne, itibarımı kaybederim. Ve bu dünyada, kadının adı bir kez çıkmaya görsün! O zaman etrafına türlü türlü hergelelerle zamparalar üşüşür, kadıncağız da kurda kuşa yem olur gider!"

Kasvetli bir ifadeyle hepsini teker teker süzdü. "Üstelik daha kötüsü de olabilir. Hesaba katmamız gereken bir olasılık daha var. Farz edin ki Dük de beni beğendi ve metresi yapmaya karar verdi, o zaman ne olacak?"

Dower bir küfür savurdu. Cookie tahtaya vurup kızın uğursuz sözlerini savuşturmaya çalıştı; sanki şeytanın cariyesi olmayı Laura'nın kendisi öneriyormuş gibi.

"Onun gibi para, güç ve çevre sahibi bir adamın, beş parasız bir köylü kızının namusuna göz dikmesine kim mani olacak? Düşünsenize, bu köyde bile beni himayesi altına almak istediği için ona minnettar olmam gerektiğini düşünen adamlar var." Yüzü kızarmıştı ama yine de başını mağrur bir edayla kaldırdı. "Bu dolabı çevirerek kendimi bir yabancıya satıyor olabilirim belki ama en azından bu, benim kendi irademle seçtiğim bir yabancı."

Ahırdakileri utandıran bu mağrur sözler havada bir süre asılı kaldı.

Dower elini boğazında gezdirdi. "Madem bu genç koçla evlenmeye kararlısın, o zaman onu mezbahaya götürmene yardım etmekten başka çare yok, sanırım."

Laura kollarını yaşlı adamın boynuna doladı ve pürüzlü yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok teşekkürler, Dower! Sen olmasan bunu asla başaramam. Sabah ilk iş Londra'ya gitmeni ve senin şu eski ahbaplarının ağzını aramanı istiyorum. Bak bakalım, son günlerde ortadan kaybolan bir beyefendiden söz edildiğini duymuşlar mı."

"Ya da kanun kaçağından," diye bıyık altından söylendi Dower.

Birgül_35

"Ben onun, bir ikinci oğulun, mirastan ve miras beklentisinden mahrum bırakılmış öksüz ikinci oğlu çıkmasını umuyorum." Laura yine ahırın içinde ileri geri yürümeye başladı ama bu kez çok daha rahat adımlarla. "Yaş günümden önce evleneceksek, evlilik fermanımız pazar gününden, yani yarın değil öbür günden itibaren üç hafta içinde, kilisede okunmak zorunda. Bu da demek oluyor ki onun hâlihazırda, bir yerlerde onu bekleyen bir karısı olmadığından emin olmak için üç haftadan az zamanım var." Tanışıklıklarının süresini ve tanışma biçimlerini hesaba kattığında, Laura bu düşüncenin kendisine ne kadar ağır geldiğinin farkına vararak afalladı.

"İkinci eş olmaya tenezzül etmeyecek kadar erdemli olduğunu görmek içimi rahatlattı," dedi George, sözcükleri yaya yaya. "Ama Dower bu adamın ailesini... ya da karısını bulacak olursa... o zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

Laura iç çekti. "O zaman onu gerçek sahibine iade etmekten başka çaremiz yok."

"Sürüden kaçmış koyun gibi," diye buyurdu Dower.

"Ya da kayıp bir domuz," diye ekledi Lottie, hainice.

"Peki, diyelim ki bu adamla evlendin. Sonra Londra'dan birinin yolu Arden'e düştü ve adamı tanıdı. O zaman ne olacak?"

"Naçiz köyümüz ne zaman Londralı bir ziyaretçinin yüzünü gördü acaba?" Laura'nın sorusu George'u bile sus pus etti. Gerçekte, hiçbiri daha önce böyle bir olaya tanık olduğunu hatırlamıyordu.

Ama George, en az ablası kadar yaman olduğunu kanıtlama peşinde gibiydi. "Peki, ya nikâh defterini sahte isimle imzaladığında ne olacak? Kraliyet yasalarınca evli sayılacak mısınız, o zaman?"

Laura durdu; işte bunu hesaba katmamıştı. Bir ömürlük ruhani talimden güç alarak kardeşine döndü ve başını mağrur bir edayla kaldırdı. "Tanrı'nın gözünde evli olacağız ve bana soracak olursan, aslolan da budur zaten."

Birgül_35

Cookie tek kelime etmeden saman balyasının üstünden kalktı ve kapıya yürümeye başladı.

Laura, Dower'ın homurtuları ve George'un şüpheciliği arasında, bir şekilde, soğukkanlılığını korumayı başarmıştı ama iyi kalpli Cookie onu yine ayıplayacak olursa, bu kez kendini kaybetip gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Cookie döndü, hoşgörülü yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. "Sana yaş gününe kadar gelinlik yetiştireceğime göre, bütün gün ahırda, ineklerle civcivlerin arasında oyalanamam. Leydi Eleanor tavanarasma bugünler için beyaz krep kumaşlar saklamıştı yanlış hatırlamıyorsam." Hizmetçi, gözlerinde biriken yaşları önlüğünün eteğine sildi. "Keşke hanımcığım yaşasaydı da seni mihrapta o genç, yakışıklı züppenin karşısında dikilirken görebilseydi. Bu, onun en büyük hayallerinden biriydi, biliyorsun."

Laura gözlerini kırpıştırarak gözlerinde biriken yaşları savuşturmaya çalıştı. Leydi Eleanor'un bugünleri görmekten daha büyük tek bir hayali vardı: oğlunun malikâneye inen patikada belirip kollarına koşması.

Laura Cookie'nin koluna girdi. "Sence gelinliğin kollarını konuk odasındaki perdelerin brüksel dantelalarından kırpmamıza bir itirazı olur muydu?"

Laura'yla Cookie gelin çiçeği ve düğün pastası üzerine gevezelik ederek ahırdan çıkıp giderken, Dower da başını bıkkınlıkla iki yana sallayarak peşlerinden geliyordu. "Ahırda kalsalar yeriydi. Düğün dışında hiçbir şey aklı başında bir kızı böyle, şaşkın buzağılar kadar aptallaştıramaz."

Diğerleri çıkıp gittikten sonra ahır uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, George bir hışımla ayağa fırlayarak, yemlerin konulduğu teneke kovalardan birine bir tekme savurdu. Tahıllar altın rengi bir yay

Birgül_35

çizerek havaya sıçradı. Kova metalik bir çınlamayla yere indi, sesi ahırın gergin sessizliğinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Kendisi için yaptığını söylüyor ama bu doğru değil!" diye haykırdı. "Bizim için yapıyor. Ben aileme bakamayacak kadar küçük olduğum için." Bir direğin dibine yığıldı, küçük yumruklarını sıktı. "Tanrım, keşke yetişkin bir erkek olabilseydim..."

Lottie yukarıda, samanların içinde, George'un beklediği hiçbir histeri belirtirisini göstermeksizin bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Küçük, yuvarlak yüzü solgun ve hareketsiz, sesi de tuhaf bir biçimde sakindi. "Bunu yapmasına izin veremeyiz. Bizim için iffetini feda etmesine göz yumamayız. O, bir alçağın ellerinde, ölümden beter bir kadere boyun eğmek zorunda kalmaktan çok daha iyisini hak ediyor."

"Sen ablamın o adama nasıl baktığını görmedin ama," dedi George, gizemli bir sesle. "O ellerin vurduğu yerde gül biteceğini düşünüyor gibiydi."

"Senin için söylemesi kolay. Sen kadın değilsin."

"Sen de değilsin," diye hatırlattı George.

Lottie çenesini elinin üstüne koydu. "Laura yirmi birinci yaş gününden önce evlenirse, malikâne onun olacak."

"Eh, bütün bu deliliğin amacı da bu zaten," diye karşılık verdi George, kardeşinin yüzündeki kurnaz ifadeden sıkılmaya başlayarak.

"Ama Leydi Elanor onun evli *kalmak* zorunda olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Laura boşanıp da itibarını kaybetmeye asla dayanamaz."

"Boşanmaktan söz eden kim?" Lottie kucağındaki gri tüy yumağını okşadı. "Bayan Radcliffe'in romanlarında, kadın kahramanın

Birgül_35

namusunu kirletme niyetinde olan kötü adam, bunu başaramadan, her seferinde, vakitsiz gelen ölüme yenik düşüyor."

George ellerini kalçalarının üzerine koydu ve başını kaldırıp kardeşine dik dik baktı. "Carlotta[4] Anne Fairleigh, o zavallı serseriyi öldürmeyi mi düşünüyorsun yoksa? O saçmasapan kitaplarda ne yazıyor bilmiyorum ama, sırf kedileri –ya da seni– sevmiyorlar diye gidip insanları öldüremezsin."

"Nedenmiş?" diye çıkıştı Lottie. "Bunun sağlayacağı faydaları bir düşünsene. Laura, bir dul olarak, evliliğin getireceği bütün kazançlardan yararlanıp, sıkıntılardan kurtulmuş olacak. Ve damadın kurban gideceği bu apansız kaza, düğünden *sonra* ama gerdek gecesinden *önce* gerçekleşirse, ablam onun o kokuşmuş, pis elleriyle her yerini ellemesinin vereceği utancı asla ama asla tatmak zorunda kalmayacak."

George bu sonuncusunun epey ikna edici olduğunu düşünmeden edemedi. Rüzgârın beynindeki öfke bulutunu süpürüp götürmesini umarak, ahırın kapısına yanaştı. Bir zamanlar anne babalarıyla yaşadıkları papaz evinden geriye kalan yanmış taşlar, arazinin çok uzak bir köşesine yığılmış duruyordu ama bugünkü gibi sıcak, rüzgârlı günlerde hâlâ dumanın keskin kokusunu duyabildiğine ve küllerin acı tadını alabildiğine yemin edebilirdi.

"Babamla annem burada olsaydı, Laura için en iyisinin ne olduğunu söylerlerdi," dedi, yüzünü sabah güneşine çevirerek. "Hepimiz için en iyisinin ne olduğunu bilirdi onlar."

"Ama burada değiller. Bizse buradayız."

George içini çekti. "Bunca zamandır, üçümüz gayet güzel geçinip gidiyorduk. Galiba, sonsuza kadar bu şekilde idare edebileceğimizi sanmıştım."

---

4 Lottie, Carlotta'nın kısaltması olarak kullanılıyor. (ç.n.)

Birgül_35

"Edebiliriz," dedi Lottie yumuşak bir sesle. "Bana yardım etmeyi kabul edersen."

George gözlerini kapattı ama ablasının bir yabancının kollarındaki görüntüsü gözünün önünden gitmedi. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, oğlanın vereceği cevabı rüzgâr bile nefesini tutup bekledi.

Nihayet ahırın gölgelerine yüzünü döndüğünde, dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Siyah giymek Laura'ya oldum olası çok yakışmıştır."

Çatı arasından, Lottie'nin parlayan dişleri göründü. "Ben de onu diyorum ya."

mobildepo

Birgül_35

Altıncı Bölüm

Mükemmel,

pırıl pırıl bir melektin sen...

Nicholas Radcliff'in asabi bir mizacı vardı.

O bitmek bilmeyen günün akşamüstü, çay saati yaklaştığında, yatak odasının kapısı belki de yüzüncü kez gıcırdayarak açılıp da kapının ardındakinin nişanlısı olmadığı ortaya çıktığında, kendisi hakkında öğrendiği şey işte bu olmuştu.

Güvenilmez Miss Fairleigh, en iyisinin onu aklına estiği saatte, çatkapı odaya dalıveren herhangi birinin ellerine emanet etmek olduğuna karar vermiş bulunuyordu anlaşılan. Dower bile sabah saatlerinde, koyun kokarak ve ölüm maskı gibi ters ters bakarak ona kısa bir ziyarette bulunmuştu. Londra'ya, hayvan pazarına gideceğini bildirmişti Nicholas'a. Geniş kenarlı şapkasını ellerinde buruşturmuş, Nicholas'ı az daha yabasıyla delik deşik edeceği için kuru bir özür gevelemiş, bu esnada da onu boncuk gibi siyah gözlerle baştan aşağıya

Birgül_35

süzüp, Nicholas'ın tabut için ölçüsü çıkarılıyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Sonra Laura'nın erkek kardeşi çıkagelmişti, elinde tütsülenmiş balık ve yumurta dolu bir tepsi ve yüzünde iç karartıcı bir somurtmayla. Nicholas delikanlıya ablasını soracak olduğundaysa, George ters ters bir şeyler mırıldanmış ve bir hışımla odadan çıkıp gitmişti.

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldığında, Nicholas baş dönmesini filan boşvererek, hevesle yatağın içinde doğrulmuştu. Aklında, çoğunu sadece Laura'nın cevaplayabileceği bin tane soru vardı. Ama büyük bir hayal kırıklığı içinde, boz renkli buklelerin üzerindeki yamuk başlığın Cookie'ye ait olduğunu fark etmişti. Leğeni, sabunu, temiz çamaşırları ve jileti hizmetçinin çatlamış ellerinden almış, dünkü gösterinin tekrarlanmasını istemediğinden, kendi başına banyo yapıp tıraş olmakta ısrar etmişti.

Cookie odadan çıkarken Nicholas masum masum göz kırpmaktan kendini alamadı ve şöyle dedi: "Acele etmene gerek yoktu, Cookie. Bu yorganın altında senin gibi bir kadının daha önce yüzlerce kez görmemiş olduğu hiçbir şey olmadığına kalıbımı basarım." Alaycı bir biçimde tek kaşını havaya kaldırarak yorganın altına kaçamak bir bakış attı. "Ya da en azından bir kez."

Cookie önce kıpkırmızı kesildi, sonra bir genç kız kıkırdaması gömdü önlüğünün içine. "İlahi, efendim. Siz çok yaramaz bir beyefendisiniz, doğrusu."

"Hanımın öyle söylemiyor ama," diye homurdandı Nicholas, Cookie odadan çıkıp gittikten sonra. Yüzündeki sırıtma yerini düşünceli bir somurtmaya bıraktı. Dizinin kıvrımına yuvalanmış sarı kedi, ona sorgulayan bir bakış fırlattı. Bu sinir bozucu mahluğu defalarca kışkışlamış olmasına karşın, minik kedi ondan beş dakikadan uzun süre ayrı kalmayı reddediyor gibiydi.

Birgül_35

Saatler geçip sabrı azaldıkça, kendini hastadan çok mahkûm gibi hissetmeye başladı. Pantolonunu geri alabilmiş olsaydı, en azından ayağa kalkıp odanın içinde gezinebilirdi. Başındaki zonklama azalmış, can sıkıcı bir sızlamaya dönüşmüştü; sinir bozucuydu ama dayanılmayacak gibi değildi.

Çay saatinden kısa süre önce, tam rahatsız bir uykuya dalmak üzereyken, kapı tekrar aralandı. Laura ortalıkta görünmeyince, Nicholas'ın içinden eline ne geçerse kapıya fırlatmak geldi. Yattığı yerden görebildiği tek şey, asimetrik bir biçimde fiyonk yapılmış pembe bir kurdeleyle toplanmış altın rengi bukleler oldu. Anlaşılan, son ziyaretçisi içeriye elleriyle dizleri üzerinde sürünerek girmekteydi.

Tombul parmaklı, küt tırnaklı minik bir el usulca yatağın üzerine tırmandı ve yatak kıyafetlerini adamın kalçalarına tehlikeli derecede yakın yerlerde yoklamaya başladı. Aradığını bulmayı başaramayınca, bukleler fıskiyeden fışkıran altın renkli sular gibi yükselmeye başladılar. Lottie Fairleigh yatağın yan tarafından başını uzatıp baktığında, Nicholas da gözlerini çizgi gibi kısarak, kirpiklerinin arasından onu izledi.

"İşte buradasın, küçük yaramaz," diye tısladı Lottie, adamın yanında şekerleme yapmakta olan kediye uzanarak.

"Ablanın müstakbel kocasına bu şekilde hitap etmen çok ayıp," dedi Nicholas uyuşuk bir sesle, dirseğine yaslanıp hafifçe doğrularak.

Lottie irkilerek, rengi atmış kilimin üstüne sırt üstü yuvarlanıverdi. Ağzı şaşkınlıktan pembe bir O biçiminde açık kalmıştı.

"Bak, seni uyarıyorum. Yine o şekilde çığlık atacak olursan ben de aynısını yaparım, bilmiş ol. O zaman da başladığımız yere geri dönmüş oluruz."

Lottie ağzını kapattı.

"İşte, aferin. Böylesi daha iyi," dedi Nicholas. "Ölüm perisi gibi ciyaklamadığın zamanlarda neredeyse tahammül edilebilir birisi oluyorsun."

Birgül_35

"Keşke ben de aynısını sizin için söyleyebilseydim," diye karşılık verdi Lottie adamın yüzünde istemsiz bir gülümsemenin belirmesine sebep olarak. Ayağa kalktı, buruşuk, beyaz pamuklu önlüğünü silkeledi ve gururu kırılmış gibi bir poz takınarak, konuştu. "Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim, efendim ama kedimi götürmeye gelmiştim."

"Ah, beni yastıkla boğacağını düşünerek sana haksızlık etmişim demek ki."

Lottie'nin başı ani bir hareketle havaya kalktı, bukleleri yaylandı. Mavi gözlerinde suçluluk dolu bir ifade vardı; o kadar ki, Nicholas ona takıldığı için kendinden utanır gibi oldu. Ama küçük kız hemen toparlandı, tatlı tatlı gülümsedi. "Bu, istenmeyen misafirlerden kurtulmak için zalimce ama etkili bir yol olabilir; ancak ben şahsen, zehri tercih ederim. O kadar fazla çeşit var ki seçmekte zorlanırsınız. Bizim yaşlı meşe ormanında bile on yedi farklı ölümcül zehirli mantar türü tespit etmiş bulunuyorum."

Nicholas yatakta doğruldu ve tepsiye, gözlerini öğle yemeğinden geriye kalanlara şüpheyle dikti.

"İzninizle." Kediye uzandı.

Hayvan keskin, küçük pençeleriyle ona saldırdı ve kızın teninin üstünde kanlı bir tırmık izi bıraktı.

"Ay! Onu ne hale getirmişsiniz böyle!" Lottie yaralı parmaklarının eklem yerlerini emerken, kedi başını Nicholas'ın çıplak göğsüne yasladı ve mest olmuş bir şekilde mırıldandı.

Nicholas elini kedinin ipeksi tüylerinde gezdirerek omuz silkti. "İster inan ister inanma ama ben cazibeden tamamen yoksun biri değilim."

"Napolyon da öyle. En azından, okuduklarıma göre, öyleymiş." Mağrur bir edayla elini salladı, sanki hayvanı yanına almamak kendi fikriymiş gibi. "İsterseniz, küçük hain sizle kalabilir. Geldiği yerde ondan daha çok var." Lottie burnu havada, salına salına kapıya yü-

Birgül_35

rüdü; çıkışının girişinden çok daha büyük bir özgüvenle gerçekleştiğini umduğu her halinden belliydi.

"Carlotta?" Kız hiç duraksamadan arkasını döndüğünde, Nicholas onun tam adını doğru tahmin etmiş olduğunu anladı. Bir aşinalık pırıltısı görmeyi umarak onun küçük, ihtiyatlı yüzünü inceledi. Ama kız hâlâ, tıpkı kendi yansıması gibi, ona tamamen yabancıydı. "İkimizin de iradesi kuvvetli, inatçı bireyler olduğumuz bir gerçek ama ablan birbirimize çok düşkün olduğumuzu söyledi."

Çocuk adamın bakışlarına gözlerini hiç kırpmadan karşılık verdi. "Öyle diyorsa öyledir."

Reverans yaparak adamın huzurundan ayrıldı ve kendini gerisin geriye yastıkların üstüne atan, çileden çıkmış Nicholas'ı öylece ardında bıraktı.

Gökyüzünde yükselen ayın bakır ışıltısı odanın içine süzülmeye başladığında, Nicholas da mızmız Lottie'nin sinir bozucu refakatini aramaya başlıyordu. Çıtkırıldım bir hasta gibi yatağa mahkum edilmiş olmaya bir dakika daha dayanamayacağını hissediyordu. Kedi bile terk etmişti onu; açık pencereden sıvışıp yıldızların ışığıyla aydınlanmış çatıda çekirge avlamaya koşmuştu.

Kendini karın üstü yatağa attı ve yastığını boyun eğdirmek istercesine dövmeye koyuldu. Yatağını paylaşacak birileri olsaydı yatağa mahkum olmak bu kadar sıkıcı olmayacaktı belki de. Laura Fairleigh'in yastığın üstüne yayılan gür saçlarını gözünde canlandırmak, kendi ağırlığıyla kızı kuştüyü yatağın yumuşaklığına gömüp yanaklarına yayılmış çilleri birer birer öperken görmek için hayal gücünü çok da fazla zorlaması gerekmedi.

Bu günahkâr düşünceler ona haz verdi; üstelik, nişanlısının onun taşıdığını garanti ettiği sadık karaktere uygun düşmemelerine karşın.

Birgül_35

Köhne ev nihayet uykunun gıcırtılı ritmine teslim olmuş, bu da huzursuzluğunu kat kat arttırmıştı. Nicholas doğruldu, battaniyeleri bir kenara fırlattı ve bacaklarını yatağın yanından sarkıttı. Odanın korktuğu gibi dönmediğini ya da sallanmadığını, aksine sabit durduğunu şaşkınlıkla fark etti.

İşte o zaman, koltuğun sırmalı yastığının üzerinde güzelce katlanmış duran özgürlük biletini gördü.

Pantolonu.

O içi geçmiş bir şekilde yatarken birileri odaya girip bırakmış olmalıydı.

Baş dönmesi korkusunun son kırıntılarını da üzerinden silkeleyerek odayı kendinden emin adımlarla arşınladı ve pantolonu üzerine geçirip, üzerine tam oturmasının tadını çıkardı. Koltuğun arkalığına aynı özenle asılmış bir gömlek bulduğundaysa keyfine diyecek yoktu. Parmaklarını buruşuk ketenin üzerinde gezdirdi, bunun basit bir piyade erinin aylığıyla alınamayacak kadar pahalı bir kumaş olduğunu düşündü. Gömleği omuzlarına attığında, giysisindeki ufak tefek söküklerin büyük bir özenle onarılmış olduklarını etti; o kadar ki gözle görülmeleri neredeyse imkansızdı. Gömlek hayırsever bir subay tarafından bağışlanmış olabilirdi pekâlâ.

Giyinip kuşanmasını bitirdiğinde, ellerini beline koyup daha bir kendisi gibi hissederek, ayakta durdu.

Artık o her kimse.

Nicholas elini dağınık saçlarının içinde gezdirdi ve parmakları alnının tepesindeki hassas kaz yumurtasıyla temas ettiğinde irkilerek elini geri çekti. O bitmek tükenmek bilmeyen günde kendisiyle ilgili bir şey daha öğrenmiş bulunuyordu. Kadınların nazını çekecek biri değildi o. Laura'nın ona nişanlı olduklarını bildirip, sonra da onu bu şaşkınlık verici bilgiyle ne yapacağını bilemez bir halde bir başına bırakmaya hiç hakkı yoktu.

Birgül_35

Gücüyle birlikte muhakeme yeteneğini de geri kazanmaya başlayan Nicholas, odadan sıvışıp karanlık koridora adım attı; nişanlısını mı aramaya çıkmıştı yoksa kendisini mi, emin değildi.

Laura insana musallat olan bir hortlak gibi süzülerek konuk odasından içeriye girdi. Lamba ya da mum yakma zahmetine girmemiş, düzensiz yürüyüşüne uygun düşen, ay ışığıyla alacalı karanlığı tercih etmişti. Solgun ellerini Lottie'nin çok sevdiği gotik romanlardaki aşırı heyecandan sinirleri gerilmiş kadın karakterlerin yaptığı gibi birbirine kenetlemesine ramak kalmış olmasından korkuyordu.

Bir yabancıyla günün parlak ışığının altında bir hayat paylaşacağını hayal etmek başka şeydi, gecenin gölgelerinin içinde yatağını paylaşacağını hayal etmekse başka şey. Küçüklüğünden beri tıpkı böyle bir adamla evlenmenin hayalini kurmuştu ama bu hayaller her zaman tatlı bir ilan-ı aşk sahnesi ve iffetli bir öpücükle son bulmuştu; selvi boylu, yabani erkeğin yatağına girmesiyle değil.

Telaşlı, hafif bir inilti çıktı ağzından. Nişanlısı hafızasını kaybetmişti belki ama kendisinin, böyle aptalca bir entrika tasarlamaya kalkıştığı için, aklını kaybetmiş olduğu kesindi.

Bütün günü onunla yüz yüze gelmekten kaçınarak ve ikisi için uydurduğu geçmişi iyice ezberlemeye çalışarak geçirmişti. Sonradan adamın eline geçme ihtimalini düşünerek, bununla ilgili olarak günlüğüne tek kelime bile yazmaya cesaret edememişti.

Günahların seni eninde sonunda ele verecektir.

Bu, babasının en sevdiği vecizelerden biriydi ve Laura onun yumuşak sesinin kendisini azarladığını âdeta duyabiliyordu. Gerçi babası, masum küçük kızının o günkü İncil ayetini ezberlememek ya da annesinin arkası dönükken şekerlikten bir avuç şeker aşırmaktan daha büyük bir günah işleyebileceğine ihtimal bile vermezdi. Özellikle

Birgül_35

de koskoca bir erkeği aşırması ne annesinin ne babasının aklının alabileceği bir şeydi.

Laura'nın omuzları çöktü. Yaptıklarını itiraf edip af dilemesi için artık çok geçti. Onu kafasına şamdanla vurup bayıltmak suretiyle gerisin geriye ormana, onu bulduğu yere taşımak için de öyle. Adam, artık ona aitti; iyisiyle, kötüsüyle.

"Bizi bir kuzenim tanıştırmıştı," diye mırıldandı, divana takılıp düşmemek için sağa dönerek. "İkinci göbekten bir kuzenimin torununun çocuğu. Yoksa üçüncü göbekten kuzenimin torunu muydu?" Zonklayan şakaklarını parmaklarıyla ovuşturdu, yataktan çıkmayıp Lottie'nin horul horul horlamasını dinlese de olurdu sanki.

Ay ışığında, gül ağacından yapılmış eski yazı masasının karaltısı belirdi önünde. Bir parça buruşmuş kâğıt, masadaki dağınık yığının içinde bir başına duruyordu; terk edilmiş ama unutulmamıştı. Sterling Harlow'un sadık yardakçısı tarafından kaleme alınmış mektuptu bu. Laura şu anda bu kendini beğenmiş Dük bozuntusundan her zamankinden çok nefret ediyordu. Ne de olsa, yoldan çıkmasına sebep olan oydu.

Karanlıkta kalmış bir çekmecenin içini el yordamıyla arayarak, çakmak taşını bulup çıkardı. Bir kibrit çaktı, sonra alevi mektubun köşesine değdirdi ve kâğıt büzüşüp kararmaya başlarken, bir zafer duygusu kapladı içini.

"Oh olsun sana, sefil şeytan," diye mırıldandı, mektubu havaya kaldırarak. "Cehennemde yanasın inşallah."

"Ama, ne cennet nefrete dönüşmüş bir aşkın şiddetine sahiptir," diye alıntıladı arkasında konuşan birisi, "ne de cehennem hakir görülmüş bir kadının hiddetine."[5]

---

5 1670-1729 tarihlerinde yaşamış İngiliz yazar William Congreve'in 1697 tarihli oyunu 'The Mourning Bride – Yas Tutan Gelin isimli oyunundan alıntı (ç.n.)

Birgül_35

Yedinci Bölüm

Benden uzağa götürmelerine izin vermiş olsam da
hep kalbime yakın tuttum seni...

O derin, ipeksi notalar gölgelerin içinde yükseldiğinde Laura beddu-asıyla şeytanın ta kendisini çağırmış olabileceğine dair mantıksız bir korkuya kapılarak dönüp etrafına bakındı. Gelen Karanlıklar Prensi değil, kapı eşiğine yaslanmış duran ve gözlerinden Laura'yı ateşten bile daha tehlikeli bir şeyle oynamakta olduğu konusunda uyaran alevler yansıyan nişanlısıydı.

Sadece yorgana sarınmış haliyle, Madagaskar ormanlarından gelmiş büyüleyici bir vahşiyi andırıyordu. Ve şimdi, pantolonlu ve gömlekli haliyle de bundan daha az yabani görünmüyordu. Erkeksi gücü, onu dizginleyecek bir palto ya da kravat olmadan, doludizgin dalgalar halinde üzerinden taşıyor gibiydi. Açık kumral altın saçları, zamane modasına göre biraz uzundu ve gömleğinin yakası boğazını açıkta bırakırken, bu saçlar geniş omuzlarının üstüne dökülüyordu. Laura aşağıya baktı, sonra bunu hiç yapmamış olmayı diledi. Üzerine

Birgül_35

yapışan güderi pantolonu kalçasıyla baldırlarının özenle yontulmuş gibi görünen kaslarını kusursuz bir biçimde ortaya çıkarıyordu. Şişkinleştirmek için talaş kullanılması gerekmemişti.

Ya da başka herhangi bir şey.

Parmakuçları yandı. Acılı bir ciyaklama koyvererek, dumanı tüten mektubun kalıntılarını elinden bıraktı ve terlikleriyle bunları çiğnemeye koyuldu. "Kasabın yolladığı son fatura," diye açıkladı nefes nefese, etrafa sıçrayan kıvılcımlardan korunmak için geceliğinin eteklerini yukarıya çekerek. "Ayın birine kadar parasını alamazsa işler çığrından çıkabilir de."

Nişanlısı onun bu kaba saba dansını büyük bir ilgiyle izledi. "Peki, söyleyin bakalım. Bütün alacaklılarınızı mı doğrudan cehenneme gönderiyorsunuz, yoksa sadece sizden ısrarla para talep edenleri mi?"

Laura bu soruya cevap vermekten kaçınarak, yanmış parmak uçlarını ağzına götürdü.

"Elinizi verin, bir bakayım." Adam odayı arşınlarken gölgeler yüzünü bir peçe gibi örttü ve onu Leydi Eleanor'un odasındayken olduğundan çok daha iri yarı, çok daha tehditkâr bir havaya bürüdü.

Bir an için, Laura'nın kalbi sıkıştı. Ya Dower haklıysa? Ya evlerine bir katil ya da hırsız getirmişse? Ya bu adam eşkıyaların saldırısına uğramış bir asilzade değil de eşkıyanın ta kendisiyse? O zaman ne olacaktı? İşinin ehli bir eşkıyanın bir beyefendinin giyim kuşamına sahip olabilecek kadar parası olurdu mutlaka. Belki de kızın çevirdiği dolaplardan haberdar olmuş ve alt kata, onu boğmaya gelmişti.

Laura istemsizce gerileyerek ondan uzaklaştı.

Yabancı aniden durdu. "Madem benim nişanlımsınız, o zaman neden benden korkuyormuş gibi davranıyorsunuz?" Biraz daha yaklaştı, kız onu yaralamış gibi mağdur bir ifade vardı yüzünde. "Sizi hiç incittim mi? Ya da size, incitebileceğimi düşündürtecek bir şey yaptım mı?"

Birgül_35

"Henüz değil." Omuzları şömine rafına dayandı, porselen bir vazoyu sallandırdı. Adam uzanıp vazoyu dengeleyerek, kızın olası kaçma girişimlerine de etkili bir biçimde ket vurmuş oldu. "Yani, hayır."

Eli kızın yanağını avuçlayıp, başparmağının nasırlı şişkinliği kızın yumuşacık teninde usulca gezinirken, kızın zonklayan parmakuçları çoktan unutulmuştu bile. Laura onun dokunuşundan irkilmek şöyle dursun, kendini kaybedip bu dokunuşun içinde eriyip gitmek isterken buldu kendini.

Kısık sesi büyüleyiciydi. "Ben bir kadına el kaldıracak türden zorba, kaba saba bir herifsem, en iyisi beni Fransızlar'ın insafına terk etmeniz olur. Böylesine zalimce bir kader, bana müstahaktır."

Laura pencere sekisinin ay ışığıyla aydınlanmış cundasında sığınacak yer arayarak, onun kolunun altında iki büklüm oldu. Sonunda minderlerin arasına çökerek, ellerini kucağının üstünde kavuşturdu. "Sizden korkmuyorum," diye yalan söyledi. "Sadece uygunsuz bir şey yapmaktan kaçınmanın daha iyi olacağı kanaatindeyim."

"Henüz tamamen giyinik vaziyette oturup iki çift laf edememiş olduğumuzu düşünürseniz, bunun için biraz geç kalmış olduğumuz ortada, sizce de öyle değil mi?" Gözleri hınzırca parladı. "Hatırladığım kadarıyla, tabii."

Laura başını eğip geceliğine baktı. Fırfırlı korseli, yüksek dantel yakalı mazlum geceliği, ıslak elbisesinden çok daha kapalı ve iffetliydi. Tuhaf bir şekilde, onu neredeyse çırılçıplak hissettiren omuzlarına dökülen dağınık saçlarıydı. Böyle bir pejmürdelik ancak ve ancak bir koca tarafından görülebilirdi.

"İçinde bulunduğunuz duruma karşın," dedi Laura, "gösterilmesi gereken birtakım incelikler hâlâ mevcut."

Adamın gülümsemesi soldu. "O yüzden mi bütün gün yattığım yerin yakınına bile gelmediniz? *İncelik* göstermek için mi?"

"Korkunç bir arbede atlattınız. Dinlenmeniz gerektiğini düşündüm."

Birgül_35

"İyi de, insan vücudu daha ne kadar dinlenebilir ki? Sizin dediğinize bakılırsa, şuurumu hemen hemen yitirmiş bir halde tam olarak..." Kolunu şömine rafı boyunca uzatarak gerdi ve rafın cilalı yüzeyine parmakuçlarıyla davul çalar gibi vurdu. "Sahi, ne kadar oldu tam olarak?"

Orada, karman çorman saçlarıyla ve çıplak ayaklarıyla oldukça rahat bir biçimde ayakta dikilirken, aslında kızın yüzünü büyük bir dikkatle inceliyordu *Gerçeği mi arıyor?* diye düşünüyordu Laura. *Yoksa bir dalaverenin izini mi?*

Kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Birliğine komuta eden subaylardan ikisi sizi kapımıza getirip bırakalı neredeyse bir hafta oluyor. Ağır yaralanmış olduğunuzu hesaba katarak, şuurunuzu tam olarak geri kazanıp kazanamayacağınızdan emin olmadıklarını söylemişlerdi."

"Eh, artık kendimde olduğuma göre, vazifeme kaldığım yerden devam etmemi bekleyeceklerdir."

"Yok, hayır," dedi Laura bir çırpıda. "Napolyon geri çekildiği ve Louis tekrar tahta geçtiği için, size ihtiyaçları kalmadığını söylediler bana."

"Neyse, en azından asker kaçağı olarak asılmayacağım." Kaşlarını çattı. "Ya ailem? Geri döndüğüm onlara bildirildi mi?"

Laura bütün dikkatini geceliğinin eteklerini minik pililer halinde katlama işine verdi. "Korkarım, bana daha önce ailenizden hiç söz etmediniz. Biz tanışmadan uzun süre önce onlarla ilginizi kesmiş olduğunuzu tahmin ediyorum. Bu dünyada kendi yolunu kendisi çizen biri olmaktan hoşnut bir haliniz vardı hep."

Ay ışığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir gölge geçip gidiverdi yüzünden. "Ne tuhaf," diye mırıldandı.

"Nedir tuhaf olan?" diye sordu Laura, kazara, onun hafızasını canlandıracak bir şey söylemiş olmaktan korkarak.

Birgül_35

Ağzının kenarı, buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlk kez, bana tamamen mantıklı gelen bir şey söylediniz."

"Sizinle ortak yönümüz, ikimizin de anne ve babasız olması. Ben on üç yaşındayken annem ve babam bir yangında can verdiler. İşte, tam da bu yüzden, sevgili kuzenim Ebenezer bizim birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüştü. İki yıl önceki Noel tatilinde onunla birlikte eve geldiğinizde tanıştırmıştı bizi. Ah, benim ikinci göbekten kuzenimin torununun çocuğu, sevgili Ebenezer Flockhart, ah..." diye ekledi, bunun kulağa ne kadar acayip geldiğini fark edip kendi de irkilerek.

"Hatırlatın da, bir dahaki sefere ona teşekkür edeyim."

"Korkarım, bu mümkün değil. Şey, o... o..."

"Savaşta öldü, değil mi?" diye bir tahminde bulundu nişanlısı.

Laura şeytana uyup pek sevgili uydurma Ebenezer'ine ülkesinin ve Kralının hizmetindeyken ölme şerefini bahşetmek için yanıp tutuşsa da, vicdanının çoktan lime lime olmuş parçaları bu isteğine karşı çıktı. "Amerika'ya yelken açtı. Oldum olası bunu hayal ederdi; savaş bittiğinde, nihayet özgürlüğüne kavuştu ve bu hayalini gerçekleştirdi."

"Belki bir gün onu ziyarete gideriz. Bizi tanıştıran o olduğuna göre, yavrularımızın pırıl pırıl yüzlerini görmenin ona büyük mutluluk vereceğinden hiç kuşkum yok."

"Yavrularımız?" diye tekrar etti Laura, sesinin çatlamasına engel olamayarak. "Kaç çocuktan söz ediyoruz acaba?"

Adam omuz silkti. "Bilmem ki. Yarım düzine yeterli olur, herhalde." Başını eğdi ve kıza gözlerindeki muzip kıvılcımla taban tabana zıt, mahcup bir bakış fırlattı. "Başlangıç olarak, tabii."

Laura'nın başı fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. İki gün içinde, bir yabancıdan iffetli bir öpücük çalmaktan ona yarım düzine çocuk vermeye geçiş yapmıştı.

Birgül_35

Başlangıç olarak, tabii.

Nicholas bir kahkaha patlatarak Laura'ın irkilmesine sebep oldu. "Bakıyorum, betiniz benziniz attı, sevgilim. Korkmayın, dalga geçiyordum. Bana hiç mizah duygum olmadığını söylemeyi ihmal mi ettiniz yoksa?"

"Dalga geçtiğinizi biliyordum," dedi Laura kesik kesik, asabi kahkahalar eşliğinde. "Bana sadece iki çocuk istediğinizi söylerdiniz: bir kız bir erkek."

"Ne kadar efendiymişim, aferin bana." Pencere sekisine kayarak kızın yanına oturdu ve uzun bacaklarını esnetti. Laura minderlerle kaplı, samimi, kuytu yarım dairenin izin verdiği ölçüde uzaklaştı ondan. Az kalsın yere yuvarlanacakken, adam sımsıcak eliyle, onun buz kesmiş elini yakaladı. "Bu tutumunuz beni şaşırtmıyor desem yalan olur, sevgilim. Bana çok uzun zamandır ayrı olduğumuzu söylüyorsunuz ama yeniden tanışıp *kaynaşmaktan* da köşe bucak kaçıyorsunuz."

"Çekingenliğimi mazur görün, efendim. Neredeyse iki yıldır nişanlıyız, ancak ordudaki işiniz dolayısıyla, ziyaretlerinizin arasını çok uzun tutmak zorunda kaldınız. Flörtleşmemizin çoğu, kâğıt üzerinde gerçekleşti."

Kızı kendine çekti, gözlerindeki alaycı ışık yerini sahici bir heyecana bıraktı. "Mektuplarım duruyor mu? Hafızamın canlanmasına yardımcı olabilirler ya da en azından bana nasıl bir adam olduğum hakkında bir fikir verebilirler."

Laura onun böyle bir talepte bulunabileceğini hiç hesaba katmamıştı. "Korkarım, bende değiller. Ortadan kaldırıldılar."

Nicholas kızın ellerini bıraktı, bu sözler karşısında afalladığı gün gibi ortadaydı. "Eh, en azından, kimse sizi bayat bir duygusallıkla suçlayamaz."

Birgül_35

"Yok, hayır, yanlış anladınız!" Farkında bile olmadan elini onun kolunun üstüne koydu. "Yazdığınız her kelime benim için çok kıymetliydi. Yastığımın altında mektuplarla uyudum... ki Cookie'nin çamaşır yıkama gününde onları kaynar kazana atmasının sebebi de budur. Çok üzgünüm."

"Ben de öyle." Gerisin geriye minderlerin içine gömüldü ve elini saçlarında gezdirdi. Düş kırıklığı içinden taşıyor, sesine yansıyordu. "Nasıl oluyor da, bu evin her bir tozlu köşesine aşina olduğum halde, burada geçirdiğim tek bir anı bile hatırlayamıyorum?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Laura, ondan daha şaşkın bir halde.

"Sizin hakkınızda hiçbir şey hatırlamıyor olmak beni deli ediyor. İkimiz hakkında." Tekrar öne eğildi ve kızın yüzüne yaklaştı. "Hiç öpüştük mü?"

Davetkâr bakışları olmasa, yine ona şaka yollu sataşmakta olduğunu düşünebilirdi kız. Başını başka yöne çevirdi; ona gözünü bile kırpmadan yalan söyleyebiliyorken, iş gerçeği söylemeye gelince yanaklarının kızarmasına engel olamaması ne tuhaftı. "Bir kez."

Adam, Laura'nın çenesini tutup başını usulca kaldırarak kendine çekti. "Çok garip. Sizinki gibi tatlı dudakları sadece bir kez öpmekle yetinebilecek bir adam olmadığıma kalıbımı basabilirdim." Başparmağı nazikçe kızın dudaklarının üzerinde gezinirken, beklentinin günahkâr ürpertisi kapladı kızın içini. "Korkacak bir şey yok, Laura. Benim asla nişanlımın namusuna leke sürecek bir şey yapmayacağımı söyleyen siz değil miyiniz yoksa? Sizi temin ederim ki, en saygın damat adayının dahi müstakbel karısından düğünden önce bir ya da iki öpücük koparması duyulmamış bir şey değildir."

Rüzgârda sürüklenen bir bulut ayın önünü kapattı. Aralarındaki hilekâr, kurnaz oyunlar bir anda eriyip giderek, iki yabancıyı karanlıkta baş başa bıraktı. Laura erkeğin yeni tıraş edilmiş çene-

Birgül_35

sinin temiz, sabunsu kokusunu alabiliyor, dudaklarını onunkilere bastırmadan önceki o zaman diliminde, ağzına değen nefesinin ılık fısıltısını duyabiliyordu.

Laura daha önce öpmüş ama hiç *öpülmemişti*. Aradaki fark belli belirsiz ama oldukça derindi. Nicholas başta, onun dudaklarının pürüzsüz dolgunluğunu tatmak istermişçesine, ağzını onunkinin üstüne gıdıklar gibi değdirip geri çekmekle yetinecek gibi göründü. Sonra, Laura farkına bile varmadan, dudakları erkeğin dudaklarının baştan çıkarıcı baskısının altında canlanarak açıldı; onu içeriye davet edecek kadar aralandı. Açıkçası, bunun için erkeğin çok da fazla yorulmasına gerek kalmamıştı.

Erkeğin dilinin ılık, pürüzlü tatlılığı ağzının içini işgal ettiğinde Laura'nın soluğu kesildi. Nicholas kızın avcunu avuçlarına aldı, ağzını kızın ağzının üstünde yana eğerek öpücüğünü yoğunlaştırdı.

Laura yanılmıştı. Nicholas ona *sataşıyordu* işte. Ama esprili, hazırcevap karşılıklarla ya da tatlı takılmalarla değil; yasak hazların dile getirilmemiş vaatleriyle. Bu yakın temas ne kadar afallatıcı olursa olsun, dilinin ona usulca, dans edercesine ve onunkini kendisini bile şaşırtan utangaç bir cüretkârlıkla yalayıp geçerek karşılık vermesine engel olamıyordu. Nicholas ondan küçük ısırıklar alıyor, onun tadına varıyor, onu âdeta, tuvale vurulan fırça darbeleriyle okşuyordu; kızın içinde uyandırdığı her yeni heyecanın hiç aceleye getirmeden, ustalıkla üstüne giderek, kendini bu gecenin geri kalanında onun ağzına zevk vermeye adamaya kararlıymış gibi.

Ormanda, kızın öpücüğü onu kısa uykusundan uyandırmıştı. Bu karanlık konuk odasındaysa o, kızı bir ömür sürmüş miskin bir uykudan uyandırıyordu; kalbinden gümbür gümbür akan kanı vücudunun en mahrem yerlerine nüfuz ediyor, buralara yerleşip sabit, ısrarcı bir ritim tutturuyordu.

Birgül_35

Laura bu diyarın baş döndürücü harikaları karşısında düşüp bayılacak gibi olduğu sırada, adamın ağzı geri çekilerek dudaklarını terk etti. Hemen sonra öpücüğünün çenesinin kıvrımlarında, boynunun oyuklarında, kulaklarının hemen altındaki kuzu gibi yumuşacık teninde de bundan daha az etkili ve ikna edici olmadığını keşfetti.

"Bana sevgilim deyin," diye fısıldadı adam, kızın kulak memesini dişlerinin arasına alarak.

"Hımmmm?" Erkeğin dili dışarıya çıkıp da kulağını yalayıp geçince, Laura inledi.

"Bana sevgilim deyin. Bütün gün sevgilim demediniz bana. Özledim."

Erkeğin ağzı doyumsuz dudaklarıyla yeniden birleştiğinde, kızın başı geriye düştü. Parmaklarını saçlarının içine daldırdı, dünya ayaklarının altından kayıp giderken tutunacak bir şey aradı.

"Ah... sevgilim," diye iç çekti.

Teslimiyeti bir öpücük daha kazandırdı ona; bu seferki, sonuncusundan bile daha tatlı, daha yoğundu.

Ama onu memnun etmek öyle kolay olmayacaktı. "Bana adımla hitap edin," diye buyurdu.

Laura bir an için donup kaldı. Öylesine kendinden geçmişti ki ona verdiği isim şöyle dursun, kendi adını dahi hatırlayacak halde değildi. "Eh... şey... Nicholas."

"Bir daha söyleyin," diye mırıldandı dudaklarına.

"Nicholas... Nicholas... Nicholas..." Öpücüklerin arasına sıkıştırılan soluk soluğa bir şarkıya dönüştü bu isim. Eğer buna da tutku dolu bir an denmezse neye denirdi, bilmiyordu Laura. "Ah, Nicky..."

Genizden gelen bu teslimiyet hırıltısı, Nicholas'ın üzerine bir felaket gibi çöküverdi. Laura hâlihazırda bir yalancı olmasaydı bile, Nicholas onu yalancı çıkarmak üzereydi. Kendisinin, tam da nişanlı-

Birgül_35

sının namusuna leke sürecek türden bir erkek olduğunu kanıtlamak üzereydi. Kızı kucağına alıp, iffetli direnişini yoğun, büyüleyici öpücükler ve asla yerine getirme niyetinde olmadığı vaatlerle yatıştıracak türden bir erkek olduğunu.

Ama bu sefer, sözüne ömür boyu sadık kalmaya mecbur olacaktı.

Bunun bilincine varması, imkânsız olanı yapmasına sebep oldu: Kızı öpmeyi bıraktı.

Nasıl olduysa, Laura kollarının arasında, eli kızın kaburgalarının üzerine yayılmış, başparmağıysa kızın göğsünün baştan çıkarıcı dolgunluğundan birkaç santim uzaktaydı şimdi. Kalbi adamınkinin gümbür gümbür yankısıyla birlikte dövüyordu göğüs kafesini. Adamın artık onu öpmediğini fark ettiği anda, kızın kirpikleri yavaşça yukarıya kıvrılarak açıldı.

Gözleri buğuluydu, bebek pembesi dudakları hâlâ onun öpücükleriyle şişmiş, nemli nemli parıldar bir haldeydi. Tutkunun ve masumiyetin tadını almıştı kızda; daha önce hiç tatmadığından emin olduğu zehirli bir karışımdı bu.

"İlk öpüşmemizde de oldu mu bu?"

Sesindeki suçlayıcı ton kızı aniden kendine getirmiş gibiydi. Onun kollarının arasında kaskatı kesildi. "Olmadı, efendim. Siz tam bir direnç timsaliydiniz."

"Demek hafızamın yanı sıra ilkelerimi de kaybetmişim." Kızın dağınık saçlarını yanağından uzaklaştırıp düzeltti, bu sırada ellerinin titrediğini görünce şaşırdı. "Siz çok daha değerli bir şeyi kaybetmeden neden hemen gidip yatmıyorsunuz?"

Adamın sözleri basit bir ricadan ibaret olabilirdi belki ama Laura akıllılık ederek, bunları bir uyarı olarak algıladı. Elinden geldiğince ağırbaşlı bir tavır takınarak, kendini onun kollarından çekip kurtardı. "Nasıl isterseniz, efendim. Size iyi geceler diliyorum."

Birgül_35

Adamın görüş menzilinden çıkana dek de bu ağırbaşlılığı gayet güzel bir biçimde korudu. Sonra şeytan hemen peşi sıra geliyormuş gibi koşarak merdivenlerden yukarıya çıktı.

Nicholas elini çenesinin üzerinde gezdirdi. Sahiden de peşi sıra gidiyor olabilirdi.

Nişanlısına iffetli öpücükler ve güzel sözlerle kur yapmayı amaçlamıştı, ailesinin burnunun dibinde ona sahip oluvermeyi değil. Bu düşünce, Laura'ya dair capcanlı bir hayali getirdi gözünün önüne: yastıkların üzerine uzanan, onun zevk dolu iniltilerini öpücükleriyle sustururken, geceliğinin etekleri beline kadar sıyrılmış olan Laura...

"Lanet olsun!" diye söylendi, ayağa kalkarak.

Kızın dudaklarının masum dokunuşuna verdiği karşılığın vahşi, ilkel ve sahiplenici olduğunu inkâr edecek hali yoktu. Kıza göre, neredeyse bir yıl ayrı kalmışlardı. Bir kadını öpmeyeli bu kadar –ya da daha fazla– zaman geçmiş miydi sahiden? Tuhaf bir düşünce saplandı zihnine. Şimdi, ayrı kaldıkları süre zarfında kıza sadık olup olmadığını bilmenin imkânı yokken, bir de kalkmış kızın ona olan sadakatini kafasına takıyordu. Belki o da, kendisinden önceki sayısız asker gibi, uzakta, evleneceği kadını hayal ederken, teselliyi orduya hizmet eden şehvetli kadınlardan birinin kollarında aramıştı.

Başını iki yana salladı, hâlâ aralarında alevlenmiş tutkudan sersemlemiş bir haldeydi. Öpüşmeleri, Laura'nın bir konuda daha doğruyu söylemiş olduğunu kanıtlıyordu: Kız ona aitti. Bu artık su götürmez bir gerçekti.

Yatağının soğuk, ıssız konforuna sığınmak üzere çıkıp gidecekken, aklına Laura'yı ateşe verirken yakaladığı kâğıttan geriye kalan yanık parçalar geldi. Dizlerinin üstüne çöküp külleri eşelemeye koyuldu.

Parmakları erimiş bir balmumu topağına takıldı: hâlâ sıcak ve en az Laura kadar yumuşacık ve dokunuşu karşısında onun kadar uysalca şekil alabilen bir parçaydı bu. Yavaşça doğruldu, mumu işa-

Birgül_35

ret parmağıyla başparmağının arasında ezerek düzleştirdi. Dünden önceki yaşamı hakkında hiçbir şey hatırlamıyor olabilirdi ama köy kasaplarının faturalarını nadiren –ki görülmüş şey değildi bu– pahalı balmumuyla mühürlediklerini gayet iyi biliyordu.

mobildepo

Birgül_35

Sekizinci Bölüm

Hiç aksatmadan,

her gece senin için dua ediyorum...

Nicholas ertesi sabah uyandığında, kafatasının içindeki çınlama büyük bir şiddetle geri dönmüştü. Böğürerek, yastığı çekip aldı ve başının üzerine kapatarak, çınlamayı katlanılabilir bir vızıltıya indirgemeyi başardı.

İşte o zaman, çınlama sesinin kafasının içinden değil, pencerenin hemen dışından geldiğini fark etti. Pantolonunu karyolanın ayağından çekip kurtararak üzerine geçirdi, sonra sendeleyerek pencereye gitti.

Camı sertçe itip açtı ve başını çatı alınlığının ötesine uzatıp derin bir nefes alarak, ciğerlerini serin, tertemiz bir havayla doldurdu. Gece, şimdi sabah güneşinin okşayışlarının altında parıldayan, çiy tanelerinden bir tül sermişti çimlerin üzerine. Ve çanlar hâlâ, ileri-deki yokuşlu tepelerle çayırların dört bir yanında yankılanan, hem hüzünlü hem de tatlı bir ahenkle çalmaya devam ediyordu. İnsanın

Birgül_35

boğazının düğümlenmesine sebep olan bir şarkıydı bu, insanı evine çağıran bir şarkı.

Bir evi varsa, tabii.

Nicholas yumuşak bir hareketle, pencereyi sımsıkı kapattı ama sürgülemek ve üstüne perdeleri çekmek bile bu ısrarcı melodiyi tamamen susturmaya yetmedi.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldığında, pantolonunu giymiş olduğuna şükrederek, döndü. "Bu lanet evde kimse kapı çalmak nedir bilmez mi?"

Elleri kolları giysilerle dolu olmasına rağmen, Laura ona şakacı bir reverans ve neşeli bir gülümseme sunmayı başardı. "Size de iyi sabahlar, efendim."

Nicholas'ın nişanlısı mavi bahar çiçekleriyle bezenmiş beyaz muslin elbisesinin içinde müthiş çekici görünüyordu. Aynı maviden bir kuşak, elbisenin kumaşını kızın diri, yuvarlak göğüslerinin hemen altında toplamıştı. Fistolu etek ucu, beyaz çoraplar ve ipek pabuçlarla kuşanmış düzgün ayak bileklerini ortaya çıkarıyordu. Kurdelelerle süslenmiş ve gösterişli bir fiyonkla çenesinin altında sabitlenmiş hasır bir şapka bile takmıştı. Tek eksiği bir kurdelenin ucuna bağlanmış kuzusuydu; o da olsaydı, çoban kızı olarak usta ressamlardan birine rahatlıkla poz verebilirdi.

Nicholas somurttu. Dün geceden sonra, onun kendisini kuzuya çevirmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de, kurbanlık bir kuzuya.

Giysi yığınını tuvalet masasının taburesinin üstüne bıraktı. "Size kilise kıyafetleri getirdim. Cookie bunları tavanarasında bulmuş. Biraz modası geçmiş görünüyor olabilirler ama Arden'de kimsenin bunu fark edeceğini sanmam."

Birgül_35

Nicholas kollarını göğsünde birleştirdi ve kaşlarını iyice çatarak, kıza şüpheci bir biçimde, ters ters bakmaya devam etti. "Kilise kıyafetlerini ne yapacağım ki? Hemen bu sabah evlenmiyoruz, değil mi?"

Laura bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden kiliseye gidiyoruz?"

"Çünkü bugün pazar."

Nicholas ona boş boş bakmaya devam ediyordu.

"Ve biz *her* pazar kiliseye gideriz."

"Öyle mi?"

"Şey, *ben* giderim en azından ve mektuplarınızdan öğrendiğim kadarıyla, siz de hiçbir ayini kaçırmamaya özen gösteriyorsunuz." Gözleri hayranlıkla ışıldadı. "Son derece dini bütün birisiniz."

Nicholas kirli sakallı boğazını kaşıdı. "Bak sen şu işe. Yukarıdaki'yle aramızın iyi olduğu kimin aklına gelirdi?" Kıza meydan okurcasına baktı. "Dün gece sizi öptüğüm için O'ndan af dileyecek filan değilim, bilesiniz. Bundan en ufak bir pişmanlık duymuyorum."

Yanakları al al olsa da, adamın bakışına cesurca karşılık verdi. "Belki de dilememiz gereken af değil, irade gücüdür."

"Belki de aşırı ihtiyatlı davranıyorsunuzdur. Bir öpücük, gayet masum bir sevgi ifadesi de olabilir pekâlâ, öyle değil mi?"

Laura aşk sanatının acemisi olabilirdi ama o öpücüğün masum bir tarafı olduğuna inanacak kadar da toy değildi. "Bu *mümkün*, sanırım," diye kabul etti isteksizce.

"Hem, ilk öpüştüğümüzde tam bir direnç timsali olduğumu söyleyen siz değil miydiniz?"

Bu sözlerin daha sonra başına bela olacağından baştan beri zaten korkuyordu. Ona gereğinden fazla yalan söylememe kararına şimdiden pişman olmaya başlamıştı. "O ilk öpücük hakkında size söylemeyi ihmal ettiğim bir şey var."

Birgül_35

Nicholas sabırsız bir sessizlik içinde bekledi.

Laura derin bir nefes aldı. "O sırada kendinizde değildiniz."

Erkeğin kaşları havaya kalktı.

"Bize geri dönmenizden hemen sonraydı ve sanırım, yaralı değil, sadece uyuyor olduğunuza kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Orada yatarken öyle acınası, öyle kırılgan bir haliniz vardı ki gaddarca lanetlenmiş bir masal prensini andırıyordunuz. Çocukça bir hayaldi, biliyorum ama sizi öperek uykunuzdan uyandırabileceğime gerçekten inanmıştım."

"Ah, Bayan Fairleigh, size hayret ettim doğrusu! Sizin gibi bir edep timsalinin bir erkeğin savunmasızlığından faydalanıp onu kendi kötü emellerine alet etmesi olacak iş mi?"

Laura hiç düşünmeden ona atıldı ve elini kolunun üstüne koydu. "Yok, hakkımda kötü düşünmeyin lütfen! Daha önce böyle ahlaksızca bir şey hiç yapmamıştım. O anda bana ne oldu, inanın bilmiyorum. Ben..."

Adamın yüksek sesle gülmekte olduğunun farkına vardığında itirazları sönüp gitti; yanağındaki gamze onu yetişkin bir erkekten çok George'la aynı yaşlarda bir oğlan çocuğu gibi gösteriyordu.

Laura kaskatı kesilerek, ondan uzaklaştı. "Benimle alay etmeyin, efendim. Bu sadece, sağduyu ve ahlaki değerlerden bir anlık bir sapmaydı. Bunun bir daha asla olmayacağına sizi temin ederim."

Adamın kahkahası samimi bir kıkırdamaya dönüştü. "Yazık."

Laura resmi bir tavır takınarak burnunu çekti. "Nişanlılığımız karşısında takındığınız ciddiyetsiz tavrı da hesaba kattığımda, St. Michael mihrabının önünde durup yeminlerimizi edene dek dudaklarımızın bir daha birleşmemesini sağlamanın sorumluluğunu üzerime almak zorunda olduğumu görüyorum. O gün gelene dek bir daha baş başa kalmayacağımızı size garanti ediyorum."

Birgül_35

"Şimdi baş başayız ama," dedi Nicholas, dudaklarını çevrelemeye devam eden gülümsemesiyle.

Laura loş odaya göz gezdirdi; sıcacık, rahat yatak ve yatağın üzerine gelişigüzel atılmış ve hâlâ onun iri, sıcak bedeninin izlerini taşıyan nevresimler görmezden gelinecek gibi değildi. "Sanırım, öyle. Ama Lottie hemen koridorun ucundayken ve Cookie alt kattayken, beni öpmeye cüret edemezsiniz."

Altın sarısı kaşını havaya kaldırdı. "Öyle mi dersiniz?"

Elini kızın dirseklerinin altına kaydırıp onu kendine çekerek kollarının arasına aldığında, Laura içten içe –Tanrı yardımcısı olsun– buna cüret etmesini umduğunu fark etti. Ama adam başını eğip onun yüzüne bakarken, gözlerindeki kıvılcım sönerek, yerini tuhaf bir biçimde hüzünlü bir ifadeye bıraktı. "Size iyi davrandım mı, Laura? Size karşı anlayışlı ve düşünceli miydim? Sizi mutlu ettim mi?"

Laura kesik kesik soludu; adamın derin hüznü, çekiciliğinden bile daha cazibeliydi. "Çok düşünceliydiniz. Bana her hafta, hiç aksatmadan mektup yazardınız. Hatta yaş günümün olduğu hafta, iki kez. Bana bizzat çiçek getiremediğinizden, mektuplarınızın kenarlarına minik, tatlı buketler çizerdiniz. Bizi ziyarete geldiğinizde yanınızda her zaman Lottie ve George için ufak tefek armağanlar getirirdiniz."

Yalanlar hiç zorlanmadan bir bir dudaklarından dökülürken, Laura aslında hayallerinin erkeğini tarif ettiğini fark etti. Gözlerinin önünde ete kemiğe bürünmüş bir hayali.

"Mektuplarınızda her zaman, evlendiğimizde ne kadar mutlu olacağımızdan söz ederdiniz. Her sabah yatakta sıcak çikolatalarımızı yudumlayarak keyif yapacağımızdan, alacakaranlık çökerken uzun yürüyüşlere çıkacağımızdan... Geceleri, aile üyeleriyle birlikte konuk odasında kâğıt oynayıp piyanonun etrafında şarkılar söyleyerek geçirecektik. Şömine ateşinin başında, uykumuz gelene kadar kitap

Birgül_35

okuyacaktınız." Aniden kapıldığı bir utangaçlıkla, bakışlarını önüne indirdi. "Sonra odamıza çekilecektik."

Nicholas'ın gözleri bulutlandı; bu cennet gibi tablo ona bir şekilde acı vermiş gibiydi. "Yani, bana verdiğiniz sözden pişmanlık duymanıza yol açacak hiçbir şey yapmadım mı?"

Laura başını iki yana salladı. "Hayır. Asla."

Nicholas onu kendine çekti ve eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpücüğünün yakıcı tatlılığı kızı hazırlıksız yakalamıştı. Ama teslim olup da kendini tamamen kaptırmadan önce, adam geri çekildi. Yüzünde kızın çözemediği bir ifade vardı. "Umarım hiçbir zaman da yapmam."

Nicholas, Laura ve kardeşlerinin peşinden kilise sırasına geçip otururken, onun ne kadar demode göründüğünü fark etmemek için Arden nüfusunun tamamının doğuştan kör olması gerektiğine kanaat getirmiş bulunuyordu. Önceki hayatından hiçbir şey hatırlayamıyor olduğu gerçeğine rağmen, kendini daha önce hiç bu kadar gülünç hissetmemiş olduğundan adı gibi emindi. Altındaki kısa pantolon bile başlı başına bir utanç kaynağıydı ama bu da yetmezmiş gibi, Laura ona çizgili ipek çoraplar, tokalı ayakkabılar, işlemeli bir yelek ve parlak pirinç düğmeli, kırmızı bir manto vererek onu adamakıllı sefil göstermişti. Pekâlâ, bu kıyafetlerle bir evin konuk odasında duruyor olabilirdi. . . ama asırlar önce. Kostümünü tamamlayacak pudralı bir peruğu da olsaydı, kralın uşağı olmak üzere saraya iş başvurusunda bulunabilirdi.

Burnunu büzüştürdü ve burun deliklerini kapadı, eski taş kilisenin kendisininkiyle kapışır bir küf kokusuyla kaplı olması içini rahatlatmıştı.

George, ailesiyle arasına uzun, daracık kilise bankının izin verdiği ölçüde mesafe koyarak, sıranın en ucuna oturup kamburunu çıkardı.

Birgül_35

Lottie Laura'nın diğer tarafına tünedi; yüzünün meleksi masumiyeti, el çantasının sanki kucağından kaçıp gitmek istiyormuşçasına kıpırdanmaya başlamasıyla gölgeleniverdi.

Nicholas Laura'mn dingin profiline kaçamak bir bakış attı. Laura onun rahatsızlığına da, kendisininkine değen kalçasının sıcak baskısına olduğu kadar kayıtsız görünüyordu. Beyaz eldivenli elleri dua kitabının ağırbaşlı bir biçimde kavramış; yüzü dikkatlice, papazın çıkıp onları kutsama lütfunda bulunduğu, mihrapta, yüksek bir yere yerleştirilmiş maun rengi ahşap kürsüye çevrilmişti. "Kutsanmış Pınar" ilahisinin giriş müziği neften onlara doğru yayılmaya başladığında, Laura onu ayağa kalkması için dürtükledi. Adamın beklentisinin aksine, kızın sesi öyle havai bir soprano değil, genizden gelen ve içini katıksız bir arzuyla titreten bir altoydu. Başını kaldırıp yukarıya, cennete acıklı bir bakış attı; bir yam Tanrı'nın evinde böyle şehvetli düşüncelere kapıldığı için bir yıldırım göndererek onu oracıkta çarpmasını bekler gibiydi.

Ayakta dururlarken, ensesinde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Talihsiz bir güvenin orada sıkışıp kalmış olduğunu düşünerek yakasına eliyle vurdu ama karıncalanma ısrarla devam etti. Arkasına baktığında, alnını boydan boya kaplayan kapkara ve gür bir tek kaşı olan bir adamın ona düşmanca baktığını gördü. Tekrar önünü döndüğünde, öfkeli bir bakış daha takıldı gözüne; bu seferki kendisine koridorun karşısından, çiçekbozuğu suratlı, yüzü şöyle iyice bir ovalanıp fırçalanması gerekiyormuş gibi görünen bir adamcağız tarafından yöneltilmişti. Adam onun buz gibi bakışına bir dakikadan az bir süre boyunca karşılık verdikten sonra, kuzu kuzu başını önüne eğdi.

Nicholas afallamış bir halde, dikkatini yeniden mihraba verdi. Üzerindeki gülünç giysiler de hesaba katıldığında, belki de sadece alınganlık yapıyor ve merakla düşmanlığı birbirine karıştırıyordu.

Birgül_35

Cemaat tekrar yerine oturduğunda, beyaz saçlı papaz öyle sıkıcı bir vaaza başladı ki, çok geçmeden, Nicholas yeniden şuurunu kaybetmekten korkar oldu.

Tam kendinden geçmek üzereyken papazın çınlayan sesi onu sarsarak uyandırdı. "...size Bay Nicholas Radcliffe'le Bayan Laura Jane Fairleigh'in evlilik fermanını okumaktan büyük şeref duyuyorum. Bu iki insanın kutsal evlilik bağıyla birbirlerine bağlanmamaları için herhangi bir sebep ya da mani olduğunu düşüneniniz varsa, konuşsun. Bu, bu soruyu ilk soruşumdur."

Papazın sözleriyle gafil avlanan tek kişi Nicholas değildi. Evlilik fermanları okunurken süregelen o alışıldık, her zamanki sessizliğin yerine, kiliseye adamakıllı bir uğultu yayılmaya başlamıştı. Nicholas önce soluna sonra sağına kaçamak bir bakış attı. Şimdi birkaç erkek birden ona dönmüş, bu duruma içerlediklerini gizlemeye dahi gerek duymadan, dik dik ona bakıyordu. Nicholas bu adamlardan herhangi birinin, nişanlısını yakarken suçüstü yakaladığı o notu kaleme almış olabilecek kadar eğitimli olup olmadığını merak etmeden edemedi ve onun tutkularını böylesine ateşleyecek kadar dilbaz.

Laura, yanakları al al olmuş bir halde, dosdoğru karşıya bakmaya devam ediyordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, dün gece adamın kollarındayken gösterdiği akışkan yumuşaklıktan sanki tamamen arınmıştı.

Papaz kilise için bağış toplamaya başladığında, Nicholas kızın eldivenli elini avcuna aldı ve fısıldadı. "Bunu önceden haber verebilirdiniz."

Laura ona fısıldayarak karşılık verirken, burnu bir gülümsemenin gergin iziyle kırıştı. "Bu sadece fermanın ilk okunuşuydu. Birleşmemize olan itirazınızı açık etmek için iki pazarınız daha var."

Nicholas başparmağını kızın boğumlarının üzerinde, sahiplenici bir okşamayla gezdirdi. "Peki, köyün bütün erkekleri kıskaçlıktan çat-

Birgül_35

larken, bunu neden yapmak isteyeyim ki? Bana fırlattıkları bakışlara bakılırsa, aldığınız tek evlilik teklifinin benimki olmadığı ortada."

"Ama tek kabul ettiğim sizinkiydi," diye hatırlattı Laura.

"Peki, nişanımız bir sır mıydı yoksa öteki taliplerinizde mi hafızalarını kaybettiler?"

"Şişşt," dedi Laura, elini çekerek. "Şimdi, Tanrı'dan günahlarımız için bizi bağışlamasını dileme vakti geldi."

Cemaatin geri kalanıyla birlikte ayağa kalkarlarken, Nicholas kıza eğilip boğuk bir mırıltıyla sordu. "Sizin gibi masum birinin itiraf edecek ne gibi bir günahı olabilir ki?"

İşte, yine oradaydı. Daha önce endişenin gölgesi dahi geçmemiş olan bu gözlerde, şimdi şimşek gibi bir korku parlaması belirmişti. "Sanırım Kutsal Kitap da hafızanızdan silinmiş, efendim. Aramızda günahsız yoktur. Tek bir kişi bile." Laura dizlerinin üzerine kayarken, şapkasının kavisli siperi yüzünü gizledi.

Nicholas uzun bir süre kızın kaymağımsı ensesine baktıktan sonra, onun yanında beceriksizce diz çöktü. Birinin önünde diz çökmeye alışkın bir adam olmadığına yemin edebilirdi; bu birisi Tanrı bile olsa. Görev bilinciyle gözlerini kapatmış olmasına karşın, dua eder gibi yapmaktan fazlası gelmiyordu elinden. Laura'nın yumuşak, pembe dudaklarından zahmetsizce dökülüyormuş gibi görünen kelimeler ona yasaklanmış gibiydi, yukarıdan birinin bunları ciddi ciddi dinliyor olduğu görüşü de öyle.

"Birbirlerine pek yakışıyorlar, değil mi?" diye homurdandı George, benekli bir kelebeği yüzünün önünden kovalayarak.

"Bence hiç yakışmıyorlar." Lottie dua kitabının içine sıkıştırdığı, okunmaktan yıpranmış *Katil Keşiş* kitabından burnunu kaldırdı. "Onun için fazla uzun ve huysuz."

Birgül_35

Kardeşler St. Michael'ın taş merdivenlerine tüneyip, güneşli kilise avlusunda Laura'yla Nicholas'ın etrafını sarmış, onlara iyi dileklerini sunan kalabalığı kasvetli yüzlerle izlemeye koyulmuşlardı. Laura'ya bizzat kur yapmış olan erkeklerin çoğu geride durmayı tercih etse de, köylülerin geri kalanı, ufuktaki düğünün heyecanının ve aralarına görgülü, asil bir yabancının katılmış olmasının alışılmadık tuhaflığının tadını çıkarmak için, akın akın onlara ilerliyordu. Nicholas'ın Lottie'ye böbürlenerek söz ettiği cazibesi, şimdi evli erkeklerin sırtına indirdiği candan şaplaklarla karılarının cilveli, kur yapan gülüşlerini karşıladığı sırada apaçık ortaya çıkmıştı. Huysuz ihtiyar Dul Witherspoon bile, Nicholas kemikli elini dudaklarına götürdüğünde okullu kızlar gibi kıkırdamaktan kendini alamamıştı.

"Eh, Tanrı'dan işlemeyi planladığın cinayet için seni affetmesini diledin mi bari?" diye sordu George.

Lottie kitabın kapağını sertçe kapattı. "Bunu bir cinayet olarak değil, zamanı iyi ayarlanmış bir aksilik olarak görmeyi yeğlerim."

"Aksilik dediğin, gözlüğünü kaybetmek ya da botlarının düğmelerini iliklemeyi unutmaktır; evlendikten bir saat sonra düşüp ölmek değil. Bu kalleşçe eylemi nasıl gerçekleştireceğin üzerine hiç kafa yordun mu, peki?" George, Laura'nın ışıl ışıl bir yüzle Nicholas'a gülümsediğini gördü. "Onu, o kendini beğenmiş suratını düğün pastasının içine gömerek boğmak çok zevkli olurdu doğrusu."

Lottie başını iki yana salladı, o anda el çantasından dışarıya çıkan tüylü, bıyıklı kafayı okşadı. "Korkarım ki, bu çok göz önünde olur. Bay Horace Walpole'un *Otranto Şatosu* romanında Conrad sorguçlu, devasa bir miğferin altında kalarak can vermiş bir halde bulunuyor. Ama ben şahsen, kurbanımı zehirlemekten yanayım."

"Bu iyi çünkü papaz idaresindeki bölgede havada süzülen devasa, sorguçlu miğferlere rastlayabileceğimizden pek emin değilim."

Birgül_35

"Tabii, kaza kurşununa kurban gitmeyi ya da kazara boğulmayı da tam olarak elemiş değilim. Önümüzdeki iki hafta boyunca çeşitli deneyler yapıp, istenmeyen bir damattan kurtulmanın en iyi yolunun ne olduğunu bulmaya çalışacağım."

"Peki, bu *deney*lerin hiçbiri istediğin sonucu vermezse ne yapacaksın?"

Lottie başını gökyüzüne kaldırırken, George onun bakışını takip etti. Üstlerindeki çan kulesinin siperinin üzerine aşınmış kanatları kocaman açılmış, taştan bir melek tünemişti. Yöresel bir inanışa göre, meleğin görevi yerlilerin arasında dolaşan kötü ruhları uzaklaştırmaktı. Tombul yanakları ve sivri çenesi, ürkütücü bir biçimde Lottie'yi andırıyordu.

Lottie hulyalı bir inilti koyverdi. "O zaman vahiy gelsin diye yüzümüzü gökyüzüne çevirmekten başka çaremiz yok demektir."

Laura kilise avlusunda dikilirken bir erkeğin öpücüğünü hayal etmenin kutsal değerlere saygısızlık olup olmadığını merak etti. Gülümseyip, başını sallayıp, onu kısmetinden dolayı kutlamak için etrafını sarmış köylülerin elini sıkmayı başardıysa da, tek düşünebildiği ay ışığıyla aydınlanmış bir konuk odası ve bir yabancının sarhoş edici öpücükleriydi.

O yabancı şimdi hemen yanı başında duruyor, dirseğinin koluna en ufak bir teması dahi içinin tatlı bir ürpertiyle dolmasına sebep oluyordu. Kilisede papazın vaazını dikkatle dinliyormuş gibi görünüyse de, Nicholas bu kadar yakınmdayken aklını kürsüdeki adamın sözlerine vermesi hiç de mümkün olmamıştı. Papaz nefsine hakim olmanın erdemleri üzerine vaaz verirken, Laura, bunu başaramadığı o nefis dakikaları tekrar tekrar yaşamıştı.

Deri tabakçısının kızı Betsy Bogworth, Laura'nın kolunu yakaladı; bariz dişlekliği ve burnunu kıpırdatma huyu yüzünden iri bir tavşan

Birgül_35

gibi görünüyordu. "Böyle bir sırrı bizlerden sakladığın için aşkolsun sana! Arsız şey seni; neden bize nişanlandığını söylemedin ki?"

"Bay Radcliff ordudaki sorumluluklarından azad edilene dek nişanımızı gizli tutmamız gerektiği görüşündeydi," diye karşılık verdi Laura.

"Öyle mi?" Nicholas'ın masum ifadesi gözlerindeki hınzır kıvılcımla tezat oluşturuyordu.

Laura'nın gülümsemesi gerginleşti. "Tabii ki öyle, canım."

Betsy'nin solgun, ufak tefek bir kızcağız olan küçük kardeşi Alice, ellerini çenesinin altında birbirine kenetledi. "Gizli kapaklı nişanlanmak! Ne kadar romantik! Onun dönüşünü nasıl da hasretle beklemişsindir!"

"Evet, hiç sorma." Laura Nicholas'a kaçamak bir bakış fırlattı, bakışı bir süre onun dudaklarında takılı kaldı. "Onu tahmin edemeyeceğiniz kadar çok öptüm."

Alice'in uçuk sarı kaşları havaya kalktı. Kalabalık ani ve derin bir sessizliğe gömülürken, Nicholas boğazını temizledi ve ayakkabısının ucunu yere sürttü.

Laura yanaklarının pespembe kesildiğini hissetti. "Yani, onu tahmin edemeyeceğiniz kadar çok *özledim*, demek istedim."

Betsy burnunu kıpırdatarak Nicholas'a döndü. "Arden'de ne kadar bekâr erkek varsa, hepsi öyle ya da böyle, Laura'nın kalbini kazanmayı denemiş ve başarılı olamamıştır. Siz bunu nasıl başardınız acaba; özellikle de biz, sizin ona kur yapmak üzere malikâneyi ziyaret ettiğinizi dahi görmemişken?"

Nicholas kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Buna nişanlımın cevap vermesi daha uygun olacaktır, sanıyorum."

Laura ona bakmaya cesaret edemese de, adamın beklenti dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Nişanlılığımızın ilk yılında

Birgül_35

ziyaretleri öyle kısa ve öyle seyrek oluyordu ki köyde gezintiye çıkacak vakit bulamıyorduk. Geçen seneyse, flörtümüzün büyük kısmı kâğıt üzerinde gerçekleşti. Kalbimi tam anlamıyla kazanan, onun mektupları oldu. Ağzı çok ikna edicidir." Laura dişlerini gıcırdattı. "*Kalemi*, yani."

Kurtuluşu, hiç beklemediği bir yerden geldi. Halford Tombob iyi dilekte bulunan güruhu bastonuyla yararak kendine yol açmaktaydı. İhtiyar çapkın gözüne çerçeveli gözlük takmaktan kaçınmış, onun yerine yeleğinin düğme deliğinden tek camlı, devasa bir gözlük sallandırmayı tercih etmişti.

İhtiyar kahverengi lekelerle kaplı eliyle camı gözüne götürüp tek gözlü bir çekirge gibi Nicholas'ın yüzünü incelemeye koyulduğunda, kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Sıkıntılı ve tuhaf geçen bir dakikanın sonunda, camı indirdi ve kati bir inançla şöyle duyurdu: "Ben bu yüzü tanıyorum."

mobildergo

Birgül_35

Dokuzuncu Bölüm

Bazen, beni hatırlıyor musun diye
merak ettiğim bile oluyor...

Laura'nm kalbi bir an için durdu, sonra düzensiz bir ritimle atmaya devam etti. Yaşlı adam yanılıyor olmalıydı. Halford Tombob, II.George tahta geçtiğinden bu yana Arden'den dışarıya adımını atmamıştı.

"Saygısızlık etmek istemem, Bay Tombob," dedi, eldivenli elini Nicholas'ın kolunun altına sıkıştırarak, "ama bu mümkün değil. Bu, nişanlımın köyümüzü ilk ziyareti."

Tombob'un alnı kaş çatmasıyla kâğıt gibi kırış kırış oldu. "Emin misiniz? İşte bu çok garip. Yemin edebilirim ki..." Kıvırcık, beyaz kafasını iki yana salladı. "Yanılmışım, demek. Ne gözlerim ne de aklım eskisi gibi çalışıyor artık." Başını sallamaya devam ederek gitmek için döndü.

"Bekleyin, efendim." Nicholas'ın komutu, saygılı tonuna rağmen, itaatsizlik etmenin mümkün olmadığı bir buyurganlıkla tınlıyordu. Yaşlı adam arkasını döndüğünde, *onun* yüzünü incelemek üzere eğil-

Birgül_35

miş olan Nicholas'la burun buruna geldi. "Beni tanıdığınızı nereden çıkardınız acaba?"

Tombob bastonunu çimlerin içine sımsıkı bastırdı. "Bana bir zamanlar tanıdığım bir oğlanı hatırlattınız. Delikanlının ismini çıkaramıyorum. Ama cömert ve iyi yürekli bir çocuk olduğunu hatırlıyorum; onda zerre kadar küstahlık yoktu."

Nicholas'ın dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme şekillendi. "Öyleyse, hanımefendi haklı demektir. Benim o oğlan olmama imkân yok."

Nicholas'ın esprisi karşısında Tombob da, kalabalığın geri kalanıyla birlikte kahkahalara boğuldu. Laura onun kolunu çekiştirdi, bugün için yeterince macera yaşamış olduğuna kanaat getirmişti. "Gelin, Bay Radcliff. Burada daha fazla oyalanamayız. Cookie öğle yemeği için bizi bekliyor."

Kısa süre sonra külüstür arabaları sallana sallana malikânenin taşlı yoluna saptığında, onları Cookie yerine, Londra seferinden yeni dönmüş olan Dower karşıladı. Yaşlı adamın sadece iki farklı yüz ifadesi olduğundan –suratsız ve daha suratsız– onun iyi haberler getirip getirmediğini anlamak imkânsızdı.

Nicholas inmesine yardım etmek için ona elini uzatmaya fırsat bulamadan Laura paldır küldür arabadan indi; aceleden, az daha elbisesinin eteklerini parçalayaktı. "Hoş geldin, Dower. Bizim koyunlar için satın almayı düşündüğümüz koçtan bir haber var mı?"

"Olabilir," dedi adam, esrarengiz bir havayla.

"Koçsuz da gayet güzel geçinip gidiyorduk ama." George, Nicholas'a aksi bir bakış fırlattı. "Şimdi, durup dururken yeni koç almak nereden çıktı hiç anlamadım."

Birgül_35

"Şişe geçirip şöyle güzel bir kızartma yapacaksak o ayrı, tabii," diye ekledi Lottie, tatlı bir sesle.

"Gel, Dower," dedi Laura, dişlerini sıkarak. "Madem hayvancılıktan söz edeceğiz, işimizi ahırda görmemiz daha iyi olacaktır."

Çocuklar Nicholas'ın kuşkularını daha fazla körüklemeden, Laura, Dower'ı çarpık bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı bir biçimde ardından sürükleyerek, ahıra ilerlemeye koyuldu. Ahırın kapısını kapatıp sürgüler sürgülemez adama döndü. "Londra'da ne öğrendin, Dower? Kayıp bir beyefendiden söz edildiğini işittin mi?"

"Adamı sıkboğaz etme, yahu. Dur bir soluklanayım."

Meraktan ölüyor olsa da, Laura canı bir şey yapmak istemediği zamanlarda Dower'ın üstüne gitmemek gerektiğini iyi biliyordu. Cookie bir keresinde yeni pişirdiği kıymalı böreği komşularına götürmesi için onun başının etini yemişti de, böreği ancak bir hafta sonra, üç dilimi eksik ve dışı küflenmiş bir şekilde gönderebilmişti.

Dower ters dönmüş bir teneke kutunun üstüne ayağını koyup, cebinden piposunu çıkarıp, onu yakarak ağırkanlı bir nefes çekerken, Laura için için kıvranarak sessizlik içinde bekledi. Ya onun ya kendi kendisinin saçını başını yolmak üzereydi ki yaşlı adam dudaklarını araladı, ağız dolusu dumanı dışarıya üfledi ve şöyle dedi: "Ortada kayıp bir beyefendi var, evet."

Laura'nın dizlerinin bağı çözüldü, bir saman balyasının üzerine çöküverdi. "Eh, bu iş buraya kadarmış. Hepimiz hapsi boylayacağız desene."

Dower piposundan derin bir nefes daha çekti. "Bir haftadan az bir süre önce ortadan kaybolmuş. Afilli kumar âlemlerinden birine gitmek için yola çıkmış ama oraya hiç varamamış. Karısı, cinayete kurban gitti diye dövünüp duruyormuş."

Birgül_35

"Ya." Laura karnını kollarıyla sardı, ineklerden biri çiftelemiş gibi hissediyordu. Anlaşılan Nicholas'ın bir eşe ihtiyacı yoktu. Zaten bir tane vardı.

Dower'ın ince dudakları pis bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii, adamın metresiyle birlikte Fransa'ya yelken açtığını söyleyenler de var."

Laura hışımla başını kaldırdı. "*Hem* karısı *hem de* metresi mi varmış?"

Dower hayranlıkla başını salladı, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. "Herifin hakkını vermek gerek. Ben bir tanesini zor idare ediyorum."

Nicholas'ın buğulu bir sesle kulağına fısıldadığı tatlı sözleri ve tenine değen ağzının enfes sıcaklığını hatırlayan Laura, sesinin buruk çıkmasına engel olamadı. "Eminim, bir kadının gönlünü hoş tutmak için ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordur. Bazı erkekler bu tip konularda doğuştan yeteneklidirler."

Saman balyasının üzerinden kalktı ve hayvanların konulduğu bölmeler arasında volta atmaya başladı. Kendi yaptıklarını düşündüğünde, Nicholas'ın karakterini yargılamaya kalkışmak gözüne hiç de adil görünmedi. Şu anda, vicdan azabı çekiyor olması gerekirdi; kalp acısı değil. "Zavallı kadın. Kocasının başına ne gibi kötülükler geldiğini düşünmekten harap olmuştur!"

Dower başını sallayarak onu onayladı. "Ciyak ciyak bağıran veletler de teselli değil, işkence gibi geliyordur zavallıya."

Laura durdu, sonra yavaşça dönüp ona baktı. "Veletler mi?"

"Ya. Hem de beş tane; hepsi de birbirinden yapışkan, birbirinden cırtlak şeyler."

Laura yeniden oturmak zorunda olduğunu hissederek, el yordamıyla arkasındaki saman balyalarını yokladı.

Birgül_35

Dower cebinden kırışmış bir ilan çıkartıp kıza uzattı. "Ona ne olduğunu öğrenme umuduyla, bunları şehrin dört bir yanında dağıtıyorlardı."

Laura ilanı Dower'ın elinden aldı, konusunu hakkıyla ele almış olduğuna ihtimal vermediği bir sanatçının karaladığı bir eskizi inceleyeceğini düşünerek, kollarını sıvadı. Reynolds ya da Gainsborough gibi ustalar dahi nişanlısının gülüşünün çapkın çarpıklığını ya da parlak gün ışığının altında kısılan gözlerinin etrafındaki sevimli kırışıklıkları yakalamayı başaramazdı.

İlanı dizlerinin üzerinde düzleştirip baktığında etli yuvalarına iyice gömülmüş, şaşı bakan, küçük, domuz yavrusu gözü gibi bir çift gözle karşılaştı. Eskize eğildi. Adamın gür favorileri, heybetli gıdısını gizlemeye maalesef ki yetmiyordu. Başından fışkırarak alnını çevreleyen siyah bukleleri öyle gürdü ki onu neredeyse kadınsı gösteriyordu.

Laura eskize bakmayı bıraktı. Hiçbir sanatçı, kör olsa dahi, bu kadar *yeteneksiz* olamazdı.

Ayağa fırlayarak ilanı Dower'ın suratına salladı. "Bu, o değil! Bu, benim Nicholas'ım değil!"

Dower kafasını kaşıdı, ciddi ciddi afallamış görünüyordu. "O olduğunu söylemedim zaten, değil mi? Bana kayıp bir beyden söz edilip edilmediğini sordun ya."

Laura onu tekmelese mi yoksa öpse mi, bilemedi. Sonunda, kollarını boynuna dolamakta karar kıldı. "Seni sefil, muhteşem ihtiyar! Sen olmasan ne yapardım ben?"

"Sakin ol, yahu. Boğularak ölmek istesem, gider karıma satışırım." Dower kendini kızın kollarından kurtarıp, piposunun yanma haznesini ilana batırdı. "Bu yine de, senin genç beyefendinin bir gece vakti bizi uykumuzda kalleşçe öldürmeyeceği anlamına gelmiyor."

Birgül_35

Laura'nın bedeni tuhaf bir heyecanla alev alev yanmaya başladı. Nicholas'ın gerçek ismini bilmiyor olabilirdi ama bir gece vakti odasına girecek olursa, aklındaki son şeyin cinayet olacağını gayet iyi biliyordu.

Yine de, Dower'ın sözleri içine bir kurt düşürmeyi başarmıştı. Nişanlısının zampara bir koca ve beş cırtlak veledin babası olmadığını öğrenmek onu öylesine sevindirmişti ki onun kimliği hakkında hâlâ en ufak bir fikirlerinin bile olmadığını o an için unutuvermişti.

"Kesinlikle haklısın, Dower. Birkaç gün içinde Londra'ya geri gidip biraz daha araştırma yapman gerekiyor. Yaş günümden önceki çarşamba günü evleneceksem, fazla vaktimiz yok demektir." Ahırın kapısını açarak güneş ışığının gölgeleri silip götürmesine izin verdi ve orada, başını kaldırıp ikinci kata, Leydi Eleanor'un yatak odasının penceresine özlemle bakarak, bir süre öylece dikildi. "Neden yokluğunu hisseden olmamış, anlayamıyorum. O benim olsaydı ve ben onu kaybetmiş olsaydım, eve sağ salim gelene dek gece gündüz demeden onu arar dururdum."

"Kuzenin ortadan kayboldu."

Diana Harlow bu sesi duymak için tam on bir yıl beklemişti. Sesin sahibinin, o anda artık nerede, hangi odadaysa, o kapıdan içeriye girdiği anı düşlemişti. Hayallerinde seviyeli bir karşılamadan soğuk bir kışkışlamaya, hatta utandıran bir aşağılamaya kadar adama binlerce farklı türde tepki vermişti. Ama beklenen an nihayet gelip çattığında, masasının üzerindeki hesap defterine, rakamların özenle dizilmiş olduğu sütunlarla satırlar bulanıklaşıp karman çorman bir karalamaya dönüşürken bile gözlerini dikip bakmayı sürdürmekten başka herhangi bir şey yapmaktan aciz duruma düşeceğini aklından bile geçirmemişti.

Birgül_35

"Kuzenin ortadan kayboldu," diye tekrarladı davetsiz misafiri, çalışma odasına girip masanın önünde durarak. "Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Diana yavaşça başını kaldırdı ve kendini Gillingham Markisi ve Sterling'in en sadık dostu Thane DeMille'in canlı, yeşil gözlerinin içine bakarken buldu. Geçen zaman ve lüks bir yaşam süren genç, züppe bir delikanlının şaşırtmayan sefahat düşkünlüğü, çocuksu yüz hatları üzerinde iz bırakmıştı bırakmasına ama saçları hâlâ kızın hatırladığı o kızıl-kahve tonundaydı. Omuzlarıyla uzuvları eski tuhaf çelimsizliklerinden kurtulmuş, gri bir ceketin, gümüş-şarap rengi çizgili bir yeleğin ve devetüyü bir pantolonun içini güzelce dolduruyordu. Zarif ellerinde silindir bir şapkayla bir baston tutuyordu.

Diana dikkatini yeniden hesap defterine yöneltti ama topuzundan dışarıya çıkmış gevşek saç tutamıyla parmaklarındaki mürekkep lekelerinin gayet bilincindeydi. "Kuzenim, nerede olduğunun beni ilgilendireceğini hiçbir zaman düşünmedi. Müdavimi olduğu yerleri soruşturdunuz mu? Almack'ın Yeri, White'm Yeri, Newmarket..." Kalemini mürekkep şişesine batırdı ve yeni bir muntazam rakam dizisi oluşturmaya koyuldu. "Bu saydığım yerlerin hiçbirinde yoksa, Wilson kardeşlerin konuk odasına bakmanızı öneririm."

Wilson kardeşler kötü şöhretli fahişelerdi ve varlıklı erkeklere olan sevdalarına üstün gelen bir şey varsa, o da onları memnun etme becerileriydi.

Thane kızın böyle bir müessesenin ismini duymuş olması –bu ismi karşı cinsten birinin yanında anma cüretinde bulunmuş olması şöyle dursun– karşısında şok geçirmişse bile, bunu alaycı bir gülümsemenin ardına gizlemeyi seçmişti. "Bayan Harriette Wilson'la daha dün gece konuştum. Sterling Fransa'dan döndüğünden beri onu hiç görmemiş."

Birgül_35

Diana'nın kalemi kaydı ve bir sıfırı, dokuza çeviriverdi. Hesap defterini yavaşça kapattı ve başını kaldırıp, gözlüğünün üzerinden Thane'e baktı. "Endişelenecek bir şey olmadığından eminim. Kuzenim de, tıpkı sizin gibi, farklı ilgi alanları ve can sıkıntısına tahammülsüzlüğü olan bir erkektir. Muhtemelen şu anda, sayısız arzularından birini tatmin etme peşindedir."

Thane'in ağzı gerildi. "Normalde sizinle aynı fikirde olabilirdim ama başka bir şey daha var."

Hızla kapıya gitti, iki parmağını ağzına götürdü ve en kabasından bir ıslık çaldı.

Sterling'in köpekleri yalpalayarak odadan içeriye girdi; devasa kafaları önlerine düşüyor, gözleri mahzun bakıyordu. Daha birkaç gün önce efendilerinin peşinden çalışma odasına girmiş görkemli yaratıklarla hiçbir ilgileri kalmamıştı. Odanın içinde amaçsızca gezindiler, Sterling'in sesi onlara kılavuzluk etmediğinde yollarını kaybediyor gibiydiler. Şöminenin içinde şekerleme yapmakta olan minik beyaz kedi bile ilgilerini çekmemiş görünüyordu.

"Otur, Kaliban. Otur, Kerberos," diye buyurdu Thane.

Köpekler ona kısacık, huysuz bir bakış atma lütfunu gösterip, hemen sonra pencereye ilerlediler. Sırmalı ipek perdeleri sürükleyerek açtılar ve arka patileri üzerinde oturup, burunlarını cama yaslayarak gözlerini sis kaplı sokağa diktiler.

"Anlamıyorum," dedi Diana, kaşlarını çatarak.

Thane kendini karşı masadaki deri koltuğun üzerine attı.

Diana onun bu huyunu unutmuştu. Thane oturmaz, yayılırdı. "Sterling kaybolduğundan beri böyle somurtup duruyorlar. Yemek yemiyorlar. Uyumuyorlar. Gecenin yarısını inleyip ahlayarak geçiriyorlar." Kaşlarını çatarak, ceketinin yakasından alacalı bir tüy çekip aldı. "Ve iğrenç bir şekilde tüy döküyorlar."

Birgül_35

Diana gülümsemesini bastıramadı. "Belki de size dük değil, işinin ehli bir uşak lazımdır."

Thane öne eğildi ve delici bakışlarını üzerine dikerek, kızı yerine sabitledi. "Sterling'in, yanında bu iki mahlûk olmadan bu kadar uzun süre herhangi bir yere gittiğini gördünüz mü hiç? Fransızlar bile onlara onun *chiens de diables*i diyorlardı –onun şeytan köpekleri– ve bu ikisinin, olur da savaş meydanında can verirse ruhuna cehenneme kadar eşlik etmeleri için gönderilmiş olduklarına yeminler ediyorlardı."

Diana onun sözlerini tartarken, ilk kez içinden kaygı dolu bir ürperme geçti. Nereye koyacağını bilemediği ellerini oyalamak için masanın üstünden bir tomar kâğıt alıverdi. "Ne zamandır kayıp?"

"Neredeyse bir hafta oluyor. Perşembe sabahı saat on sularında seyislerimden birine Hyde Park'ta gezintiye çıkacağını bildirmiş. Bir daha da onu gören olmamış."

"Cinayete kurban gittiğini filan düşünmüyorsunuz ya?"

"Ne kadar tatsız bir düşünce olsa da, korkarım bu ihtimali de göz önünde bulundurmak zorundayız."

Diana içinde büyüyen paniği bastırmaya çalıştı. Sürekli didiştikleri bir gerçekti ama hayta kuzenini en az onun kendisini sevdiği kadar çok severdi. Dünyanın geri kalanına kötü adamı oynuyor olabilirdi ama Diana için her zaman, ona bulaşmasın diye babasının bütün kahrını kendisi çeken koruyucu bir melek olarak kalacaktı.

"En kötüsünü düşünmemiz yersiz olur, değil mi?" diye sordu. "Kaçırılmış da olabilir."

"Bu ihtimali ben de düşündüm. Ama ortada ne bir tehdit ne de fidye talebi var. Ayrıca, birisi kuzeninizi alıkoyma gözüpekliğinde bulunmuş olsaydı, eninde sonunda onu geri almamız için bize yalvarmaya başlardı. Onun sırf o zehir gibi dili bile en azılı suçluları dize getirmeye yeter."

Birgül_35

Diana onun buruk şakalarıyla neşelenemeyecek kadar endişelenmişti. "İyi de, kim Sterling'e zarar vermek ister ki? Hiç düşmanı var mı?"

Thane tek kaşını havaya kaldırınca, Diana bu sorunun ne kadar gülünç olduğunun farkına vardı. "Durun, bir düşüneyim," dedi adam, parmaklarını koltuğun kollarına davul çalar gibi vurarak. "Geçen düellolarda ateş etmelerine bile fırsat vermeden yere serdiği iki bahtsız genç var. Sonra, Lord Reginald Danforth var, Derbyshire'da şirin bir kır evinin eski sahibi; iskambil oyununda şans yüzüne gülünce bu ev kuzeninizin oldu. Ah, az kalsın güzel Leydi Elizabeth Hewitt'le aralarındaki tutkulu cilveleşmeyi unutuyordum. Sterling'e kızmayın, zavallıcık söz konusu hanımın evli olduğunu ancak onunla ilişkiye girdikten sonra fark etmiş. Ama korkarım ki bunun, kocasının gözünde pek bir kıymeti olmadı. Önceki düellolardan haberdar olmuş ve benzer bir utanç yaşamaktan korkmuş olmasaydı, Sterling'e bizzat çağrı yollatacağını düşünüyorum."

Diana kasvetli bir biçimde iç çekerek, gözlüğünü çıkarıp burnunun üstünü ovuşturdu. "Londra'da onun kötülüğünü istemeyecek kimse yok mu acaba?"

"Siz ve ben varız."

Thane'in yumuşak bir sesle söylediği bu sözler kızın içine işledi. On bir yıl boyunca aralarındaki tek bağlantı, nişanlarının geri dönüşü olmayan bir biçimde bozulduğu –ve kızın kalbinin geri dönüşü olmayan bir biçimde kırıldığı– o geceyi hiç unutmamış olan ısrarcı dedikoducuların belleklerinde kurdukları bağlantı olmuştu. Ona gözlüğü olmadan bakmak, gözlerinin de hatıraları gibi savunmasız olduğu hissini uyandırmıştı.

Gözlüğünü sert bir hareketle tekrar taktı ve boş bir kâğıt alıp bir şeyler karalamaya başladı. "Öyleyse, onu bulacak kişiler de biziz. Ben bir dedektif tutacağım, siz de bu arada Sterling'in tanıdığı herkesi

Birgül_35

sorguya çekin. Bir ipucu elde edene dek araştırmalarımızı gizli tutmamız daha doğru olacaktır. Kimseyi boşu boşuna kaygılandırmanın alemi yok." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu plan sizin için uygun mu?"

"Bana danışma lütfunda bulunmanız bile gururumu okşadı. Geçmişte böyle huylarınız pek yoktu."

Bu kışkırtıcı çıkış yanaklarına ateş basmasına sebep olduysa da, galip gelemeyeceği bir söz düellosuna çekilmeyi reddetti. "Sterling'in iyiliği için birlikte çalışacaksak, geçmişi unutup geleceğe –*onun* geleceğine, demek istiyorum– odaklanmamız daha doğru olur."

"Nasıl isterseniz, leydim." Thane ayaklandı, şapkasını eline aldı. "Yarın akşamüstü sizi ararım, birbirimizi gelişmelerden haberdar ederiz." Kapıya ilerlerken, köpeklerden biri ağlamaklı bir inilti koyverdi.

Hayvan babasının paha biçilemez Türk kilimlerinden birinin üzerine salyalarını akıtırken, Diana yüzünü ekşitti. "Bir şey unutmadınız mı, lordum?"

"Hı? Evet, tabii ya." Thane yüzünde tamamen masum bir ifadeyle, koltuğa dönüp bastonunu kolunun altına sıkıştırdı.

"Köpekleri kastetmiştim," dedi Diana buz gibi bir sesle.

Adamın alaycı gülümsemesi tam da kızın hatırladığı gibi sinir bozucuydu. "Ya. Ama onlar artık *sizin* köpekleriniz, leydim. İşinin ehli bir uşağın hizmetine ihtiyaç duyarsanız, size seve seve bir tane önerebilirim." Onu çatık kaşlarla, orada, geldiğinde bulduğu vaziyette bırakıp gitti.

Tek başına.

Birgül_35

Onuncu Bölüm

Hiç hak etmediğim halde,
Tanrı bana yeni bir aile bahşetti...

Laura Fairleigh sözünün eri bir kadındı.

Nicholas bu fazilete lanet okuyacağını aklından bile geçirmezdi ama günler geçip giderken ve Laura onunla bir daha asla baş başa kalmama sözünü tutmaya devam ederken, kızın ahlaki değerlerini bir kerecik daha kenara bırakmasını diler olmuştu. Baş ağrıları da kafasındaki şişkinlik kadar hızlı bir biçimde azalıyor olsa da, kız onu hayata döndürmek için tekrar öper umuduyla, kötüleşmiş numarası yapmayı bile düşündü.

Belli ki bu zorlu görevde onun yanında olmaları için başkalarından yardım istemişti. Konuk odasına girip onu tek başına bulacak kadar talihli olduğu zamanlarda, karşılıklı havadan sudan konuşmaya bile doğru dürüst vakit bulamadan, Cookie içeriye dalıveriyor; ya yerlerde sürüklediği uzun, beyaz krepe kumaşları genç hanımının onayına sunuyor ya da düğün pastası için yaptığı deneysel bir bademli krema

Birgül_35

numunesini yalvar yakar ağızlarına tıkıveriyordu. Yatak odalarının dışındaki merdiven sahanlığında karşı karşıya gelecek olduklarındaysa, Lottie haylaz bir cin gibi oracıkta beliriveriyor, henüz yazmış olduğu bir kısa öyküyü ya da şiiri suratlarına sallıyordu. Ve nedense, hiç şaşmaz bir şekilde, Laura'yı mutfak masasında, tam da George'un, kolunun altında yakacak odun, dudaklarında da Nicholas'ta onu boğma isteği uyandıran neşeli bir ıslıkla gümbür gümbür kapıdan içeriye gireceği tuttuğu anda tek başına çayını yudumlarken bulmayı başarıyordu.

Böyle devam ederse, yakında merdivenlerde nişanlısının yanından geçerken ona değmeye ya da saçının kokusundan kaçamak bir nefes çekmeye tenezzül etmek zorunda kalacaktı.

Laura, Dower'la ahıra kapanmak için koşturduğu günden bu yana onu kuşkulandıracak hiçbir şey yapmamıştı. Kendisini, o kılları ağarmış ihtiyarla boynuzlamadığından kesinlikle emin olduğundan, Nicholas gem vurması gereken güvensiz ve kıskanç bir mizaca sahip olduğuna kendi kendini ikna etmeyi neredeyse başarmıştı.

Bu başarısını da sürdürdü, ta ki perşembe günü akşamüstü onu, pelerinin altında tıkıştırdığı gizemli bir yükle, patikadan yaya olarak inerken görene dek.

Nicholas sezgilerinin peşinden gitmekle gururunu korumak arasında bocalayarak, konuk odasının dantel perdelerinin ardında onun gidişini izledi.

Dower şafak vakti sürüsünü alıp yola koyulmuştu ve Cookie mutfakta, kendi kendine şarkılar mırıldanarak oyalanıyordu. Lottie'yle George'sa çalışma odasına kapanmış, bağıra çağıra çubuk çekme oyunu oynarken ağız dalaşına tutuşmuşlardı.

George Lottie'yi, kendisi bakmazken çubuğunu olabilecek en çetin yığının içinden çekip alarak diğerlerini hareket ettirmekle suçlarken, Nicholas malikânenin ön kapısından dışarıya süzüldü ve ilerideki ufak tefek, şapkalı sureti gözünün önünden ayırmadan ama ona

Birgül_35

yetişmekten de kaçınarak, Laura'nın arkasından yürümeye başladı. Gün kuzeyden esen rüzgârla ve yazdan çok sohbaharmış hissi veren bir hava değişimiyle gölgelenmiş gibiydi.

Laura hızlı bir tempo tutturmuştu ki bu Nicholas'ı hiç şaşırtmadı. Son birkaç günde, nişanlısının dikiş nakışla ve suluboya yapmakla oyalanmaktan hoşnut kadınlara kıyasla, nadide bir çiçek filan olmadığını öğrenmiş bulunuyordu. Köhne bir merdivenin tepesine tünemiş, kornişlerin tozunu alırken görülmesi, piyano başında yeni bir şarkı çalışırken görülmesi kadar muhtemeldi. Cookie mutfakta kraliyet asası niyetine un kaplı bir oklavayla saltanat sürerken, Laura sık sık hem çiçek hem de bitki bahçeleriyle, yanaklarında gösterdiği gayretten ötürü tatlı bir allık ve burnunun ucunda şirin bir toprak izi bırakan bir coşkuyla ilgileniyordu.

Köyün sınırlarına varmak üzereydi ki ani bir dönüş yaparak kiliseye yöneldi. Nicholas geri çekildi ve çok eski, haşmetli bir meşe ağacının arkasına saklanarak, kızın hareketlerini gözünü bile kırpmadan izlemeye koyuldu. Kendini sefil bir alçak gibi hissetse de, geri dönmeyi göze alamadı. O pırıl pırıl kahverengi gözleri korkuyla gölgeleyen sırrın ne olduğunu keşfedebilecekken, bunu yapamazdı.

En büyük korkusunun gerçek olduğunu görmeyeceğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Laura gönlünü başka bir erkeğe mi kaptırmıştı yoksa? Öyle bile olsa, onunla köyün kilisesinde buluşacak kadar gözü kara olabilir miydi gerçekten?

Ama kilisenin taş merdivenlerini boş verip, avluya açılan çatılı girişin altından geçmişti. Nicholas onun peşinden gitti ama girişin hemen dışında duraksadı. Laura ona sofu bir kişiliği olduğu konusunda teminat vermiş olmasına rağmen, kutsal alanlarda kendini bir türlü rahat hissedemiyordu.

Laura çimlerle kaplı bir tepeciğin ardında kaybolurken, Nicholas kilise avlusundan içeriye süzüldü. Buz gibi esen şiddetli bir rüzgâr

Birgül_35

etraftaki kuru yaprakları uçurarak mezar taşlarının etrafında cızırtılı bir coşkuyla döndürdü. Taşlardan bazıları o kadar eskiydi ki zeminin üzerine tuhaf bir açıyla oturtulmuş gibi duruyorlardı; üzerlerindeki yazılarsa ya yarı yarıya toprağa gömülmüş ya da rüzgâr, yağmur ve zamanın etkisiyle tamamen silinmişti.

Nicholas Laura'yı mezarlığın uzak bir köşesinde, adamakıllı yıpranmış iki mezar taşının arasında diz çökmüş halde buldu. Kız pelerinin altından gizemli yükünü çıkarırken sessizce durup onu izledi.

Bunlar bir kucak dolusu çiçekti –hezaren çiçekleri, krizantemler, kadife çiçekleri, süsenler ve zambaklar– hepsini kendi elleriyle ekip biçtiği bahçeden taze taze koparıp getirmişti.

Laura taşların dibine rengârenk birer buket yerleştirip çiçekleri özenle düzenlerken, Nicholas kendini adinin de adisi bir alçak gibi hissederek, aşınmış bir mezarın üstüne yığılıp kaldı. Laura buraya annesiyle babasına hürmet etmek için gelmişti ve o, kızcağız sanki adi bir suçluymuş gibi onu takip etmişti. Ruhunda minicik bir ahlak kırıntısı olsaydı, sürüne sürüne malikâneye geri döner, huzur içinde yas tutsun diye kızı rahat bırakırdı.

Ama ona yakın olma arzusu utancına baskın çıktı. Olduğu yerde kalarak, kızın anne babasının mezarlarından uzaklaşıp çiçeklerin geri kalanını yakınlardaki başka bir çift mezar taşına taşımasını izledi. Birincisine fazla yüz vermeden, şöyle bir bakıp geçti; ama ikincisinin önünde durup saygılı bir biçimde dizlerinin üstüne çöktü. Mezar taşı yeniydi, kabaca yontulmuş yüzeyinde yosundan eser yoktu. Yaz çimleri henüz ham toprağın üzerini örtecek vakit bulamamıştı ama kaymaktaşından minik bir melek, ufacık tombul elleri dua eder gibi kavuşturulmuş vaziyette, mezarın tepesinde nöbet tutuyordu.

Nedendir bilinmez, bu yeni mezar değildi Nicholas'ın içinden bir ürpertinin geçmesine sebep olan; melekti. Farkında olmadan

Birgül_35

kendini ilerlerken buldu, amansız bir biçimde sahipsiz gözetmene çekiliyor gibiydi.

Laura eldivenlerini çıkarmış, mezarın kenarlarındaki yabani otları yolmaya koyulmuştu. Kendini işine öyle bir kaptırmıştı ki onun yaklaştığını duymadı bile.

Nicholas ilerledi, taşa oyulmuş yazıları okuyacak kadar yakına gelene dek de durmadı. Sadeliği içinde hem güçlü hem de zarif bir yazıydı bu.

Eleanor Harlow, Sevgili Anne.

"Kimdi o?"

Laura bir avuç otu elinden düşürüp başını kaldırdığında, Nicholas'ı, yakışıklı yüzü suskun ve donuk bir halde, öylece başında dikilmiş dururken gördüğü için afalladı.

Güm güm atan kalbinin üstüne elini bastırdı, böylesine diken üstünde olmasına sebep olan suçluluk duygusuna içinden lanetler okudu. "Ödümü kopardınız! Sizi hortlak sandım."

"Hortlak mı bekliyordunuz?" diye sordu, mezara doğru başını sallayarak.

Laura'nın onun ne kastettiğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti ama anladığında, başını iki yana salladı. "Leydi Eleanor bu dünya üzerinde hortlayabilecek en son kişidir."

Nicholas eğilip onu yerden kaldırdı. Kızın dizleri eğilmiş vaziyette durmaktan kaskatı kesilmişti ve ayaktayken sendeleyip bir an için ona tosladığında, onun bir hortlak değil, kanlı canlı bir insan olduğundan iyice emin oldu. Kanı sıcak, erkeksi derisinin altında ateş gibi çağlayan...

"Kimdi o?" diye tekrarladı, kızın gözlerinin içine bakarak.

Birgül_35

Laura hem elini hem de bakışlarını ondan kaçırarak eğilip yerde kalan çiçekleri toplamaya koyuldu. "Çoğunluk, onun bizim koruyucu velimiz olduğunu söylerdi. Ben onun bizim koruyucu meleğimiz olduğunu düşünmeyi yeğliyorum. Babama Arden'deki papazlık işini teklif eden, oydu." Mezar taşının tepesine beyaz bir zambak bırakarak, özlemle gülümsedi. "Annemizle babamız öldükten sonra bizi yanına aldı ve çocuklarla bana bir yuva verdi."

Nicholas çömeldi ve granite oyulmuş tarihlerin üzerinde parmağını gezdirdi. "14 Kasım 1768 – 2 Şubat 1815," diye okudu, sonra kaşlarını çatarak Laura'ya baktı. "Benim odamdaki eşyalar ona aitti, değil mi? Dikiş kutusu, İncil, saç fırçası?.." Ağzını açıp bir şey daha söyleyecekken sustu ve dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırdı.

Laura elini onun omzuna koydu. "Batıl inançlı olmadığınızı umarım. Sizi onun odasına yerleştirdim çünkü en rahat odada istirahat edip bir an önce iyileşmenizi istedim. Gecenin bir yarısı iniltiler ve zincir şangırtıları duyarsınız diye korkmayın. Leydi Eleanor huzurunuz şöyle dursun, uykunuzu kaçırmanın bile düşüncesine dahi katlanamaz."

"Ben hortlaklara inanmam," dedi, üzerinde bulunduğu mezar bakımsız ve yabani otlarla kaplanmış olmasa Leydi Eleanor'unkinin ikizi olabilecek aşınmış mezar taşına gözlerini dikerek. Mezarın üzerine çiçek bırakıldığına dair hiçbir iz yoktu; ne yakınlarda ne de geçmişte.

"Leydi Eleanor'un kocası," dedi Laura kuru bir sesle, adamın dile getirilmemiş sorusunu cevaplayarak. "Hanımefendi onun kutsanmamış toprağa gömülmesi gerektiğini söylerdi hep."

"Canına mı kıymıştı?"

"Öyle de denebilir. Ölümüne içti. Ama bundan önce karısının kalbini kırmayı ihmal etmedi," diye ekledi Laura, yumuşak bir sesle.

Nicholas'ın suratı iyiden iyiye asıldı. "Onu tanıyor muydum?"

Laura çiçekleri yeniden düzenlemekle oyalandı, narin hüsnüyusuf filizlerini dayanıklı kadife çiçekleriyle krizantemlerin arasına

Birgül_35

sıkıştırdı. Cookie'nin de hatırlatmış olduğu gibi, Leydi Eleanor'un en büyük hayallerinden biri Laura'nın kibar, yakışıklı bir beyefendiyle evlendiğini görmekti. Nicholas'ın profilinin yontulmamış doğallığına kaçamak bir bakış fırlattı. Gereğinden fazla yalan söylememe kararına karşın, neler yaşanmış olabileceğine dair ayrıntılara girmekte bir sakınca görmedi.

"Tabii ki tanıyordunuz," dedi kesin bir tavırla. "Size deli divane olurdu, ziyaretleriniz onu sevinçten havalara uçururdu. Sık sık, sizi oğlu gibi gördüğünü söylerdi."

Nicholas'ın yüzünün gülmediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. "Taşın üzerinde 'Sevgili Anne' yazıyor," diye belirtti Nicholas. "Çocuklarından ne haber? Neden onun mezarına çiçek bırakmıyorlar?"

Laura'nın gülümsemesi dondu. Amaçladığından çok daha fazlasını açık etmiş olabileceğinden korkarak, onun yanına diz çöktü ve sert hareketlerle, çiçekleri taşın dibinde yelpaze gibi açmaya koyuldu. "Bir tek oğlu vardı, ne yazık ki... Kendisinden başka kimseyi önemsemeyen, çirkin bir kurbağa."

Adamın keskin bakışı kızın yüzüne çevrildi. "Ona *tutku dolu* bir nefret besliyorsunuz, değil mi Bayan Fairleigh?"

Kızın parmakları gerildi, bir çiçeği sapından çekip koparıverdi. "Hayır. Ondan nefret etmiyorum. Ondan tiksiniyorum."

Laura hepsinin kellesini uçurmadan önce, Nicholas bir avuç narin zambağı kızın katil pençelerinden çekip kurtardı. "Söyleyin bakalım, bu talihsiz adamcağız, sizin gibi nazik bir ruhun husumetini hak edecek ne yaptı? Bir kedi yavrusuna tekme mi attı? Pazar ayinlerini kaçırmayı alışkanlık haline mi getirdi? Yoksa Lottie'yi tam da hak ettiği gibi bir güzel pataklamakla mı tehdit etti?"

"Yok, onunla hiç tanışmadık. Ki böylesi çok daha iyi oldu. Çünkü tanışsaydık onun öyle bir ağzının payını verirdim ki ömrü boyunca unutamazdı."

Birgül_35

"Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandı Nicholas, bakışı kızın ağzında takılı kalarak.

Laura bunu fark edemeyecek kadar öfkeliydi. "Ondan iğrenmemin sebebi sadece akıl almaz alışkanlıkları değil, aynı zamanda, kendisine hayat vermiş olan kadına karşı olan muazzam kayıtsızlığı. Leydi Eleanor ona yıllarca, her hafta hiç aksatmadan mektup yazdı ve o bir kerecik olsun, yarım yamalak bir not karalamaya dahi zahmet etmedi. Kadıncağız onun serüvenlerini dedikodu sütunlarından okuyordu, tabii biz de öyle." Laura koca bir tutam yabani otu çekip kopardı ve bir kanara fırlattı. "Bana sorarsanız o, kalpsiz, kepaze, aşağılık, kindar bir zavallıdan başka bir şey değil."

"Bu, onu düğünümüze davet etmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki davet etmeyeceğim! Şeytanın ta kendisini davet ederim, daha iyi!"

Adamın yanağındaki gamzeyi gördüğünde, omuzlarındaki gerginlik yok olup gitti. "Benimle dalga geçmeyin, efendim," diye çıkıştı, dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle. "Bu çok ayıp."

Nicholas yalancıktan ürperdi. "Gazabınızı üzerime çekmeyi hiç istemem, doğrusu. Bu zavallı adamcağızı hor görmek yerine ona acımaya başlıyorum, sanırım. Gözünüzden düşmüş olması eminim onun için yeterince büyük bir cezadır."

Uzanıp, uçuşan bir saç tutamını kızın kulağının arkasına iterken, Laura onun yine dalga geçip geçmediğinden emin olamamaya başladı. Bu hale nasıl geldiklerini bile hatırlayamıyordu; yerde, dizlerinin üstünde, birbirlerinin dibinde... O kadar ki, onu öpmek istese başını şapkasının altına kaydırıp o son derece hünerli dudaklarını onunkilere dokundurması yeterli olacaktı.

Elinde kalan son çiçekleri de bıraktıktan sonra ayağa kalktı. "İzin verirseniz, Bay Radcliff, Rahip Tilsbury'le çok önemli bir mesele

Birgül_35

hakkında konuşmam gerekiyor. Cookie'ye çay saatinde evde olacağımı söyleyin, lütfen." Eldivenlerini toparladı ve çıkışa ilerlemeye koyuldu.

"Madem hortlaklara inanmıyorsunuz," diye seslendi Nicholas arkasından, ayağa kalkarken, "öyleyse neden bu kadar çok korkuyorsunuz?"

Sizden.

Laura bu incitici sözcüğü yüksek sesle söylemiş olabileceğinden korkarak, alelacele avludan çıktı ve Nicholas'ı aşınmış mezar taşları arasında dikilir vaziyette, Eleanor Harlow'un mezarına gözcülük eden kaymaktaşından melekle bir başına bıraktı.

Pazar sabahı çanlar ahenkle çalmaya başladığında Nicholas kafasını yastıklara gömmekle vakit kaybetmedi. Yastığına çöreklenmiş, minik sarı kedinin kırgın mırıltılarını duymazdan gelerek dosdoğru yataktan indi ve ayılmak için yüzüne soğuk su çarptı.

Kısa süre sonra George'la Laura'yı St. Michael'ın aile sırasına buyur edip kendisi de peşinden gelen Lottie'yle birlikte sıraya geçerken hissettiği olsa olsa, ılıman bir teslimiyet duygusuydu, daha fazlası değil. Bu hafta onu uykusundan edip yerinde sıçratacak bir sürpriz olmayacağından, ayinde ve evlilik ilanının ikinci kez okunuşu sırasında güzel bir şekerleme yapacağını umuyordu. Papaz maun kürsünün merdivenlerini tırmanırken, oturduğu yere iyice yayılıp gevşedi.

"Bugün," diye seslendi beyaz saçlı adam, gözlüğünü düzelterek. "Hz. Süleyman'ın Eski Ahit on dokuzuncu kitaptaki özdeyişlerini inceleyeceğiz– 'Yalancı olmaktansa yoksul olmak yeğdir.'"

George'un ayağı havalandı ve Lottie'nin bacağına sağlam bir tekme indirdi.

Lottie tiz bir ciyaklama koyverdi; eldivenini ağzına götürerek çığlığını bastırmaya çalıştıysa da, cemaatten birkaç kişinin arkalarını

Birgül_35

dönüp ayıplayan gözlerle onlara bakmalarına engel olamadı. Nicholas kaşlarını çatarak George'a bakıp başını iki yana salladı; kim bilir delikanlının aklından yine ne gibi hinlikler geçiyordu.

Laura'ya iyi olup olmadığını soracaktı ki, o sırada Lottie'nin el çantası silkinerek kucağına atladı ve elindeki dua kitabının köşelerini dişlemeye koyuldu.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı küçük kız, ipek çantayı meleksi bir gülümsemeyle geri alırken.

Nicholas bacaklarını uzattı ve yanağını avucuna yerleştirdi; papazın tekdüze bir sesle söylediği her bir sözcükle göz kapakları biraz daha ağırlaşıyor gibiydi. Bölmeli pencerelerden içeriye süzülen güneş, köhne nefi ısıtırken, kürsüdeki ufak tefek adam yalancıların nasıl şeytanın pençesine düştükleri hakkında atıp tutmaya devam ediyordu.

Nicholas Laura'nın kaymaksı tenindeki çilleri teker teker öptüğü bulanık, bölük pörçük bir düşe dalarken, adamın şöyle dediğini duydu: "Yeni papazınız atanır atanmaz, sizlerden ayrılacağım."

İsabet olur, diye düşündü Nicholas amansızca, gözlerini açmaya dahi zahmet etmeden. Hemen şimdi gidemeyecek olması ne kötüydü.

"Bildiğiniz gibi, Rahip Fairleigh yedi yıl önce cennete çağrıldığından bu yana zamanımı üç cemaate bölüştürüyorum. Bu süre zarfında Arden'e ve sizlere çok ısınmış olsam da, birkaç ay sonra görev ve sorumluluklarımı bir başkasına devredecek olmanın bana büyük rahatlık getireceğini itiraf etmek zorundayım. Yakında cemaatimizin yeni papazı olarak göreve başlayacak olan kişiye hoş geldin derken sizin de bana katılmanızı yürekten diliyorum. Huzurlarınızda, Bay Nicholas Radcliff!"

Nicholas yerinde sıçrayarak uyandı, rüya görüp görmediğini merak etti. Ama enfes fantezisiyle bu korkunç kâbus arasında değişmeyen tek unsur, yanında oturan kadının varlığıydı.

Birgül_35

Laura dosdoğru karşıya bakıyordu; profili zarif bir porselen gibi narin ve kırılgandı. Göğsünün düzensiz bir şekilde yükselip alçalması olmasa, Nicholas onun nefes bile almadığına yemin edebilirdi.

Ona, ta ki dönüp onun için için yanan bakışlarıyla yüzleşmekten başka seçeneği kalmayana dek gözlerini dikip baktı.

Eldivenli elini adamın avucuna kaydırırken, dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Cemaatimize hoş geldiniz, Bay Radcliff."

mobildepo

Birgül_35

On Birinci Bölüm

Ufaklıklara bayılıyorum ama
asıl kalbimi çalan, büyük kız oldu...

"İlk kavgalarını ediyorlar, gördün mü? Ben yaşlı bir kadınım, yüreğime inecek vallahi!" diye fısıldadı Cookie, önlüğüyle gözlerini kurulayarak.

"Onu ağlatırsa, belki ablam nişanı atar," dedi Lottie ümitle.

"Onu ağlatırsa, ben onu camdan atarım," diye hırladı George.

Dower kaşlarını çattı. "Ne bağırış çağırış ne de küfür duyuyorum, nasıl kavga bu böyle? Tabak çanak kırılmayan kavgaya kavga demem ben."

Her birinin boyunun farklı uzunlukta olması ve Lottie'nin kilise çoraplarının dizlerinin yıpranmasını hiç umursamaması büyük şanstı çünkü bu sayede dördünün de aynı anda konuk odasının kapısına kulaklarını dayaması mümkün olmuştu.

"Anahtar deliğini dene," diye önerdi Dower.

Birgül_35

Lottie, George'un bacaklarının arasında kıpırdanarak, gözlerini kısıp pirinç kaplama aralıktan içeriye baktı. "Anahtardan başka bir şey göremiyorum. Bence ablamı rehin aldı."

Dower kollarını sıvamaya başladı. "Buraya kadarmış. Sen kapıyı kır George, ben de gidip yabamı getireyim."

"Aptal olma, seni yaşlı budala," diye çıkıştı Cookie, kocasının koluna bir yumruk indirerek. "Genç âşıklara karışılmaz, bırak kendi kavgalarını kendileri sonlandırsınlar. Sen, daha bana kur yaparken Fleet Sokağı'ndaki dilenci kız yüzünden ettiğimiz o kavgayı hatırlamıyor olabilirsin ama sonrasındaki kucaklaşmalarımızı hiç unutmadığına bahse girerim."

"Unutmadım, tabii. Neden yabamı getirmeye gidiyorum sanıyorsun?"

"Şiştt," diye tısladı Lottie, kulağını kapıya yapıştırarak. "Galiba bir şey duydum."

Lottie yanılıyordu. İçeride, konuk odasında, Laura divanın üzerinde mutlak bir sessizlik içinde oturuyor, daha önce hiç konuşamayacak kadar öfkeli bir adam görmemiş olduğunu düşünüyordu. Babası öfke patlamalarının kaba ve yersiz olduğunu düşünen, uysal ve ılımlı bir adamdı. Laura bir keresinde onun, ayağına devasa bir İncil düşürmek suretiyle iki ayak parmağını kırdığına ve buna tepki olarak, sadece gözlerini yukarıya çevirip bu kadar sakar olduğu için Tanrı'dan af dilediğine tanık olmuştu. Bir kez olsun ne annesine ne de kardeşlerinden herhangi birine, el kaldırmak şöyle dursun, sesini yükselttiğini dahi görmemişti.

Laura, Nicholas'ın odanın içinde ileri geri yürümesini ürkek bir hayranlıkla izliyordu; Kraliyet Hayvanat Bahçesi'nde, kafesinde volta atan aç bir aslan nasıl izlenirse öyle. Tabii hayvanat bahçesinde olsaydı aslanla aynı kafesin içinde değil, demir parmaklıkların dışında, emniyette olurdu. Şömineye tünemiş sarı kedi de adamın

Birgül_35

hareketlerini aynı ürkeklikle, gözünü bile kırpmadan izliyordu; ilk hangisini kapıp mideye indireceğini tespit etmeye çalışıyordu sanki.

Kilise kıyafetlerini çıkarıp atmış, keten gömleğinin ve güderi pantolonunun pagan rahatlığına dönmeyi tercih etmişti. Birkaç adımda bir dönüp dik dik kıza bakıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra sertçe kapatıp yürümesine devam ediyordu. Bu merasimi birkaç kez tekrarladıktan sonra yavaşladı ve bu kez başını iki yana sallayıp elini saçlarında gezdirmeye başladı, tıpkı Dower'ın ısrarla dediği gibi yabani ve tehlikeli bir görünüşe bürünene dek de bunu sürdürdü.

En sonunda, arkası kıza dönük vaziyetteyken durdu, yumruk yaptığı elini şömine rafının üstüne koydu ve çok yumuşak bir sesle, konuştu. "Küfretmeye iznim yoktur herhalde, yoksa var mı?"

Laura başını iki yana salladı. "Sadece olağanüstü durumlarda."

Kıza döndü. "Peki, olağanüstü durum dediğiniz tam olarak nedir acaba? Yabancı bir yatakta, kim olduğunuzu dahi hatırlamaz bir halde çırılçıplak uyanmak olabilir mi mesela? Onu bir kez olsun öpecek kadar bile aklı olmadığına yeminler eden bir kadının kocası olmak üzere olduğunuzu damdan düşer gibi öğrenivermek olabilir mi peki? Ya da, köyün yeni papazı olarak atandığınızı tertemiz, iyi yürekli Arden halkıyla aynı anda öğrenmek?" Sesi yükseldi. "Bu ufacık, önemsiz havadisi, köyün çığırtkanlarıyla paylaşmadan önce bana danışmanız gerekmez miydi sizce de?"

"Size Rahip Tilsbury'le çok önemli bir mesele hakkında konuşmam gerektiğini söylemiştim ama. Eh, bizim geleceğimizden daha önemli ne olabilir ki?" Laura ağırbaşlı bir tavırla ellerini kucağında birbirine kenetledi. "Size iş ayarladığımı öğrendiğinizde memnun olursunuz sanmıştım. Arden küçük bir cemaattir ama cemaat üyelerinden elde edeceğiniz gelirle malikâneye koyun sürülerinden gelen

Birgül_35

parayı birleştirdiğimizde, gayet güzel geçinebiliriz. Zengin olmayız ama kimseye muhtaç da kalmayız."

Nicholas iç çekti. "Güzel düşünmüşsünüz de, ben papaz olmak istemiyorsam ne olacak peki? Bu hiç aklınıza geldi mi?"

"Neden istemeyecekmişsiniz? Zor bir iş değil ki; sadece evlendirme, defnetme, arada bir de vaftiz etme... hepsi bu. Babam evde aylarca çalışmıştı ama en sonunda papazlık rütbesini almaya gittiğinde, imtihanın basitliği karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Piskopos ona Flamsteadli ihtiyar Aurelius Fairleigh'in oğlu Edmund Fairleigh olup olmadığını sormuş, sonra da omzuna bir şaplak atıp onu açık saçık bir oyun izlemeye götürmüş."

"Neyse, en azından önümde dört gözle bekleyeceğim bir şey varmış," diye homurdandı Nicholas, elini tekrar saçlarından geçirerek.

"Çalışmanıza yardım edebilirim," dedi Laura ciddiyetle. "İbranicem de Yunancam da çok iyidir."

"Ne kadar etkileyici. Belki de Arden'in yeni papazı *siz* olmalısınız."

Çenesi gerildi, yazı masasının kapaklarını hışımla açtı ve derisi çatlamış hesap defterleriyle sararmış kâğıt tomarlarını bir kenara itti. Gölgelerin içinden Laura'nın daha önce hiç görmediği cam bir şişe ortaya çıktı.

Nicholas şişeyi gizli yerinden çıkarıp alırken, Laura adamın onu eliyle koymuş gibi bulmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek yerinde doğruldu. Camın üzerini kaplayan toz tabakasının kalınlığına bakılırsa, şişenin içindeki brendi epey yıllanmış olmalıydı.

Şişeyi servis arabasına taşıyıp temiz bir bardak bakınırken, Laura onu sinirlendirme pahasına, çekine çekine boğazını temizledi.

Nicholas şişenin tıpasını sert bir hareketle çekip çıkardı.

"Haddimi aşmak istemem ama..." diye başladı tereddütle.

Nicholas bardağa içki boşalttı.

Birgül_35

"Özellikle de böylesine uygunsuz bir zamanda...

Nicholas bardağı dudaklarına götürdü, gözlerindeki öfkeli kıvılcım, devam etmesi için kıza meydan okuyordu.

"...ama siz içki içmeyi hiç sevmezsiniz."

"Of, lanet olsun be!" Nicholas bardağı servis masasının üstüne vurdu, brendinin yarısı bardağın eğimli ağzından dışarıya taştı.

Nicholas'ın küfrü ikisinin arasında, tehditkâr bir gökgürültüsü gibi havada asılı kalmıştı. Laura oturduğu yere sinse mi yoksa kapıya fırlasa mı, bilemedi. Derken, adamın yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Öyle şehvetli bir gülümsemeydi ki bu, Laura'nın ayak parmakları ayağını sıkan ayakkabıların içinde istemsizce kıvrılıverdi.

"İşte bu çok iyi geldi," dedi Nicholas. "*Kahrolası* bir ilaç gibi geldi."

O, bardağı kaldırıp kalan brendiyi de içerken, Laura'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dili dudaklarında gezinerek sanki dünyanın en tatlı şerbetiymişçesine, hedefini bulamamış her bir içki damlasını itinayla yakalamaya uğraşırken, gözleri katıksız bir mutluluk ifadesiyle kapandı. Tekrar açtığında, gözleri kararlılıkla parıldıyordu. Bardağını yeniden doldurdu, sonra küstah bir tavırla kadeh kaldırdı ve içindekini bir dikişte mideye indirdi.

Sonra bardağı üçüncü kez doldurdu ve kıza yürüyüp bardağı eline tutuşturdu. "Al. Buna ihtiyacın olacak."

"Ama ben asla..."

Tek kaşını onu ikaz edercesine kaldırdı. Laura boynunu büktü ve içkisinden itaatkâr bir yudum aldı. İçki boğazını yakarak aşağıya inerken ardında sinir bozucu ama nahoş da olmayan bir karıncalanma hissi bıraktı.

Nicholas bir bardak daha aldı ve kendine biraz daha brendi koydu. Kolunu boylu boyunca şömine rafının üzerine koydu; bardağı uzun, zarif parmaklarının ucunda sallandı. "Dikkatimi çekti de,

Birgül_35

Bayan Fairleigh, geçtiğimiz hafta boyunca ne zaman dönüp baksam, sizi bana neyi sevip neyi sevmediğimi söylerken buldum. 'Cookie'nin hamur tatlısından biraz daha alın, Bay Radcliff,'" diye taklit etti kızı, "'Cookie'nin hamur tatlısına oldum olası bayılırsınız.' 'Lottie'nin yazdığı şiiri dinleyin. Onun sonelerini hep çok eğlenceli bulmuşsunuzdur.' 'Neden George'la bir el daha iskambil oynamıyorsunuz, sevgilim? O sizinle vakit geçirmekten çok hoşlanıyor.'"

Sesi giderek yükseliyordu. "Bu sizin kırılgan duyarlılığınız üzerinde şok etkisi yaratabilir, canım sevgilim ama bilmelisiniz ki kardeşiniz benimle aynı odada bulunmaya bile zor tahammül ediyor, Lottie, Will Shakespeare bizzat mezarından çıkıp ona yardım etmeye gelse dahi iki mısra güzel bir şey yazmayı beceremeyecek şımarık veledin teki ve Cookie'nin hamur tatlısı o kadar kuru ki bir devenin bile boğazından geçmez!"

Laura'nın dehşet dolu iniltisi, konuk odasının kapısının dışında onu yankılayan üçlü inilti tarafından neredeyse tamamen bastırıldı.

Nicholas bardağı şömine rafının üstüne bırakıp süratle odayı arşınladı ve sertçe kapıyı açtı. Fuaye terk edilmişti ama koşuşma sesleri malikânenin içinde yankılanyordu. Laura'ya suçlayıcı bir bakış fırlattıktan sonra kapıyı ihtiyatla, sıkı sıkı kapattı ve kilitteki anahtarı çevirdi.

Laura brendiden bir öncekinden daha büyük bir yudum aldı.

Nicholas sohbetleri hiç bölünmemişçesine, kollarını kavuşturarak sözlerine devam etti. "Geçtiğimiz iki yıl boyunca apaçık bir şekilde gönlünüzde taht kurmuş olan o kutsal aziz imajını zedelemek istemem ama işin doğrusu, akşamüstlerimi Lottie'yle suluboya yaparak geçirmek beni sıkıntıdan ağlatıyor ve George'un pek bayıldığı o aptal iskambil oyunlarına hiç tahammül edemiyorum."

Laura, kendisinin de bunlara tahammül edemediğini itiraf etmesine fırsat vermemek için ağzını tekrar açacak oldu.

Birgül_35

Nicholas elini kaldırarak onu durdurdu. "Şimdi, mantıklı bir adam olarak, pazar sabahları ruhani dersler almanın insan ruhuna faydalı olabileceğini kabul *edebilirim*." İfadesi yumuşayarak gözlerini şömineye, kedinin bir genç kız zarafetiyle bıyıklarını taradığı yere dikti. "Hatta kedigillerin bazı üyelerinin, ne kadar baş belası olurlarsa olsunlar, karşı koyması zor bir sevimliliğe sahip olduklarına da ikna olabilirim."

Gidip divanın yanına diz çökerek, kızın göz hizasına geldi. "Ama nişanlısının iffetine leke sürecek türden bir adam olmadığıma ikna olamam ve de olmadım. Çünkü sizi temin ederim ki, sizi gözüme kestirdiğim ilk andan beri bundan başka bir şey düşünmüş sayılmam."

Serseme dönen Laura, brendinin geri kalanını boğazından aşağıya akıttı. Nicholas bardağı nazikçe onun elinden aldı ve halının üzerine bıraktı.

"Ama siz oldum olası..." diye başlayacak oldu kız.

Adam iki parmağını kızın dudaklarının yumuşaklığına bastırarak, onu etkili bir biçimde susturdu. "Geçen haftayı bana *sözüm ona* ne istediğimi söyleyerek geçirdiniz. Şimdi size *benim* ne istediğimi gösterme sırası bana geldi."

Yüzünü büyük, güçlü ellerinin arasına aldığında kız onu dudaklarından öpeceğini düşündü. Göz kapaklarını, şakaklarını, burnunun çilli kemerini öpeceği aklına bile gelmemişti. Nicholas'ın nefesi yüzüne çarpıyordu, şarabın yasak tatlılığı gibi sıcacık ve sarhoş ediciydi. Ama dudaklarını onunkilere indirdiğinde kızın damarlarında gürül gürül akmaya başlayan ateşin kaynağı brendi değil, onun dilinin ağzını usulca saran akışkan sıcaklığıydı.

Laura farkına bile varmadan onun gömleğinin önüne sıkıca tutunmuş, dilinin git gide yoğunlaşan her bir dürtüşüne kendininkinin aç, doyumsuz sürtünüşleriyle karşılık vermeye başlamıştı. Ona böylesine bir taşkınlıkla yapışmış olan küçük, vahşi yaratığı tanımakta

Birgül_35

güçlük çekiyordu. Ağırbaşlı, edepli papaz kızı gitmiş, yerine utanmaz arlanmaz bir sefahat düşkünü gelmişti sanki.

Bu belki de, babasının onu hep uyardığı, günahın git gide büyümeye meyilli yapısıydı. Sabah ilahilerini okumayı unutmak yalan söylemeye, yalan söylemek yabancı erkekleri alıkoymaya, yabancı erkekleri alıkoymak öpüşmeye, öpüşmek şehvete ve şehvet de... eh, şehvetin insanı tam olarak nereye götürdüğünden emin değildi, ama Nicholas burnuyla kulağına doğru baştan çıkarıcı bir biçimde sürtünmeyi bırakmazsa, bunu öğreneceği kesindi.

Onun iç gıcıklayıcı sesi Laura'yı hülyalı şaşkınlığından uyandırarak kendine getirdi. "Benimle gelin, Laura."

"Ne dediniz?" Laura kendini geri çekerek onun yüzüne baktı, eliyle hâlâ gömleğinin ön kısmına tutunuyordu.

Vahşi bir kavrayışla kızı kollarından yakaladı, gözleri de elleri gibi alev alevdi. "Benimle gelin! Hemen şimdi. Bu akşamüstü Gretna Green'e[6] gitmek üzere yola çıkıp bu hafta bitmeden yatağımızı paylaşıyor olmak varken, evlenmek için neden önümüzdeki haftaya kadar bekleyelim ki?"

Sözleri, kızın omurgasından aşağıya, yarı dehşet yarı beklenti yüklü, tatlı bir ürperti yolladı. Ağzından titrek bir kahkaha çıktı. "Beni karınız olarak aldığınız kısmı atladınız, yalnız."

"Unutkanlık işte, hepsi bu." Kızın gözlerine şefkat ve çaresizliğin tuhaf bir karışımı olan bir ifadeyle baktı. "Sizi almam için daha fazla bekletmeyin beni. Zaten çok fazla vakit kaybettik."

"Tahmin bile edemezsiniz," diye homurdandı Laura, yüzünü onu omzuna gömerek.

---

6 18.yy'da, evlenmek için 21 yaşını doldurmaya gerek kalmadan evlenilebilen İskoçya'da, İngilizler arasında çok popüler olmuş sınır kasabası. (ç.n.)

Birgül_35

Bu hiç ummadığı bir kışkırtmaydı. O anın ateşine kapılıp onu İngiliz mahkemelerince uygun görülmeyen kaçak bir nikâh için İskoçya'lara sürüklemesine izin verirse, kilise kayıtlarına sahte isim işleme derdine de, yeminlerini etmeden önce hafızası yerine gelirse diye kıvranıp durduğu uykusuz gecelere de veda edebilirdi.

Ama bunu yaparsa, Dower'ı Londra'ya göndermeye vakti olmayacaktı. Nişanlısı üzerinde hak iddia etmeden önce onun hâlihazırda başka bir kadınla sözlü olup olmadığına emin olmaya vakit bulamayacaktı.

Yine de, teklifin cazibesine kapılmış durumdaydı. Kollarındaki erkeğin, o anı elinde tutmanın ve ondan önce sayısız gelin adayının yapmış olduğu gibi Gretna Green'e kaçmanın cazibesine kapılmış durumdaydı.

Bu hafta bitmeden yataklarını paylaşıyor olabilirlerdi.

Bir taşra otelinde sıcacık, rahat bir odayı gözünde canlandırırken Laura'nın nefesi hızlandı. Gretna Green gibi bir yerde, böyle bir oda sadece ve sadece bir amaca hizmet edebilirdi: baştan çıkarmaya. Masanın üzerinde şarap ve peynir, nemli İskoç havasının serinliğini kovmak için şöminede çatırdayan ateş, ince işlemeleri olmayan karyolanın üzerinde ucu davetkârca kıvrılmış yumuşacık bir yorgan olacaktı. Ve aşklarının ilk hazlarını paylaşmak için yanıp tutuşan Nicholas.

Ama onu sevmiyordu. Laura onu kandırmış, kendisini sevdiğine inandırmıştı, hepsi bu. Laura'ya onun kollarından sıyrılma gücü veren de her şeyin ötesinde, bunun farkına varması oldu. Ayaldandı ve ona sırtını dönerek, bir utanç ürpertisini kucaklar vaziyette, öylece durdu.

Nicholas da aynısını yaptı, onu arkasından, omuzlarından nazikçe tuttu. "Sizden *benimle* kaçmanızı istedim," dedi yumuşak bir sesle, "*benden* kaçmanızı değil."

"İkisini de yapmaya niyetim yok," diye karşılık verdi Laura, o anda onun yüzünü göremediğine şükrederek. "Birlikte İskoçya'ya gitmek üzere yola çıktığımız anda, itibarım iki paralık olur."

Birgül_35

"Umurumda değil," diye homurdandı Nicholas, dudaklarını iç gıcıklayıcı bir dokunuşla kızın ensesinde gezdirerek. "Onu iki paralık eden ben olduğum sürece, fark etmez."

"Ama kendimiz dışında düşünmemiz gerekenler de var."

Elleri Laura'nın omuzlarından yavaşça uzaklaştı. "Tam da bundan korkuyordum işte."

Onun aniden çekilmesiyle ürperen Laura, arkasını dönüp onun yüzüne baktı. "Anlamıyor musunuz? Evden kaçıp gizlice evlenirsek herkesin kalbini kırmış oluruz. Cookie gelinliğimi dikmek ve düğün pastasını kaplayacak badem kremasını mükemmel bir kıvama getirmek için gece gündüz çırpınıyor. Dower derseniz, kendi düğününden beri kiliseye adımını dahi atmamış olduğu halde mihraba yürürken bana eşlik edeceğine söz verdi. Lottie gelin çiçeğimi benim için taşımaya gönüllü oldu. Ve George," –gülümsemek için kendini zorladı– "eh, ablasıyla gizlice evlenecek olursanız George kendini sizi düelloya davet etmek zorunda hissedecektir ve ben biricik erkek kardeşimi vurmanızı asla göze alamam."

Nicholas'ın güven verici gülümsemesi gözlerindeki ifadeyle çelişiyordu. "Sanırım, haklısınız. Beni iki yıl boyunca, sabırla beklediniz. Aynı inceliği, eminim ki iki haftalığına ben de gösterebilirim. Sizi her kadının hayali olan mükemmel düğünden vazgeçmeniz için ayartmaya kalkışmam haksızlıktı." Kızı göğsüne doğru çekti, yüzünü ondan gizleyerek usulca saçlarını okşamaya koyuldu. "Bunu telafi etme şansını bana tanırsanız, size söz veriyorum, hak ettiğiniz her şeye sahip olmanız için elimden geleni yapacağım."

Laura, aslında tam da bundan korktuğunu söylemeye dili varmayarak, onun sıcacık kollarının arasında buz kesmiş bir halde durdu.

Nicholas ertesi günün sabahını Arden Malikânesi'ni çevreleyen yuvarlak tepelerde gezinerek geçirdi. Güneş masmavi gökyüzünde pırıl pırıl

Birgül_35

parlıyor, kafasını ve omuzlarını ısıtıyordu. Uçarı bir rüzgâr saçlarını havalandırdı. Dower'ın suratsızlığının bu güzel günün üzerine kara bulut gibi çökmesinden endişelenmesine gerek yoktu. Laura onu yine hayvan pazarlarında koç araması için şafak vaktinden önce Londra'ya yollamıştı.

İnsanın ne geçmişi ne geleceği, sadece şimdiyi umursayacağı türden bir sabahtı. Ama Nicholas düne takılıp kalmaktan kendini alamıyor, Laura'nın, kollarının arasından sıyrılıp onun iki adım uzağında tir tir titreyerek ayakta dikildiği anı tekrar tekrar yaşıyordu.

Gecenin büyük kısmını suçlanacak tek kişinin kendisi olduğuna inandırmaya uğraşarak geçirmişti. Kendisiyle baş başa kalmak istemiyor diye ona kızamazdı, özellikle de her baş başa kaldıklarında âlemci bir korsan gibi kızın üzerine çullandığı düşünülürse. Ve sırf belirlenen tarihten birkaç gün önce onu yatağa atabilsin diye kendisiyle birlikte İskoçya'ya kaçma gibi aptalca ve romantik bir düşünceye teslim olmadığı için de suçlayamazdı onu.

Onunla kaçmayı kabul etmemiş olabilirdi ama bu illa ki, geride bırakmak istemediği bir şey –ya da birisi– olduğu anlamına gelmezdi.

Nicholas bu çirkin düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Laura onu seviyormuş numarası yapıyor olabilirdi, yine de, onu her kollarına aldığında çıkardığı tatlı iniltilerin ya da ağzının onunkinin altında eriyen yumuşaklığının numara olduğuna inanamazdı. Bu hatıralara dalmışken, sertleştiğini hissetti.

Dikkatini bu azgın düşüncelerden başka bir şeye çevirebilme umuduyla, mantosunun cebinden Markos İncili'ni de içinde barındıran deri kaplı bir Yunanca İncil çıkarıp, bir yandan gezinirken bir yandan okumaya koyuldu. Kitabı Laura'dan habersiz, malikânenin kütüphanesinden aşırmıştı ve Yunancayı anadili gibi bildiğini keşfedince hayretler içinde kalmıştı. Kızın onu köy papazı yapmak için çevirdiği çılgın entrikayı hâlâ onaylamış değildi ama elinin tersiyle

Birgül_35

itmiş de sayılmazdı. Ne de olsa, eninde sonunda karısına ve karısının ailesine bakmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Hafızasını kaybetmiş olabilirdi belki ama haysiyetini kaybetmemişti.

İncecik kitaba öyle bir dalmıştı ki bir şeyin burnunun dibinden vızıldayarak geçtiğini fark etmedi bile, ta ki o şey tesadüfen yanından geçtiği bir kızılağacın gövdesine yankılanan bir *tak* sesiyle gömülene dek.

Nicholas durup başını çevirdiğinde, ağacın pürüzsüz kabuğunun içinde titreyen bir ok gördü. Oku ağaçtan çekip çıkararak, etrafı şöyle bir kolaçan etti. Yakınlardaki bir alıcın dallarından, git gide yükselen bir arya patlatan tarlakuşunun dışında, çayır tamamen ıssız görünüyordu.

En azından göz ucuyla bir anlık bir kıpırtı yakalayana dek öyle sanmıştı.

Arazideki küçük bir yükseltinin arkasından bir şey çıkıyordu. Dikkat çekici bir biçimde, altın rengi buklelerden yamuk yumuk bir topuzu andıran bir şey.

Nicholas kitabı tekrar cebine atarak, çayırı arşınlamaya koyuldu. Bir ayağını tümseğin üstüne koyarak, öne eğilip yükseltinin ardındaki oyuğa baktı.

"Bunun sana ait olma ihtimali var mı acaba?" diye sordu oyuk sakinine, elindeki oku uzatarak.

Lottie saçında yoncalar, elinde de bir yayla, gizlendiği yerden usulca çıkıverdi. "Olabilir. Okçuluğa merak sardım da." Ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Bunu şiirden çok daha tatmin edici buluyorum."

Lottie bu seferki oku isabet ettirmişti ve Nicholas'ın dudağı seğirdi. "Ama izleyicilerin için çok daha riskli."

"Bu spora yeni başladım," diye itiraz etti küçük kız. "Henüz iyi bir nişancı değilim."

Birgül_35

"Hedefin nerede?"

"Orada." Lottie belli belirsiz bir el hareketiyle uzakta, onun gezindiği yerlerin aksi yönündeki ağaç kümesini işaret etti.

Nicholas tek kaşını kaldırdı. "Sahiden de kötü nişancıymışsın!" Yayı kızın elinden aldı ve bunu tutmanın kendisine ne kadar doğal geldiğine şaştı. "Tebeşirin var mı?"

Minik yuvarlak yüzünün ifadesi zerre kadar değişmese de, önlüğünün ceplerini hararetle yoklamaya koyuldu. Bir düzine saç kurdelesini, bir tomar taş ve dal parçasını, iki bayat çöreği ve minik bir kurbağayı ayıklayıp nihayet dibine kadar kullanılmış bir tebeşire rast gelene dek, Nicholas onu sabırla bekledi.

Nicholas gerisin geriye kızılağaca yürüyüp ağacın gövdesine iç içe geçmiş dört daire çizerken, Lottie ilgili görünmemeye çalışarak onu izledi. Nicholas, Lottie'nin yanına döndü, arkasında diz çöktü ve yayı özenle kızın ellerine yerleştirdi.

"Düzgün dur," diye homurdandı, oku kirişe yerleştirip nişan alması için onu yönlendirirken.

Ok kanatlandı, çayırın üstünden süzülerek dosdoğru en içteki dairenin sınırları içine isabet etti.

Nicholas doğruldu ve kızın lülelerini eliyle şöyle bir karıştırarak, ona gevşek gevşek gülümsedi. "Önce nişan alacak bir şey bul, Kıvırcık; o zaman her seferinde hedefini vurursun."

Kitabını cebinden çıkarıp yoluna devam etti. Lottie'nin kısacık ömründe ilk kez onu nutku tutulmuş bir halde bıraktığının farkına bile varmamıştı.

George ertesi gün mutfağa girip saçlarından akşamüstü sağanağının sularını silkelediği sırada, Cookie'yi ortalıkta göremedi. Onun yerine, masanın yanındaki taburenin üzerine çıkmış, bir bademli krema

Birgül_35

yığınını pürdikkat dövmekte olan Lottie'yi buldu. Kızın yuvarlak yanakları un içinde kalmıştı ve pofuduk, gri bir kedi seramik kâsenin yanına sinmiş, dudak bükme numarası yapıyordu.

Onun talihsiz malzemeleri döverek kaskatı bir köpük kümesi haline getirmesini izleyen George, tek kaşını kaldırdı. "O kaşıkla birini ölümüne çırpabilecekken neden yay ve oklarla uğraştığını anlayamıyorum."

Kızın dönüp porselen bir fincan tabağından bir tutam tarçın almasını bekledikten sonra parmağıyla kâsenin kenarında kalanları şöyle bir sıyırdı.

Tam ağzına götürmek üzereydi ki Lottie dönüp bağırdı. "George, hayır!"

George donup kaldı. Kıza baktı, sonra tekrar kâseye baktı ve yüzünden kanının çekildiğini hissetti. Kardeşinin ona uzattığı bez parçasını alarak, derisinin üstündeki bütün kremayı özenle sildi.

Yemek odasına açılan kapıya gergin bir bakış fırlatarak, fısıldadı: "Sen ne yaptığını sanıyorsun Tanrı aşkına? Onu düğünden *sonra* öldüreceğini sanıyordum, daha önce değil."

"Onu öldürmek gibi bir niyetim yok," diye fısıldayarak karşılık verdi Lottie. "Sadece onu azıcık hasta edeceğim. Zehrin miktarını doğru ayarlayabilmenin tek yolu bu."

"Ama bunu yedikten sonra hastalanırsa, senin onu zehirlediğinden şüphelenmez mi?"

"Tabii ki hayır. Ona zarar vermek istediğimiz aklının ucundan geçmez. Olsa olsa benim çok kötü bir aşçı olduğumu düşünür, hepsi bu." Yüzü kararlı bir ifadeyle gerildi, kâseye George'un tarçın sandığı maddeden bir tutam daha ekledi. "Şekerle bademler birleşince, zehirli mantarların acısını bastıracaklardır."

Birgül_35

George, midesinin bulandığını hissederek, yutkundu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Lottie kaşığı çarparak, kediyi masadan kovdu. "Bana başka seçenek bırakmadı! Kaba ve kötü olmak yerine, kibar ve iyi numarası yaparak ne elde etmeye çalıştığını göremiyor musun? Bir kızın onun yumuşak sözlerine ve çekici gülümsemesine karşı koyması beklenebilir mi?"

George kaşlarını çattı, kızın harareti karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Burada Laura'dan bahsediyoruz, değil mi?"

Lottie kaşığı tekrar kâseye vurarak, kremayla giriştiği amansız savaşına kaldığı yerden devam etti. "Tabii ki Laura'dan bahsediyoruz. Her şeyin, o buraya gelmeden önceki eski haline dönmesini mi tercih edersin yoksa onun, tıpkı kedimi çaldığı gibi, Laura'yı da bizden çalmasını mı? Çünkü seni temin ederim, eğer bunu yapacak olursa, ablamı bir daha asla geri alamayız."

George Lottie'nin minik, sivri çenesinden aşağıya yuvarlanıp kâseye damlayan gözyaşını görmemiş olsaydı, tartışmayı biraz daha uzatabilirdi. Bademler zehirli mantarların tadını bastırabilirlerdi belki ama hiçbir şeker, kız kardeşinin gözyaşlarının acısını bastırmaya yetecek kadar tatlı olamazdı.

Lottie, bir gözü ocakta, konuk odasının girişinde duraksadı. Nicholas deri koltuğa gömülmüş, çoraplı ayaklarını divana uzatmıştı. Şöminedeki ateş, pencereye vuran yağmurun ritmine tatlı tatlı karşılık vererek, ahenkle çıtırdayıp cızırdıyordu. Lambanın ışığı adamın profilinin güzelliğini pembemsi bir tonla aydınlatıyordu.

Yine okuyordu. Babasının deri ciltli Kutsal Topraklar atlaslarından biri kucağında açık duruyordu. Çalışmasına engel teşkil eden tek şeyse, ne zaman sayfayı çevirecek olsa, tahtını gasp eden işgalciyi defetmeye azmetmiş bir şekilde yerden kucağına sıçramakta ısrar

Birgül_35

eden sarı kediydi. Lottie onun kediyi üçüncü kez kucağından kaldırıp halının üzerine nazikçe geri bırakmasını izledi.

Kararından caymaktan korkarak, gümüş bir tepsinin üzerinde törensel bir ikram gibi taşıdığı minyatür düğün pastasıyla odadan içeriye girdi.

Nicholas başını kitaptan kaldırdı ve dehşetle irkilmiş numarası yaptı. "Hayır, olamaz. Lütfen onun kızarmış hamur tatlısı olmadığını söyle. Ne zaman ağzımı açsam Cookie bir tane daha tıkıştırıveriyor. Sonra, ben onu güç bela yutarken, yanağımı sıkıp, 'Sırf sizin için taze taze kızarttım, Bay Nick. Bunlara nasıl bayıldığınızı biliyorum ve korkarım, son yaptığım bir düzinesi sizi doyurmaya yetmedi,' diyor."

Lottie'nin dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. "Hamur tatlısı değil, maalesef. Cookie pazara gidince, şu düğün pastasına bir de ben el atayım dedim."

Nicholas eğri büğrü pastayı kuşkulu gözlerle süzerek, kızın uzattığı tepsiyi aldı. "Biliyor musunuz, şiir yazmaya dönmeniz hepimiz için çok daha güvenli olacak."

"Bir kez olsun, Bay Radcliffe," diye karşılık verdi Lottie, gülümsemesi kaybolarak, "doğru bir şey söylediniz."

Onu ikramıyla baş başa bırakıp giderken, hemen dönüp bakmak için davrandığında, kedinin yeniden onun kucağına atladığını gördü.

Lottie mutfakta George'un yanında, merakını dizginleyebildiği kadar oyalandı, sonra sürüne sürüne konuk odasına geri döndü. Kapı çerçevesine eğilip etrafı kolaçan etmeden önce kısa bir süreliğine gözlerini kapatarak, göreceklerine kendisini hazırlamaya çalıştı.

Nicholas hâlâ koltukta oturuyordu; yanağını elinin üstüne dayamış, atlasın sayfasını çeviriyordu. Lottie onun yüzünü inceleyerek, bir

Birgül_35

rahatsızlık belirtisi olup olmadığını görmeye çalıştı. Gözleri capcanlı ve cin gibiydi. Teni altın tonundan hiçbir şey yitirmemişti.

Keki henüz yememiş olabilir, diye düşündü küçük kız, onun turp gibi görünmesi karşısında afallayarak. Derken, koltuğun yanında yerde duran boş tepsiyi fark etti.

Ve şöminenin dibine boylu boyunca yayılmış pofuduk ufaklığı.

Lottie elini ağzına götürdü ama feryadını bastırmak için çok geç kalmıştı.

Nicholas'ın başı havaya kalktı. Lottie'nin gözünden yaşlar boşanırken, kitabını kenara atıp ayağa kalktı. "Lottie, ne oldu? Sorun nedir, söylesene?"

Küçük kız titreyen eliyle onun arkasını işaret etti. "Kedi. Keki kediye vermedin, değil mi?"

"Hayır," diyen cılız bir ses duyuldu pencere sekisinden. "Bana verdi."

Laura sekiden yükselip, rüzgârda kıpırdayan bir söğüt gibi sallanmaya başlarken, kedi de uykusundan uyanıp başını kaldırdı. Kızın beti benzi atmış, çilleri belirginleşmişti. Nicholas üç uzun adımda odayı arşınladı ve kız yere yığılmadan önce onu kollarına aldı.

Birgül_35

On İkinci Bölüm

Çok iyi huylu ama
biraz hülyalı biri...

Cookie kısa süre sonra pazardan döndüğünde malikâneyi tam bir curcuna halinde buldu. Lottie merdivenlere tünemiş zırıl zırıl ağlarken, evin üst katında adamların bağırışları yankılanıyordu.

"Ne olmuş burada yahu?" diye söylendi Cookie, elindeki sepeti yere bırakırken. Islak pelerinini üstünden atıp şapkasının bağcığını çözdü. "Ne oldu, yavrum? Nedir bu yaygara?"

Lottie ağlamaktan sırılsıklam olmuş yüzünü kolunun arasından kaldırdı. "İsteyerek olmadı, yemin ederim! Hep onun yüzünden! Ben sadece ablamı ondan korumaya çalışıyordum!" Tekrar hıçkırıklara boğularak, Cookie'nin yanından sendeleyerek geçti ve ön kapıyı hışımla açarak, dışarıya fırlayıp yağmurdan sırılsıklam olmuş avlunun içinde gözden kayboldu.

Cookie, ömründe hiç olmadığı kadar etekleri tutuşmuş bir halde, tırabzanlara tutunup, yirmi yıldan fazladır yapmadığı kadar süratle merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Birgül_35

Nicholas'la George'u Leydi Eleanor'un yatak odasının açık kapısının hemen dışarısında ayakta dikilir vaziyette buldu. Nicholas oğlanı omuzlarından yakalamıştı. "Bana gerçeği söylemek zorundasın," diye bağırıyordu. "Lottie o kekin içine ne koydu? Küçük kardeşini korumaya çalıştığını biliyorum ama söylemezsen, Laura ölebilir!"

George başını iki yana salladı. Alt dudağı titriyordu titremesine ama Nicholas'a onunkine denk bir hiddetle bağırarak karşılık verdi. "Lottie asla Laura'ya zarar verecek bir şey yapmaz! Neden söz ettiğini bilmiyorum!"

Cookie işte tam o sırada genç hanımını onların arkasındaki yatakta uzanmış, ölü gibi solgun ve kımıltısız yatarken gördü.

"Ne oldu ona?" diye sordu, talepkâr bir sesle, yatağa koşturup elini Laura'nın terden yapış yapış olmuş alnına koyarak. "Ne oldu benim kuzuma?"

Nicholas ve George kasvetli bir ifadeyle onun peşinden gittiler. "Tam olarak emin değilim," dedi Nicholas, George'a karanlık bir bakış fırlatarak. "Aslen beni hedef alan hain bir eşek şakasının kurbanı olduğundan şüphelenmekteyim."

Lottie'nin ağlamaklı sözlerini hatırlayan Cookie, George'a dönüp aniden çıkıştı. "Bir koşu mutfağa gidiyorsun, delikanlı ve hemen bana bir tas kaynar suyla bitki sepetinden kurutulmuş yavşan otu getiriyorsun. Elini çabuk tut, yoksa karışmam."

Rahatladığı her halinden belli olan çocuk hemen oradan kayboldu.

Cookie odanın içinde koşturup leğen ve temiz bez toplarken, Nicholas yatağın kenarına çöktü. Gözlerini solgun yüzünden bir an olsun ayırmaksızın, onun gevşek elini eline alıp dudaklarına götürdü. "Onu uyandıramıyorum. Londra'dan doktor çağırtsak olmaz mı?"

"Endişelenmeyin, Bay Nick," dedi Cookie. "Bayan Laura'nın güzelim kollarına sülük yapıştırmaktan başka bir şey yapmayacak pahalı bir hekim getirtmenin hiç gereği yok. Daha parmak kadar

Birgül_35

çocuk olduğu zamanlardan beri ben bakıyorum ona. Annesiyle babası öldükten hemen sonra yakalandığı pis kızıl hastalığını da ben iyileştirmişimdir." Cookie Laura'nın alnını nemli bir bezle ıslatarak, başını iki yana salladı. "Küçücük kızken bile kendine bakmak nedir bilmezdi. Varsa yoksa kardeşleri." Laura'nın elbisesinin korsesinin kurdelelerini çözmeye girişti, sonra duraksayarak, Nicholas'a keskin bir bakış fırlattı. "Erkeklerin çoğu hasta odasında hiçbir işe yaramaz. Dilerseniz, alt katta bekleyebilirsiniz."

"Hayır," dedi Nicholas, Cookie'nin sabit bakışına çaresiz bir bakışla karşılık vererek. "Yapamam."

Cookie'nin onun kaldığına şükretmek için çok geçerli sebepleri vardı. Laura'nın midesi, boğazından aşağıya kaşıkla akıtılan müshil çayına isyan ederken, onun başını lavabonun üzerinde tutmakta ısrar eden kendisi olmuştu. Tir tir titreyerek, bitap düşmüş bir halde nevresimlerin üzerine yığılıp kaldığında, terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çeken ve onu pamuklu örtüye sarıp sarmalayan da o olmuştu. Ve Laura karanlık çöktükten çok sonra, bitkin uykusundan uyandığında, yatağın yanındaki koltukta uzanmış bekleyen, yine oydu.

Laura'nın kendi yatağında olmadığını anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Yukarıya, karyolanın zarif başlığına bakarak, etrafını sarmış temiz, erkeksi buğuyu içine çekti ve sonra, yavaşça başını çevirdiğinde, Nicholas'ı koltukta uyuklar halde buldu.

Dağınık saçları yüzüne düşmüş ve gözlerinin altında mor halkalar belirmiş olsa da, hâlâ gerçek bir prens gibi görünüyordu. Hatta şu anda, onu ormanda bulduğu günkünden çok daha çekici görünüyordu onun gözüne. O zamanlar sadece güzel yüzlü bir yabancıydı, daha fazlası değildi. Şimdiyse, Laura'nın onda hayran olduğu şey sadece yakışıklılığı değil, aynı zamanda zekâsı, nüktedanlığı ve o baştan çıkarıcı öfke ve şefkat parlamalarıydı.

Birgül_35

Nicholas onun dalgın bakışlarını sezmişçesine göz kapaklarını araladı.

"Ne oldu bana?" diye sordu Laura, sesinin boğukluğu karşısında afallayarak.

Nicholas doğruldu ve yatağa eğilerek, onun elini sıktı. "Şimdilik, kız kardeşinizin aşçılık yeteneklerinin pek talep görmeyeceğini söylemekle yetinelim."

"Sizi önceden uyarmalıydım," dedi boğuk bir sesle. "Bir keresinde bir düzine solucanı turtaya katıp Rahip Tilsbury'e çayın yanında ikram ettiğini anlatmış mıydım?"

"Hayır," diye karşılık verdi Nicholas, çarpık bir gülümsemeyle. "Anlatmış olsaydınız, benim için yaptığı düğün pastasını baştan kabul etmezdim."

Hafızası yavaş yavaş yerine gelen Laura, bir inilti koyuverdi. "Ah, keşke *ben* de kabul etmeseydim."

"Keşke. Bir daha tatlılarıma göz diktiğinizi görecek olursam, size hayır deme gücünü kendimde bulmak durumunda kalacağım." Laura'nın karmakarışık olmuş saçlarını yüzünden çekerken, gözleri matlaştı. "Gerçi, şu anda, size herhangi bir konuda hayır diyecek gücü kendimde bulabileceğimden emin olmadığımı itiraf etmeliyim."

Laura elini uzatıp onun yanağına dokundu, bu yüze bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar bağlanmış olduğuna şaşırıyordu. Nicholas ona dünyaları vaat ederken, o onu en temel hakkından mahrum bırakıyordu: kimliğinden. O anda, ne yapması gerektiğini anladı. Ona her şeyi anlatmalıydı, hem de kendi düzenbazlığını ifşa etme pahasına. Ama bunu yaparsa, Nicholas ona bir daha asla, şaşkınlık ve şefkatin cezbedici bir karışımı olan o ifadeyle bakmazdı. Onu bir daha asla kollarına çekmez ya da dudaklarını öpücüklere boğmazdı.

Laura yüzünü yastığa çevirerek, gözlerine dolan yaşları gizlemeye çalıştı.

Birgül_35

Onun ıstırabını yorgunluğuna yoran Nicholas mumu söndürüp onun alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Uyuyun, sevgilim. Gidip diğerlerine iyileşeceğinizi haber vereceğim."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye fısıldadı Laura karanlığın içine doğru, o çıkıp gittikten sonra.

Nicholas ahırdan içeriye ilk adımını attığında, önce içerisinin boş olduğunu düşündü. Sonra yukarıdaki samanlıkta şüpheli bir kıpırtı duydu, sanki minik, ürkek bir hayvan, yuvasının derinliklerine çukur kazıyordu.

Sahanlığa çıkan merdivenleri tırmandı ve köhne karartıya bakarak bir süre orada dikildikten sonra nihayet, saçakların altında bir altın pırıltısı tespit etti. Lottie samanların içinde tortop olmuştu; kollarını dizlerine sarmış, saçları sırılsıklam bir yün çilesi gibi yüzüne dökülmüştü. Ona bakmadan gözlerini dosdoğru karşıya dikti, yanaklarında kurumuş gözyaşı izlerinden çizgiler vardı.

"Laura öldü, değil mi?" dedi onun konuşmasına fırsat vermeden. "O yüzden geldin. Bana onun öldüğünü haber vermek için."

Nicholas kıymıklı bir direğe yaslandı. "Sana kardeşinin uyandığını haber vermek için geldim."

Lottie'nin kuşkulu bakışları adamın yüzüne çevrildi.

Nicholas başını salladı. "İyileşecek. Sabaha hiçbir şeyi kalmaz."

"Lottie'nin gözlerine taptaze yaşlar doldu ama yaşlar yüzünü ıstırabından arındıramadan, onları siliverdi. "Onun yüzüne nasıl bakacağım? Bu yaptığım şey yüzünden beni asla affetmeyecek. Nasıl affetsin?"

"Kötü aşçılığın haricinde ortada affedilecek bir şey olduğundan haberi yok. Ona söylemedim."

Birgül_35

Lottie'nin gözyaşları başladığı gibi aniden kesildi. "Neden? Neden böyle bir şey yaptınız?"

Nicholas omuz silkti. "Hatırlayamıyor olsam da, bir zamanlar ben de on yaşındaydım sanıyorum. Ama şunu bil ki," diye ekledi, gözlerini kısarak, "bana çok hain bir oyun oynamaya kalktın ve bunu bir daha yapmanı kesinlikle tavsiye etmem."

Lottie huysuzca burnunu çekerek yerden kalktı. "O kek, sizin gibi vahşi bir canavara asla bu kadar zarar vermezdi."

Onun yanından geçip merdivenlere yönelecek oldu ama Nicholas onu kolundan sıkıca kavrayarak, döndürüp kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Benden hoşlanmadığını biliyorum, Lottie ve bunun sebebini tahmin edebiliyorum."

Kızın minik bedeninden hafif bir ürpertinin geçtiğini hissetti. "Tahmin edebiliyor musunuz?"

Nicholas başını salladı, sesini ve tutuşunu yumuşattı. "İster inan ister inanma ama ablanın kalbindeki yerini almak gibi bir niyetim yok benim. Siz istediğiniz sürece, evimizde her zaman hem sen hem de George için mutlaka bir yer olacak."

Lottie bir an için, teslim olmuş göründü; o anda kollarını onun boynuna dolamaktan daha çok istediği hiçbir şey yokmuş gibiydi. Ama onun yerine, kendini Nicholas'ın pençelerinden kurtardı ve tek kelime etmeden merdivenlerden aşağıya yollandı.

Nicholas'ın, George'u bulabilmek için çok daha uzaklara gitmesi gerekti. Arden arsasının kıyısındaki yanmış harabeye ulaştığında yağmur tamamen dinmiş, ardında arazinin üzerinde duman gibi asılı duran hafif bir buğu bırakmıştı. Kırık bir kirişin altına çömeldiğinde George'u tam da Cookie'nin söylediği yerde buldu; muhtemelen, içinde bir zamanlar mütevazı papaz evinin oturma odasının yer aldığı bir

Birgül_35

göçüğün üzerinde oturuyordu. Oğlan başını kaldırmış, zamanında çatı olan açıklıktan gökyüzüne bakıyordu.

Nicholas onun aklına en kötüsünü getirmesine fırsat vermedi. "Ablan uyandı. İyileşecek."

"Biliyorum." George ona kayıtsız, aşağılayıcı bir bakış fırlattı. "Bilmesem onu hayatta sizinle bir başına bırakmazdım."

Nicholas ayağını çürümüş bir tahtanın içine geçirmekten kıl payı kurtularak, ona biraz daha yaklaştı. "Burası tehlikeli. Çoktan yıkılmamış olmasına şaşırdım."

"Leydi Eleanor'la Laura yıkmak istediler ama ben izin vermedim. Ne zaman konuyu açacak olsalar, öyle bir yaygara çıkarırdım ki Lottie yanımda dört dörtlük bir melek gibi kalırdı." George bulutların ardında parlayan bir yıldız görmeyi umuyormuşçasına gökyüzünü taramaya devam etti. "Biliyor musunuz, o gece lambayı yanar halde bırakan bendim. Bunca yıldır, Laura bu yüzden bir kez olsun bana sitem etmedi."

Nicholas kaşlarını çattı. "Çocukmuşsun ama. Kazara olmuş. Korkunç bir trajedi."

George yanmış bir moloz parçası alıp havaya fırlattı. "Onları hatırlıyorum. Annemle babamı."

"Öyleyse çok şanslısın," dedi Nicholas usulca, içi cız ederek.

George başım iki yana salladı. "Bazen bundan o kadar da emin olamıyorum." Ellerindeki tozu toprağı silkeleyerek ayağa kalktı, daracık omuzları çökmüş bir halde öylece durdu. "Beni pataklamak için eve götürmeye geldiyseniz, karşı koymayacağım."

Nicholas elini kaldırarak onu durdurdu. "Lottie'nin yaramazlığıyla bir ilgin olup olmadığını bilmiyorum ve açıkçası, bilmek de istemiyorum. Burada olmamın sebebi bu değil."

Birgül_35

"Nedir peki? *Neden* buradasınız?" diye sordu George, talepkâr bir tonla, artık düşmanlığını gizlemeye gerek bile duymadan.

"Ablanın gelecek çarşamba karım olacak kadar uzun yaşayacağı belli olduğundan, bir sağdıca ihtiyacım olduğunu fark etmiş bulunuyorum. Bu şerefi bana bahşetmeyi düşüneceğini umuyordum."

George'un ağzı açık kaldı. "Ben sağdıç filan olamam," dedi buruk bir sesle. "Duymadınız mı? Ben sadece bir çocuğum."

Nicholas başını iki yana salladı. "Adam olmanın gerçek ölçütü yaşla değil, kendisine bel bağlamış olanlarla nasıl ilgilendiğiyle alakalıdır. Senin buralarda ne kadar çok iş yaptığını kendi gözlerimle gördüm; nasıl odun kestiğini, Dower'ın sürülerle ilgilenmesine yardım ettiğini, kardeşlerine baktığını. Ve Laura'nın bana dediğine göre, bir sağdıcın sahip olması gereken iki nitelik var sadece: Bekâr olması ve benim arkadaşım olması." Nicholas oğlana elini uzattı. "Senin ikisine de sahip olduğunu düşünmek isterim."

George Nicholas'ın uzattığı ele, ömründe ilk kez el görüyormuşçasına baktı. Gözlerindeki ihtiyatlı ifade değişmese de, en sonunda elini uzatıp, omuzlarını geride ve başını dik tutarak, Nicholas'ın elini sertçe sıktı. "Düğünde yanınızda duracak birine ihtiyacınız varsa, aradığınız adam benim."

Molozların üzerinden düşe kalka ilerleyerek eve dönerlerken, Nicholas kolunu usulca oğlanın omzuna attı. "Yemek yemedin, değil mi? Ben açlıktan ölüyorum. Belki Lottie bize tatlı bir şeyler hazırlar."

Gözle görünür bir çaba sarf etmesi gerekse de, George bir şekilde istifini bozmamayı başardı. "Buna gerek yok, efendim. Cookie sırf sizin için taze taze bir deste hamur tatlısı kızartmıştır zaten."

Günler Dower'dan hiç haber gelmeden geçip giderken, Laura'nın gerginliği de git gide artıyordu. Yaşlı adam yazı yazmasını hiç öğrenmemişti ama Laura onu, soruşturulması gereken kayıp bir beyefendi

Birgül_35

hakkında bir şeyler duyarsa diye, bir kese dolusu bozuk para ve mektup yazacak birisini tutmak için talimatlarla birlikte yollamıştı. Kalbinin minicik, utanmaz bir köşesinde, onun düğünden önce dönmemesini ümit ediyordu. Nicholas sonsuza dek –ya da en azından, ölüm onları ayırıncaya dek– buraya bağlanana kadar evden uzakta kalmasını diliyordu.

Düğün hazırlıkları fuayedeki sarkaçlı büyük saatin tiktakları gibi yılmadan ve inatla, son sürat devam ediyordu. Laura ne zaman arkasını dönecek olsa Cookie elindeki dantel şeridiyle omuzlarının ölçüsünü almak ya da kalçasına bir toplu iğne daha batırmak için hazır bekliyor oluyordu. Yaşlı kadın, özellikle de Nicholas etraftayken, neşeli neşeli gevezelik edip dursa da Laura, tıpkı kendisi gibi onun da aklının Dower'da olduğunu biliyordu. Lottie bile neşesini kaybetmiş, evin içinde hiçbir şeye ilgi göstermeksizin surat asarak dolaşmayı ya da saatlerce ortadan kaybolmayı adet edinmiş görünüyordu.

Pazar sabahı ferman üçüncü ve sonuncu kez okunuyordu. Rahip Tilsbury ikisinin birlikteliğine herhangi bir itirazı olan var mı diye sorduğunda, Laura Nicholas'ın yanında kaskatı kesilmiş bir halde oturuyor, ayağa fırlayıp gelinin sahtekârın ve yalancının teki olduğunu haykırmaktan korkuyordu. Onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, Nicholas'ın yüzünde belirecek tiksinti ifadesini hayal etmesi oldu; her gece kâbuslarında göğüslemek zorunda kaldığı o ifade.

O akşam yemek için salondaki masanın etrafında toplandıklarında, sofradaki gergin sessizlik at koşumlarının şıngırtısıyla bozuldu. Laura kaşığını çorbasının içine bırakarak sandalyesinden fırladı ve pencereye koştu. Gölgeli patikada bir hareket görebilmek için bakınırken, George manalı bir biçimde boğazını temizledi.

Laura yavaşça arkasını dönüp baktığında, kırmızı bir kurdeleye bağlı bir çanı, koridor boyunca sürükleyen siyah beyaz bir kediyle

Birgül_35

karşılaştı. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek yerine geçip otururken, Lottie çanı da kediyi de alarak neşeli çan ezgilerini susturuverdi.

Cookie ana yemekle birlikte mutfaktan çıkageldiğinde, Nicholas bakışlarını kasvetli yüzlerden oluşan çemberde gezdirdi. "Saklamaya çalıştığınızı biliyorum ama hepinizin Dower için endişelendiği gün gibi ortada. Londra'ya gidip onu aramamı ister misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdı dördü birden, ağız birliği etmişçesine.

Nicholas onların tepkisi karşısında bariz bir biçimde afallamış olarak, sandalyesinde geriye yaslandı.

Laura peçetesini ağzına hafifçe dokundururken, Nicholas'ın, ellerinin titrediğini fark etmemesini umdu. "Teklifiniz için minnettarım, sevgilim ama sinirlerimin bu kadar gerilimi kaldırabileceğini sanmıyorum. Evlenmemize şunun şurasında üç gün kaldı. Dower'sız düğün yapabilirim ama damatsız yapamam."

"Siz canınızı sıkmayın, Bay Nick." Cookie onun omzunu pışpışlarken, doğrudan Laura'ya bakıyordu. "Benim ihtiyar hergele muhtemelen tavernanın birinde sızıp kalmıştır. Düğünden önceki gece sürüne sürüne döner, leş gibi içki kokarak yalvar yakar af dilenir. İşte, şuraya yazıyorum!"

Jeremiah Dower, Boar's Snout'un kuytu bir köşesinde kirli bir masada oturmuş, gecenin üçüncü cinini içiyordu. Burası rıhtımın en köhne tavernalarından biriydi ve sunduğu şüpheli hazlara iştirak ederek geçirilmiş bir gecenin sonunda Thames Nehri'nde süzülür halde bulunan cesetlerin sayısı hiç de az değildi. Söylentilere göre, sizi patronlardan biri öldürmezse, ucuz cin öldürürdü. Ya da rıhtımı mesken tutmuş pasaklı fahişelerden biriyle üst kata çıkabilir ve Fransız frengisinin sizi yavaş, irinli bir ölüme mahkûm etmesine izin verebilirdiniz. O dolgun, konuksever bacakların arasında kenar

Birgül_35

mahalle düşkünü pek çok genç çömez masumiyetini, cüzdanını ve en sonunda da, hayatını kaybetmişti.

Dower'ın annesi de o fahişelerden biriydi. Dower'ın çocukluğu tıpkı buna benzer bir tavernada tütün lekeleri temizlemek ve yemek artıklarıyla dolu çöp kovalarını boşaltmakla geçmişti. Annesi müşterilerinden biri tarafından boğazlandıktan sonra, boğucu duman bulutlarıyla sarhoş naralarını Hertfordshire sabahlarının tatlı, temiz havası ve Cookie'nin gülüşüyle değiş tokuş etmek için bir saniye bile tereddüt etmemişti.

Sandalyesine çöküp uyumsuz kalabalığı gözleriyle tararken, işte bu gülüşün hasretini çekiyordu. Geçen haftanın tamamını sokakları arşınlayıp kayıp beyle ilgili söylenti var mı diye soruşturarak geçirmişti. Newgate Hapishanesi'yle Bedlam Akıl Hastanesi'ne bile gitmiş, son zamanlarda kaçan oldu mu diye kulak kabartmıştı. Ama araştırmaları şimdiye kadar hiç sonuç vermemişti ve zamanı git gide daralıyordu.

Salı gecesine kadar, elinde Bayan Laura'nın gizemli beyefendisinin başka biriyle sözlü olduğuna dair bir kanıtla Arden'e dönemezse, kız düğünü muhakkak yapardı. Genç hanım her zaman iyi huylu, mülayim biri olmuştu ama bir kez bir şeye gönül koydu mu, hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi. Ve o yakışıklı, genç serseriye gönül koymuş olduğu kesindi.

Dower somurttu. Adam kanun kaçağı ya da tımarhane kaçkını değildi belki ama bu onun masum bir genç kız için daha az tehlike arz ettiği anlamına gelmezdi.

Tam hesabı ödeyip kalkacakken, darmadağınık kızıl saçları ve ağız dolusu eğri büğrü, sararmış dişleri olan genç bir adam kalabalığı yararak yaklaşmaya başladı. Dower'ın masasına eğildi ve başparmağıyla tavernanın arka kapısını işaret etti. "Dışarıda, ara sokakta seninle konuşmak istediğini söyleyen bir herif var. Duymak isteyeceğin bir şeyler biliyormuş, öyle dedi."

Birgül_35

Dower başını salladı ve Bayan Laura'nın vermiş olduğu bozukluklardan birini oğlanın eline tutuşturarak onu oradan yolladı. Fazla hevesli görünmek istemediğinden, kalan cini bitirip eliyle ağzını silerek bir süre oyalandı. Sonra ayaklandı ve gömleğinin kollarını güzelce sıvarken, yan masada sakallı bir adamın kucağındaki fahişenin gözlerinin fal taşı gibi açılması karşısında zevkten dört köşe oldu. Tecrübelerinden biliyordu ki çelimsiz bir ihtiyarı soymaya kalkışacak bir yankesici, kollarındaki şişkin kas çizgilerini gördüğünde bir daha düşünmek zorunda kalırdı.

Geceyle birlikte sis de çökmüştü. Kapı arkasından kapanıp tavernanın sarhoş şamatasını sustururken, gölgelerin içinden bir adam ortaya çıktı. Dower kolay para peşinde koşan, ağzının içinde anlaşılmaz şeyler geveleyen bir dilenciyle karşılaşmayı beklemişti ama görünen oydu ki bu adamın paraya pula ihtiyacı yoktu.

Uzun bir fötr şapka takmıştı ve eldivenli elinde mermer topuzlu bir baston tutuyordu. Yüz farklı kişininkiyle kolayca karıştırılabilecek yuvarlak, yavan yüzlerden birine sahipti. "Akşam sefanızı böldüğüm için kusuruma bakmayın, Bay?.."

Dower kollarını kavuşturdu. "Dower. Bayı mayı yok."

"Pekâlâ, *Dower*. Sizi rahatsız etmek istemezdim ancak rıhtımda birtakım araştırmalar yaptığınız dikkatimi çekti."

"Araştırma filan yapmadım ben," diye itiraz etti Dower. "Birkaç soru sordum, hepsi bu."

Adamda tam bir timsah gülümsemesi vardı. "Ahbaplarımın dediğine göre, iki hafta önce kaybolmuş olması muhtemel, sarı saçlı, düzgün şiveli ve düzgün vücutlu, uzun boylu bir adam hakkında sorular soruyormuşsunuz."

Dower'ın ensesi kötü bir önseziyle karıncalanmaya başladı. Niyeti Bayan Laura'yı bir yabancının pençesine düşmekten kurtarmaktı, adam kaçırmaktan tutuklatmak değil. "Sizin ahbaplar çok biliyorlar."

Birgül_35

"Onların çok esaslı kimseler olduklarına sizi temin ederim. Zaten tam da bu yüzden, aynı kişiyi arıyor olduğumuz kanısına vardım."

Dower az daha merakına yenik düşecekti ama karşısındaki adamın sığ kahverengi gözlerinde gördüğü bir şey onu rahatsız etti. "Üzgünüm, kardeş," dedi. "Yanlış adama geldin. Bu gece tek istediğim bir şişe cin ve yatağımı ısıtmaya hevesli bir kadın."

"İşverenlerimin sunduğu ödülle, canının istediği kadar cin ve fahişe satın alabilirsin."

Havadaki rutubetli soğuğa rağmen, Dower alnının boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordu. "Bu aradığın arkadaşı bu kadar kıymetli kılan nedir acaba?"

Adam bastonunu diğer eline aldı. "Benimle gelirsen, sana gösteririm."

Dower zorbalığı hiçbir zaman hoş karşılamazdı. Özellikle de, kibar konuşmalar ve gösterişli tavırlardan örülü bir nezaket kisvesi ardına gizlenmiş olarak karşısına çıkıyorsa. Hafif bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Korkarım hayır demek zorundayım. Yan masamda oturan kızılımsı fıstıktan çok daha cazip bir davet aldım."

Dönüp tavernanın kapısını açmaya davrandı.

"Çok yazık, *Bay* Dower, korkarım ısrar etmek zorundayım."

Dower daha arkasını dönemeden, bastonun mermer topuzu kafatasının arkasına inerek, onu yere yıktı. Adamın pahalı çizmelerinin parlak derisine şöyle alıcı gözüyle bile bakamadan, bunlardan bir tanesi yüzüne tekme indirerek, onu karanlığın içine yuvarlayıverdi.

Birgül_35

On Üçüncü Bölüm

Bazen sonuçlarını düşünmeden,
aklına estiği gibi hareket etme eğiliminde oluyor...

Bunun Laura'nın hayatının en mutlu gecesi olması gerekirdi.

Ertesi sabah saat onda St. Michael mihrabının önünde duracak, kalbini ve yaşamını var olduğundan haberdar olmadan önce bile arzuladığı o adama bağlayacaktı. Nicholas şefkatle onun elini tutacak, gözlerinin içine bakacak ve yaşadıkları sürece ona sadık kalacağına yemin edecekti.

Şu anda, yorganının altına girmiş, yastığına sarılmış, günün doğmasını düşler halde olmalıydı. Ama onun yerine, yatak odasında evhamlı evhamlı volta atıp duruyordu. Lottie'nin demir karyolasının yanında durup onun yanağına dökülen bir bukleyi düzeltirken onun günahsız, vicdanı rahat bir şekilde mışıl mışıl uyuyor olmasına gıpta etti.

Nicholas'ı ormanda bulduğu günden beri Laura'ya nasip olmamış bir zevkti bu. Ve vicdanının sesine kulak vermezse, muhtemelen de bir daha asla bu zevki tadamayacaktı. Neredeyse, Tanrı'nın ona engel

Birgül_35

olmasını bekler olmuştu. Onun Dower'ı, uzun, dolambaçlı patikadan Nicholas'ın Londra'da, hâlihazırda onu bekleyen bir nişanlısı olduğu haberiyle getirmesini bekler olmuştu.

Dower düğünden önce dönemese bile, günahlarından arınmak için çok geç kalmamış olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken Leydi Eleanor'un yatak odasına giden karanlık koridor boyunca yürümek ve aniden bir yabancıya dönüşüverecek olan bir erkeğin insafına sığınmaktı.

Ama o zaman ne güneşli bir düğün günü sabahı, ne Brüksel dantelasıyla bezenmiş beyaz krep bir gelinlik, ne de bademli kremayla kaplanmış kocaman bir düğün pastası olacaktı. Cookie saçlarına güllerden bir taç iğnelerken ona gülümsemeyecek, Lottie mihrapta onun mis kokulu buketini tutmayacak ve George, planının işe yaradığını nihayet kabul etmek zorunda kalırken, ona gönülsüz tebriklerini sunmayacaktı.

Ve Nicholas dudaklarını dudaklarına nazikçe dokundurmayacak, yeminlerini bir öpücükle mühürlemeyecekti.

Laura günahın kışkırtıcı filizlerinin, tıpkı Cennet Bahçesi'ndeki yılan gibi kurnazca ve kıvrım kıvrım kıvrılarak, kalbinin etrafını sıkı sıkı sarmaya başladığını hissedebiliyordu. Onların elinden kurtulabilmek için mandalı çevirip pencereyi açarak, geniş ahşap pervazın üzerine yerleşti. Gece ılık ve rüzgârlıydı, havada yoğun bir yasemin ve hanımeli kokusu vardı. Büyük bir ay dilimi göğü aydınlatmış, parlaklığıyla rüzgârda sürüklenen bulutlara meydan okuyordu.

Pagan büyülerini söyleyen gecelerden biriydi bu; Laura'nın oldum olası kanını kaynatan ve onu tehlikesiz, düzenli yaşamının zincirlerinden kurtulmaya zorlayan gecelerden biriydi. Ama bu pervasız dürtülere kapılmanın bedelinin ne olduğunu artık çok iyi biliyordu.

Birgül_35

Nicholas'ı ormanda uyurken bulduğu o ana geri dönebilseydi keşke! Belki de Nicholas ona her halükarda âşık olacaktı. Ama Laura bunu asla bilemeyecekti çünkü ona bu şansı hiç tanımamıştı.

Ümitsizce iç çekerek, yanağını pencerenin çerçevesine yasladı. Kendisine yalan söylemesi de en az ona yalan söylemesi kadar büyük bir günahtı. Nicholas gibi bir erkek muhtemelen onun gibi basit bir köylü kızına dönüp bakmazdı bile. Çoğu zaman şapka takmaya zahmet bile etmediği için yanakları çillerle kaplı bir kıza. Tırnakları manikürlü değil, küt ve bahçedeki toprağı kazmaktan eğri büğrü olmuş bir kıza. Onun kalbini kazanmak, Apollo'nun yeryüzüne inip ölümlü bir bakireye ilan-ı aşk etmesi kadar imkânsız olurdu. Onun bir yaz günü için, hoş bir kaçamak olacağını düşünebilirdi ama asla bir ömür geçirmek istemezdi.

Laura önünde uzanan inişli çıkışlı çayırın ötesindeki ormana baktı; gölgelerle ve sırlarla sarmalanmış olan ormana. Nicholas'ın dualarının karşılığı olarak gökten yeryüzüne düşmüş olduğuna inanmayı öylesine çok istemişti ki, onun ortaya çıkışına dair o günden beri yakasını bırakmayan, bundan çok daha mantıklı açıklamaların üzerinde durmaya asla yanaşmamıştı. Yaşlı meşe ağacının etrafında hiç toynak izi yoktu ama boğazın öteki tarafından aşağıya atılmış olması kesinlikle mümkündü. Kendini hiç bilmediği bir ormanda sahipsiz bulan atı, geldiği yoldan kaçıp gitmiş olabilirdi.

Laura gerildi, ne yapması gerektiğini biliyordu. Onu bulduğu ana geri dönemezdi belki ama bulduğu yere dönebilirdi. Belki onun kimliğe dair, daha önce gözünden kaçmış bir ipucu bulabilirdi; oymalı bir enfiye kutusu, bir cep saati, cebinden düşmüş kâğıtlar. Gidip bakmaktan başka çaresi yoktu. Ona en azından bu kadarını borçluydu; bulduğu şey, onu sonsuza dek kaybetmesine sebep olacak olsa bile.

Laura giyinmekle vakit kaybetmedi. Ayakkabılarını ayağına geçirip geceliğinin üzerine bir pelerin aldı; gereğinden fazla oyalanırsa

Birgül_35

kararından cayabileceğinden korkuyordu. Odadan dışarıya süzülürken, fuayedeki sarkaçlı saat gece yarısını vurmaya başlamıştı.

Bunun Nicholas'ın hayatının ikinci en mutlu gecesi olması gerekirdi.

En mutlu gecesi, karısını hem Kilisenin hem de Krallığın rızasıyla, en sonunda yatağa götüreceği ertesi gece olacaktı. O zaman Laura'nın saçları kapkara bir bulut halinde yüzüne dökülene dek, firketeleri bir bir çıkarmaya hakkı olacaktı. Geceliğinin boğazındaki kurdeleleri çözüp parlak sateni kaymak gibi omuzlarından aşağıya kaydırmaya hakkı olacaktı. Sırtını kuştüyü yorgana nazikçe yaslayıp, yumuşaklığını bedeninin sert, aç sıcaklığıyla sarıp sarmalamaya da hakkı olacaktı.

Şu anda uyuyor olması gerekirdi, yaklaşan gece için güç toplaması; kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi yatak odasında volta atıyor olması değil. Baş ağrısının yeniden nüksetmiş, kafasının ön kısmında bir zamanlar duyulmuş ama şimdi tam olarak hatırlanamayan bir şarkı gibi boğuk boğuk gümbürdüyor olması da işini kolaylaştırmıyordu. Avucunun içiyle alnını ovuşturdu; şeytana uyup, konuk odasına sıvışarak brendi şişesini kapmak geçti içinden.

Ama algılarını uyuşturması, sezgilerini de uyuşturması demek olacaktı. *Aslında fena fikir değil*, diye düşündü keyifsiz bir kahkahayla homurdanarak. Müstakbel karısının o içeriye girer girmez her seferinde, kızarıp, kekeleyip, yüreğinin ağzına gelmesine sebep olan korkunç bir sır filan saklamadığına kendini inandırmaya devam edebilecekse, neden olmasındı.

Ellerini tuvalet masasının üzerinde kavuşturarak, öne eğilip aynadaki yansımasını inceledi. Orada gördüğü şey yüzünden korkuya kapıldığı için Laura'yı suçlayamazdı. Saçları karman çorman, çenesi kirli sakallıydı. Ağzı kaskatı bir çizgi halini almış, normalde yanağının yakınında asılı duran gamzesini silivermişti. Yalnızca birkaç saattir

Birgül_35

sevdiği bir kadınla kilisede karşılıklı yemin edecek olan bir adama hiç benzemiyordu. Cinayet planları yapan biri gibiydi.

Evin içinde bir yerlerde bir saat gece yarısını vururken, hüzünlü *din don*ların her biri onu Laura'nın yatak odasına uzanan koridoru arşınlayıp, kapıyı tekmeleyerek açıp, onun güzel, yalan söyleyen dudaklarından gerçeği talep edeceği ana git gide yaklaştırıyordu.

Nicholas, kaldıramayacağı kadar büyük bir hüsranla, tuvalet masasının üstüne elini sertçe vurdu. Masanın kenarında duran parfüm şişesi yere, halının üstüne yuvarlanınca, aldığı her nefesi portakal çiçeği kokusu istila etti. Kafasının içine bir ağrı saplandı. Küfrederek, pencereye yalpaladı ve camı bir hışımla açtı.

Ilık bir gece rüzgârı odanın içine doldu, aromalı esintisi bir kadının ten kokusu gibi hoş ve iç gıcıklayıcıydı. Pencere pervazına dayanarak, gözlerini kapattı ve rüzgârın nazik parmaklarının saçlarında gezinip ağrıyan başını ve ayaklanan kuşkularını yatıştırmasına izin verdi.

Gözlerini açtığında ufak tefek, pelerinli bir suretin aşağıdaki çayırı hızlı adımlarla geçtiğini gördü; koyu renk saçları arkasından dalgalanıyordu.

Nicholas uyuştuğunu, buz kestiğini hissetti. Bir kadının, düğününden bir önceki gece sıcacık yatağını bırakıp karanlığın tehlikelerini göğüslemesinin tek bir sebebi olabilirdi. Hem başının hem de kalbinin sızısını körelten uyuşukluğa müteşekkir olarak, onun ormanın gölgelerinin içinde gözden kaybolmasını kısık gözlerle seyretti.

Yaşlı ağaçlar karanlığın içinde başka bir zamana açılan kapılar gibi belirliveriyorlardı. Çarpık dalları rüzgârda sallanıyor, Nicholas'ı bir aşığın zarafetiyle çağırıyorlardı. Ormanın kıyısında, nişanlısının gözden kayboluşunu izlediği yerde durdu; kızın kendisine onu takip etmekten başka çare bırakmadığını gayet iyi biliyordu.

Birgül_35

Ay ışığı başının üstündeki dalları gümüş rengine boyamış ama dar patikayı sarmalayan yosunlu gölgelere pek de nüfuz edememişti. Nicholas ormanın derinliklerine ilerledikçe gölgeler de derinleşti; git gide büyüyüp koyulaşarak sonunda onu yutmakla tehdit eder bir hale geldiler. Yaprakların arasından gelen rüzgârın fısıltısını bastıran tek şey kötü kaderine teslim olan küçük, savunmasız bir yaratığın korkunç çığlığı oldu. Bu ses içinden ilkel bir dehşet ürpertisinin geçmesine sebep olduysa da, Nicholas kendinden emin ve süratli yürüyüşünü bozmadı. Kalbinin derinliklerinde, korkacak hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu.

Çünkü o gece ormanda gezinen en tehlikeli yırtıcı, kendisiydi.

Laura'nın gece vakti ormana meydan okuduğu hiç olmamıştı.

Ağaç labirentinde kendine yol açmaya çalışarak ilerlerken, güneşli krallığını bir kasvet kalesine dönüşmüş bulunca cesareti kırıldı. Ormandaki her bir kaya parçasıyla her bir yosunlu oyuğu bildiğine yemin edebilirdi ama gölgelerden ve ay ışığından örülü bu karmaşık ağ en bilindik noktaları bile yabancı ve korkutucu kılıyordu.

Orman artık pır pır uçuşan perilerle kıkır kıkır gülen cinlerin değil, kralları için bakire bir gelin avlamaya çıkmış hantal gulyabanilerin yuvasına benziyordu.

Yoluna devam etti; çocukça kuruntuların onu korkutmasına izin vermeyecekti. Tepede güneşli, mavi bir gökyüzü olmadığında, tehlikenin heyecanı nasılsa cazibesini kaybedivermişti.

Laura aynı hortlağımsı huş ağacının yanından üçüncü kez geçtikten sonra git gide daralan bir çemberin içinde dolaştığını ancak fark edebildi. Ağacın gövdesine yaslanarak, nefesi de dayanma gücü de tükenmiş bir halde, öylece durdu. Ancak bir aptalın kalkışabileceği türden bir işe kalkışmış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama Nicholas'ın gerçek kimliğine dair tek bir ipucu bulamasa bile,

Birgül_35

en azından ertesi gün onunla birlikte mihrabın önünde dururken, elinden geleni yaptığı için içi rahat olacaktı.

Saçına takılmış bir dal parçasını çekip aldı ve Nicholas'ı bulduğu eski meşe ağacına varmaya kararlı bir şekilde, süratle yeniden yola koyuldu. Dar bir akıntının üzerinden atladığı sırada, arkasında bir şeyin bir çığlık kopardığını ve hemen sonra bu çığlığın daha güçlü bir yaratığın çeneleri arasında susturulduğunu duydu. Ayağı buz gibi suya girdi. Bir şeylerin kendisini o yaratığınkine denk bir iştahla takip ettiği hissini üzerinden atamayarak, omzunun üstünden arkasına baktı.

Çalılıkların içinden cılız ama bariz bir çıtırtı geldi kulağına. Ağaçlardan aşağıya sarkan dalların altında başını eğerek ve kemikli parmaklarıyla pelerininin eteklerini yakalamaya çalışıyormuş gibi görünen dolaşık kökleri atlatarak bir koşu tutturdu. Tökezleyerek, gölgelerin içinden fırlayıp baştan beri aradığı açıklığın içine yuvarlanmasaydı, sonsuza kadar koşabilirdi.

İhtiyar meşe boğazın kıyısında nöbet tutuyordu, geniş dalları yorgun gezginlere rahat bir mola vaat ediyordu. Yaprak kümelerinin arasındaki bir açıklıktan ay ışığı süzülüyordu, tıpkı Nicholas'ı bulduğu gün güneş ışığının süzüldüğü şekilde, zamanın kendisinden bile eski bir büyüyü dokuyarak.

Laura gördüğü şeyin tek bir açıklaması olduğunu düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Odasında, pencere kenarında sızıp kalmış, ormandaki çılgın koşuşturmasını rüyasında görüyor olmalıydı.

Çünkü Nicholas bu korunaklı dalların altında, bir ayağını budaklı bir kökün üzerine koymuş halde dikiliyordu. Ay ışığı saçlarını aydınlatmış, muhteşem elmacık kemiklerinin altını çukurlaştırmıştı.

Laura onun tıpkı o puslu yaz akşamındaki gibi karşı konulmaz olduğunu düşünerek ona sürüklendi.

Birgül_35

"Hayal kırıklığınızı gizlemek için boşuna zahmet etmeyin, sevgilim," dedi, hem şefkatli hem de alaycı bir sesle. "Başka birini beklediğinizi görebiliyorum."

Sözleri yüzüne tokat gibi inerek onu kendine getirdi. Birden, ıslak ayakkabısının her adım attığında nasıl iğrenç bir şekilde vıcık vıcık sesler çıkardığının, kollarının üstündeki sızlayan çiziklerin, arkasından pelerininin çiyden sırılsıklam olmuş eteklerinin yerlerde sürüklendiğinin farkına vardı.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi, boş bulunarak. "Geceyarısı oldu. Kimseyi beklemiyordum."

Nicholas'ın yüzü sertleşti, hiç olmadığı kadar yabancı bir görünüme büründü. "Bana yalan söylemeyi kesin, Laura. Her şeyi biliyorum."

mobildepo

Birgül_35

On Dördüncü Bölüm

Tez canlılığı
ileride başına bela olacak diye korkuyorum...

Bu bir rüya değildi. Bir kâbustu.

"Her şeyi mi? Her şeyi biliyor musunuz yani?" diye geriledi Laura, sözleri tiz bir ciyaklamaya dönüşerek sonlanırken.

"Her şeyi," diye tekrar etti Nicholas, ona dikkatlice hesaplanmış, ölçülü bir adım atarak. "Beni sonsuza kadar kandırabileceğinizi sanmıyordunuz, değil mi?"

Laura bir adım daha geriledi. "Şey, umuyordum ki..."

"Hakkınızı vermek gerek, çok ikna ediciydiniz. Gerçekten küçük bir aktrissiniz. Sahneye çıkmayı hiç düşündünüz mü?"

"Yok, hayır." Laura başını hararetle iki yana salladı. "Bizim ailenin bütün oyunculuk becerisi Lottie'ye bahşedilmiştir. Gerçi Leydi Eleanor benim yeteneğim ya da yeteneğimin olmayışı hakkında tek bir kötü söz söylememiştir ama Noel piyeslerimizde bana hep eşeğin arka kısmını ya da diğer konuşmasız rollerden birini oynatmıştır."

Birgül_35

Laura iç çekti. "Şimdi düşünüyorum da, şu anda kendimi eşeğin arka kısmı gibi *hissediyorum*."

"Nasıl anladığımı merak ediyorsunuzdur herhalde, değil mi? Eh, en başından beri şüphelendiğimi öğrenmek sizi şaşırtacaktır, sanırım."

Laura afalladı. "Ve yine de, hiçbir şey söylemediniz, öyle mi?"

Ona dokunabilecek kadar yaklaştı ama dokunmadı. "Yanılıyor olduğumu umuyordum." Buruk bir kahkaha çıktı ağzından. "Kendinize boşu boşuna işkence etmeyin, sevgilim. Sonuçta, bunun tek suçlusu benim."

"Nasıl... nasıl söylersiniz bunu?"

"Çünkü sizi daha o zaman bırakıp gitmekle büyük aptallık ettim. Sizin gibi ateşli ve tutkulu bir kadının beni bu kadar uzun zaman boyunca beklemesini ummak hiç adilce değildi. Görür görmez evlenmeliydim sizinle." Sözleri de en az, onun yanaklarına dokunan parmaklarının sevecenliği ya da sesindeki boğuk pişmanlık kadar kafa karıştırıcıydı. "Yalnızca şu soruma cevap verin, olur mu? Bana bu kadarını borçlusunuz."

"Ne isterseniz..." diye fısıldadı Laura, onun gözlerini kehribar rengine bürüyen ıstırap gölgesinden büyülenmiş bir halde.

"Bu gece buraya aşığınızla vedalaşmak için mi geldiniz, yoksa biz evlendikten sonra da ilişkinize devam etme niyetinde miydiniz?"

Laura onun sözlerinden bir mana çıkarmakta zorlanarak, öylece bakakaldı. "Şey, ben... ben..."

Nicholas başparmağını onun titreyen dudaklarının üzerine hafifçe yerleştirerek kekelemesini durdurdu. "Gerçeğin o güzelim dudaklarınızdan yalanlar kadar kolay dökülememesi ne acı. Belki de, sizi kollarıma aldığım her seferde aslında onu mu düşünüyordunuz diye sormalıydım." Kolunu beline dolayarak, onu kendine çekti. "Gözlerinizi kapattığınızda gördüğünüz, onun yüzü müydü?" Nicholas dudaklarını

Birgül_35

onun tüy gibi yumuşacık kirpiklerine değdirdiğinde, Laura'nın göz kapakları titreşerek kapandı. Nicholas'ın dudakları onun yanağının kıvrımlarını takip ederek, ağzının köşesine kadar indi. "Dudakları sizinkilere her değdiğinde titreyip arzuyla iç çekiyor musunuz?"

Nicholas, Laura'nın ağzını ağzının içine aldığında, Laura'dan bir iç çekiş değil, bir inilti yükseldi. Titremedi, sarsıldı. Adam öteki kolunu da beline dolayıp onu bedeninin taşkın kuvvetine çekmeseydi, düşüp bayılabilirdi. Bu, müstakbel karısını baştan çıkarmaya çalışan bir koca adayının öpücüğü değildi. Bu bir korsanın öpücüğüydü; aman vermeyen ve uzlaşmaya yanaşmayan bir öpücük. Güzellikle verilmeyen şeyi çalmaktan gocunmayan bir öpücük. Dili ağzını gasp etmiş, Laura'yı onun kollarında eriten ipeksi bir sıcaklıkla ağzının derinliklerine hücum etmişti. Laura aklına, mantığına ve onun öpüşünün körüklediği şiddetli açlık dışındaki diğer her şeye yüz çevirerek, Nicholas'ın ensesini kavrayıp dudaklarına iyice yapışarak onu teşvik etti.

"Lanet olsun, kadın!" diye homurdandı Nicholas, ağzını onun saçlarının içine gömerek. Sözlerinin haşinliğine rağmen, kolları Laura'yı daha sıkı sararak, onu göğsünden fırlayacakmışçasına atan kalbine daha çok yaklaştırdı. "Gönlün başkasındayken beni nasıl bu şekilde öpebiliyorsun?"

Sözleri Laura'nın aptala dönmüş kafasına nihayet dank edebildi. Rahatlama hissi ılık bir dalga halinde yavaş yavaş içini kaplarken, Nicholas'ın göğsünü ittirip sendeleyerek geri çekildi; kahkahalarını bastırmak için elini ağzına götürmüş ama çok geç kalmıştı.

Nicholas ona burnuk bir ifadeyle baktı. "Önce size olan aşkımı hor görüyorsunuz, sonra da benimle alay etme cüretinde bulunuyorsunuz. Size şapka çıkarıyorum, Bayan Fairleigh. Düşündüğümden de kalpsizmişsiniz."

Birgül_35

Laura denediyse de, dudaklarındaki çarpık sırıtışı silmeyi ya da gözlerindeki şaşkın, sevgi dolu hayranlığı gizlemeyi bir türlü başaramadı. "Sizi şapşal! Böyle mi düşündünüz gerçekten? Buraya aşığımla buluşmak için geldiğimi mi düşündünüz?"

"Bunun için gelmediniz mi yani?" diye sordu talepkâr bir tonda, ay ışığının altında nasılsa hem tehlikeli hem de kırılgan görünmeyi başararak.

Laura çaresizce başını iki yana sallayarak ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Tabii ki hayır. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyor olmanız gerekirdi."

"Nedenmiş?"

Laura elini uzatıp yanağına dokunurken ve parmakları gamzesinin olması gereken yerde gezinmeye başlarken, Nicholas duruşunu hiç bozmadı. "Çünkü ömrümde sizden başka hiçbir erkeği istemedim ben."

Parmak uçlarında yükselerek, dudaklarını Nicholas'ınkilere bastırdı. Onu o ilk gün, ormanda yapmaya cesaret edemediği bir şekilde öptü; ağzını onun kuşandığı zırhı son zerresine kadar eriten masum bir taşkınlıkla yalayarak. Nicholas'ın kolları havaya kalktı, vahşi bir kuvvetle onu sarmaladı.

Elini saçlarının arasına kaydırarak başını geriye çekip onun ışıl ışıl parlayan gözlerine baktı.

"Buraya aşığınızla buluşmak için gelmediyseniz," dedi boğuk bir sesle, "ne için geldiniz?"

"Bunun için," diye fısıldadı Laura, düşünmeden söylenmiş bir yalanla o anın büyüsünü kaçırmak istemeyerek. "Bunun için geldim." Erkeğin başka soru sormasına fırsat vermeden, gömleğinin önünü sıkı sıkıya tutup dudaklarını yeniden dudaklarına yapıştırarak, ona ihtiyacı olan tek cevabı vermiş oldu.

Birgül_35

Laura o anda en az onun kadar aptalca hareket ettiğinin farkındaydı. Kalbinin etrafına büyülü ağını ören orman ya da ay ışığı değil adamın ta kendisiydi. Dudaklarını dudaklarına değdirdiği anda onun büyüsüne kapılmıştı. Nicholas onu ağzıyla büyülemiş olsa da, elleri pelerininin yakasındaki kopçayı çözüp kumaşı hafifçe aralarken, kendi becerikli sihirlerini konuşturmaya devam ediyorlardı.

Ona bakabilmek için Laura'yı geriye ittirdiğinde, keskin bir inilti kaçıverdi ağzından. Pelerinin altında ne bulmayı bekliyordu bilinmez ama gecelik olmadığı kesindi.

"Aptal çocuk," diye mırıldandı, azarlama sözcükleri her nasılsa bir sevgi ifadesine dönüşerek. "Zatürre olup ölmek mi istiyorsunuz?"

"Bu çok düşük bir ihtimal," diye güvence verdi ona Laura, erkeğinin bakışının sahiplenici sıcaklığının altında titreyerek. "Aksine, hummalı bir ateşe yakalanmış bir haldeyim."

Onun sıcak dudakları boğazının hassas teninin altında delicesine atan nabzını sıyırıp geçti. "O zaman uzansanız iyi olur."

O anda malikânenin konuk odasında olsalardı, istemeye istemeye karşı koyabilirdi belki ama burada, bu pagan yabanın içinde, pelerininin üstünden kayıp arkasındaki yaprak yatağına düşmesi gayet doğaldı. Bundan daha doğal olan ise, Nicholas'ın onu kucaklayarak yavaşça yere indirmesiydi. İri, güçlü bedeni ay ışığının önünü keserek üstüne çıktığında, Laura artık tehlikeyle cilveleşmek yerine kollarını açarak onu bağrına bastığını biliyordu. Prens ya da gulyabani kralıymış, artık fark etmezdi. Onu nereye götürmek isterse, seve seve gitmeye hazırdı.

Onu dibe götürdü. Dibe, tek ışığının kendisi olduğu tatlı, karanlık bir arzu labirentinden içeriye. Öpüşmeleri daha yoğun, daha cüretkâr bir hal alırken, Nicholas'm ağırlığının enfes dağılımı ona ezildiğini değil, sevildiğini hissettirdi. Eli onun yan tarafından aşağıya, kalçasının dolgun kıvrımına gitti, sonra geri döndü; onu alıştıra alıştıra okşuyordu, ta ki geceliğinin tereyağı yumuşaklığındaki

Birgül_35

kumaşının üstünden göğsünü avuçlayıp başparmağını şişkin meme ucunun üzerinde usulca gezdirmesi kaçınılmaz bir biçimde münasip görünene dek.

Laura soluğu kesilmiş bir halde, onun ağzının içine inledi; sahip olduğundan haberdar bile olmadığı binlerce duyu uyanmıştı içinde. Nicholas zonklayan goncayı başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdığında, haz Laura'nın sinir uçlarına kadar sıçrayarak, uyluklarının birleştiği yerde ani ve şiddetli bir ıslaklık hissi biçiminde zirveye yükseldi. Bacaklarını birleştirmeye yeltendiği zaman, onun dizi oradaydı; haz dalgalarını rahminin derinliklerine ittiriyordu.

Laura parmaklarını onun ipeksi saçlarına geçirdi ve içgüdüsel bir biçimde, içinde yükselen basıncı dindirmenin bir yolunu arayarak, sırtını ona kabarttı. Nicholas bunu kalçalarını onun bacakları arasına yerleştirmesi için bir davet olarak algıladı. Sıcak, sert ve ağırdı; güderi pantolonunun ince kumaşı onu zor zapt ediyor gibiydi. O hassas beşiğe onları koruyan eski meşe ağacından bile eski bir ritimle dayanırken, onun istekli ağzını öpücüklere boğarak, iç çekişlerini ve iniltilerini dünyanın en tatlı şerbetiymişçesine, kana kana içti.

Erkeğin art arda gelen öpüşleriyle, Laura'nın dünyası patlayıverdi. O anda, ormanda yankılanan, onun feryadı oldu; durmaksızın devam edecek gibi gelen, kesik kesik çığlıklar; tıpkı titrek dalgalar halinde çağlayarak içine dökülen mutluluk gibi.

Bu nağmelerin heyecanıyla deliye dönen Nicholas başını geriye attı. Hafızası onu çoktan yüz üstü bırakmıştı bırakmasına ama o anda, ömründe Laura'nın o anki hali kadar güzel bir şey görmediğine kalıbını basabilirdi. Pembeleşmiş yanaklarına dökülen kirpikleri ıslaktı, dudakları nemli ve aralıktı ve geceliğinin eteği titreyen baldırlarının arasında toplanmıştı. Nefes almaktan bile daha içgüdüsel bir hareketle elini o eteğin altına kaydırdı ve parmakları onun nemli, ipeksi, kıvırcık tüylerinin arasından alttaki akışkan tatlılığa doğru kayarken,

Birgül_35

hazla ve ıstırapla inledi. Kız onun dokunuşuyla çiçek gibi açılarak, en uzun parmağını içine iyice ittirmesi için onu ayartmış oldu.

Laura'nın gözleri aniden açıldı. Hâlâ baygın baygın bakıyor olsalar da, irkilerek, aniden çıkardığı inilti ve el değmemiş teninin derinliklerine nüfuz eden şok dalgası şüpheye mahal vermiyordu: Doğruyu söylemişti. Masumdu. Ve onundu.

Ya da en azından, birkaç saat içinde, Tanrı'nın vekili birlikteliklerini kutsayıp onlara birbirlerinin bedenlerinin mülkiyet hakkını verdiğinde, öyle olacaktı. Ama Nicholas kutsanmayı filan bekleyemeyecekti. Onu hemen şimdi istiyordu.

Kız da onu istiyordu. Gözlerinde korkunun pırıltısı vardı ama aynı zamanda güven de görülüyordu. Öyle müşfik bir güvendi ki bu, onu kötüye kullanmaya karar verecek olursa onun kendisini durdurmayacağını biliyordu.

Göğsünde şişip büyüyen eğlence balonu Nicholas'ı hazırlıksız yakaladı. Zengin ve arındırıcı bir kahkaha içinden dışarıya taşarken, kollarını Laura'nın etrafına sardı ve onu döndürerek üzerine çıkardı.

Laura kollarını onun göğsüne birleştirdi ve altında yatan erkeğin yüzüne, bariz bir biçimde hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Tecrübesizliğimi gülünç bulduğunuzu öğrendiğime pek memnun oldum."

"Size gülmüyorum, meleğim. Kendime gülüyorum." Onun saçlarını yüzünden çekerek düzeltirken, tenine teğet geçen elleri mutluluktan çılgına dönmüş bir halde, hâlâ tir tir titriyordu. "Anlaşılan, baştan beri haklıymışsınız. Ben, nişanlımın itibarını lekeleyecek bir adam değilim. En azından, düğünümüzden bir önceki gece."

Laura bir süre durup, çilli yüzü hiç ciddiyetini bozmadan, bu sözleri sindirmeye çalıştı. "Peki, ya düğünümüzden *sonraki* gecede?"

Nicholas sırıttı. "O zaman *sizin beni* lekelemenize seve seve izin veririm, işte."

Birgül_35

Yolcu arabası sisli Londra sokaklarında sarsıla sarsıla ilerliyordu; faytonu süren arabacı yünlü bir kaşkol ve uzun, siyah bir şapka takınıştı. Aracın geçişi ara sokakları mesken tutmuş avare ayyaşlarla gözleri kan çanağına dönmüş kadınların meraklı bakışlarına maruz kalsa da, şarap rengi perdeleri sıkı sıkı kapatılmış ve gösterişli kapıları sahiplerinin kimliğini açık edecek armalardan yoksun bırakılmıştı.

Diana, gece vakti Gillingham'ın kötü şöhretli markisiyle bir başına, kapalı bir faytonun içinde şehirde at koştururken görülecek olursa, vakur itibarı, telafisi mümkün olmayacak bir şekilde zedelenirdi. Ayaklı gazetelerin bakışlarındaki merhametin mahcup bir şok ifadesine dönüştüğünü hayal ederken, bu düşünce ona tuhaf, sapkınca bir haz veriyordu. Yelpazelerinin ardında bir kerecik de onu çekiştirsinler, ne çıkardı?

Saçlarını düzelterek, karşısındaki konforlu, kadife minderlerin üzerinde yayılarak oturan adama çaktırmadan, küskün bir bakış attı. Miskin duruşuna karşın, her zamanki gibi, iki dirhem bir çekirdek görünüyordu; yüzünde tıpkı onun gibi, gecenin bir yarısı sıcacık evinden apar topar dışarıya sürüklenmiş olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Defne romu kolonyasının yoğun aroması havayı ağırlaştırıyor, onu hafifçe sarhoş ediyordu.

"Kapıyı öyle yumruklayarak, hizmetçilerimin ödünü kopardınız," dedi Diana. "Umarım keşfiniz yataktan çıkmama değecek kadar önemlidir."

Thane, uzun bacaklarını ayak bileklerinde çaprazlama bir biçimde kavuşturdu. Arabanın ayak boşluğu onun kendisine değemeyeceği kadar geniş olsa da, Diana ayaklarını elbisesinin eteklerinin altına çekti. "Rahatınızı bozduğum için tüm samimiyetimle sizden af diliyorum, leydim," dedi Thane, ağır ağır. "Tuttuğunuz dedektiften haber aldığım sırada ben de yataktaydım ama henüz uyumamıştım."

Birgül_35

"Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı Diana, ağırbaşlılığından ödün vermemeye özen göstererek.

Thane'in yeşil gözleri kısıldı. "Tek başımaydım."

Diana kızardığını hissetti. Gözlerini onun yüzünden kaçırarak, eldivenlerini çekiştirdi ve kürk mantosunun yakasındaki saten kopçayı bağladı. "Bu Watkins denen adam bu sefer hakiki bir ipucu yakalamış mıdır sizce?"

"Umarım yakalamıştır. Yoksa geçtiğimiz iki hafta içinde varabildiğimiz diğer tek bir sonuçla bir başımıza kaldık demektir. Yani, kuzeninizin atını da alıp sırra kadem basmış olduğuyla."

Araba keskin bir dönüş yaparak, ikisini de sessizliğin içine yuvarladı. Diana perdeyi araladı. Hepsi de birbirinden dökünтü, bir dizi terk edilmiş ambarın önünden geçiyorlardı. Araba en sonunda, cansız gözlere benzeyen kırık pencereleriyle dışarıdaki geceyi izliyor gibi görünen ürkütücü bir yapının önüne yanaştı.

Arabacı koltuğundan atladı ve arabanın kapısını açtı. Diana rıhtımdan çok da uzakta olmadıklarını hemen anladı. Bayat balıkların rutubetli, iç bayıltıcı kokusu dayanılacak gibi değildi.

"Bizi burada bekle," diye emretti Thane arabacıya, arabadan inerlerken.

"Bunun akıllıca bir karar olduğundan emin misiniz, efendim?" diye sordu adamcağız, ıssız sokağa gergin bir bakış atarak.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye karşılık verdi Thane. "Ama bana bu şekilde talimat verildi."

Devasa harabenin gölgesi ikisini de yutarken, Diana farkında olmadan Thane'e sokuldu; adamın eldivenli eli dirseğini tuttuğundaysa, ona itiraz etmek aklının ucundan bile geçmedi. Thane ana kapıyı es geçerek, Diana'yı alıp tuğlaları aşınmış iki büyük binanın arasındaki dar geçitte ilerlemeye koyuldu.

Birgül_35

Karanlığın içinde gösterişsiz, ahşap bir kapı belirdi. Thane kapıyı sertçe tıklattı. Hiçbir şey olmadı.

"Yanlış adrese gelmiş olabilir miyiz?" diye umutla sordu Diana, parmak uçlarında yükselip onun omzunun üstünden kapıya bakarak.

Thane'in cevap vermesine fırsat kalmadan, kapı gıcırdayarak açılmaya başladı; paslı menteşeleri tiz bir sesle acı acı inledi. Karanlığın içinde sivri dişleri ve yağlı favorileri olan, ayı gibi bir adam belirdi, domuz buduna benzeyen yumruğunun içinde, üzerinden et parçaları sallanan devasa bir kemik tutuyordu. Diana elinde olmadan bunun, adamın akşam yemeğini bölme cüretini göstermiş son davetsiz misafirin budu olup olmadığını merak etti.

Thane'in hakkını vermek gerekirdi; gözünü bile kırpmamıştı. "Watkins'i görmeye geldim. Beni çağırtmış."

"Bu taraftan." Adam kemiği arkasındaki gölgelerin içine savururken, yağ damlaları havada uçuştu.

Dar bir koridordan geçerek, en ufak bir hışırtının dahi rahatsız edici bir biçimde yankı yaptığı, kocaman bir salona girdiler. Diana gururu bir kenara bırakıp, Thane'in mantosunun kuyruğuna yapıştı. Kızın telaşlı çekiştirmesini arkasında hisseden Thane, dönüp elini uzattı ve sıcak parmaklarını onunkilere kenetledi.

İki dökük kasanın üzerinde bir çift fener duruyor, aralarındaki bölgeye loş bir ışıkla aydınlatılmış bir tiyatro sahnesi havası veriyordu. Elleri arkadan bağlanmış bir adam bu kasalardan birinin dibine yığılmıştı. İstemsizce koyuverdiği korku dolu feryat adamın başının yukarı kalkmasına sebep olmasaydı, Diana onun öldüğünü düşünebilirdi.

Adam şişerek kapanmamış olan öteki morarmış, boncuk gibi gözüyle onları süzdü. Tıkalı ağzının köşesinden damlayan taze kana ve elmacık kemiklerindeki sağlam morluğa karşın, yıkılmış görünmüyordu.

Birgül_35

"Lord Gillingham," diyen keyifli bir ses geldi arkalarından. "Çağrılarıma bu kadar çabuk cevap verdiğiniz için teşekkür ederim." Bay Theophilus Watkins gölgelerin içinden ortaya çıktı; bembeyaz gömleğinin önündeki kurumuş kan lekeleri, zarif şıklığına gölge düşürmüştü.

Thane onun üzerine yürüdü. "Bütün bunlar ne anlama geliyor, Bay Watkins? Hanımefendi sizi kuzenini bulasınız diye işe aldı, çelimsiz, yaşlı bir adamcağızı hırpalayasınız diye değil."

Çelimsiz yaşlı adamcağız öyle bir hırıldadı ki, Diana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Watkins'in gülümsemesi çarpıldı. "Sizi gücendirdiysem beni affedin, lordum ama bu adam hanımefendinin kuzeninin nerede olduğunu biliyor. Ancak söylemiyor."

"Gırtlağına kadar sokulmuş o pis paçavrayla nasıl söylesin," diye çıkıştı Thane.

Watkins esirine öldürücü bir bakış fırlattı. "Ben soru sormazken konuşmak gibi talihsiz bir huyu var. Düşündüm de, siz gerçek bir beyefendi olduğunuza göre, belki onu yola getirmeyi başarabilirsiniz. Ona ödülden bahsettim ama pek etkilenmişe benzemiyor."

Thane bir an durup düşündükten sonra sertçe çıkıştı. "Çözün onu."

"Ama, lordum, bu hiç de akıllıca..."

"Çözün onu," diye tekrarladı Thane. "Hemen."

Watkins irikıyım yardakçısına gönülsüzce başını salladı. Adam tekinsiz görünen bir bıçak çekti ve esirin arkasına çömeldi.

Paçavralar ve ipler düştüğünde, Thane konuştu. "Bay Watkins yalan söylemiyordu, beyefendi. Aradığımız bilginin karşılığında muazzam bir ödül vaat ediyoruz."

Birgül_35

Yaşlı adam berelenmiş bileklerini ovuşturarak, Thane'e alaycı bir bakış fırlattı. "Ödülünüz nedir acaba, lordum? Otuz gümüş sikke mi?"[7]

Diana da Thane de herhangi bir tepki veremeden, Watkins botlu ayağını adamın kaburgalarına geçiriverdi. "Beyefendiyle hanımefendiye biraz saygı göstersen hiç fena olmaz," diye hırladı. "Ama göstermezsen çok fena olur."

Dedektifin kayıtsız zalimliğinden dehşete kapılan Diana onu ittirerek yaşlı adama ilerledi ve onun yanında diz çöktü. Adam yerde soluklanmaya çalışırken, kız onun omuzlarını destekledi, sonra pahalı beyaz eldivenlerinin zarar görmesine aldırmadan, kirli elini avucuna aldı. Adamın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce afalladı, Thane'nin omzuna elini koyduğunu hissedinceyse daha çok afalladı.

"Lütfen, efendim," dedi. "Kuzenim neredeyse bir aydır kayıp ve ben korkudan çılgına dönmüş bir haldeyim. Onun nerede olduğu hakkında en ufak bir şey biliyorsanız, yalvarırım söyleyin." Diana el çantasını kolaçan edip Sterling'in on sekizinci yaş gününde yaptırılmış minyatür bir resim çıkarırken, yaşlı adam onu dikkatle izledi. Kız eli titreyerek, resmi ona uzattı. "Şimdi on yaş daha büyük ama ciddi bir benzerlik söz konusu."

Adamın donuk bakışı yavaşça minyatürden onun yüzüne çevrildi. "Kimdir sizin bu kuzen, han'fendi?"

"Bilmiyor musunuz?" Diana gerileyerek, omzunun üzerinden asık suratlı Watkins'e bir bakış attı. "Ona söylemediniz mi?"

Dedektif huzursuzca boğazını temizledi. "Bu tip vakalarda çok gerekli görmedikçe müşterimizin kimliğini açık etmemeye özen gösteriyoruz."

---

7 Judas'ın (Yehuda) Hz.İsa'nın yerini Romalılara söylemesi karşılığında aldığı para; 'kanlı para' anlamında da kullanılır. (ç.n.)

Birgül_35

"Böylece, şişmiş cesedim Thames'in kıyısına vurduğunda," dedi yaşlı adam, iğneleyici bir gülümsemeyle, "ahbaplarıma beni nehre kimin attığını söyleme ihtimalim de azalmış oluyor."

Hırlama sırası şimdi Watkins'teydi. Diana onu görmezden gelerek, yumuşak bir sesle konuştu. "Aradığımız adam, en son Temmuz'un on ikisinde, perşembe gecesi, Londra'da görülmüş olan adam, Devonbrooke'un yedinci dükü Sterling Harlow'dur."

Adamın sıska yüzündeki bütün kan çekilerek, morluklarını büsbütün ortaya çıkardı. Ağzı gevşemesine karşın, kızın avucundaki eli gerilerek, onun elini sertçe kavradı.

"Thane!" diye bağırdı Diana, adamın tepkisinden dehşete kapılarak.

Thane kızın yanına çömelerek, kolunu yaşlı adamın omuzlarına attı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı adam, tek umuduymuşçasına, Diana'nın eline tutunarak. "Bana yardım etmek zorundasınız! Ruhunu şeytanın ta kendisine satmadan evvel onu mutlaka durdurmalıyız!"

Birgül_35

On Beşinci Bölüm

Keşke sana benzeyen,
ona göz kulak olacak bir kocası olsaydı...

Nicholas kuş cıvıltıları ve çanların ezgisiyle uyandı.

Yataktan fırladı ve pencereyi ardına kadar açtı. Masmavi, göz kamaştırıcı güzellikteki göğün altında semiz, kıvırcık koyunlarla benek benek olmuş, inişli yokuşlu yemyeşil çimenlerden yama işi bir yorgan pırıldıyordu. Kilise çanlarının neşeli gürültüsü onun ismini söylüyor, onu harikulade bir şenlikte yerini almaya davet ediyor gibiydi. Ellerini pencere pervazında kavuşturarak dışarıya, sıcacık esintinin içine eğilerek, sessiz bir şükran duası çekti içine.

Mükemmel bir yaz günüydü.

Onun düğün günüydü.

Sırıttı ve gerinerek, gerilmiş kaslarını esnetti. Laura'yla birlikte, ayak seslerini de kahkahalarını da susturmaya çalışarak eve girdiklerinde şafak sökmek üzereydi ama Nicholas kendini hiç mi hiç yorgun hissetmiyordu. Laura o tekinsiz saatte neden ormanda dolaştığını

Birgül_35

nihayet itiraf etmişti. Cookie'nin ona düğün yemeğinde sürpriz olarak yapmayı planladığı sillabubun[8] üzerine serpiştirmek için yaban gülü yaprağı aramaya gitmişti. Kadın aklının çetrefilli ve kafa karıştırıcı işleyişine akıl sır erdiremeyerek, başını iki yana salladı.

Pencereyi aralık bırakarak koltuğa gidip, tuvalet masasının üzerindeki aynaya tek bir bakış dahi atmaksızın pantolonunu üzerine geçirdi. Aynanın soğuk, parlak yüzeyinde kendini bulabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Laura'nın sevgi dolu gözlerinde yansımasını gördüğü adamın yarısı kadar olabilse, ona yeterdi. Hafızasını kaybetmeden önce kim olduğunun bir önemi kalmamıştı artık. Önemli olan tek şey, bugünden sonra kim olacağıydı: Laura'nın kocası ve çocuklarının babası olacaktı.

Gömleğine uzanmıştı ki minik, tüylü bir kafa ayak bileğine tosladı. Tekir kedi kıvrılarak onun bacağının etrafına dolanırken, gürültülü mırlaması onu minyatür bir kaplana benzetiyordu.

Nicholas onu yerden kaldırdı ve çıplak bağrına bastırdı. "Sana karşı koyamadığımı biliyorsun, seni doyumsuz küçük cadaloz ama bu tamamen sana ait olduğum son sabahtır, bilesin."

Kapı sertçe vuruldu.

"Girebilirsin, Cookie," diye seslendi Nicholas. "Daha giyinmedim."

Başlığının altında kıpkırmızı kesilen Cookie başını kapıdan içeriye uzattı. "Benim gibi yaşlı bir kadınla bu şekilde dalga geçtiğiniz için kendinizden utanmalısınız, Bay Nick. Üzerinizde o yaramaz sırıtışınızdan başka hiçbir şey yokken buraya dalacak olsaydım, yüreciğime iniverirdi vallahi."

---

8 Syllabub ya da sillabub kaymak ya da krema, şarap, şeker ve çeşitli baharatlarla hazırlanan, çoğu zaman limonla tatlandırılan, mus kıvamındaki geleneksel İngiliz tatlısı. (ç.n.)

Birgül_35

"Yüreciğinizin iddia ettiğinizden çok daha sağlam olduğuna bahse girerim. Ee, bu ne böyle?" diye sordu, kadının kollarının arasındaki güzelce katlanmış giysi yığınını süzerek. "Bir tepsi kızarmış hamur tatlısı bekliyordum hâlbuki."

"*Bütün* vaktimi Bayan Laura'nın gelinliğine harcamadığımı bilmelisiniz." Başını utançla önüne eğerek, elindekileri ona uzattı.

Nicholas giysileri alıp baktığında, gece mavisi pamuklu kumaştan dikilmiş şık bir frak ve devetüyü rengi bir pantolon olduğunu gördü.

"Cookie, ne yapmışsın sen böyle?" diye mırıldandı, elini giysilerin özenli dikişleri üzerinde gezdirerek. "Ömrümde bundan daha güzel bir damatlık gördüğümü sanmıyorum."

Cookie erkeğin övgülerini eliyle geçiştirdi. "Tavan arasında bulduğum eski bir kumaştan yaptım, hepsi o. Bugün bütün o meraklı köylülerin önünde mihrapta dururken, kızımı gururlandırmanızı istedim." Onun kalçalarına endişeli bir bakış attı. "Umarım pantolon üstünüze uyar. Göz kararı yapmak zorunda kaldım."

Nicholas yavaşça başını kaldırıp onunla göz göze geldi ve masum bir ifadeyle göz kırptı.

Cookie yine kızarıp bozararak kapıya gerilerken, bir yandan da ona parmağını sallıyordu. "Hadi oradan, utanmaz çapkın! Ahlaksız düşüncelerinizi dizginlemezseniz, dosdoğru Bayan Laura'ya koşup ona onunla evlenemeyeceğinizi çünkü bana fena halde abayı yakmış olduğunuzu söyleyeceğim."

Nicholas başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "O zaman Laura yabasını kapmak için Dower'la dövüşmek zorunda kalır ve ben de başladığım yere geri dönmüş olurum." Cookie'nin yüzünden bir gölge geçince, Nicholas ciddileşti. "Söylesene, ondan bir haber alabildiniz mi?"

Kadın cesur bir gülümseme takındı. "Benim ihtiyar kâfir için canınızı sıkmayın. Kiliseye adım atmamak için yapmayacağı şey

Birgül_35

yoktur onun. İşte, şuraya yazıyorum: Düğün yemeğindeki jambonun kokusunu alır almaz, şuradaki tepecikten aşağıya dörtnala iniverecektir."

Laura başını eğdi ve Lottie kafasına goncagüllerden bir taç giydirirken, nefesini tuttu. Sonra doğrularak, George'un tavan arasından çıkarıp getirdiği boy aynasındaki yansımasıyla yüz yüze geldi. Saçlarının geri kalanı gevşek bir topuzla geride toplanmış olmasına karşın, kızgın saç maşasıyla, birkaç sabırsız gözyaşı pahasına, nihayet çekidüzen verilebilmiş ışıl ışıl bukleler yüzünü çevreliyordu.

Son iki hafta içinde katlandığı iğne batmalarının karşılığını almıştı. Yüksek belli gelinlik, üzerine tam oturmuş, Brüksel dantelasıyla bezenmiş karpuz kollar onun zayıf kollarını ortaya çıkarmıştı. Ayağına krem rengi saten kurdeleler bağlanmış, zarif babetler geçirmişti.

Laura gelin gibi değil prenses gibi hissediyordu.

"Yanaklarımı mıncıkla da yüzüme biraz renk gelsin, olur mu Lottie? Ve olur da tören sırasında düşüp bayılırsam diye, yanına amonyak almayı sakın unutma." Laura midesinin çalkantısını dindirebilmek için kendine sarıldı. "Aynı anda bu kadar mutlu ve bu kadar dehşete düşmüş bir halde olmanın mümkün olduğunu hayal bile edemezdim."

"Mutlu olmayı hak ettin," diye kestirip attı Lottie, Laura'nın sağ yanağını sertçe sıkıp bükerek. "İki gün sonra yirmi bir yaşına basacaksın ve Arden Malikânesi sonsuza dek senin olacak."

Laura kız kardeşine, sanki az önce ikinci bir kafa çıkarmış gibi baktı. Yaş gününü unuttuğu yetmezmiş gibi, Nicholas'ı malikâneye en başta neden sürüklemiş olduğunu da neredeyse tamamen unutmuştu. O günden sonra çıta epey yükselmişti. Artık biliyordu; hiçbir tuğla yığını, ne kadar gönülden bağlı olursa olsun, içinde Nicholas yoksa ona yuva olamazdı.

Birgül_35

Bunları Lottie'ye açıklayacak doğru kelimeleri seçmeye çalışırken, George sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir suratla kapıda belirdi. "Laura! Cookie yakama çok fazla kola yapmış, kulaklarıma batıyor!"

"Sen de başını çevirme o zaman, George," diye çıkıştı Laura. "Gözünü çıkaracaksın." Kız kardeşine dönerek Lottie'ye kısacık ama sıkıca sarıldı. "Sanırım, sana mutluluğumun sebebini açıklamama gerek yok. Bir gün kendin anlayacaksın zaten."

"Bir gün *sen de* anlayacaksın," diye fısıldadı Lottie, kahkahalar atarak George'u odadan çıkaran Laura'yı buz gibi gözlerle izlerken.

Bütün Arden, Laura'nın nikâhına gelmişti.

Betsy ve Alice Bogworth mendillerini kibarca gözlerine dokundururken, Laura'nın reddedilmiş taliplerinden birkaç tanesi mendillerine gürültüyle sümkürüyordu. Söylentiye göre Tom Dillmore bu münasebetle banyo bile yapmıştı; gerçi hemen yanında oturan yaşlı dul mendilini burnunun üstüne sıkıca bastırmış duruyordu ama olsun. Wesley Trumble kiliseden içeriye girdiğinde cemaatten bir inilti yükseldi; adam kulaklarından fışkıran kıllar hariç, sinekkaydı tıraş olmuştu. Henüz sabahın dokuz buçuğu olmasına karşın Abel Grantham çoktan sarhoş olmuş, etrafta onu dinlemeye gönüllü olanlara, bir keresinde, nasıl da eşeğinin üstünden atlayıp, Noel piyeslerinden biri oynanırken yemliğin içine düşen küçük Laura'yı kurtardığını anlatıyordu. Oğlu Tooley daha düğün başlamadan, ellerini devasa göbeğinin üzerinde kavuşturmuş vaziyette horul horul uyuyordu; gücünü nikâhtan sonra malikânede verilecek yemeğe sakladığı her halinden belliydi.

Cookie aile sırasında tek başına oturuyordu. Şık şapkasını daha o sabah katlettiği tavuklardan birinden yolduğu tüylerle süslemişti. George, Nicholas'ın yanında kımıldamadan dimdik duruyor, fiyonk yapılmış kravatı ve kolalı yakasıyla, en az on dört yaşında gösteriyordu.

Birgül_35

Lottie Laura'nın yanında ayakta duruyordu; hezaren çiçekleri ve zambaklardan oluşan gelin buketini öyle bir kavramıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

Ama Laura'nın gözü Nicholas'tan başkasını görmüyordu. İkisinin de yüzü mihraba dönük olmasına rağmen, yere bakan kirpiklerinin altından ona kaçamak bakışlar atıyor, daha önce hiç fark etmemiş olduğu şeyleri fark ediyordu: gülümsemediği zamanlarda bile ağzını çevreleyen sığ parantezi, ensesindeki saçların kendilerine özgü kıvrımını, tıraş olurken kendini kestiği zamandan kalma boğazındaki minik çentiği. Dün gece ağzını bu boğazın içine gömmüş, onun güzel, becerikli parmakları daha önce kendi kendinde dokunmaya dahi cesaret edemediği yerlere dokunurken, onun esnek teninin tadını almıştı. Yine de, bugün hiç olmadığı kadar yabancı görünüyordu gözüne.

Rahip Tilsbury Toplu Dua Kitabı'ndan bölümler okumayı sürdürürken, sesi Laura'nın kulaklarındaki uğultu tarafından neredeyse tamamen bastırılıyordu.

Ta ki aniden derinleşip, kızın her sözcüğe kulak kesilmesine sebep oluncaya dek. "Sizden rica ve talep ediyorum ki, kalplerinizdeki bütün sırların ifşa olacağı korkunç kıyamet gününde de hesabını vereceğiniz gibi, ikinizden biri yasal evlilik bağıyla bir araya gelmemeniz için herhangi bir sebep biliyorsa, şimdi konuşsun."

Lottie herkesin duyabileceği şekilde nefes aldı. George iki parmağıyla yakasını çekiştirdi.

Bir sessizlik balonu Laura'nın etrafında şiştikçe şişiyor, ciğerlerindeki bütün havayı emiyor gibiydi. Nickolas'a kaygı dolu, kaçamak bir bakış fırlattı. O göz kırptı; dudakları yüreklendirici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ve o anda, Laura yeniden nefes alabildi.

Nicholas yabancı değildi. Onun sevdiği adamdı. Ve günün birinde, birlikte geçirdikleri yaşam sona erdikten sonra Tanrı'nın önünde

Birgül_35

durup kalbindeki sırrı itiraf etmesi gerekecekse, ederdi. Çünkü o saklamaya değer tek sırdı.

Laura sıra onu kocalığa kabul etmeye gelene dek dilini tuttu. Bunu, hiç tereddütsüz bir şekilde, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm onları ayırıncaya dek onu sevip, el üstünde tutup, ona sadık kalmaya ant içerken sesi gün ışığıyla aydınlanmış nefte bir uçtan bir uca billur gibi çınlayarak yaptı.

Papaz dua kitabını uzatarak, beklenti içinde boğazını temizledi. Laura'ysa hayal kırıklığıyla, Nicholas'ın ona verecek bir yüzüğü olmadığını fark etti. En azından o, yeleğinin cebinden ince bir altın yüzük çıkarıp kitabın üzerine usulca bırakana dek, öyle zannetti.

Papaz yüzüğü geri verdi ve Nicholas yüzüğü alıp Laura'nın parmağına geçirdi. "Bunu Leydi Eleanor'un mücevher kutusunda buldum," diye fısıldadı. "Söylediğiniz kadar cömertse, buna aldırmazdı diye düşündüm."

Laura başını eğip bir zamanlar Leydi Eleanor'un anneannesine ait olan parlak takıya baktı, sonra gözyaşları içinde ona gülümsedi. "Sanırım, buna gerçekten de çok memnun olurdu."

Rahip Tilsbury ışıl ışıl bir yüzle, onların sağ ellerini birleştirdi. Ellerini havada tutarak, kilisenin en uzak köşesine dahi ulaşan bir sesle konuştu. "Tanrı'nın birleştirdiği bu kulları kimse ayırmasın."

"Yürekten amin!" diye haykırdı Cookie, cemaatin geri kalanı gürültülü bir alkış koparırken.

George, kuyruğunda Lottie'yle, kiliseden dışarıya çıktı. Laura ve Nicholas karı koca olarak ilk defa kalabalığa katılırken, George'la kız kardeşi onları tebrik etmek için kilise avlusunda bekleyenlerin yanına gitti.

Birgül_35

Bir meşe ağacının gölgesine ilerleyen George, gömleğinin fırfırlı kollarını önceden çalışılmış bir hareketle hafifçe silkeledi, tıpkı yeni kayınbiraderini daha önce defalarca yaparken gördüğü gibi. "Biliyor musun, Lottie, Nicholas hakkında en başından beri yanılmış olabileceğimizi düşünüyorum. Sonuçta, o kadar da kötü biri olmayabilir."

Sözleri somurtkan bir sessizlikle karşılandı.

George içini çekti. "İkiniz kötü bir başlangıç yaptınız, biliyorum ama beş dakikalığına surat asmayı bırakırsan, belki sen de görebilirsin..." Kendini havayı işaret ederken buldu. Kız kardeşi ortadan toz olmuştu.

"Lottie?" Avluda biriken kalabalığı gözleriyle taradı ama kardeşinin zıp zıp zıplayan sarı bukleleri görünürlerde yoktu.

Nicholas ve Laura sabah güneşi kadar göz kamaştırıcı gülümsemeleriyle kilise kapısında belirdiler. Daha ilk basamağa gelmişlerdi ki etrafları onları tebrik etmek isteyen geveze bir topluluk tarafından kuşatıldı. George kalabalığı yararak kendine yol açtı ve en sonunda, saçları darmadağın olmuş ve kravatı yamulmuş bir halde, Laura'nın yanında bitti.

Ablasının kolunu hızla çekiştirdi. "Laura! Lottie'yi gördün mü?"

Hâlâ Nicholas'ın koluna tutunmakta olan Laura gözlerinin içi gülerek ona baktı; mutluluktan sarhoş olmuş gibi görünüyordu. "Hı? Lottie'yi mi dedin? Elbette gördüm. Yeni pembe elbisesi ne kadar da yakışmış, değil mi?"

George açıklamaya fırsat bulamadan, Laura başka birisini selamlamak üzere döndü. George Laura'dan umudunu keserek, gerisin geriye merdivenlerden aşağıya koşturdu. Cookie düğün yemeğine yardım etmekle görevlendirdiği birkaç köylü kadınla birlikte malikânenin yük arabasına atlamak üzereydi.

Birgül_35

Atları pışpışlayarak harekete geçirdiği sırada, George arabanın yanından hızla yürümeye başladı. "Lottie ortadan kayboldu, Cookie. Onu gördün mü?"

Cookie candan bir kahkaha attı. "Yapılacak bunca iş varken küçük kardeşini ortalarda görmek mümkün mü sence? Lottie'mi tanıyorsam, masa onun en sevdiği tatlılarla donatılmadan ortaya çıkmayacaktır."

Cookie dizginleri sertçe şaklatırken, George döndü ve endişeli gözlerle avluyu taramaya koyuldu. Lottie görünürlerde yoktu ama George onun sesini sanki kulağının dibinde fısıldıyormuşçasına net bir şekilde duyabiliyordu.

Bayan Radcliffe'in romanlarında, kadın kahramanın namusunu kirletme niyetinde olan kötü adam, bunu başaramadan, her seferinde, vakitsiz gelen ölüme yenik düşüyor.

Az daha felaketle sonuçlanacak zehir olayından sonra, George kardeşinin çılgın planlarını bir kenara bıraktığını varsaymıştı. Ama ya yanıldıysa? O zaman ne olacaktı?

Meşe ağaçlarının altındaki gölgelere bakınırken, gözüne tepedeki çan kulesinde parıldayan altın sarısı bir şey takıldı: kulenin korkuluğuna tünemiş, kocaman açılmış kanatları gökyüzüne uzanan taş melek. Ve onun hemen altında, Laura'yla Nicholas merdivenlerde dikilmeye devam ediyorlardı; etraflarındaki kalabalık nihayet azalmaya başlamıştı.

Peki, bu deneylerin hiçbiri istediğin sonucu vermezse ne yapacaksın? diye sormuştu Lottie'ye, Laura'yla Nicholas'ın tam da şu anda dikilmekte olduğu yerde otururlarken.

Lottie başını kaldırıp meleğe bakarak, o esrarengiz gülümsemelerinden birini takınmıştı. *O zaman vahiy gelsin diye yüzümüzü gökyüzüne çevirmekten başka çaremiz yok demektir.*

Birgül_35

"Hayır," diye fısıldadı George, korku dolu bakışları yavaşça meleğin masum yüzüne çevrilirken. "Lütfen, Tanrım, hayır."

Kimsenin ruhu bile duymaz. Aptalca bir şey yapmadan önce Lottie'ye ulaşmayı başarabilirse, kimsenin ruhu bile duymaz.

İhtiyar Halford Tombob'u kenara iterek çan kulesinin kapısına ulaşmaya çalışırken, George'un içinden tekrarlayıp durduğu dua işte buydu.

Yaşlı adam bastonunu ona salladı. "Bizim zamanımızda senin gibi genç delikanlılar terbiyelilerdi!"

Özür dileyecek vakit yoktu, gözlerinin kulenin loş karanlığına alışmasını bekleyecek vakit de. George çan halatlarından oluşan bir labirentin içinde düşe kalka ilerledi. Sarmal biçimdeki taş merdivenlerden yukarıya tırmanırken, kalbi güm güm atıyordu.

Ta ki kulenin içine dalıp, az daha kalbinin durmasına sebep olan şeyi görene dek.

Lottie meleğin arkasındaki bir çıkıntının üzerinde oturmuş, demir bir keskiyle dibindeki harcı kazımaktaydı.

George bir adım daha atmaya korkarak, donup kaldı.

Lottie'nin minik yüzü alışılmadık bir şekilde sakindi. Başını yaptığı işten kaldırmaya zahmet bile etmemişti. "Boşuna beni durdurmaya uğraşma. Bunun için çok çalıştım. Sen lord hazretlerini mihrapta utandırmamak için ayna karşısında kravatını bağlama alıştırmaları yaparken, ben her gün buraya çıkıp bu uğursuz taşı yonttum. Şimdi bir işe yaramak istiyorsan, aşağıya inip Laura'yı merdivenlerden uzaklaştırmaya bak."

"Keskiyi bırak, Lottie. Bunu yapmak istemezsin."

"Nedenmiş? Bunun çok zekice, en ürkütücü Gotik romanlara yaraşır bir plan olduğunu kabul etmelisin. Herkes bunun sadece

Birgül_35

trajik bir kaza olduğunu düşünecek. Arden Malikânesi Laura'nın olacak. Laura bizim olacak. Ve her şey o buraya gelmeden önceki eski haline dönecek."

George başını iki yana salladı. "Hayır, dönmeyecek. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak çünkü sen Laura'nın kalbini kırmış olacaksın."

"Zamanla beni bağışlayacaktır," diye ısrar etti Lottie, iri bir harç parçasını yerinden çıkararak. "Bana asla bir saatten uzun süre kızgın kalamaz ki. Hatırlıyor musun, bir keresinde Bayan Pofuduk'un Laura'nın en sevdiği şalının üzerinde bir sürü minik kedi yavrulamasına izin vermiştim de Laura benim iğrenç, bencil bir velet olduğumu söylemişti? O kadar çok ağlamıştım ki nefesim tıkanmıştı, sonra bir bakmıştım, beni azarladığı için benden özür diliyor."

"Bu sefer gözyaşların hiçbir şeyi düzeltmeye yetmez." George kardeşine bir adım yakalaştı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Onu seviyor, Lottie."

Lottie kaskatı kesildi, keski elinden kayarak taş zeminde tıngırdadı. Nihayet başını kaldırıp George'a baktığında, iri, mavi gözleri yaşlarla doluydu. "Biliyorum. Ben de öyle."

Kız düşecek gibi olduğunda, George tam zamanında karşıya atlayıp onu yakalamayı başardı. Lottie ona tutundu, olmaya çalıştığı kültürlü genç hanımefendi gibi değil, gerçekte olduğu küçük kız gibi, hıçkırmaya başladı. Kesik feryatları oğlanın omuzlarının içine gömülerek boğuklaşmıştı. "Bana Kıvırcık dedi! Saçlarımı eliyle dağıttı ve bana Kıvırcık dedi, tıpkı babamın yaptığı gibi!"

George kızın saçını beceriksizce okşadı. Ama gevelemeye başladığı teselli sözcükleri, sağır edici bir *din don* tarafından bastırıldı.

Bütün vücudu tir tir titremeye başladı.

Canlar! diye düşündü, geçirdiği şok yüzünden takırdayan dişlerini sıkarak. Zangoç Laura'yla Nicholas'ın evliliğinin kutlu haberini

Birgül_35

civardaki tüm köylere duyurmak için çanları çalıyor olmalıydı. İlahi çan ezgileri kulenin içinde berbat bir karışıklık meydana getiriyordu.

Lottie sessiz bir çığlıkla onun kollarından kurtuldu ve ellerini kulaklarına bastırdı. George'un onu tutmasına fırsat kalmadan, geriye yalpalayarak doğruca taş meleğe toslayıverdi.

Heykel ileri geri sallanmaya başladı. Onu korkuluğa bağlayan son harç parçası da un ufak olunca, ileriye eğildi. George heykele atılacak oldu ama çok geç kalmıştı. Melek havalanıp aşağıdaki merdivenlere doğru hızla inişe geçerken, onu korku dolu gözlerle izlemekten başka hiçbir şey gelmedi ellerinden.

mobildepo

Birgül_35

On Altıncı Bölüm

Şunu bilecek kadar uzun yaşadın:
İnsanlar bazen çok yanlış şeyler yaparlar...

"Çanları duyuyor musunuz?" diye bağırdı Nicholas, yukarıdaki kule sağır edici bir ezgiye başladığında.

"Çanlar değil, canım," diye bağırarak karşılık verdi Laura, "gözlerinizin içine her bakışımda şarkı söyleyen melekler onlar."

Nicholas tek kaşını kaldırdı, yüzünde melekten çok şeytanı andıran bir ifadeyle ağzını onun kulağına bastırdı ve mırıldandı. "Bu gece, size cenneti göstereceğime söz veriyorum."

"Geceyi beklemek niye?" diye karşılık verdi Laura. Dili dışarıya çıkıp dudaklarını ıslatırken, yüzünü davetkâr bir şekilde ona çevirdi.

Nicholas bu daveti kabul etmek üzereydi ki, gökyüzünden bir gölge, yoluna çıkan her bir günışığı zerreciğini yutarak hızla aşağıya indi. Laura gözleri kapalı ve nemli dudakları aralanmış bir halde orada durmaya devam ederken, Nicholas onu sertçe iterek sırtüstü kilise merdivenlerinden aşağıya yuvarladı.

Birgül_35

Korkunç bir gümbürtü koptu; bunun hemen ardından kör edici bir toz bulutu, korku dolu iniltiler, çığlıklar ve öksürükler geldi. Birkaç dakika boyunca Laura'nın elinden çimlerin içinde öylece, kaskatı kesilmiş vaziyette yatmaktan başka bir şey gelmedi. Nicholas'ın öpüşlerinin onun üzerinde sarsıcı bir etkisi olduğu bir gerçekti ama daha önce onu merdivenlerden aşağıya uçurduğu da hiç olmamıştı.

Sulanan gözlerine kaçmış tozları silerek, güçlükle ayağa kalktı. Cookie'nin onca emek vererek, özene bezene dikmiş olduğu güzel gelinlik çimen lekeleriyle mahvolmuş, bir sürü yerinden yırtılmıştı. Gonca güllerden örülmüş tacı gözünün üstüne çarpılmıştı. Arkasında, kilise avlusunda insanların toplaştığının, panik dolu çığlıklarının ısrarla çalmaya devam eden çanların sesine karıştığının hayal meyal farkındaydı ama tek düşünebildiği, Nicholas'ın yanına dönebilmekti.

Sarhoş bir orman cini gibi zikzak çizerek basamakları tırmanmaya koyuldu. Merdivenler harç parçaları ve taş kırıklarıyla kaplanmıştı. Ayağını çentikli bir parçanın üzerinden dikkatle geçirirken, tanıdık bir ses ona haykırdı. "Laura!"

Laura döndü ve Lottie'nin George'un arkasından kilisenin bir köşesinden kendisine koştuğunu gördü. Onu gördüğünde Lottie'nin yüzü maytap gibi aydınlandı ama hemen sonra karanlığa büründü. Çocuklar sendeleyerek durup, Laura'nın hemen arkasındaki bir şeye baktılar.

Köylüler sessizliğe gömüldü. Çanlar çalmaktan vazgeçti. Melekler şarkı söylemeyi bıraktı. Laura arkasını dönerken, zaman akmaz oldu. Toz bulutu yavaşça dağılmaya başladığında, kilise kapısının dibine kırık bir kukla gibi yığılmış bir adam ortaya çıktı.

"Nicholas?" diye fısıldadı Laura.

Onun yanında dizlerinin üzerine düştü. Alnındaki sığ kesikten damlayan kan olmasa, mışıl mışıl uyuduğu düşünülebilirdi. Laura gözlerini kırpıştırarak, onun yanında yerde duran esrarengiz nesne-

Birgül_35

nin gerçekten de kopmuş bir kanat olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve ne olduğunu ilk kez, o an anladı.

Melek heykeli korkuluktan aşağıya yuvarlanırken, Nicholas onu kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı.

Köylüler sürüne sürüne merdivenleri tırmanmaya başlarken, Laura titreyen elini Nicholas'ın yeleğinden içeriye kaydırdı. Avucunda kalbinin güçlü, sahici atışlarını hissetti; tıpkı o gün, ormanda hissettiği gibi.

Rahat bir nefes aldı ve göz kapakları titreşerek açılmaya başladığında, içi sevinçle doldu. Ama bu gözlerin derinliklerindeki sersemlemiş ifade Laura'yı yeniden paniğe sürükledi. Başına aldığı bir darbeyle hafızasını kaybedebildiyse, ikinci bir darbeyle geri kazanması mümkün olabilir miydi?

Yakasına yapışarak, onu nazikçe sarstı. "Beni tanıyor musunuz, Nicky? Kim olduğumu biliyor musunuz?"

Nicholas'ın gözleri yüzüne odaklanmaya çalışırken, dudaklarını ısırdı. Köylülerin de kendisiyle birlikte nefeslerini tutmuş beklediklerini hissedebiliyordu.

"Tabii ki kim olduğunuzu biliyorum." Elini uzatıp onun gözünün üstündeki güllerden birini hafifçe çekerken, yanağındaki gamze derinleşti. "Siz benim karımsınız."

Laura gözyaşları içinde, kahkahalarla gülerek onun kollarına atılırken, köylülerden neşeli bir tezahürat yükseldi. Nicholas Laura'nın desteğiyle ayağa kalktığında, coşkulu bir hurrayı daha hak etmiş oldu.

Laura, kollarını beline dolayarak, onu asla bırakmayacakmışçasına, sıkı sıkı tuttu. "Ödümü kopardınız! İşiniz bitti sandım."

"Aptal olmayın, tatlım. Top mermisine göğüs germiş bir adam, uyduruk bir heykelin kafasına düşmesiyle kolay kolay yıkılmaz." Şakaklarını ovuştururken, parmak uçları yarasına denk gelince

Birgül_35

irkildi. "Kapının altına çökmüştüm ama kanat beni sıyırıp geçmiş olmalı." Boş korkuluğa sıkıntılı bir bakış attı. "Düşmesine ne sebep oldu sizce? Çanlar mı?"

Laura'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan, bir neşe seline kapılarak merdivenlerden aşağıya, kilise avlusuna taşındılar. Tooley Grantham, Nicholas'ın sırtına az daha onu yere devirecek, güçlü bir şaplak indirirken, Tom Dillmore Laura'ya göz kırptı ve şöyle dedi: "Tam zamanında kendine geldin, ahbap. Küçük dulumuza baş sağlığı dileklerimi sunmaya hazırlanıyordum."

Laura'nın geri çevrilmiş taliplerinden oluşan grubun geri kalanı da onun izinden giderek, Nicholas'ı cesaretinden ve güçlü reflekslerinden ötürü kutlamak üzere onların etrafına doluştu. Etraftaki neşe dolu karmaşadan öylesine şaşkına dönmüşlerdi ki kilise avlusunun girişinin hemen önüne yanaşan parlak siyah yolcu arabasını fark etmediler bile.

Dul Witherspoon kemikli dirseğiyle Laura'yı dürtükledi. "Çekil yolumdan, kız! Sen damadı öpme şansını kaybettin. Şimdi sıra bende."

Laura'nın kenara çekilip, kıkır kıkır gülen dul kadının, kırışık dudaklarını Nicholas'ın yanağına yapıştırmasına izin vermekten başka seçeneği kalmamıştı. Nicholas'ın elinde olmadan irkilmesine kahkahalarla gülmekteydi ki arabayı gördü. Kocasının hayatta olmasının sevincini hâlâ öylesine yoğun bir biçimde hissediyordu ki yaldızlı üniforma içindeki bir uşağın arabadan aşağıya atlayıp gösterişli hanedan armalarıyla bezenmiş kapıyı açması bile, onu azıcık meraklandırmaktan öteye geçemedi.

Ama arabanın içerisindeki karanlıktan canavara benzeyen iki yaratık çıktığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. Köpek olamayacak kadar büyüklerdi. Kurt oldukları kesindi.

"Anne, bak!" diye bağırdı bir çocuk. "Ayılara bak!"

Birgül_35

Yaratıklar kilise avlusundan içeriye dalıp doğruca merdivenlerin önündeki çimli alana koştururken, Alice Bogworth tiz bir çığlık attı ve köylüler kaçışmaya başladı. Laura koşmaktan da çığlık atmaktan da aciz bir şekilde, korkudan kaskatı kesilmiş vaziyette, öylece kalakaldı. Ama yaratıklar onun yanından geçip gittiler. Bir olup havaya sıçrayarak, devasa patilerini Nicholas'ın göğsüne yapıştırıp onu yere yıktılar.

Laura'nın korktuğu gibi boğazını parçalamak yerine, uzun pembe dilleriyle, yüzünü yalayıp yutmaya koyuldular. Nicholas bir süreliğine, serseme dönmüş bir halde, çimlerin içinde yatmaya devam etti, sonra yüzünü ekşitti ve devasa kafaları ittirerek kendinden uzaklaştırdı. "Tanrım, her yerime salya akıtmayı keser misiniz artık? Çok teşekkür ederim ama ben bugün zaten bir kez banyo yapmıştım."

Güçlükle ayağa kalkarak başını tuttu ama köpekler etrafında dört dönmeyi sürdürerek, onu kapana kıstırdılar.

Ta ki bir tanesi ayağına kuvvetli bir darbe indirdiğinde, Nicholas başını geriye atıp kükreyinceye kadar. "Kaliban! Kerberos! Oturun!"

Avludaki herkes korkuyla geri çekildi; Laura dâhil. Köpekler oturdu, bir anda bir çift kitap desteği kadar zararsız bir görünüme büründüler.

Nicholas Laura'yla göz göze geldi; gözlerindeki panik ve şaşkınlık, bu çıkışından en az onun kadar afallamış olduğunu ele veriyordu. Ama tepkileri kıyaslayacak vakit yoktu çünkü arabadan bir hanımefendi çıkmış, hızla onlara ilerlemeye başlamıştı.

Kadın gözyaşlarına boğularak Nicholas'ın boynuna atıldı ve yüzünü öpücüklere boğdu. "Ah, seni tatlı şeytan, hayattasın! Gerçekten hayattasın! Umudumu yitirmek üzereydim!"

Nicholas başta kadının kolları arasında kaskatı durdu. Sonra kolları yavaşça yükselmeye başladı. "Diana?" Onun parlak siyah saçlarını yüzünden çekerken eli titredi. "Sen misin? Sahiden sen misin?"

Birgül_35

Laura yüzünü çevirdi, bu dokunaklı kavuşmayı daha fazla izleyemeyecekti. Kısa saten çizmelerinden şapkasının üzerindeki kıvrık devekuşu tüylerine, bu kadın Laura'nın asla olamayacağı her şeydi: güzel, zarif, kültürlü. Ve belli ki, kollarındaki adam tarafından çokça sevilen.

Nicholas ona cenneti göstermeyi vaat etmişti ve anlaşılan, ondan alıp alabileceğinin hepsi bu kadardı.

Lottie küçük elini Laura'nınkine kaydırırken, kolunun altına baston sıkıştırmış bir beyefendi onlara kısacık bir bakış atmaya dahi tenezzül etmeden, hızlı adımlarla yanlarından geçip gitti.

Nicholas ona birkaç saniye boyunca boş boş baktı, sonra gözlerinde onu tanıdığına dair bir kıvılcım çaktı. "Thane? *Thane?* Sen burada ne arıyorsun be?"

Adam yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle, onun omzunu pışpışladı. "Hayatını kurtarıyorum, başka ne olacak, tıpkı savaş meydanlarında senin benim hayatımı defalarca kurtardığın gibi. Senin kendini aptal bir köylü kızına zincirlemek üzere olduğunu duyup da kılımı bile kıpırdatmayacağımı sanmıyordun herhalde."

Nicholas uzun, fantastik bir rüyadan uyanıyormuşçasına gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. "Bütün bunlara hiçbir anlam veremiyorum." Elini alnına koydu. "Lanet kafamın zonklamasını bir durdurabilseydim..."

Kadın sahiplenici bir tavırla onun koluna girdi. "Merak etme, Sterling. Devonbrooke Malikânesi'ne, yani ait olduğun yere geri döndüğünde her şey yeniden anlam kazanmaya başlayacak."

Laura yaşamının en kötü anma çoktan tanıklık etmiş olduğuna yemin edebilirdi. Ama yanılmıştı.

Bu an, az önce evlenmiş olduğu adam yavaşça arkasını dönüp ona kısık gözlerle baktığı zaman gelmişti. Sıcaklığın, bu gözlerin altın sarısı derinliklerinde eriyip giderek, onları donmuş kehribar taneleri

Birgül_35

gibi soğuk ve ihtiyatlı bir halde bıraktığını açık seçik görebiliyordu. Az önce kendini bedenen ve ruhen Sterling Harlow'a, Devonbrooke Şeytanı'nın ta kendisine satmış olduğunu anladığında, Laura gücünün yettiği tek hareketi yaptı.

Bayıldı.

mobildepo

Birgül_35

İkinci Kısım

Karanlıklar Prensi bir beyefendidir.

-William Shakespeare.

mobilerO

Birgül_35

On Yedinci Bölüm

...ama tamamen doğru sebeplerle.

Laura üzerinde lime lime olmuş gelinliği ve başında eğrilmiş güllü tacıyla, yatağının kenarında oturuyordu. Gözleri dalmıştı; o kadar ki, pembe bir çorap ve hemen arkasından bir çift babet burnunun dibinden uçarak geçtiğinde gözünü bile kırpmadı.

Lottie'ye dair görünür olan tek şey minik yuvarlak poposuydu. Dizlerinin üzerine çökmüş, Laura'nın gardırobunu eşeliyordu. Birkaç saniyede bir, bir parçayı omzunun üzerinden, onu yakalayıp yatağın öteki ucunda açık duran sırmalı valize tıkıştırmak için hazır bekleyen George'a gelişigüzel bir biçimde fırlatıyordu.

"Neden bunca zahmete katlandığınızı anlayamıyorum," dedi Laura, neredeyse yüzündeki ifade kadar dümdüz bir sesle. "Hapiste böyle şeylere izin vermezler."

"Hapse filan girmeyeceksin," dedi Lottie sertçe, George'a kırış kırış bir gecelik fırlatarak. "Buradan kaçıp gideceksin."

Birgül_35

Laura iç çekti. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama kapının hemen dışına ızbandut gibi bir uşak dikmişler. Onu atlatacak olsam bile ki bundan şüpheliyim, Dük hazretlerinin salya akıtan, şeytani köpeklerini üzerime salmaktan hiç gocunmayacağına eminim."

George pencereyi açtı ve dışarıya sarkarak, çatıdaki kiremitlerin dik eğimini inceledi. "Çarşafları birbirine bağlayıp seni aşağıya sarkıtabiliriz."

"İşte *bu* müthiş bir fikir," dedi Laura kuru bir sesle. "Düşüp boynumu kırarsam, onu zahmetten kurtarmış olurum."

Lottie topukları üzerine oturarak, ağabeyine endişeli bir bakış attı.

"Seni sonsuza dek kilit altında tutamaz, biliyorsun," diye ısrar etti George.

"Neden tutamasın? O çok varlıklı ve güçlü bir adam. Bana canı ne isterse yapabilir." Laura istemsizce titremesini gizleyemedi. "Ondan kaçmayı başarsam bile, nereye gideceğim ki? Hangi deliğe gizlenirsem gizleneyim, beni bulur."

Lottie yatağın üzerine, Laura'mn yanına çökerek, ablasının buz kesmiş ellerini okşadı. "Belki de onun ayaklarına kapanmak için çok geç değildir. Güzel güzel ağlarsan, bakarsın yufka yürekliliği tutar ve seni bağışlar."

Laura yavaşça dönüp kız kardeşine baktı. "Leydi Eleanor tam altı yıl boyunca kendisini affetmesi için ona yalvardı. Kadıncağızı kaç kere onun yüzünden ağlarken yakaladım, hatırlamıyorum bile. Yine de onu affetmedi." Yüzünü çevirip gözlerini yine duvar kâğıdının solmuş morlarına dikti. "İçinde merhametin zerresi olmayan bir adamdan merhamet dilenecek değilim."

"İyimser olmaya çalış," dedi Lottie, başını Laura'nın omzuna yaslayarak. "Bakarsın, hafızasını kaybettikten *sonra* başına gelen her şeyi unutur."

Birgül_35

Laura onun daha bir saat önce parmağına takmış olduğu narin yüzüğü inceledi. "Ben de tam olarak bundan korkuyorum zaten," diye fısıldadı, esmer kafasını Lottie'nin sarı kafasına yaslayarak.

Devonbrooke'un yedinci dükü Sterling Harlow, yirmi bir yılı aşkın bir süredir ilk kez, Arden Malikânesi'nin konuk odasında ayakta duruyordu. Onu geçen zamanın mı yoksa hafızasının mı yanılttığına artık o kadar emin değildi. Tek bildiği, bir zamanlar bu odanın daha büyük ve daha güneşli olduğu, kanepenin yastıklarının üzerindeki gül işlemelerinin pembe değil kırmızı olduğu ve annesinin piyanosunun bir bacağının eksik olmadığıydı. Nicholas Radcliffe, böyle önemsiz şeyleri hiç fark etmemişti tabii ama Sterling için bunlar, alçıdan yapılmış korniş süslerinin üzerindeki çirkin su izleri kadar barizdi.

Yazı masasının kapaklarını hışımla açtı ve küflenmiş muhasebe defterlerini bir kenara çekti. Brendi şişesi tam da babasının sakladığı her zamanki yerinde duruyordu. Annesi şişenin orada olduğunu bilmezden gelirdi; babasının "hesap kitap yaparak" geçirdiği uzun bir gecenin sonunda merdivenlerden yalpalayarak çıktığı zamanlarda bile. Bu hesap kitap defterlerinin sütunlarıysa rakamlardan yoksundu çünkü babası ona kalan mütevazı mirası da annesinin çeyiziyle birlikte, kumarhaneleriyle ünlü Covent Garden'daki rezil âlemlerden birinde elden çıkarmıştı.

"Bir içki alır mısın?" diye sordu Thane'e. "Daha erken, biliyorum ama düğün gününde kadeh kaldırmak bir erkeğin en doğal hakkıdır, diye düşünüyorum."

"Benim için hava hoş," diye karşılık verdi Thane, Sterling'in kendisine sunduğu bardağı kabul ederken. Genç marki pencere pervazına yayılmış, çizmeli ayaklarını bileklerinde çapraz bir biçimde kavuşturmuştu.

Birgül_35

"İyice yıllanmış olmalı. Babamındı," diye açıkladı Sterling. "İçki konusundaki mükemmel zevki, onu kurtaran tek niteliğiydi. Aslında şarabı tercih ederdi. Gecede üç şişeden aşağısı kurtarmazdı."

Thane brendiden bir yudum aldı. "İçmeye bu kadar düşkün olmanın sebebi şimdi anlaşıldı."

Siz içki içmeyi hiç sevmezsiniz.

Bu yumuşak sözlerin yankısı Sterling'in kalbine bir hançer gibi saplandı. Elleri bardağının etrafında iyice gerildi, bardağı şömineye savurmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bunun yerine onu, dudaklarına götürdü ve brendiyi bir dikişte boğazından aşağıya yuvarlayıverdi.

Diana nazikçe boğazını temizledi. Onun imasını anlayan Sterling ona da bir bardak doldurdu ve bardağı divana, oturduğu yere götürdü.

Afalladığı her halinden belli olan Thane, tek kaşını kaldırdı. "Hanımlar İspanyol şarabından daha sert hiçbir içkiye yüz vermezler sanıyordum. Yanına biraz enfiye de alır mıydınız?"

Diana bardağının kenarının üstünden ona tatlı tatlı gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim. Pipoyu tercih ederim."

Sterling kendisine bir bardak daha doldururken, Thane kadehini kaldırdı. "Özgürlüğe."

"Özgürlüğe," diye tekrar etti Sterling, tatsız bir ifadeyle.

"Özgürlük," diye mırıldandı Diana, ihtiyatlı gözlerini kuzeninden ayırmadan, brendisinden kibar bir yudum alarak.

Sterling yıpranmış bir Yunanca İncil'i umursamazca yere atarak, deri koltuğun içine gömüldü. Bağışlama ya da günahlardan arınma gibi konularda okumak artık umurunda bile değildi.

Thane başını kaldırıp kitap sırtını okudu, sonra küçümsemeyle burnundan soludu. "Kız seni az daha papaz yapacaktı ya, hâlâ inanamıyorum. White'ın Yeri'ndeki çocuklar, meşhur Devonbrooke

Birgül_35

Şeytanı'nın boynuzlarını az daha bir haleyle değiş tokuş edecek olduğunu duyunca ne diyecekler acaba?"

"Senin kim olduğunu kesinlikle bilmediğinden emin misin?" diye sordu Diana.

"Bildiğim kadarıyla, evet," diye yanıt verdi Sterling, sertçe.

Diana brendiyi bardağın içinde döndürdü, kaşlarını çatmasıyla birlikte pürüzsüz alnı birden kırıştı. "Kafamı en çok kurcalayan şey de bu zaten. Minik, açgözlü pençelerini senin parana ya da unvanına geçirmeye çalışmıyordu madem, o zaman bu zahmetli maskaralık nedendi?"

Thane pencere pervazının içinde öne eğildi. "Dower denilen adamın dediğine göre, Sterling'in annesi ona yirmi birinci yaş gününden önce evlenirse ki bu da yarından sonraki gün oluyor, malikânenin onun olacağını söylemiş."

"Bu imkânsız" diye çıkıştı Sterling. "Malikâne annemin değildi ki başkasına versin. Kanunen, babamın mal varlığının üçte ikisi babam öldüğü dakika benim mülkiyetime geçti. Annemin evi gözünü hırs bürümüş bir sokak çocuğuna teklif etmeye hakkı yoktu."

Thane omuz silkti. "Kadınlar nasıldır, bilirsin. Uzun süre kendi hallerine bırakırsan, çok aptalca ve romantik fikirlere kapılabilirler."

Diana tekrar boğazını temizledi ama bu kez imaya yer bırakmayacak bir şekilde.

"Canım, *bazı* kadınlar, işte," diye düzeltti Thane, gülümsemesini güçlükle bastırarak. "Burası Londra değil, biliyorsun. Annenin, para karşılığı Tanrı bilir hangi saçmalıkları içeren, resmî görünümlü bir belge karalamaya gönüllü çaylak bir kâtip bulması o kadar da zor olmamıştır. Belki de, bunun senin umurunda bile olmayacağını düşünmüştür. Baban öleli on yılı geçtiği halde, onun mirasından sana düşen pay üzerinde hak talep etmeye zahmet etmemiştin. Şimdiye kadar, yani."

Birgül_35

Diana şaşkın gözlerle Sterling'e bakarak, başını iki yana salladı. "Bu yine de, onun neden seni seçtiğini açıklamıyor. Ve neden bu kadar büyük bir riske girdiğini."

"Neden ona sormuyoruz?" diye bir öneri getirdi Thane, ayaklanarak. "Sanırım, zamanlaması zekice ayarlanmış baygınlığından ayılacak fırsatı olmuştur. Gidip onu getireceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Sterling, ikisini de irkilten bir sesle.

Thane kuzu kuzu oturdu.

"Onu görmek istemiyorum," diye ekledi Sterling, yumuşak bir sesle. "Henüz değil."

Thane ve Diana endişeli gözlerle bakıştılar. Mercek altına alınmaktan kaçmak isteyen Sterling, kuzey kanadındaki duvarın penceresine giderek perdeyi açtı. Kaliban'la Kerberos, Laura'nın çiçek bahçesinde bir o yana bir bu yana koşturup duruyor, boğuşmaları neşeli havlamalar ve havada uçuşan çiçeklerle taçlanıyordu.

"Kendini bu durumdan kurtarman çok kolay olacaktır," dedi Diana yumuşak bir sesle. "Elbette evliliğin yasal olarak hiçbir geçerliliği yok kilise kayıtlarını sahte bir isimle imzalamış olduğun düşünülürse."

"Üstelik, bu kadar küçük bir köyün bile mutlaka bir polis memuru vardır," diye belirtti Thane. "Yoksa da, entrikacı küçük cadıyı alır Londra'ya götürürüz. Mahkeme, krallık lordlarının kaçırılmasına hoşgörüyle yaklaşmaz. Onu asmazlarsa şanslı sayılır."

Sterling sessiz ve hareketsiz bir biçimde pencereden dışarıya bakmaya devam etti.

"İstersen gerekli ayarlamaları ben yapabilirim." Şimdi boğazını temizleme sırası Thane'deydi. "Tabii, eğer, ortada... onu mazur gösterecek sebepler yoksa."

Birgül_35

"Onu yoldan çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek istiyor," diye açıkladı Diana neşeli bir sesle, az daha Thane'in bir ağız dolusu brendiden boğulmasına sebep olarak.

Siz nişanlısının namusuna leke sürecek türden bir erkek değilsiniz.

Anımsadığı, öylesi aldatıcı bir samimiyetle sunulmuş bu beyan, Sterling'de yumruğunu pencereye geçirme isteği uyandırdı. Onun namusuna leke *sürmüş* olsaydı keşke. Ay ışığının aydınlattığı o gölgelikte onun geceliğini beline kadar sıyırıp, eski çağlardan pagan bir satir gibi onu kızıştırsaydı. Eline başka fırsat geçmeyeceğini bilseydi, bunu gözü kapalı yapardı. Ve daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

"Bunun kadınlı erkekli bir toplulukta tartışılacak bir konu olduğunu hiç zannetmiyorum," diye itiraz etti Thane, öksürüp tıksırması bittiğinde.

"Aman, Thane," dedi Diana. "Beni hafife almaktan vazgeçin artık. Ben sizin düşüp kalkmaya pek bayıldığınız o utangaç kikiriklerden değilim. Hatta hanım arkadaşlarınızın birçoğunun aksine, botlarımı kendim bağlayabilecek yaştayım."

"Alışkanlıklarımı bu kadar iyi gözlemlemiş olmanız gururumu okşadı," diye geveledi Thane. "Söylesenize, Londra'da girip çıktığım bütün konuk odalarında mı casuslarınız var? Yoksa sadece yatak odalarında mı?"

"Hıh!" diye dudak büktü Diana. "Romantik maceralarınız bütün gazetelerin dedikodu sütunlarında yere göğe konamıyor ve bütün yelpazelerin ardında çekiştiriliyorken, casusa neden ihtiyacım olsun ki?"

"Bağışlayın, leydim," dedi Thane, usulca. "Art niyetli dedikodulara benden daha çok itimat ettiğinizi unutmuşum."

Gergin bir dakikanın sonunda, Diana dikkatini yeniden Sterling'e çevirdi. "Bana soracak olursan, onu yoldan çıkarmış olsan bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Birgül_35

"En azından bunda hemfikiriz," dedi Thane, sertçe. "Kız kendi aptallığına yansın. Hem, ne olursa olsun, yaptıklarının cezasını çekmek zorunda. Ayrıca, evlenmek için ayartmaya çalıştığı ilk soylunun sen olmadığını öğrenirsen de hiç şaşırma."

Sterling'in onları duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Ah, Sterling," diye feryat etti Diana. "Genelde çok dikkatlisindir. Ama tutup onu hamile filan bırakmadın, değil mi?"

Bana sadece iki çocuk istediğinizi söylerdiniz –bir kız bir erkek.

Sterling gözlerini kapattı. Yaz gününün alaycı güzelliğini karanlığa gömebilirdi ama Laura'nın sesinin ahenkli tatlılığını kafasından silip atmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ya da asla sahip olamayacakları çilli suratlı, kahverengi gözlü oğlanla sarı saçlı küçük kızın hayalini.

Yavaşça döndü, her hareketi âdeta kendini dizginleme talimiydi. "Endişelerinizi takdir etmekle birlikte, bu mevzuyu yarına kadar bir daha açmamamızın daha iyi olacağı kanaatindeyim."

Thane itiraz edecek oldu ama Diana itaatkâr bir biçimde ayağa kalkarak, eteğini düzeltti. "Elbette, isteğine saygı göstereceğiz."

Thane onun peşinden giderken, pencereye üzgün bir bakış attı. "Bu medeniyet görmemiş kasabada yiyecek doğru düzgün bir şeyler bulma ihtimalimiz nedir, merak ediyorum."

Gözlerinin yakınından bile geçmese de, hafızası yerine geldiğinden beri ilk kez Sterling'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aşçıdan sizin için biraz hamur tatlısı kızartmasını rica edebilirsiniz. Ama yerinizde olsam, düğün pastasından uzak dururdum. İnsanın ağzında buruk bir tat bırakıyor."

Nicholas Radcliffe bir keresinde Laura'ya, hortlaklara inanmadığını söylemişti. İşte tam da bu yüzden, konuk odasını kuşatan akşam

Birgül_35

gölgelerinden biçimlenerek etrafını sarmaya başlamaları Sterling Harlow için böylesine büyük bir şok oldu.

Önce babası, yanından bir elinde bir şişe içki, öteki elinde bir silindir şapkayla geçip gidiverdi. "Londra'ya gidiyorum, oğlum. Salak bir uçurtma yapmak istiyorsan, git de anneni bul. Benim böyle saçmalıklara ayıracak zamanım yok."

Ama annesi kapının yanında diz çökmüştü ve güzel yüzünden yaşlar damlıyordu. Çocukluğunun hayaleti kadının ona uzanmış kollarının hemen yanından geçip giderken ve minik omuzları bağışlamaz bir tavırla dikleşirken, kadının sureti yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

"Anne," diye fısıldadı Sterling ama artık çok geçti. Kadın çoktan silinip gitmişti.

Arkasını döndüğünde yaşlı Granville Harlow'u şöminenin yanında ayakta dikilirken buldu; adamın ince dudaklarında küçümseyici bir tebessüm vardı. "Çocukları şımartmak doğru değildir," dedi Dük, bastonunu tekrar tekrar avucunun içine çarparak. "Onu en kısa zamanda, gerçek bir erkek yapacağım."

Sterling yarısı dolu brendi bardağını şömineye fırlatarak, yaşlı adamı ait olduğu yere, cehenneme geri gönderdi.

Ama onun arkasından beliren suretlerden kurtulmak o kadar kolay olmayacaktı. Laura'nın ve onun Nicholas Radcliffe adını verdiği adamın suretlerinden. Radcliffe şömine rafına yaslanmış, onu aptal yerine koymuş olan Laura'ya şapşal şapşal sırıtıyordu. İkisi pencere pervazında baş başa, şefkatli ama bir yandan da tutkulu bir biçimde sarmaş dolaş oturuyorlardı. Nicholas divanın önünde diz çökmüş, dudaklarını onunkilere bastırmadan önce kızın ellerini avuçlarına almıştı. Laura yere yığıldığında adam onu yakalamak için oradaydı; onu kollarına alıp bağrına basmak için.

Birgül_35

Sterling deri koltuğa çökerek, ellerinin tümseklerini sıkıca gözlerine bastırdı. Anlaşılan, hortlaklar Arden Malikânesi'ne değil ona musallat olmuşlardı.

Mır mır bir ses sessizliği bozdu. Bileğine tüylü ve sıcak bir şey sürtündü.

"Nellie." Bakmadan, aşağıya uzanıp parmaklarını kedinin kürkünün cennet gibi yumuşaklığından içeriye kaydırırken, sesi çatallandı. "Ah, Tanrım, Nellie, bunca zamandır nerelerdeydin sen?"

Ama gözlerini açtığında başını kaldırmış, cin gibi gözlerle onu süzen Nellie değil, onunla arasında çarpıcı bir benzerlik olan minik sarı kediydi. Sterling kapıya baktı. Kapı onun içeriye girmesine olanak verecek kadar, hafifçe aralanmıştı.

Sterling yavaşça elini çekti. Arden Malikânesi'ndeki diğer her şey gibi bu kedi de sadece bir yanılsamadan ibaretti. Asla sahip olamayacağı bir yaşamı alay edercesine yüzüne vuran bir hatıra.

"Git buradan," diye buyurdu boğuk bir sesle, onu çizmesinin ucuyla dürterek. "Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok benim."

Kedi yerinden kımıldamadı. Arka patileri üzerine oturup yürek paralayan bir miyavlamayla onun kucağına ve kalbine tekrar kabul edilmek için yalvardı.

Sterling ayağa fırladı ve kendini kaybederek, aniden çıkıştı. "Sana kedilere tahammül edemediğimi söylemiştim!" diye bağırdı. *"Şimdi hemen defol ve beni yalnız bırak!"*

Kedi depar atarak kapıya fırladı. Sterling, içgüdüsel olarak, onun bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordu.

Ellerini yumruk yaparak, şömineye döndü; bir yanı, büyük amcasının alaycı kahkahalarını duymayı bekler gibiydi. Ama hortlaklar geldikleri gibi gitmiş görünüyorlardı, onu ömründe hiç olmadığı kadar yalnız bırakarak.

Birgül_35

Laura azalmış mumun titrek ışığında, yan dönmüş vaziyette, kız kardeşinin boş yatağına bakarak yatıyordu. Anlaşılan Dük Hazretleri, Lottie'nin onun esaretini paylaşmasına izin vermeyecekti. Öğle vaktinden kısa süre sonra muşmula suratlı uşak kardeşlerini odadan çıkarmış, Laura'yı tek başına bırakarak, hiç gelmeyen bir çağrıyı beklemeye mahkûm etmişti.

Akşam yemeği için su ve ekmek verilmesini beklerken, Cookie ona türlü türlü yumuşacık etlerle ve baştan çıkarıcı, lezzetli yiyeceklerle tıka basa dolu bir tepsi yollatmıştı. Laura tepsi geri döndüğünde Cookie endişeye kapılmasın diye yiyecekleri almış, ancak sözde düğün yemeği olacak bu lezzetli şeylerin tek bir lokması bile boğazından geçmemişti.

Köylülerin sabahki felaket hakkında neler düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen, bu olayları Leydi Eleanor'un bütün piyeslerinden daha heyecan verici bulmuşlardı; George'un türbanının alev aldığı ve koyunların köy kilisesinde zıvanadan çıkmış vaziyette koşturdukları sefer de dâhil olmak üzere.

Karanlık çöktüğünde, geceliğini üzerine geçirip yatağına girdi; sanki bunun diğer gecelerden hiçbir farkı yokmuş gibi. Sanki bundan önceki geceyi sevdiği erkeğin kollarında geçirmemiş gibi. Öpüşerek, gülüşerek, gelecek planlarından konuşarak... Ve sözde bu gece paylaşacakları şeyin ancak gölgesi olabilecek, kışkırtıcı bir hazzın tadına vararak.

Laura kör edici bir ıstırap dalgasından korunmak istercesine gözlerini sıkıca yumdu. Bu gece onu sarıp sarmalayan, sadece kendi kollarıydı ama onlar bile acı dolu titremelerini yatıştırmaktan acizdi. Keşke ağlayabilseydi ama gözyaşları donarak, göğsünün içine oturmuş bir buz kütlesine dönüşmüştü sanki. Nefes almak öylesine acı veriyordu ki, artık neredeyse buna bir son verebilmeyi ister hale gelmişti.

Birgül_35

Tekinsiz bir sükûnet bütün gün malikânede asılı kalmıştı; sanki birisi ölmüş de hiç kimse fısıltıdan daha yüksek bir sesle konuşmaya cesaret edemiyormuş gibiydi. Bu da, Laura'nın penceresinin hemen dışındaki taşlık yoldan gelen at koşumlarının ani şıngırtısını ya da nal seslerini çok daha ürkütücü kılmıştı.

Laura örtüyü bir kenara atarak, pencereye koşturdu ve perdeleri açtı. Düğününe felaket getiren zarif yolcu arabası, süratle keçi yolundan köye yol alıyordu.

Ya da Londra'ya.

Laura'nın dileği yerine gelmişti. Nihayet nefes alamaz olmuştu.

Belki de, haşmetli Sterling Harlow'un onu huzuruna çağırtmamasının sebebi, onun, dikkatine de hakaretlerine de layık olmadığı hükmüne varmış olmasıydı. Belki de Londra'ya, Londra'da sürdüğü yaşamın şaşaalı heyecanına dönmeye ve son üç haftanın hiç yaşanmamış olduğunu varsaymaya karar vermişti. Daha bir saniye önce ona hangisinin –onunla yüzleşmenin mi yoksa onu bir daha hiç görmemenin mi– daha büyük bir ceza olacağını sorsalardı, bir şey söyleyemezdi. Ama Laura arabanın ışığının, sarsıla sarsıla karanlığın içine gidişini seyrederken, cevabını biliyordu.

Tam sürüne sürüne yatağa dönüp kuştüyü yorganı üzerine çekmeyi başarmıştı ki yatak odasının kapısı pat diye, ardına kadar açılıverdi. İrkilip bir çığlık atarak yerinde doğruldu ama bu sefer mahremiyetine saygısızlık etmeye gelmiş olan kişi uşak değil, Devonbrooke Dükü'nün ta kendisiydi.

Sterling kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslanarak, darmadağınık nevresim denizinin ardındaki kadını süzerken, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni gördüğünüze neden bu kadar şaşırdınız, sevgilim? Bu gecenin düğün gecemiz olduğunu unuttunuz mu yoksa?"

Birgül_35

On Sekizinci Bölüm

Yemin ederim ki seni incitmeyi hiç istemedim...

Laura'nın babası onu uyarmaya çalışmıştı. Ruhunu şeytana sattıysan, eninde sonunda onu almaya gelirdi. Ama babası ona şeytanın bu kadar güzel olacağını hiç söylememişti; öyle bir güzellikti ki, Laura hiç direnmeden, ruhunu kendiliğinden teslim etmişti.

Alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış dudakları ve yüzüne dökülen sarı saçlarıyla Sterling Harlow, tıpkı cennetten kovulmuş o meleğe benziyordu. Gömleğinin kolları, altın rengi kıllarla kaplı kaslı kollarını açığa çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Çoraplı ayakları ve düğmelerinin yarısı açılmış gömleğinin yakasından sarkan gevşek kravatıysa ondaki serseri havayı iyice vurgulamaktan başka bir işe yaramamıştı.

"İsterseniz çığlık atabilirsiniz," diye önerdi, hoş bir edayla. "Kuzenim Diana bana tapar ama bu, savunmasız bir genç hanıma yatak odasında sarkıntılık etmeme arka çıkacağı anlamına gelmez. Yeterince yüksek sesle bağırırsanız, bakarsınız Dower bile elinde yabasıyla ahırdan çıkagelir."

Birgül_35

Laura'nın çığlık atmak gibi bir niyeti yoktu. Bu, iki kişilik bir danstı. "Bogworth kardeşlerin önünde bayılmak yeterince aşağılayıcı bir şeydi zaten. Bir de üstüne, Lottie'nin kitaplarındaki hanım hanımcık bakireler gibi ciyaklayarak bütün ev halkını ayağa kaldırıp çocukları korkutacak değilim."

Sterling omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Ama unutmayın ki, size bu şansı tanıdım."

Sterling göz kapakları ağırlaşarak, miskin miskin kıpırdandı. Laura alelacele yatakta doğrulduğunda yorganı da geceliği de aşağıya kaymış, kaymaksı omzunu açıkta bırakmıştı. Laura kayıtsız görünmeye gayret ederek, karyolanın ayaklarının dibine serilmiş sabahlığa uzandı. Sterling onunla aynı anda oraya vardı.

"Bu eski, aptal şeyi almak için neden zahmet ettiğinizi anlayamıyorum," dedi, sabahlığı usulca onun ellerinden çekip Lottie'nin yatağının üstüne fırlatarak. "En güzel sohbetlerimizi hep siz gecelikliyken yapmıştık." Sesi soğuk ve kuru olmasına karşın, gözleri tanıdık olmayan bir ateşle parlıyordu.

"İçki içmişsiniz," diye belirtti Laura, yastıklara yaslanıp yorganı kucağına örterek.

"Sabahtan beri, hiç durmadan içtim," diye itirafta bulundu Sterling. "Gerçi, kısa süre önce babamın brendi stoğunu tükettiğimde durmak zorunda kaldım. Piyanonun içine de bir şişe zulalamış olduğunu biliyor muydunuz?" Başını iki yana salladı. "Müzik kulağı yoktu ama becerikliliğini siz de takdir etmelisiniz."

"Duyduklarıma göre, onda takdir edilecek başka bir şey de yokmuş."

"Leydi Eleanor size böyle mi söylemişti?" Sterling'in sesi aldatıcı bir biçimde neşeliydi. "Ah, evet, sevgili, mukaddes Leydi Eleanor! Beni oğlu gibi görüyordu, değil mi?"

Birgül_35

Laura korkunç gaddarlığından utanarak, bakışlarını yere indirdi; bilmeden konuşmuş olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. *Dili kopsaydı da, o densiz sözler ağzından çıkmasaydı,* diye düşünüyordu.

Sterling ona kaşlarını çattı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz, sevgilim. Hâlbuki ayaklarıma kapanıp tatlı tatlı af dilersiniz diye ummuştum."

"İşe yarar mıydı ki?" Kirpiklerinin altından ona kaçamak bir bakış attı; bir yanı onun evet demesini umuyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Sterling. "Ama çok eğlenceli olurdu doğrusu." Omzunu karyolanın direğine yasladı. "İçmenin yanı sıra, bugün epey bir okuma yapmış bulunuyorum. Lord Hardwick'in 1753 Kanunnamesi'nin, nikâh defterine kasti olarak, art niyetle sahte isim kaydetmenin idamlık bir suç olduğunu belirttiğini biliyor muydunuz?"

"Beni idam ettirecekseniz, hiç durmayın ve cellâdı çağırın," diye çıkıştı Laura, hüsranından kaynaklanan bir pervasızlıkla. "Sizden çok daha iyi huylu biridir, eminim ki."

"Aklımdaki şey *tam olarak* sizi öldürmek değildi. Ama size çok da yüklenmemeliyim, öyle değil mi? Ne de olsa, en az benim kadar büyük bir şok geçirdiniz. Daha birkaç saat önce kalpsiz, aşağılık, kindar bir zavallı olan, kendisinden başka kimseyi önemsemeyen çirkin bir kurbağayla evlenmiş olduğunuzu öğrenmek sizi oldukça rahatsız etmiştir, eminim ki."

"'Kepaze'yi unuttunuz," diye hatırlattı Laura, zalimce.

"Eh, düğününüze beni davet etmek yerine şeytanın ta kendisini davet etmeyi yeğlemiş olmanız da kaderin cilvesi olsa gerek."

Kendi ağzından çıkan sözler yüzüne çarpılırken, Laura bir an için gözlerini yumdu. "Benden nefret ettiğiniz için sizi suçlayamam."

"İyi," dedi Sterling, kesin bir ifadeyle.

Birgül_35

"Bana inanmayacaksınız ama bunu çocukları korumak için yaptım. Arden Malikânesi'ne el koymaya geleceğinizi yazarak, bana çok az seçenek bıraktınız."

"Masum çocukları sokağa atacağımı ciddi ciddi düşünmüş müydünüz yani?"

"Hayır. Onları düşkünler yurduna yollayacağınızı düşünmüştüm."

"Böylesi bir kötülüğü ben bile yapmazdım. Lottie ve George'a kucak açabilecek saygın bir aile bulmak niyetindeydim."

Laura onun bakışına meydan okurcasına karşılık verdi. "Peki ya ben? Ben ne olacaktım?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, sizi aptalın tekiyle evlendirecektim." Sterling yumuşak, buruk bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Ve yanılmıyorsam, öyle de yaptım." Yatağın etrafından dolaşırken, adımları da sözleri kadar ölçülüydü. "Benim, şeytanın ta kendisi olduğumu düşündüğünüz için sizi suçlayamam. Zaten her şeyden haberdardınız; bana hayat vermiş kadına karşı olan muazzam kayıtsızlığımdan, kötü alışkanlıklarımdan..." Susarak, bu tehlikeli sözleri havada, ikisinin arasında asılı bıraktı.

Sterling ona dokunmadan hemen önce, Laura onun nefesinde brendinin çarpıcı tatlılığını duyumsadı. Yatağın üzerine çöküp, ağırlığını dizine vererek elini onun saçlarının altına kaydırmadan önce. Laura doğruca karşıya baktı, ensesini okşayan parmakların ikna edici sıcaklığına hiç tepki vermedi; ama itiraz da etmedi.

Sterling ağzını onun kulağına değdirerek, mırıldandı. "Yüz yüze gelecek olursak bana ne vermeyi vaat ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Cookie'nin hamur tatlısından mı?" diye tahminde bulundu Laura.

Dudakları hareketlenerek, Laura'nın ağzının köşesini sıyırıp geçti. "Öyle bir ağzımın payını verecektiniz ki ömrüm boyunca unutamayacaktım."

Birgül_35

Ona sert davransaydı, dudaklarını cezalandırırcasına, zor kullanarak alsaydı Laura ona direnmeyi başarabilirdi belki. Ama Sterling bundan çok daha şeytaniydi. Bunu yapmak yerine, onun dudaklarını dilinin ucuyla usulca araladı, sonra onları yumuşak bir şekilde sahiplendi. Şeytanın ta kendisi olabilirdi, yine de bir melek gibi öpüşüyordu. Laura bu ipeksi okşamaların yıkıcı tatlılığına karşı koyamadı; ağzı onun ağzının içinde eriyerek, ona vaat ettiğini, ağzının payını verdi. Sterling inledi, öpüşünün git gide yoğunlaşan şehvetinde onun çelik gibi iradesinin, hiddetlenen incinmişliğin ve açlığın tadını aldı Laura. Ne yaptığının farkına bile varamadan dizlerinin üzerinde yükselmiş, kendini onun bedeninin ince, sert kıvrımlarına bastırmaya başlamıştı.

Sterling ağzını geri çekti. Kesik kesik nefes alarak, elini onun saçlarının arasından geçirdi ve kafasını geriye iterek, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ah, Laura! Gerçeği istiyorum! Bana bu kadarını borçlusunuz. Neden? Neden beni seçtiniz? Kim olduğumu bilmiyordunuz madem, o zaman para ya da unvan için olamaz. Eh, talip yoksunluğu da çekmiyordunuz, orası kesin. Annemin söylediklerine inandıysanız, o zaman Arden'de herhangi bir erkekle evlenir ve her halükarda, bu uğursuz yerin üzerine konabilirdiniz." Öpücüğü onun çehresinden o narin alaycılık maskesini silip götürmüş, onu kızgın ve kaba bir halde bırakmıştı. *"Neden ben?"*

Laura başını kaldırıp yaşlarla ve isyanla parıldayan gözlerini ona dikti. "Çünkü sizi istedim! Çünkü o gün ormanda sizi gördüm ve sizi kendime istedim!"

Sterling kaskatı kesildi; nefes bile almıyordu. Sonra başını iki yana salladı, kızın çaresizliği onun gözlerinden yansıyordu. "Şimdiye kadar hiç kimse beni bir hanımefendiye istediğini vermemekle suçlamadı."

Bu sefer bütün ağırlığını kullanarak yapıştı dudaklarına. Ağızları hazzın şehvetli ağıyla birleşmiş bir halde, paldır küldür yatağın üstüne yuvarlandılar. Sterling debelenen bedenlerinin arasına giren yorganı

Birgül_35

bir tekmeyle kenara savururken Laura ona sımsıkı sarılarak, açlığının dizginini salıverdi. Onun Nicholas'ı değildi belki ama yabancı birisi de değildi. Onun kocasıydı. Ve yatağına girmek en doğal hakkıydı, tıpkı onu yatağına almak onun en doğal hakkı olduğu gibi; bu, hazzın, ruhu için acıdan bile büyük bir tehlike arz ettiği karanlık ve tekinsiz bir ormanda gezinmek anlamına gelse bile.

Laura onun sabrını son damlasına kadar tüketmiş olduğuna yemin edebilirdi, ona artık öylesine, alelacele bir kucaklamadan daha fazlasını borçlu değildi sanki, yine de, ateşli aceleciliği bile onu savsaklamasına yol açmamıştı. Geceliğinin eteklerini sıyırırken, narin boynunu ateşli, ıslak öpücüklerle yıkamayı ihmal etmemişti. Laura daha doğru düzgün soluklanamadan, kendini onun kollarında çırılçıplak buldu. Geceliğinin de, onun gömleğinin de nereye gittiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, nihayet açık ağzını onun göğsüne bastırmakta, dilini o esnek kasları saran körpe tüyler üzerinde gezdirmekte özgür olduğuydu. Işıltılı teninin, en az göründüğü kadar nefis bir tadı vardı.

Mumun alevi titreşti, sonra söndü ve onları tek duyumun Sterling'in onun teni üzerinde gezinen ellerinin pürüzlü kadifeliği olduğu bir karanlığın kozasından içeriye yuvarladı. Sterling dudaklarına tekrar yapıştığında Laura vahşi, tatlı bir çılgınlığa kapılarak bu elleri göğüslerinin sancıyan şişkinliğiyle doldurmak üzere ona yükseldi.

Sterling onun ağzına yoğun, uyuşturan öpüşlerle haz vermeyi sürdürerek, başparmaklarını meme uçları üzerinde ileri geri oynattı; ta ki uçlar sızlayıp şişmeye başlayana dek. Laura bu enfes işkenceye bir saniye daha katlanamayacağını düşünürken, adam öpüşünü dudaklarından sağ göğsüne yönlendirdi, önce dikleşmiş goncayı dilinin ucuyla okşadı, sonra onu ağzının ıslak sıcaklığına çekerek sertçe emdi. Laura titreyen uyluklarını birleştirdi, aralarından sızan heyecan dalgacıklarından şaşkına dönmüştü. Sterling sanki tam da oraya dokunuyordu.

Birgül_35

Ve sonra öyle yaptı.

Uzun, konik uçlu parmaklarından biri nemli tüylerinin altına kayarken inledi. Bu sefer onun bacaklarını ayrık tutmak için dizini kullanması gerekmemişti. Parmak ucunun bu tüylerin merkezindeki zonklayan inciyi hünerli bir biçimde okşaması yeterli olmuştu. Laura'nın bacakları gevşerken, Sterling yana yuvarlandı ve bir bacağını altına sıkıştırdı; böylece, Laura istese de kendini ona kapatamayacaktı.

Ki zaten bunu kesinlikle yapmayacaktı.

Bacağını bacağının altında kıskıvrak tutmaya devam ederken, eli onunla canının istediği gibi oynamaya başladı; sevdi, okşadı, sıktı... ta ki Laura arzudan gözü dönmüş bir şekilde, nefes nefese kalana dek.

Sterling ömrünün büyük çoğunluğunu zevk almakla geçirmişti, vermekle değil. Hünerli bir âşık olarak edindiği şöhreti sonuna kadar hak ediyor olmasına karşın, her daim her bir öpücüğünü ölçüp biçerek, çabalarının karşılığında alacaklarının beklentisiyle okşamıştı kadınları. Ama Laura'ylayken, gölgelerin içinde onun yanında yatıp sevinç kıpırtılarının narin çehresinde dans edişini izlemek, göğüslerinin kaymaksı tenini öpücüklerle yıkamak ve enfes dudaklarından dökülen her iniltiyi hemen o an, kana kana içmek ona yetiyordu.

"Lütfen," dedi Laura kesik bir fısıltıyla, ona ne için yalvardığını tam olarak kendisi de bilmeden. "Ah, lütfen..."

Ama Sterling biliyordu. Ve onun isteğine seve seve boyun eğecekti.

Elini aşağıya götürerek pantolonunun acı verici tutsaklığından kendini kurtardı. Daha önce büyüklüğünden pişmanlık duyduğu hiç olmamıştı ama Laura'nın bacaklarının arasına kayarken, bir an için içinde sahici bir endişe yükseldi.

Ağırlığını dirseklerine vererek, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu, canını yakacak," dedi boğuk bir sesle, "ama yemin ederim ki bunu seni cezalandırmak için yapmıyorum. Bana inanmıyorsan, hemen şimdi duracağım."

Birgül_35

Laura bir an durup onun sözlerini tarttı. "Senin canını benimkinden daha mı çok yakacak?"

Sözleri Sterling'in, elinde olmadan, şaşkın şaşkın kıkırdamasına sebep oldu. "Korkarım, hayır. Ama sana söz veriyorum, kendini iyi hissetmen için elimden geleni yapacağım."

Laura dilini dışarıya çıkarıp dudaklarını nemlendirerek, yavaşça başını salladı.

Onun sözüne güvenmişti güvenmesine ama hünerli dokunuşlarının bedeninden akıttığı bereketli şerbetin içine yerleşmeye başlaması onun üzerinde her şeye rağmen, büyük bir şok etkisi yarattı. Sterling sıcak, pürüzsüz ve tamamen sertti; onun eriyen yumuşaklığının mükemmel tamamlayıcısıydı. Çiyle kaplanmış taçyapraklarının arasında bir aşağı bir yukarı kayarak, enfes bir sürtünme yarattı; o kadar ki kısa süre sonra Laura onun altında, deliliğin eşiğinde, kıvranıp inlemeye başladı.

Onu eşikten atlatmak için hafifçe ittirmesi yeterli oldu. Kız tepetaklak aşağıya yuvarlanırken ona tutundu, titrek bir sevinç gelgitine kapılmıştı sanki. Gelgitin dalgaları rahminin içinde kabarmaya devam ederken, Sterling kalçalarını bir kez daha yukarıya kaldırarak, bu sefer onun içine girdi.

Laura tırnaklarını onun sırtının pürüzsüz tenine geçirerek, feryadını bastırmaya çalıştı.

"Daha yolun yarısındayız, tatlım. Al beni," diye yüreklendirdi onu, yanaklarına süzülmüş gözyaşlarını öperek. "Sonuna kadar içeri al beni."

Laura, çektiği acıya karşın, böylesine nazik bir ricaya karşı koyamadı. Bacaklarını onun beline dolayarak, yüzünü boynuna gömdü ve sırtını kabartarak ona yükseldi. Sterling bastırmaya devam etti, ta ki her bir zonklayan santimetresi onun içine iyice yerleşene dek.

Birgül_35

Sterling'in hafızası onu bir kez daha yarı yolda bırakmıştı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, seviştiği tek bir kadının yüzünü hatırlayamıyordu. Sadece Laura vardı –altında, etrafında, narin genç bedeninin titreyen zarafetiyle onu yıkayan...

Onun içinde, sanki bütün gece kendini bu kutsal eyleme adayabilirmiş gibi yavaş, derin, kavisli darbelerle ileri geri hareket etmeye başladı. Ona sahip oldu; öyle ki sonunda onun bir parçası olmadığı bir zamanı hatırlamaz olana dek, dizginlenemez haz titremeleri onu yerle bir edene dek, Laura topuklarını onun sırtına batırıp kulağına mırıldanana dek. "Ah, Nicky..."

Sterling kızın içinde, aniden durdu. Laura'nın gözleri aniden açıldı.

Laura'ya baktı; güçlü bedeni dizginlenmenin gerginliğiyle sarsılıyordu. "Keşke bana böyle hitap etmeseydin."

Laura gözlerini ona dikerek azap içinde, kesik kesik soludu. "Size nasıl hitap etmemi tercih ederdiniz? Ekselansları diye mi?"

Bir an için, Sterling ciddi ciddi gülümseyeceğinden korktu. "Bu şartlar altında, 'lordum' kâfi olacaktır, sanıyorum."

Dudaklarını yaklaştırıp Laura'nın dudaklarına sertçe bastırarak, onun verebileceği cevabı da susturmuş oldu. Kalçaları yeniden hareketlenerek, ikisine de isimlerini unutturacak ateşli bir ritim tutturdu.

Çok geç, diye düşündü Laura, yanılmış olduğunu fark ederek. Gerçekten de çığlık atacaktı. Sterling feryadını ağzına hapsetmemiş olsaydı, muhtemelen bütün ev halkını uyandıracaktı; hatta belki de bütün köyü. Boğuk bir inilti Sterling'in genzini yırtarken, bütün bedeni, hâlâ onun içine gömülmüş halde duran kısmı kadar kaskatı kesildi.

Hâlâ sarsıcı artçı şoklarla titreyen Laura ona tutundu, nefesi kesik kesik hıçkırıklar halinde çıkıyordu. "Ah... ah, benim..." Laura onları durduramadan, kalbinde yankılanan sözcükler bir çırpıda dudaklarından dökülüverdiler. "Çok üzgünüm! Sizi kandırmakla

Birgül_35

hata ettim. Size daha en başından gerçeği söylemeliydim. Ama sizi sadece istemekle kalmadım. Sizi sev..."

Sterling iki parmağını onun dudaklarına bastırarak, başını iki yana salladı. "Artık yalan söylemek yok, Laura. Burada değil. Bu gece değil."

Laura itiraz edecek oldu ama karşısındaki yüzde gördüğü bir şey onu durdurdu. Onun yerine, ellerini onun saçlarına daldırdı ve dudaklarını kendininkilere yaklaştırması için onu teşvik etti. Kendi kendine onu ikna etmek için bol bol zamanı olacağını söylüyordu.

Koca bir ömür kadar.

Ertesi sabah Laura'mn yatak odasının kapısı gürültülü bir biçimde vuruldu ve o bitkin uykusundan sıçrayarak uyandı. Kafasını yorganın altından çıkarırken, nasıl olup da başının yatağın ucuna, ayaklarının da yastıkların üzerine geldiğini hatırlamakta güçlük çekti.

Hatırladığındaysa, yaramaz bir kıkırdamayı bastırmak için kafasını gerisin geriye yorganın altına gömmek zorunda kaldı. Bacaklarının arasındaki hassaslık ve çarşaflara sinmiş misk kokusu olmasa, bütün gecenin yalnız bir papaz kızının aşırı gelişmiş hayal gücünün ürünü vahşi, erotik bir rüya olduğunu sanabilirdi.

Kapı yeniden, sabırsızca vuruldu. Laura'mn kalbi beklenti ve utangaçlığın karışımı olan bir duyguyla çarpmaya başladı. Gelen Sterling olmalıydı, Cookie'nin enfes kahvaltısıyla yüklü bir tepsiyle geri dönmüştü. Karnı guruldadı; önceki gün hem öğle hem de akşam yemeğini atlamış olduğunu hatırladı.

Güçlükle yatağın başına ilerledi ve çarşafı göğüslerinin üzerine güzelce örterek, seslendi. "Girin!"

Odadan içeriye süzülen Sterling değil, kuzeniydi. Leydi Diana Harlow yatağın ucunda durdu ve asil burnunu eğip, Laura'ya sanki

Birgül_35

iyice bir ezilmesi gereken, çok iğrenç bir tahtakurusuymuş gibi bakarak ayakta dikildi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Ekselansları sizi çalışma odasında bekliyorlar."

"Ya, demek öyle?" diye temkinli bir biçimde karşılık verdi Laura, çarşafı çenesine kadar çekerek. Kendi kılıksızlığıyla kadının kusursuz zarafeti arasındaki karşıtlığın fazlasıyla farkındaydı. Sımsıkı topuzu ve alnının ortasındaki ürkütücü üçgenle, Diana'nın siyah saçları bile kolalanmış gibi görünüyordu.

Diana pencereye yürüdü ve perdeleri açtı. Gün ışığı içeriye süzülerek, Laura'yı kamaşan gözlerine elini siper etmeye zorladı. "Köyde günün yarısını yatakta aylaklık ederek geçirmek normal olabilir, ama biz Londra'da genelde..."

Diana aniden durdu, gözlerini kıstı. Laura neredeyse kendisini onun gözlerinden görebiliyordu: dudakları Sterling'in öpücüklerinden pembeleşmiş, karmakarışık saçları çıplak sırtına dökülmüş, boynunun hassas derisinin üzerinde erkeğin sakalının tahriş izi kalmış bir halde. Tam da olduğu gibi –bütün gece işinin ehli bir adam tarafından layığıyla sevilip okşanmış bir kadın gibi– göründüğünden hiç şüphesi yoktu.

Laura çarşaflara yapışmış bir halde kendini yataktan dışarıya attı ve Diana'nın bakışına gözünü bile kırpmadan karşılık verdi. Hanesine yazılmış birçok günahı olabilirdi ama dün gece bunlara dâhil değildi. "Bu kadar mahcup olmanıza hiç gerek yok, hanımefendi. Ne de olsa, bu bizim düğün gecemizdi."

Diana buz gibi bir kahkaha patlattı. "Size bunu bildiren kişi olmak hiç hoşuma gitmiyor ama siz düğün gecesine hak kazanmış filan değilsiniz. Nikâh defterini sahte isimle imzalaması için kuzenimi oyuna getirdiniz. Onun size karşı hiçbir sorumluluğu olmadığı gibi, bu zavallı evcilik oyununa itibar etmek gibi bir niyeti de yok."

Birgül_35

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Laura, buz gibi bir ürpertinin kalbinin içine sızmaya başlamasına karşın.

"Sizin aksinize, *Bayan Fairleigh*, benim böyle huylarım yoktur. Kuzenimin gayet sevimli ve ikna edici olabileceğinin farkındayım ama bu olanlardan sonra onu yatağınıza geri kabul etme aptallığını gösterdiyseniz, kendinizden başka kimseyi suçlamayın..."

Laura kadının, onunla Sterling'in en başından beri sevgili oldukları konusundaki haksız varsayımını düzeltme fırsatı bulamadan, Diana sus pus olarak öylece yatağa bakakaldı. Yorganın yarısı yere kaymış, çarşafları ve üzerlerine bulaşmış pas rengi lekeleri meydana çıkarmıştı.

Diana gözlerine inanamayarak, bakışlarını yavaşça Laura'nın yüzüne çevirdi. Soğuk aşağılamaları Laura'nın yüzünü kızartamamıştı ama acıması onun yanaklarının ateş basmasına sebep oldu.

"Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun," dedi Diana yumuşak bir sesle, başını iki yana sallayarak. "Hanginizin daha aptal olduğunu söyleyemiyorum bile."

Topukları üzerinde dönüp odayı hışımla terk etmeseydi, Laura ona söyleyebilirdi.

Laura merdivenlerden daracağına yürüyormuşçasına indi.

Kurdelelerden ve fiyonklardan yoksun, gri bir elbise giymiş ve Sterling'in kokusunu derisinden tamamen kazımıştı. Saçları Leydi Diana'nınkiyle aşık atacak kadar sıkı bir biçimde örülmüştü. Tek bir asi buklenin dahi dışarıya kaçmasına izin verilmemişti. Narin takıyı dahi parmağından çıkarmıştı. Onu gümüş bir zincire geçirip korsesinin derinliklerine gömdüğünü kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Fuayede kimsenin olmadığını görünce şaşırdı. Bir yanı, Sterling'in, onun yerin dibine sokulmasına tanıklık etmeleri için bütün ailesini bir araya toplamış olmasını bekliyordu. Ama bunu yapmadığı için

Birgül_35

ona minnettardı. George ve Lottie'nin, sevgili ablalarının el değmemişliğini kaybetmiş olduğunu bilmelerini istemezdi.

Birden fazla şekilde, üstelik.

Sterling'in bunu münasip bir intikam alma yolu olarak gördüğüne hiç şüphe yoktu. Laura ona sahte bir düğün, Sterling de ona sahte bir düğün gecesi vermişti. Artık onu yetkili mercilere teslim etmekte özgürdü; hem de, o gecenin anısının, yaşadığı sürece Laura'nın peşini asla bırakmayacağının gayet bilincinde olarak. Tabii, onu astırtırsa, bu çok da uzun sürmezdi. Adımları bir anlığına tereddütle sarsılarak, kendisine yönelik bir nefretle, duraksadı. Sterling'in onun dokunaklı ilan-ı aşkını duymak istememesi boşuna değildi anlaşılan.

Yumruk yaptığı eliyle çalışma odasının kapısını sertçe tıklattı.

"Girin." Şu anda bile, ne kadar döneklik edebileceğini biliyorken bu derin, tok ses hâlâ onun üzerinde sarsıcı bir etkiye sahipti. Onun daha birkaç saat önce kulağına fısıldadığı günahkâr sözleri, genizden gelen iniltilerini, soluk soluğa haykırışlarını hatırlamak işten bile değildi.

Laura onun gücüne karşı sağlam durmaya çalışarak, kapıyı açtı. Görünürde hiç kedi yoktu; şüphesiz, canavar köpekler devasa kafalarını devasa patilerinin arasına almış vaziyette şöminenin önünde uzanmış oldukları içindi. Laura odadan içeriye süzülürken, bunlardan bir tanesi başını kaldırıp ona diş göstererek, genizden gelen bir hırıltı koyverdi. Önüne bir parça jambon atsa sakinleşecekmiş gibi bir hali vardı köpeğin. Ya da bir kolunu koparıp atsa.

Dük'ün sadık kuzeniyle arkadaşı olan beyefendi pencerenin önündeki bir çift döküntü deri koltuğa tünemişlerdi ve köpeklerden daha canayakın görünmüyorlardı. Diana da diş gösterip hırıldasa şaşırmazdı Laura ama tuhaftır ki, kadının onunla göz göze gelmekten kaçınır bir hali vardı.

Birgül_35

Devonbrooke Dükü'yse ceviz ağacından yapılmış masanın ardında oturmuş, bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Kuzeni ona Londra'dan kendi giysilerini getirmiş olmalıydı çünkü üzerinde en kaliteli kaşmirden dikilmiş, şarap rengi bir ceket vardı. Gümüş ipliklerden dokunmuş gri saten yeleğinin derin V yakasından kolalı beyaz gömleğinin fırfırları göze çarpıyordu. Sağ elinin yüzük parmağına kan kırmızısı yakutla süslenmiş gösterişli bir mühür yüzüğü takmıştı. Günün modasına uygun olarak dağınık bırakılmış altın sarısı saçları, diğerlerine tek damla bırakmayacak şekilde odadaki gün ışığının hepsini emmeye muktedir görünüyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi ama Laura'nın yüreği çok daha fazla sızlamaya başladı. Bu soylu yabancının dün gece odasına ve yatağına gelen o gözü dönmüş, tutkulu adamla arasında en ufak bir benzerlik yoktu.

Onun kendisiyle hesaplaşmak için sıcacık konuk odası yerine, nadiren kullanılan çalışma odasını seçmiş olmasının sebebini anlayabiliyordu. Bu ona, masayı ikisinin arasında bir bariyer olarak kullanma imkânı sağlıyordu. Rengi atmış Türk kiliminin üzerinden geçerek masanın önünde durdu ve hükmünü beklemeye koyuldu.

"Günaydın, Bayan Fairleigh." Sterling yere kadar camlardan içeri süzülen gün ışığına baktı. "Daha doğrusu, 'İyi Günler'."

Bayan Fairleigh. Sterling'in üstünkörü selamı Laura'nın en büyük korkularını doğrular nitelikteydi. O bir eş değildi. O bir fahişeydi. Yangından bu yana ilk kez, annesiyle babası hayatta olmadığı için âdeta mutlu oldu. Çöküşünün utancı muhtemelen onları zaten öldürürdü.

"İyi Günler, Ekselansları," dedi soğukkanlılıkla. "Yoksa 'Lordum'u mu tercih edersiniz?"

Onun yanağındaki belli belirsiz seğirmeyi hayal etmiş olmalıydı çünkü Sterling elindeki kâğıdı karalamaya, sadece masanın köşesine

Birgül_35

çekilmiş sandalyeyi başıyla işaret edecek kadar ara verdi. "Oturmaz mısınız? Birazdan sizinle ilgileneceğim."

Laura itaat ederken, bir yandan da onun bu resmi sözlerinin dün gece ona verdiği tatlı dilli buyruklarla nasıl bir tezat oluşturduğunu düşünüyordu: *Karnının üstüne yuvarlan, olur mu, güzelim? Bir daha, meleğim! Utanma. Hadi, bir kere daha, benim hatırım için; bacağını azıcık daha yukarıya kaldır... ah, Tanrım, işte bu, mükemmel...*

"Kendimizi garip bir pozisyonda bulmuş olduğumuz ortada."

Laura irkildi; Sterling'in sözleri karşısında kıpkırmızı kesilmişti. Yoksa düşüncelerini mi okumuştu? Ama sonra, saçmaladığını fark etti. Her şeye yeteneği olabilirdi ama her şeyi bilemezdi.

Öte yandan, Sterling koltuğunda geriye yaslanmış, şüphe uyandıran parıltılı gözlerle onu süzüyordu. "Hem kuzenim hem de güvenilir dostum ve danışmanım Gillingham Markisi kaderinizi yasaların ellerine teslim etmem gerektiğini düşünüyor."

"Öyleyse, siz de öyle yapın. Sizi tanıdığım kadarıyla, o eller sizinkilerden çok daha adil ve merhametli olacaktır."

Thane ve Diana onun gözüpekliğinden bariz bir biçimde afallayarak, şaşkın şaşkın bakıştılar ama Sterling gözünü bile kırpmadı. "Onların fikirlerine değer versem de, ben kendimizi içinde bulduğumuz açmaza çok daha... şey, ne denir... *tatmin edici* bir çözüm bulmuş olduğuma inanıyorum. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, ben Devonbrooke'un yedinci düküyüm. Bu ünvan birçok yük ve sorumluluğu da beraberinde getiriyor; en başta da, soyun devam edebilmesi için bir varis edinmeyi."

Hayır, olamaz, diye düşündü Laura, karnına ağrılar girerek. Gelecekteki çocuklarına dadılık yapmasını teklif edecekti. İblislerden bile beterdi. Şeytanın ta kendisiydi.

Birgül_35

Sterling öne eğildi ve en ağırbaşlı ifadesini takınarak, gözlerini Laura'nın yüzüne dikti. "Ne yazık ki, insan önce kendisine bir eş almadan bir varis de edinemiyor, bu yüzdendir ki, karım olma lütfunda bulunacağınızı umuyordum."

mobildepo

Birgül_35

On Dokuzuncu Bölüm

Sadece senin için en iyisini istemiştim...

Sterling onu astırtmak istemiyordu. Onunla evlenmek istiyordu.

Thane'le Diana masaya hücum ederken, Laura keyifli bir sersemlik içinde oturuyor, az önce olanları sindirmeye çalışıyordu. O ve Sterling evleneceklerdi. Nicholas'la yaşamayı hayal ettiği hayatı yaşacaklardı. Gün batımında uzun yürüyüşler ve her sabah yatakta sıcak çikolata keyfi yapacaklardı.

Thane avcunu pat diye masaya vurdu. "Sen delirdin mi, Sterling? Kalleşliğini onu düşesin yaparak neden onurlandırasın ki?"

Sterling sandalyesinde geriye yaslandı, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Cazibemi gözünüzde büyütüyor olabilirsiniz. Benim paha biçilmez bir kısmet filan olmadığımı doğrulayacak kişiler muhakkak ki çıkacaktır. Belki de, onun layık olduğu ceza benimle evlenmektir."

Birgül_35

Diana başını öyle şiddetli salladı ki, başıboş bir saç tutamı topuzundan dışarıya fırladı. "Seni anlayamıyorum. Aşk için değil de intikam için mi evleneceksin?"

"İntikamdan söz eden oldu mu? Benim de bizim Bayan Fairleigh kadar iş bitirici olmamam için hiçbir sebep yok." Sterling Laura'ya soğuk bir bakış fırlattı. "Bir varise ihtiyacım var. O bana bir tane verebilir. Devonbrooke Malikânesi'nden ayrılmadan önce, kendime bir eş aramaya hazır olduğumu sana söylemiştim. Eh, bu sayede gidip bir tanesine kur yapma zahmetinden de kurtulmuş olacağım."

Diana sesini alçaltarak konuşmasına fısıltıyla devam etti ama sesi yine de Laura'nın duyabileceği kadar yüksekti. "Dün geceki küçük akılsızlığını telafi etme peşindeysen, bunu yapmanın başka, daha akıllıca yolları da var."

"Ne akılsızlığı?" diye tekrarladı Thane, yüksek sesle. "Ah, olamaz, bir akılsızlık oldu da ben mi kaçırdım?"

"Kıza şişkin bir kese verip gidebilirdin," diye tısladı Diana, dirseğini Thane'in kaburgalarına vurarak. "Hatta vicdanını rahatlatacaksa, onu aylığa bağlayabilirdin."

Sterling ona ayıplar gibi baktı. "Di, sen de biliyorsun ki bende rahatlatacak vicdan yoktur."

"Herkesin öyle sanmasını istiyor olabilirsin ama ben seni tanıyorum. Dün gece aptalca bir hata yaptın ama bu, ömrünün geri kalanını bunun kefaretini ödeyerek geçireceksin anlamına gelmez. Yoldan çıkardığın her kadınla evlenmeye kalksaydın, Devonbrooke Malikânesi karılarınla dolup taşıyor olurdu."

"İstemeye istemeye kabul etmeliyim ki kuzenin doğru söylüyor," dedi Thane. "Madem kendine bir eş bulmaya hazırsın, Londra'daki dilberlerden canının istediğini seçebilirsin. Bununla yetinmek durumunda değilsin; bu yalancı, küçük..."

Birgül_35

"Thane." Sterling'in kısık gözleri arkadaşının sus pus olması için yeterliydi. "Bana kalırsa, kıza hiçbir şey değilse bile, soyadımı borçluyum."

"İstemem, teşekkür ederim." Laura'nın sesi ani sessizliğin içinde bir çan gibi çınladı. O ayağa kalkıp omuzları dik, burnu havada, masanın önünde durduğunda, Diana ve Thane geri çekildiler. "Korkarım, cömert teklifinizi geri çevirmek durumundaydım, Ekselansları. Sizin soyadınızı istemiyorum. Size varis vermek istemiyorum. Sizin servetinizi istemiyorum. Kesinlikle ve kesinlikle, sizi istemiyorum. Aslına bakarsanız, muazzam kibrinizi düşünüyorum da, sanırım sizinle evlenmektense asılmayı tercih ederim."

Diana da Thane de bir inilti koyuverdiler. Belli ki, orta halli bir köylü kızının Dük'ün yüceler yücesi teklifini reddedecek kadar küstah olabileceğine ikisi de ihtimal vermemişti. Öte yandan Sterling, tek kaşını hafifçe havaya kaldırmakla yetindi.

Bakışları Laura'ya kilitlenmiş olsa da, onlara itafen yumuşak bir sesle konuştu. "Sanırım bizi yalnız bıraksanız iyi olacak."

"Bence bu hiç de..." diye başladı Diana.

"...çok akıllıca bir fikir," diye bitirdi Thane.

Sterling mektup açacağıyla oynamaya başlayarak, bıçağı uzun, soylu parmaklarının arasından geçirdi. "Dilerseniz onun çığlıklarını daha iyi duyabilmek için kapının hemen dışında bekleyebilirsiniz. Ya da benimkileri."

Diana ve Thane, omuzlarının üzerinden endişeli bakışlar atmaya devam ederek tek sıra halinde dışarıya çıktılar ve Laura'yı tozlu, geniş masanın ardındaki Sterling'le yüzleşmek zorunda bıraktılar.

Adam mektup açacağının sivri ucuyla sandalyeyi işaret etti. "Buyrun, Bayan Fairleigh, oturun."

Birgül_35

Laura birazcık onun köpeklerinden biriymiş gibi hissederek, kendini gerisin geriye sandalyeye bıraktı. Sterling elbette ki onun irkildiğini gözünden kaçıramıştı.

"İyi misiniz?" Laura'nın yüzünü, kolayca samimi bir kaygıyla karıştırılabilecek bir ifadeyle taradı. "Korkarım dün gece biraz fazla... taşkınlığa kapıldım. Düşüncesizlik ettim. Normalde, içmesini bilen biriyimdir."

Düğün gecelerinin "aptalca bir hata" ve "küçük bir akılsızlık"a indirgenmesi yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de muhtemelen, onun odasına geldiğini dahi hatırlamadığını söyleyecekti. Yaşadıkları bütün o tatlı, enfes anların bir sarhoşluk bulutunun içinde kaybolup gitmiş olduğunu.

"'*Düşüncesizlik etmek*' birinin yaş gününü unutmaktır," dedi Laura, sertçe, "yatağına gelip onun kocası olmadığını gayet iyi bildiği halde öyleymiş gibi davranmak değil."

"Evliliğimizin geçersiz olduğunu biliyor olsaydınız, beni kovar mıydınız?"

Laura bakışlarını yere indirdi. Bu hiç de adil bir soru değildi ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Sizi suçlamıyorum. Benim konumumdaki bir erkeğin duygularını daha iyi dizginleyebilmesi gerekirdi. Sizi temin ederim ki bir daha olmayacak." Laura rahatlama yerine, yitirmişlik duygusuna kapıldı. Sterling mektup açacağını bir kenara attı. "Emirlerim doğrultusunda, uşaklarımdan biri dün gece köy kilisesine ufak bir ziyarette bulundu."

Konuyu böylesine ani bir biçimde değiştirmesinden afallayan Laura kaşlarını çattı. Sterling odasına dalmadan hemen önce malikâneden uzaklaştığını gördüğü arabayı hatırladı. "Ne maksatla?"

"Kuzenimin gelişinin heyecanıyla, yeminlerimizi ettikten hemen sonra gökten düşüveren meleği neredeyse unutmuştum da."

Birgül_35

Laura başını iki yana salladı. Arkasını dönüp de, onu kilise kapısının dibine yığılmış halde gördüğü o dehşet anını asla unutamayacaktı. "Korkunç bir kazaydı."

"Ben de buna inanmaya meyilliydim. Ta ki uşağım çan kulesinde bunu bulana dek." Çekmecelerden birine uzandı ve demir bir nesne çıkardı. Laura başta, bunun başka bir mektup açacağı olduğunu sandı. Sonra bıçak sandığı şeyin hâlâ harçla kaplı bir keski olduğunu fark etti. "Anlaşılan, kaza filan değil, bir cinayet girişimiymiş. Söyleyin, Bayan Fairleigh," –sandalyesinde geriye yaslanırken, alev alev bakışları Laura'nın yüzünde gezindi– "beni mi yoksa ölmemi mi istediniz?"

Sevgili kocasının kollarında o merdivenlerde durduğu anın üzerinden koca bir ömür geçmiş gibi gelse de, Laura'nın zihninde o anlar geriye sarılarak yeniden canlandı. Heykelin yere çarpmasından sonra güçlükle ayağa kalktığını, merdivenlerden sürüne sürüne çıktığını, Lottie'yle George sendeleye sendeleye kilisenin köşesini döndükleri sırada birinin onun ismini haykırdığını hatırlıyordu. O anda Lottie'nin yüzündeki ifade hâlâ gözünün önündeydi: rahatlamayla karışık, suçluluk dolu bir dehşet ifadesi. Zamanı geriye sarmaya devam etti: onun ve çocukların konuk odasında, Sterling Harlow'un evlerine el koymayı tasarladığını ilk öğrendikleri ana kadar.

Onu öldürebiliriz. Lottie'nin cıvıltılı sözleri Laura'nın zihninde yankılandı, hemen ardından da kendi düşüncesiz yanıtı. *Muhtemelen gümüş kurşunlara ihtiyacımız olacak. Ya da kalbine saplayacağımız tahta bir kazığa.*

Ama sonunda delinen, onun kalbi olmuştu; tahta kazıkla değil, Sterling'in ellerindeki keskiyle.

Onu masum olduğuna inandırabilirdi. Onun üzerinde hâlâ en azından bu kadarcık gücü olduğunu gayet iyi biliyordu. Sonuçta, Sterling onu kurtarmak için kendini tehlikeye atmamış olsaydı, heykelin altında kalan o olabilirdi. Ama kendini savunması, Lottie'yle

Birgül_35

George'u suçlu çıkarabilirdi. Ve Laura, en merhametli mahkemenin bile Lordlar Kamarası'ndan bir soyluyu hedef alan bir cinayet girişimini hoş göreceğinden şüpheliydi; suçun failleri daha anne kuzusu olsalar bile. Ne yapacaktı –kardeşleri darağacında sallandırılırken ya da Newgate zindanlarında çürürken o güle oynaya Sterling'in düşesi mi olacaktı?

Laura geleceğe dair tüm mutluluk umudunu sonsuza dek feda ettiğinin farkında olarak, Sterling'e cansız gözlerle baktı ve soğukkanlılıkla konuştu. "Arden Malikânesi'ni istiyordum. Ve onu almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, kendimi uygunsuz bir kocadan kurtarmak da buna dâhildi."

Sterling tek kelime etmedi. Sadece, ifadesiz bir yüzle onu seyretti.

Laura, altın rengi buklelerden bir yele olmadan aynı etkiyi yaratmanın yanına bile yaklaşamayacağını bile bile, başını daha önce Lottie'nin defalarca yaptığını gördüğünü şekilde geriye attı. Tek umudu kız kardeşi gibi düşünebilmekti. "Leydi Eleanor koca *bulmamı* şart koşmuştu. Onu *elde tutmakla* ilgili hiçbir şey söylememişti. Siz de aradan çekilince, Arden Malikânesi'ni işlerimize burnunu sokan bir yabancı olmaksızın, canımın istediği şekilde yönetebilecektim. Sizden boşanmam söz konusu bile olamazdı. Böylesi bir rezalet itibarımızı zedelerdi. Bu yüzden, sizi öldürmenin çok daha kolay olacağı kanısına vardım."

Sterling ağzını kapalı tutmak için büyük çaba harcayarak, çenesini ovuşturdu. "Kafama koca bir melek düşürerek."

Laura yalandan, kibirli bir kahkaha patlattı. "İki şeye birden sahip olabilmemin tek yolu buydu; malikâneye ve özgürlüğüme. Hem, dulların eşlerden daha çok hakka sahip olduğunu herkes bilir."

Sterling tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Kapıyı sertçe açarak, kükredi. "Carlotta!" Ve sonra, sessiz sakin, masanın ardındaki sandalyesine döndü.

Birgül_35

Lottie kapı eşiğinde belirmeden önce Laura gevelemeye başlamıştı bile: "Lottie'yi bana yardım etmesi için zorladım. Onu tehdit ettim, dedim ki... dedim ki..." Yeterince aşağılık bir tehdit uydurabilmek için bir süre düşündü. "...bunu yapmazsan kedilerini kuyuya atıp boğarım dedim. Sizin canınızı yakmaya zorlamamam için bana yalvardı ama ben ona seçenek tanımadım. Çünkü, şey, ben..." Laura sus pus olarak, kardeşine baktı.

Lottie'nin beyaz önlüğü temiz ve kolalıydı, cepleri de kedi yavrularıyla ya da kaçak eşyalarla dolup taşmıyordu. Sarı buklelerini tepeden bağlayan pembe fiyonk bile kusursuz bir biçimde düzgün duruyordu.

Masaya yürüdü, kibar bir reverans yaptı ve en ufak bir meydan okuma belirtisi göstermeden, konuştu. "Buyrun, efendim?"

Laura elini ağzına götürdü. "Ah, aman Tanrım, nasıl bir kötülük yaptınız ona?"

Sterling onu duymazdan gelerek, gülüşünün yıkıcı sıcaklığını kız kardeşine odaklamayı tercih etti. "Lottie, tatlım, Laura'ya bana bu sabah söylediklerini aynen tekrarlayabilir misin lütfen?"

Lottie kımıldandı ve yüzünü Laura'ya çevirdi, iri mavi gözleri kederliydi. "Meleğin az daha ikinizi birden öldürecek olması benim suçumdu. Onun yerinde sallanmasına sebep olan bendim, böylece, çanlar çalmaya başlayınca, yere düştü ve ben de sendeleyip ona tosladım. Onu Nicholas'ın..." Güçlükle yutkunarak, Sterling'e sıkkın bir bakış fırlattı.

"Sorun değil," dedi adam, yumuşak bir sesle. "Devam et."

"Yani, Ekselansları'nın kafasına düşürmeyi planlamıştım. Ama sonra bunu yapamayacağımın farkına vardım. Özellikle de, George bana senin onu ne kadar çok sev..."

"Teşekkür ederim, Lottie," diye kestirip attı Sterling. "Dürüstlüğün benim için çok anlamlıydı. Gidebilirsin."

Birgül_35

Laura kardeşi odadan çıkana kadar bekledi ve sonra, başını kaldırıp alev alev yanan gözlerini Sterling'in yüzüne çevirdi. "Beni oyuna getirdiniz!"

"Pek de güzel bir duygu değilmiş, değil mi?" Ayağa kalkıp pencereye gitti. Sırtı ona dönük şekilde ayakta durdu, gün ışığı kumral saçlarını haleliyordu. "Gerçeği söylemek sizin içinizde yok, değil mi Laura? Siz de diğer kadınlardan farksızsınız. Siz de tıpkı..."

"Anneniz gibi miyim?" diye sordu Laura, usulca. "Bana sorarsanız, babanız da ona, sizin bana tanıdığınızdan daha fazla bir seçenek tanımamış."

Sterling yüzünü ona döndü, ağzı gerilmişti. "Kesinlikle haklısınız. Sizin bir seçeneğiniz *olmalı*. Eh, söyleyin bakalım, karım mı olmak istersiniz metresim mi? Metresim olarak, bir ev, yüklü bir harçlık –George ve Lottie'nin bakımı için yeter de artar bile– güzel bir gardırop, mücevherler ve toplumda belirli bir mevki –gerçi orası biraz şaibeli– edineceksiniz. Karşılığında sizden, canım ne zaman çekerse, beni yatağınıza kabul etmenizi bekliyor olacağım. Tabii, kendime bir eş aldığımda, ağzınızı sıkı tutacağınızdan da emin olmam gerekiyor. Ama sır tutabildiğiniz çoktan kanıtlandı, değil mi? Seçim sizin, Laura ama bir an önce karar verirseniz çok memnun olurum." Beğenmez bir edayla çalışma odasına göz gezdirdi. "Bu taşra cehenneminde yeterince vakit harcadım zaten."

Laura kelimelerle ifade edemeyeceği kadar büyük bir öfkeye kapılarak, ayağa fırlayıp kapıya yürümeye başladı. Eli kapı tokmağına uzanmıştı ki Sterling konuştu. "Evlilik teklifimi elinizin tersiyle itmeden önce, halihazırda çocuğumu taşıyor olabileceğinizi size hatırlatmak isterim."

Laura'nın nefesi kesildi. Çok tuhaf bir duyguya –yarı öfke yarı arzu - kapılarak, elini karnına götürdü.

Birgül_35

Yavaşça döndü ve onun yüzüne bakarak, hayretler içinde başını iki yana salladı. "İstediğinizi elde etmek için yapmayacağınız şey yok, değil mi?"

Sterling miskin miskin omuz silkti. "Benim gibi bir şeytandan da beklenen bu değil midir?"

mobildepo

Birgül_35

Yirminci Bölüm

Hayatını paylaşacağın bir kadın bulman için
her gün dua ediyorum...

Laura'nın ikinci düğününün ilkiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Londra'ya vardıklarından kısa süre sonra, aysız geceyi daha da karanlık hale getiren, tatsız bir yağmur başlamıştı. Tören, güler yüzlü Rahip Tilsbury yerine, Dük'ün isteği üzerine, özel bir evlenme cüzdanı oluşturması için yatağından kaldırılan huysuz bir baş psikopos tarafından yönetilmişti. Laura ve Sterling baş psikoposun sarayının büyük konuk odasında, sadece Sterling'in kuzeni ve pis pis sırıtan markinin şahitliğinde evlenmişlerdi. Diana dantel mendiliyle gözlerini kurulamak zorunda kalmıştı ama Laura bunun sevinçten değil kederden dökülen gözyaşları olduğunu biliyordu.

Laura'nın buketini tutacak bir Lottie yoktu burada; damadın yanında gururlu ve dimdik duracak bir George yoktu ve baş piskopos onları karı koca ilan ettiğinde içten "Amin!" diyecek bir Cookie de yoktu.

Birgül_35

Laura gururunu son kez ayaklar altına alarak, Sterling'e çocukları da Londra'ya götürüp götüremeyeceklerini sormuştu ama o bunu, şu karşılığı vererek reddetmişti: "Kendi evimde, biri beni ne zaman merdivenlerden kafaüstü yuvarlayacak diye her dakika arkamı kollayıp duramam."

Bunun üzerine Laura malikânenin dolambaçlı yolunda ailesine veda etmek zorunda kalmış. Sterling de bu sahneyi, yakışıklı yüzü hiç renk vermeksizin izlemişti.

Dower şapkasını ellerinde buruşturmuş, pütürlü yüzü kederle kırışmış vaziyette ayakta durmuştu. "Bunların hepsi benim yüzümden oldu, Hanımım. Niyetim düğünü engellemekti, senin kendini sonsuza dek şeytana zincirlediğini görmek değil."

Laura adamın onun için üzülmesinden yüreği cız ederek, elini onun morarmış elmacık kemiğine götürmüştü. "Senin hatan değil, Dower. Bunun tek suçlusu benim."

Cookie Laura'yı kollarına almak için bekliyordu; kat yerleri çizgi çizgi una bulanmış önlüğü tarçın ve hindistan cevizi kokuyordu. "Ümidini kaybetme, kuzucuğum," diye fısıldadı. "Sırf yaşlı bir kadının duygularını incitmemek için bir düzine kuru hamur tatlısını gıkını dahi çıkarmadan boğazından aşağıya yuvarlayan bir adam, dedikleri kadar alçak olamaz."

Laura arkasını döndü ve Lottie'yle George'u yolcu arabasının açık kapılarının hemen yanında dikilirken buldu. Lottie'nin alt dudağı titriyordu, küçük kız yine de gergin bir gülümseme takınmayı başardı. "Herkes bu ailenin emsalsiz dilberinin ben olduğumu bilir. Zengin kocayı kapanın sen olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Aklı varsa sana iyi bakar," dedi George, Sterling'e tehditkâr olmaktan çok yaralı bir bakış atarak. "Yoksa karışmam, ona göre."

Laura hıçkırıklarını bastırarak dizlerinin üstüne çöktü ve onları kucakladı. Kelimeler kifayetsizdi. Leydi Eleanor'un cömertliği sayesinde

Birgül_35

üçü hiçbir zaman ayrılmamışlardı, tek bir gece bile. Laura uzanıp Lottie'nin buklelerinden birini düzeltemeyeceği ya da George'un çilli burnuna bulaşmış tozu toprağı ovamayacağı bir zamanın geleceğini asla hayal etmemişti.

Birbirlerini sıkıca kucaklayarak, kenetlenmiş vaziyette öylece kaldılar; ta ki Laura kendini geri çekip, gözyaşları arasında cesur bir gülümseme takınmak için kendini zorlayıncaya dek.

Sterling'in ifadesi zerre kadar değişmemişti; onu elinden tutup lüks kadife minderlere götürürken de, araba annesinin gömülü olduğu kilise avlusunun önünden sarsıla sarsıla geçerken de.

"...ikinizden biri yasal olarak evlilik bağıyla birbirinize bağlanmamanız için herhangi bir sebep biliyorsa, şimdi itiraf etsin." Başpiskoposun genizden gelen mırıltısı Laura'yı soğuk konuk odasına döndürdü.

Sterling ona eğilip fısıldarken, sıcak nefesi onun saçlarını havalandırdı. "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Laura başını iki yana salladı, dudakları sımsıkı kapanmıştı.

Başpiskopos dua kitabını uzatarak çağrıda bulunduğunda, Sterling mühür yüzüğünü parmağından çıkardı. Papaz yüzüğü geri verdi ve Sterling bunu Laura'nın parmağına geçirdi; gözlerinde bu kez, St.Michael'ın aydınlık nefinde olduğu gibi sevgi değil, ihtiyatlı bir gölge vardı. Laura'nın yüzüğü parmağında tutabilmesi için elini yumruk yapması gerekti. Sırf üzerindeki yakut bile bir kralın fidyesi kadar ederdi ama yüzüğün bunaltıcı ağırlığı Laura'nın onu demir bir pranga gibi duyumsamasına sebep oluyordu. Sterling, annesinin yüzüğünün hâlâ onun göğüslerinin arasında, ucuz bir gümüş zincirin ucunda asılı durduğunu bilmiyordu.

Laura az önce, iki gün içinde ikinci kez evlenmiş olduğu gerçeğini sindirememişti ki apar topar arabaya geri götürüldü ve Devonbrooke Malikânesi'ne yollandı. Yağmurda, arabadan giriş kapısına kadar,

Birgül_35

ıslanmamak için iki büklüm vaziyette yürürlerken, Laura, West End'in en seçkin meydanlarından birinin tamamını kaplayan yüksek kemerli pencerelere ve devasa yükseklikteki taş yapıya ancak göz ucuyla, şöyle bir bakabildi.

Birileri Dük'le karısının geleceğini önceden haber vermişti. Seyrelmiş saçları ve sırtındaki hafif kamburuyla bir kâhya, elinde büyük, titrek alevli bir şamdan tutmuş, geniş fuayede onları bekliyordu. Mumlar karanlığı vurguluyor gibiydiler yalnızca. Laura mermer zeminden yükselen soğuğun terliklerinin tabanına işlediğini hissedebiliyordu.

Gölgelerin içinden bir uşak belirip kızın ıslak mantosuyla şapkasını alırken, kâhya konuştu. "İyi akşamlar, Ekselansları."

Laura sessiz kalınca, Diana onu dürttü. "Size diyor," diye fısıldadı.

Laura arkasına baktığında, Sterling'in çoktan köpeklerini ve markiyi de alarak evin uçsuz bucaksız dehlizlerinde kayıplara karışmış olduğunu fark etti. "Ya!" dedi. "Size de iyi akşamlar, efendim." Beceriksizce reverans yaptıktan sonra, bir düşesin muhtemelen bir uşağa reverans yapmaması gerektiğini ancak hatırladı.

Neyse ki adam renk vermeyecek kadar kibardı ya da iyi eğitilmişti. "Beni izleme lütfunda bulunursanız, Ekselansları, size Düşes suitine kadar eşlik edeceğim. Hizmetçiler bütün akşamüstünü odayı sizin rahat etmeniz için hazırlamakla geçirdiler."

"Ne iyi etmişler," diye yanıt verdi Laura. "Ama benim için bunca zahmete girmelerine hiç gerek yoktu."

Diana içini çekti ve şamdanı kâhyanın ellerinden kaptı. "Çekilebilirsin, Addison. Ben Düşes'e suiti gösteririm."

"Nasıl isterseniz, leydim." Reveransı Diana'ya yöneltilmişti ama Laura gözlerindeki pırıltının sadece kendisi için olduğuna yemin edebilirdi.

Birgül_35

Diana geniş merdivenleri çok hızlı bir tempoyla tırmanmaya koyularak, Laura'yı arkasından koşturdu. "Hizmetçilere size hizmet ettikleri için teşekkür etmenize gerek yok. Bunun için para alıyorlar. Görevlerini gerektiği gibi yerine getiremedikleri takdirde, biliyorlar ki..."

"Kamçılanacaklar mı?" diye atıldı Laura. "Doğduklarına pişman mı edilecekler?"

"Kovulacaklar," diye sertçe cevap verdi Diana, koyu renk ve ağır bir maunla kaplanmış uçsuz bucaksız bir koridor boyunca yürürlerken, omzunun üzerinden Laura'ya onu ayıplar gibi bir bakış atarak. "Sandığınız gibi cadının teki değilim ben."

"Ben de dalavereci servet avcısının teki değilim. Bu sabah kuzeninizin ne dediğini duydunuz. Beni onunla evlenmem için âdeta zorladı."

Diana öyle bir hışımla arkasını döndü ki Laura saçını yakmasın diye bir basamak geriye zıplamak zorunda kaldı. "Peki, onunla yatmanız için de sizi zorladı mı?" Diana onun yanaklarının al al olmasını gözle görünür bir tatmin duygusuyla izledi. "Zorladığını düşünmemiştim zaten. Sterling'in birçok kusuru olabilir ama kendi rızası olmadan bir kadının ahlakını bozacak birisi değildir."

Diana önden giderek, Laura'ya onu takip etmek ya da merdivenlerin, galerilerin ve koridorların baş döndürücü labirentinde kaybolmaktan başka seçenek bırakmadı.

Bir yatak odası, bir oturma odası ve bir giyinme odasından oluşan düşes suiti de malikânenin geri kalanı gibi maun lambri kaplanmış ve ezici lüks mobilyalarla donatılmıştı. Kan kırmızısı kadife kumaşlarla kuşatılmış sayvanlı bir karyola yatak odasına hükmediyordu. Leydi Eleanor'un zarif başlıklı karyolasının en az üç katı büyüklükteydi.

Laura etrafına bakınarak, odaları birbirine bağlayan bir kapı aradı. "Peki, Dük'ün suiti nerede bulunuyor?"

"Batı kanadında."

Birgül_35

Bir an için duraksadı. "Peki, burası hangi kanat oluyor?"

"Doğu."

"Ya." Laura, Sterling'le tek bir yatak odasını paylaşacaklarını düşünmüştü. Annesiyle babası hep öyle yapmıştı. Annesinin yumuşacık bir sesle mırıldandığı ezgileri ve babasının boğuk kahkahalarını dinleyerek uykuya daldığı günleri hâlâ hatırlıyordu.

Diana şamdanı tek ayaklı bir sehpaya yerleştirip kendisi için bir mum ayırırken, Laura çekine çekine sordu. "Peki, siz nerede uyuyorsunuz?"

"Kuzey kanadında."

Ortada bu kadar çok kanat varken, Laura evin kanatlanıp uçmamasına şaştı. Hayal kırıklığı yüzüne yansımış olacaktı ki Diana canından bezmişçesine iç çekti. "Yarın Sterling'e söylerim, size giyinme odanızda kalacak bir hizmetçi tutar. O zamana kadar size benimkini ödünç verebilirim." Elini uzatıp, Laura'nın gözüne giren gevşek bir saç tutamını aldı. "Kuaförlükten de anlar."

"Buna hiç gerek yok," dedi Laura, içinde kalan son gurur kırıntısıyla. "Ben başımın çaresine bakabilirim."

Bir kez daha, Diana'nın gözlerinde o sinir bozucu acıma ifadesi belirmişti. "Kuzenimle evli olacağınıza göre, belki de bu gerekli bir şeydir."

Diana arkasından kapıyı sıkı sıkı kapattı. Laura kapıya yaslanarak, onun çevik adımlarının sesinin yavaş yavaş azalarak kayboluşunu dinledi.

Sterling hortlakların Devonbrooke Malikânesi'ne kadar peşinden gelmelerini bekliyordu ama Thane'i hesaba katmamıştı. Markinin ısrarcı ayak sesleri kütüphaneye uzanan geniş mermer koridor boyunca onun hızlı adımlarının arkasından geldi. Çocukken, tavanlara

Birgül_35

kadar uzanan rafları ve somurtkan alçı büstleriyle kütüphane onun tek sığınağıydı. Kral Arthur efsanelerini anlatan bir kitabın ya da bir Daniel Defoe romanının küf kokulu sayfaları arasında, amcasının sindiren hakaretlerinden ve birdenbire parlayan öfkesinden kaçış olanağı buluyordu; sadece birkaç saatliğine olsa bile. Ama belli ki, iyi niyetli dostundan kaçış yoktu.

"Düğün günümde apar topar gelip bana destek olduğun için sana minnettarım," diye bildirdi Sterling, "ancak düğün gecemde desteğine ihtiyacım olmayacak."

Ateş şöminede neşeyle cızırdıyordu; şüphesiz bu, eli çabuk Addison'ın işiydi. Köpekler sallana sallana gidip şöminenin önüne uzandılar, Thane de yumuşak bir koltuğa çöktü. "Emin misin? Son düğün gecenin altından her zamanki becerikliliğinle kalkamadığın ortada."

Sterling'in kahkahası keyifli sayılmazdı. "Karımın evlenme teklifime verdiği tepki yüzünden böyle düşünüyor olmalısın."

Thane gönülsüz bir hayranlıkla başını iki yana salladı. "Senin suitini reddedecek kadar gözükara bir kadınla karşılaşacağımı hiç sanmazdım. Üstelik böylesine tiyatrovari bir biçimde! 'Sanırım sizinle evlenmektense asılmayı tercih ederim.' Neredeyse, o küçük ayağını yere vurup, şöyle devam etmesini bekledim: 'Düşün yakamdan, küçük bey!' Bu evlilik yürümezse, sahnede parlak bir geleceği olabilir. Aktrislere oldum olası bayılmışımdır, bilirsin."

Sterling hint ağacından bir kutudan incecik bir puro çıkardı ve yaktı. Şömine rafına yaslanarak, ciğerlerine purodan dolu dolu bir nefes çekti. "Rol yapmadığı konusunda seni temin ederim. Bana karşı duyduğu tiksinti gayet samimiydi."

Thane tek kaşını kaldırdı. "Senin ona duyduğundan daha samimi olabilir mi acaba?"

Birgül_35

Sterling cevap vermekten kaçınarak, kusursuz bir duman halkası üfledi. Artık hafızası yerine geldiğine göre, arkadaşının onu ne kadar iyi tanıdığını unutma lüksüne de sahip değildi.

"Dertsiz başına dert açtın, değil mi Şeytan?" dedi Thane yumuşak bir sesle, bu eski lakap sözlerini daha da yıkıcı kılmıştı sanki.

Sterling omuz silkti. "Dedikodu sütunları hep ne derdi, bilirsin. Devonbrooke Şeytanı'nı karşısına alanın cezası cehennem olur."

"Ama bu ne pahasına?"

Sterling puronun dibini bir el hareketiyle ateşe gönderirken, öfkesi de alevlenmişti. "Bana gururun bedeli konusunda nutuk çekmeye hakkın olduğunu hiç sanmıyorum."

Bir an için, fazla ileri gitmiş olabileceğinden endişelendi ama Thane başını iki yana sallayıp efkârlı efkârlı gülümsemekle yetindi. "Bize bak; müthiş bir ikiliyiz, değil mi? Bir kadına tutunmamakta inat eden biri ve bir kadından vazgeçmemekte inat eden diğeri." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Yarın yine evlenmeye kalkarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sonra gitti, Sterling'i hortlaklarıyla ve gururla bir başına bırakarak.

Birileri Dük'ün karısının hiçbir lüksten mahrum kalmamasını sağlamıştı. Yatak odasındaki şömine yanıyor, bembeyaz mermerden kesilmiş devasa bir şömine rafı çıtırdayan alevlerin parlamasını önlüyordu. Bitişikteki oturma odasındaki masaya gümüş bir tepsi bırakılmıştı. Laura kapağın altına baktığında yoğun bir kremalı sosa bulanmış, ne olduğu anlaşılmayan bir dilim etle karşılaştı. Hemen kapağı geri kapattı; canı feci şekilde, Cookie'nin, fırından yeni çıkmış sıcacık zencefilli çöreğinden çekmişti.

Birgül_35

Gerisin geriye yatak odasına yürüdü. Yatağın etrafını kuşatan ağır kumaşları çekme cesaretini kendinde bulması için bir süre geçmesi gerekti. Bir yanı, bu suitte ikamet eden son düşesin sararmış kemiklerini bulmaktan korkar gibiydi. Ama saten yatak örtüsünün altında özenle serilmiş nevresimler, yumuşacık bir yastık kümesi ve iç gösteren kumaştan bir gecelikle onu tamamlayan, ışıl ışıl beyaz ipekten dokunmuş bir sabahlık çıktı. Laura geceliği kaldırıp ateşe tuttuğunda, şeffaflığından hayrete düştü. Valizleri Arden'den buraya yarından önce gelmeyeceği için, bunu giymek ya da iç gömleğiyle uyumaktan başka seçeneği yoktu.

Yapacak daha iyi bir iş bulamayınca, Laura soyundu ve bir ibrikten porselen bir küvete lavanta kokulu su doldurdu. Banyosunu yaptıktan, dişlerini temizledikten ve saçlarındaki firketeleri çıkardıktan sonra, geceliği üzerine geçirdi. Şeffaf kumaş tenini sarıyor, ama ısıtmaya yetmiyordu. Ateşe rağmen, havada yüksek, kemerli pencerelere vuran yağmurla birlikte iyice nemli bir hal almış tatsız, buz gibi bir serinlik vardı. Yüksek tavanlı oda kışın muhtemelen mezar kadar soğuk oluyordu. Laura titreyerek, cibinliği araladı ve yatağa atladı.

Kuştüyü yatak örtüsünün içine gömülürken, engin nevresim denizinde kendini adamakıllı kaybolmuş hissetti. Lottie'nin de burada olup onunla birlikte yatağa tırmanmasını, ona iyice sokulmasını ve onunla birlikte, bütün bunların saçmasapan aşırılıktaki şaşaası üzerine gülüşebilmeyi dilerdi.

Ama bu gece ona eşlik edecek kişi Lottie olmayacaktı. Kocası olacaktı.

Laura dimdik oturarak, dizlerini göğsüne çekti. Bu, onun düğün gecesiydi ve bir kez daha, damadın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Alt katta bir yerlere barikat kurmuş, onu görmeye katlanabilmek için yine kendini brendiye mi vermişti?

Birgül_35

Yüzüğü geceliğinin içinden çıkarıp ateşe tuttu ve bunu parmağına takarken Sterling'in gözlerinde yer alan sevecen bakışı hatırladı; muhtemelen bir daha asla göremeyeceği o bakışı. Gümüş zinciri başının tepesinden geçirdi ve yüzüğü yastığının altına sokuşturarak emniyete aldı. Bir an durup düşündükten sonra, Dük'ün mühür yüzüğünü çıkardı, cibinliği çekti ve yüzüğü yakınlardaki bir sehpanın üstüne fırlattı. Yüzük, tatmin edici bir şıngırtıyla sehpaya iniş yaptı.

Kendini yastıkların üstüne bıraktı ve gözlerini kapatarak, efkârlı bir inilti koyuverdi. Uyuyakalmış olmalıydı çünkü mahmur ve keyifsiz bir halde gözlerini tekrar açtığında, evde bir yerlerde bir saat çalmaya başlamıştı. Laura on ikiye ulaşana dek, kederli *din don*ları bir bir saydı.

Saatin çınlaması durdu, arkasında, sanki Laura bu evdeki tek canlı varlıkmış gibi, tekinsiz bir sükûnet bıraktı. Ya da bu dünyadaki.

Kocası gelmiyordu. Gerçeğin fısıltısı sessizlikte çığlıktan daha keskin bir biçimde yankılandı.

Laura yan dönerek, ne kadar rahatlamış olması gerektiğini düşündü. Sterling'in okşamalarının aldatıcı şefkatine katlanmak zorunda kalmayacaktı. Fısıldadığı tatlı sözlerle, yakıcı öpücükleriyle onu alaya alıp almadığını merak etmek zorunda kalmayacaktı.

Ama orada, bir süngü gibi kaskatı uzanmış yatarken, git gide kabaran bir öfkeye kapıldığını hissedebiliyordu. Sterling'in bunca yıl annesinin mektuplarını nasıl görmezden gelmiş olduğunu hatırlamıştı; her sabah, postacı geldiğinde ve ondan yine bir haber çıkmadığında Leydi Eleanor'un cesur bir gülümseme takınmak için kendini nasıl zorladığını hatırladı. Vasisini ne kadar sevip saysa da, Laura hiçbir zaman o iyi yürekli kadın kadar tahammüllü olmayı başaramamıştı. Şu anda keşfettiği, işte tam da buydu: Sterling'in horgörüsüne katlanabilirdi, ama kayıtsızlığına asla. Onu yok saymasındansa ona bağırıp çağırmasını, hatta onu hırpalamasını tercih ederdi.

Birgül_35

Laura doğrularak, nevresimleri üzerinden çekip attı. Haşmetli Ekselansları şoka uğrayacaktı belki ama Laura'nın, ömrünün geri kalanını onun dırdırcı kuzeniyle atışmakla ve onun ziyaretine gelip gelmeyeceğini merak ederek yatakta aylaklık etmekle geçirmeye hiç niyeti yoktu. Madem düğün gecelerinde ona gelmeyecekti o zaman Laura ona gidecekti.

Karyolanın tepesinden sarkan kumaşların boğucu ağırlığıyla savaşarak kendine yol açtıktan sonra, Laura sabahlığı geceliğinin üzerine geçirdi ve kuşağına bir düğüm attı. Bir mum kapıp gümüş bir şamdana yerleştirdi ve odadan dışarıya fırladı; keşke kapı, arkasından çarpamayacağı kadar ağır olmasaydı.

Beş dakika içinde Laura kaybolmuştu ve Dük'ünki şöyle dursun, bir daha düşes suitini bulabileceğinden bile emin değildi. Aynı yönde ilerlemeye devam ederse eninde sonunda batı kanadına varacağını varsaymıştı. Ama ev her biri öncekinden daha uzun ve daha kafa karıştırıcı sonsuz koridordan oluşan bir labirent gibiydi. Laura herhangi bir yaşam belirtisine rastlayamadan uzun süre ortalıkta gezinmeye devam etti; o kadar ki fare görse bir oh çekecekti.

Dük'ün suitinin kaçıncı katta olduğunu sormaya zahmet etmemişti ama bütün yatak odalarının aynı katta olduğunu umuyordu. Bu umudu, yürüdüğü koridor aniden merdivenlere bağlanarak çıkmaza girdiğinde sönüp gidiverdi.

Geldiği yoldan geri dönmeye çalıştı ama kendini tanıdık olmayan bir balkonda buldu; burası bütün Arden Malikânesi'ni, bahçeler dâhil, kolaylıkla içine alabilecek kadar büyük, loş bir balo salonuna benzeyen bir yere bakıyordu. Laura iç çekerek, Lottie kendini böyle bir açmazın içinde bulsa ne yapardı, diye düşündü. Muhtemelen yere oturur ve birileri yardımına koşana dek avazı çıktığı kadar bağırırdı. Laura da aynen bunu yapmak için içinde bir dürtü hissetti

Birgül_35

ama kimsenin onu duymayacağından ya da yardımına koşacak kadar umursamayacağından korktu.

Kan kırmızısı bir Türk kilimi balkon boyunca uzanıyor, ayak seslerini fısıltıya indirgiyordu. Yüksek tavanların köşelerinde gölgeler toplanmış, mumunun cılız, titrek ateşi bunların karşısında iyice sönük kalmıştı. Laura ateşle oynayan bir afacan gibi elini mumun etrafına kalkan yaparken, adımları yavaşladı.

Bir sonraki köşeyi döndüğünde, kasvetli ihtişamıyla bir portre galerisi önünde uzanıyordu. Gündüz vakti bu oda muhtemelen sadece ürkünçtü; geceyse, dehşet vericiydi.

"Aptal olma, Laura," diye azarladı kendini, takırdayan dişlerinin arasından. "Bir grup ölü insandan korkmana hiç gerek yok."

Talihsiz kelime seçiminden çoktan pişman olmuş bir halde, ilerlemek için kendini zorladı. Bakışını özenle, galerinin diğer ucundaki çift kanatlı oymalı kapıya sabitlediyse de, Sterling'in atalarının kuşkulu gözlerinin, attığı her adımda onu takip ettiklerini hissedebiliyordu.

Nihayet galerinin sonuna vardığı için öyle rahatlamıştı ki, kapının üzerinde asılı duran, gerçeğe uygun boyutlarda yapılmış portreyi, neredeyse onunla burun buruna gelene dek fark etmedi. Mum ışığı yukarıya doğru oynaşırken, korku dolu bir inilti koyuvererek geri çekildi.

Tepesinde bir adam uzun, sivri burnunu ona doğrultmuş, buz gibi gözleri küçümseme ifadesiyle ışıl ışıl, aşağıya bakıyordu. Laura portrenin altındaki pirinç levhayı okuduğunda, az önce bizzat ihtiyar Granville Harlow'un çökmüş yüzüne baktığını fark etti. Adam baştan aşağıya siyahlara bürünmüş ve solgun pençesiyle gümüş bir bastonu sıkı sıkı kavramıştı.

Böylesi bir adamın minik bir kız çocuk babası olabileceğine inanmak güçtü. Laura hangisine daha çok acıyacağına karar veremedi: Diana'ya mı yoksa annesine mi. Leydi Eleanor oğlunu evlat

Birgül_35

edinmiş Dük'ün ismini ağzına pek almazdı. Laura bunun sebebini şimdi anlıyordu.

İlk kez, Sterling'in ev denen bu cereyanlı mozoledeki ilk gecesinde nasıl hissetmiş olabileceğini merak etti. Babasının ihanetine uğramış, çok sevdiği annesinden koparıp alınmış çocuk, yabancı bir yatağın içinde, battaniyelerin altına girip korkusundan tir tir titremiş miydi acaba? Yoksa tam da bu koridorlarda, kaybolmuş ve bir başına, ağlarsa kimsenin onu duymayacağını bilerek, öylece dolaşıp durmuş muydu?

Dük'ün yanında Sterling'in köpeklerinin atası olabilecek boz renkli bir çoban köpeği oturuyordu. Sanatçı köpeği resme dâhil ederek öznesinin daha cana yakın görünmesini amaçladıysa eğer, bunda feci şekilde yanılmıştı. Adamın örümcek bacağına benzeyen parmakları yaratığın tasmasını öyle bir kavramıştı ki, sanki onu kendisine meydan okuma cüretini gösterecek bir sonraki arsız, genç zıpçıktının üzerine salmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Laura'nın arkasındaki karanlıktan pes bir hırıltı yükselerek, ensesindeki tüyleri diken diken etti. O ana kadar, Sterling'in şeytani köpeklerini tamamen unutmuştu. Geceleri evin içinde gezinmelerine izin verdiğini tahmin etmeliydi. Yoksa, başka nasıl davetsiz misafirlerin boğazını deşerlerdi? Ya da korunaklı yatağını terk edecek kadar aptal olan bahtsız bir gelininkini?

Hırıltı, tehditkâr bir biçimde gürleyerek, bir kez daha geldi. Laura ciyakladı ve mumu elinden düşürerek, galeriyi karanlığa gömdü. Yavaşça arkasını döndü, kendini büsbütün kapıya yapıştırdı. Görebildiği tek şey bir çift gözün kötücül, kırmızımsı pırıltısıydı.

"Cici köpekler," diye fısıldadı, boğazına oturan dehşet yumrusu yüzünden güçlükle yutkunarak. "İyi köpekler. Aç değilsiniz, değil mi? Umarım değilsinizdir çünkü benim kemiklerimin üzerinde pek et

Birgül_35

yoktur. Cookie beni yıllardır semirtmeye uğraşıyor ama bunun pek de bir işe yaradığı söylenemez."

Köpekler ona yaklaştılar; o kadar ki Laura sıcak, misk kokulu nefeslerini üzerinde hissedebiliyordu. İnleyerek, yüzünü yana çevirdi.

Daha sonra kendi kendine, bu yaratıklardan bir tanesi o anda o büyük, ıslak burnunu kasıklarına kadar adamakıllı sokmayı seçmeseydi eğer, hiç çığlık atmayacak, kaderine kendi rızasıyla ve biraz da şerefiyle boyun eğecek olduğunu söyleyecekti.

Laura kulak tırmalayan bir çığlık kopardı. Arkasındaki kapı aniden açıldı. Tepetaklak odadan içeriye yuvarlanırken, çığlığı ürkek bir nota basarak söndü. Gözlerini yavaşça açtığında, elleri belinde tepesinde dikilen kocasıyla karşılaştı.

"Bak sen," dedi Sterling, tek kaşını kaldırarak. "Köpeklerim ne getirmiş."

mobildepo

Birgül_35

Yirmi Birinci Bölüm

Seni benim hep sevdiğim kadar çok sevecek
bir kadın bulman için...

Laura yavaşça başını kaldırdı. İç organlarını parçalamaktan kıl payı vazgeçmiş vahşi canavarlar şimdi dilleri dışarıda, arka patileri üzerinde oturuyordu; hayatta tek bir amaçları olan azman köpek yavrularıydı: efendilerini memnun etmek. Hem de o anda, memnun olmanın yakınından dahi geçmeyen bir efendiyi.

Sterling gönülsüzce elini uzattı. Laura elini tutarak, kocasının onu ayağa kaldırmasına izin verdi ve sonrasında, elini anında geri çektiğini fark etmemiş gibi yaptı.

Çiğnenmiş gururunu kurtarmaya çalışarak, sabahlığının eteklerinden görünmez bir toz tanesini aldı. "Sabah kahvaltıya inerken içi dışına çıkmış cesedimin üstünden atlamak zorunda kalmayacağınız için şanslısınız. Tabii, arkadaşınız Marki'ye göre, benim yerimi alacak bir eş bulmakta güçlük çekmezdiniz."

Birgül_35

"Ya, ama böylesine entrikacı bir tanesini nereden bulurdum acaba?"

Sterling aralarına bir bariyer koymakta kararlı gibiydi; bu sadece, gömleksiz göğsünde kavuşturulmuş kaslı kolları olsa bile. Teninin dilinde bıraktığı o tuzlu-tatlı tadı anımsayan Laura, ağzının kuruduğunu hissetti. Bakışlarını yere indirdi, sonra bunu yapmamış olmayı diledi. Pantolonunun iliklenmemiş ilk iki düğmesi, göğsünden bir ton açık bir üçgeni açığa çıkarmıştı.

Onun bakışını takip eden Sterling aniden arkasını dönerek kendi dokunulmamış yemek tepsisinden iki kalın domuz eti dilimi aldı. Bunları köpeklerine verirken, kulaklarının arkasını şefkatle kaşımayı da ihmal etmedi. Köpekler ödülleriyle birlikte portre galerisinin karanlığına geri döndüklerinde, Sterling arkalarından kapıyı kapattı.

"Peki, size benim kaburgalarımdan birini getirdiklerinde onlara ne verecektiniz?" diye sordu Laura. "Kızarmış bütün bir kuzu mu?"

Sterling kapıya yaslandı. "Görünüşlerinin aksine, onların içlerinde en ufak bir kötülük yoktur. Olsa olsa, sizi ölümüne yalarlardı o kadar." Bu kışkırtıcı sözler Laura'nın kanının damarlarında gürül gürül akmasına sebep olduysa da, onun somurtkan ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

Laura bundan kaçmak için arkasını dönüp odayı incelemeye koyuldu. Dük'ün suiti onunkinden bile gösterişliydi. Devasa yatak onunkinin aynısıydı ama karyolanın köşelerinde altın şeritlerle toplanmış gece mavisi kadifelerle kuşatılmıştı. Sterling'in saçları karmakarışık ve gözkapakları ağırlaşmış olmasına karşın, nevresimler bozulmamış bir halde duruyordu.

"Demek suitiniz burası," diye mırıldandı, siyah mermerden şömine rafının altında çıtırdayan ateşe, vitraylı camdan kubbemsi tavan penceresine, yeşim taşından oyulmuş desteksiz sütunlara,

Birgül_35

karyolanın ayaklarının yakınına yerleştirilmiş varaklı boy aynasına şöyle bir göz gezdirerek.

"Burası amcamın suiti," dedi Sterling, kuru bir sesle. Onun şaşkın bakışları karşısında, ekledi: "Amcam altı yıl önce öldüğünden beri, Diana Devonbrooke Malikânesi'nde oturan tek kişidir. Ben on yılı aşkın bir süredir orduyla seferdeydim. Londra'ya geldiğim vakitlerde Thane'de kalmayı tercih ediyordum."

Laura mahcup bir gülümseme takındı. "Piyadelerden değildiniz herhalde, değil mi?"

"Subaydım," diye bildirdi Sterling, yumuşak bir sesle.

Laura hazırola geçip selam durmamak için kendini zor tuttu. "Bu, herkesin her daim her buyruğunuzu yerine getirmesine alışkın olmanızı açıklıyor."

"Sizin haricinizde herkesin, elbette." Bir sehpaya yürüyüp bir bardağa kehribar rengi bir içki doldurdu.

Laura brendi konusunda yanılmış olmalıydı. Anlaşılan bu, gecenin ilk içkisiydi. Belki de onu tetikleyen şey, sadece Laura'nın onun gözünün önünde olmasıydı.

Bacağını nadide bir Chippendale sandalyenin üzerinden geçirerek, sandalyeye ata biner gibi ters oturdu ve kadehini onun olduğu tarafa kaldırdı. "Şimdi, gecenin köründe neden bu köhne mozolede gezindiğinizi açıklama lütfunda bulunur musunuz acaba?"

Laura onun karşısındaki koltuğa çöktü. Tek kenarlı koltuğun yastıkları, birisi onların üzerinde uyumuş gibi hâlâ sıcaktı. "Kayboldum."

"Sizi çok iyi anlıyorum." İçkisinden bir yudum aldı. "Çocukken bu evde durmadan kaybolurdum. Bir keresinde kendimi gecenin bir yarısı serada bulmuş, asma sarmaşıklarla ölümüne dövüşmek zorunda kalmıştım. Diana beni ertesi sabah, sarmaşık hâlâ boğazıma sarılmış vaziyette, yerde kıvrılmış uyurken bulmuştu."

Birgül_35

Sözlerinde kendine acıdığına dair en ufak bir belirti yoktu, yine de onu bu şekilde gözünde canlandırmak Laura'nın yüreğine dokundu. "Amcanız hayatta olsaydı, odamdan çıkma cesaretini asla gösteremezdim." Ürperdi. "Köpekler bile korkunçlukta onun portresinin eline su dökemezdi."

"O portre, aslında çok pohpohlayıcı bir tasvirdir. Her zaman söylemişimdir, boynuzlarla kuyruğu katmayıp onu her zamanki dirgeni yerine bastonla resmetmesi için sanatçıya fazladan ücret ödemesi gerekmiştir diye."

"İkiniz pek yakın değildiniz diye tahmin ediyorum."

"Ah, ölümüne dövüşmeye mahkûm edilmiş iki insan ne kadar yakın olabilirse o kadar yakındık."

"Ama o öldü. Ve siz hâlâ buradasınız. Bu sizin galip geldiğiniz anlamına gelir."

Sterling brendisini bardağının içinde yuvarladı, gözleri mesafeliydi. "Bazen bundan o kadar da emin olamıyorum." Bakışı keskinleşerek, ona odaklandı. "Soruma hâlâ cevap vermiş değilsiniz. Gezintiniz nasıl buraya getirdi sizi? Yatak odama?"

Ona ne diyebilirdi ki? Evini özlediğini mi? Yalnız hissettiğini mi? Düğün gecelerinde onu yalnız bıraktığı için ona öfkelendiğini mi?

Başını yana kaldırdı. "Hadi, tatlım. O küçük, zeki beyninizin sevimli bir hikâye uydurmak için fılfır fıldır çalıştığını neredeyse görebiliyorum. Neden gerçeği söylemeyi denemiyorsunuz? Zamanla daha az acı verici olacaktır, eminim."

Laura doğruldu ve ona dik dik baktı. "Pekâlâ. Benim yatağıma gelmenizi beklemekten yoruldum, bu yüzden sizinkini aramaya çıktım."

Neyse ki Sterling az önce brendisinden bir yudum almıştı da Laura içkinin boğazında kalmasını izlemenin tatminini yaşayabildi.

Birgül_35

Adam bardağı sandalyenin yanına, halının üzerine bıraktı ve sulanan gözlerini sildi. "Devam edin, lütfen. Açık sözlülüğünüz hoşuma gitti."

"Şey, damadın gerdek gecesinde gelini ziyaret etmesi *adettendir*. Tabii, size haksızlık ediyor olabileceğimin de farkındaydım. Bizim geleneklere pek de uygun olmayan, şey, eh... flörtümüzü hesaba kattığımızda, geleneksel bir evlilik beklemeye hakkım olmadığını biliyorum."

"Ya, oysa bence, bunu gayet geleneksel bulacaksınız. Özellikle de, benim içinde bulunduğum sosyal çevreyle kıyasladığınızda."

Laura kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Sterling omuz silkti. "Evlilik, doğası gereği, ancak ihtiyaçtan doğmuşsa başarılı olur."

Laura'nın yüzü aydınlandı. İşte şimdi bir yerlere varıyor gibiydiler. O anda onun kollarına atılmaktan daha çok *ihtiyaç* duyduğu hiçbir şey yoktu.

Adam kollarını sandalyenin arkasının üzerinde kavuşturdu. "İşe yaramaz babası aile servetini çarçur etmiş olan soylu bir beyefendi, keselerini altınla doldurabilmek için varlıklı bir tüccarın kızıyla evlenir. Kumar tutkunu genç bir hanım, alışkanlıklarını rahatça sürdürebilmek için, servet sahibi bir beyefendi bulur kendine. İkinci ya da üçüncü oğul, yüklü bir çeyizi olan asil bir genç kadına kur yapar."

Laura'nın gülümsemesi soldu. "Peki ya şefkat? Sadakat? Arzu?" Dilinin ucuna gelen son kelimeyi söylemedi.

Sterling nazik, neredeyse merhametli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ahbaplık ettiğim hanımlarla beylerin çoğu bu arzuları izdivacın sınırları dışında gidermeye bakarlar."

Laura bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra ayağa kalkıp şöminenin önünde durdu. Gözlerini hipnotize edici ateşe dikerek, sözlerini özenle tarttı. "Yani, benimle sırf bir varise ihtiyaç duydu-

Birgül_35

ğunuz ve ben de size bir tane verebilecek durumda olduğum için evlendiniz. Ve şimdi vazifenizi yerine getirdiğinize göre, bana da benimkini yerine getirmek düşüyor."

"Evet, öyle de denebilir."

Laura daha arkasını dönmeden sabahlığının kuşağını çözmeye başlamıştı bile. Onunla yüz yüze geldiğinde, giysi omuzlarından aşağıya kayarak, şöminenin ısınmış mermerinin üzerine düştü.

Sterling kaskatı kesildi, gözlerinde alevler oynaşıyordu. Laura bu gözlerde âdeta kendi yansımasını görebiliyordu. Şömine ateşinin geceliğinin ipeğini kasıp kavurarak, onu uzun ince bacaklarını, pembe meme uçlarını, kasıklarındaki belli belirsiz gölgeyi vurgalamaktan başka amacı olmayan ışıl ışıl bir tüle çevirdiğini görebiliyordu.

Laura süzülerek ona ilerledi. Baştan çıkarıcıyı oynamakta deneyimli sayılmazdı ama işte şimdi oynuyordu. Ve kesinlikle, şaka yapmıyordu. "Mademki çabalarınızın sonuç vermesini istiyorsunuz, lordum, şunu bilin ki, sizin sosyal çevrenizde dahi, sizi yeterince çalışkan olmamakla suçlayacak birileri mutlaka çıkacaktır."

Laura yaklaşırken, Sterling ayaklandı; şimdi aralarındaki tek engel, onun ihtiyatlılığıydı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Laura?"

"Vazifemi," diye fısıldadı, elini onun boynuna götürüp dudaklarını kendininkilere çekerek.

Bir an için, nefesleri kışkırtıcı bir biçimde birbirine karıştı ve hemen sonrasında, Sterling boğuk bir inilti koyuverdi. Artık aralarındaki bütün engeller yıkılmış, geriye bir tek, onun ağzının tatlılığını talan eden dili, onu sımsıkı saran kolları, Laura'nın her bir kıvrım ve oyuğuna göre, sanki ömrünün büyük kısmını onları ezberlemekle geçirmişçesine yeniden şekillenen bedeni kalmıştı. Laura onun, göbeğinin yumuşaklığına sürtünmeye başladığını hissettiğinde, neden kendisiyle arasına mesafe koymaya böylesine özen gösterdiğini anlamıştı. Neden onun dünyanın öbür ucundaki bir suite yerleştiril-

Birgül_35

mesinde ısrar ettiğini. Kalbi, onu oyuna getirdiği için Laura'yı asla affetmeyecekti belki ama bedeni onu bağışlama lütfunda bulunmak için yanıp tutuşuyor gibiydi.

Ve Laura'nın kabul etmeye yanaşacağı diğer her şey için.

Ceza çekmesi gereken Laura'ydı ama onun ayakları dibinde dizlerinin üzerine çöken Sterling oldu. Onun ağzının kavurucu sıcaklığı geceliğinin ipeğinin üzerinden meme ucunu kıskıvrak yakaladığında, Laura'nın başı geriye düştü. Sterling hassas meme ucunu yaladı ve sonra, ona yapışan ipeğe nazikçe üfledi. Enfes ilgisini öteki göğsüne yönelttiğinde, haz, akışkan bir kadife gibi onun sinir uçlarına nüfuz ederek, dizlerinin bağının çözülmesine yol açtı. Ama adam onu yakalamak için hazırdı. Kalçasının yumuşaklığını güçlü elleriyle kavramak için. Ağzını tekrar aşağılara götürerek, bu kez, ipeğin altındaki karanlık üçgene hem şok edici hem de karşı konulmaz bir öpüşle bastırdı. Dili nemli kumaşın ardından kızın tadını aldı ve kız onun ismini kendinden çıktığına inanmakta güçlük çektiği bir sesle haykırdı.

Sterling onu kaldırıp yatağa taşırken, Laura onun omuzlarına tutundu. Onun da kendisiyle birlikte yatağa girmesini bekliyordu ama adam bunu yapmak yerine, onun geceliğinin altına uzanıp onun kalçalarını yatağın ucuna çekti. İpeği yavaşça yukarıya çekerek, onu tamamen çıplak, tamamen kırılgan bir halde bıraktı. Ama Laura utanca ya da korkuya kapılmak yerine, adamakıllı coşmuş bir haldeydi. Adam onun kocasıydı ve ona yapmak istediği hiçbir şey yasak ya da günah olamazdı. Ya da onun, kocasının yapmasını istediği.

Şömine ateşinin ışığında, gözleri arzuyla alev alev yanar bir halde, bacaklarının arasında dururken bir iblisi değil, bir pagan tanrısını andırıyordu. Laura onun zevk tapınağına kendini kurban olarak sunmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Sterling yeniden diz çöküp, o güzel ağzını onun kasıklarındaki incecik tüylere bastırdığında, Laura katıksız bir hazla titreyerek, tapınağın kendisi olduğunu ve adamın

Birgül_35

aradığı şeyin onun zevk alması olduğunu fark etti. Ve bunu nerede bulabileceğini çok iyi biliyordu.

Kavurucu alevin dilleri onu git gide şiddetlenen darbelerle yalarken, Laura yatakta sırtını kabartarak yükseldi. Kocası bir şeytan olabilirdi belki ama hünerli ağzı ona cenneti tattırıyordu. Kıvrandı, inledi, onun saçına asıldı; ta ki özellikle şeytani bir dil darbesi onu cennete uçurana dek. Adam onun feryadını bastırmak yerine, iki uzun, soylu parmağını içine sokarak, bunun sürüp gitmesine yol açtı.

Ayağa kalktığında, ona hayretler içinde, gevşemiş ve doymuş, yine de yüreği arzuyla çarpmaya devam eder halde öylece bakmaktan başka bir şey gelmedi Laura'nın elinden. Onun pantolonunun hâlâ iliklenmemiş duran düğmelerine ilk atılan kişi olarak, kendini de onu da şaşkınlığa sürükledi. Sterling'in gergin yükü özgür kalıp da bal rengi tüylerinin arasından fırlarken, onu bir kez daha hayretler içinde bıraktı.

"Dün gece odam çok karanlıktı, biliyorum ama yani olamaz, değil mi?" Başını iki yana sallayarak, gördüklerine inanamıyormuşçasına, gözlerini kırpıştırarak baktı adama. "Ben bunu yapmış olamam... Ben bunu içime..."

"Kesinlikle yaptın. Üstelik gayet de başarılıydın." Laura'nın parmakları uzunluğu boyunca gezinirken, dişlerini sıkarak kesik kesik nefes aldı. "Ama bana inanmıyorsan, bunu kanıtlamanın tek bir yolu var, sanıyorum."

Kanıtladı da; kalçalarını avuçlayıp, büyüklüğünün onun içinde tamamen kayboluşunu ikisinin de görebileceği şekilde yukarıya kaldırarak. Adam içini bütünüyle doldururken, dün geceden kalma bir hassasiyet, kızı onun her hareketine özellikle duyarlı kılıyordu. Şimdiden, kalbinin, bedenlerinin birleştiği yerde atan ilkel nabza uygun tempoda titremeye başladığını duyumsayabiliyordu. Tevazu,

Birgül_35

gözlerini kapatmasını buyuruyordu belki ama gözlerini onun açlıkla iyice gerilmiş ve terden ışıl ışıl parlayan güzel yüzünden alamıyordu.

Onun güçlü bedeni gereksinim içinde titriyordu ama yine de kendini dizginleyip, Laura'nın gözlerinin içine baktı. "Kimim ben?"

"Kocam," diye fısıldadı çaresizce, uzanıp erkeğin göğsünü okşayarak.

Sterling onun içinden tamamen çıktı, sonra yeniden girdi; öyle derine ki, Laura adamın her zaman onun bir parçası olacağından emin oldu.

"Kimim ben, Laura? Kime veriyorsun kendini? Kim alıyor seni?" Kızgın bir sabırsızlık yansımıştı yüzüne, sanki olup olabileceği her şey Laura'nın cevabına bağlıydı.

"Sterling," diye inledi, tanıştıklarından bu yana ilk kez ona ilk adıyla hitap ederek. Yüzünü yana çevirdi, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ah, Sterling..."

Kocası içinde sert ve derin, vahşi ve sevecen bir şekilde gidip gelmeye, onu yalnızca kendisinin götürebileceği bir yere çekmeye başladığında, Laura'nın tırnakları saten örtüyü tırmıkladı. Zirveye vardığında, ikisi de hazdan yarı çıldırmış vaziyetteydiler. Nabız gibi atan bir mutluluk dalgası, yoluna çıkan her şeyi yok ederek kızın içine akın ettiğinde, Sterling kaskatı kesildi ve başını bir kükremeyle geriye atarak, nektarını onun rahminin kupasının derinliklerine boşalttı.

Sterling başını elinin üstüne koymuş bir şekilde yan yatmış, uyuyan karısını izliyor ve bir kadının nasıl olup da aynı anda bu kadar masum ve bu kadar ahlaksız görünebildiğini merak ediyordu. Kadın buruşmuş çarşafların üstünde karın üstü yatmıştı; yanağını yastığa bastırmış, elleri başının iki yanında gevşekçe kıvrılmıştı. Sterling onu soğuktan korumak için üzerine yatak örtüsünü örtmüştü ama pürüzsüz saten

Birgül_35

kumaş aşağıya kaymış, sırtının zarif kıvrımını ve kaymaksı kalçasının yumuşacık dolgunluğunu meydana çıkarmıştı.

Yorgunluğuna yenik düştüğü için onu suçlayamazdı. Son iki gecedir pek az uyku uyumuştu. Onun yüzünden.

Onun kendisini aramaya çıkacak kadar gözükara olmasına hâlâ hayret ederek, başını iki yana salladı. Yatağın dışında küçük, kurnaz bir yalancı olabilirdi ama içinde rol yapmadığı kesindi. Ve Sterling'in tanıdığı çok daha tecrübeli birçok kadının aksine, tutkusunun sadece ona yönelik olduğunu gizlemiyordu.

Artık, o her kimse.

Sterling yataktan çıktı ve pantolonunu üzerine geçirdi. Bir bardağa bonkörce brendi doldurdu ama içkinin yakıcılığı dahi onun tadını ağzından silip götürmeye yetmedi.

Yirmi bir yılı aşkın bir süre önce bu eve ilk kez ayak bastığından bu yana, Sterling Harlow tam olarak kim olduğunu ve ondan ne beklendiğini hep bilmişti. Ta ki zincirleme yalanlarıyla ve yarı gerçekleriyle Laura Fairleigh ortaya çıkıp da onun, kendisi hakkındaki bütün yanılsamalarını çürütene kadar. Şimdi kendini kendi bedeninde, Arden Malikânesi'nde hafızasını kaybetmiş bir adam olarak yaşadığı zamanlardan çok daha yabancı hissediyordu.

Laura'nın oyununu ilk öğrendiğinde, kadın onun kalbinin etrafındaki buz gibi mesafe duvarını eritmeden önceki adam olmaya geri dönebileceğine ciddi ciddi inanmıştı. Ama o adam onu yeniden kollarına alacak kadar aptal olamazdı. Ya da yatağına.

Ya da sırf onu bırakmaya gönlü razı olmadığından onu yanında kalmaya zorlamazdı. Belki de, Diana haklıydı. Belki de ona bu kadar çabuk evlenme teklif etmesinin sebebi kendi menfaatini düşünmesi değil de sağlıksız bir intikam arzusu duymasıydı. Ama bu, yatağa eğilip başıboş kalmış bir saç tutamını Laura'nın yanağından çekerken, dokunuşundaki can acıtıcı şefkati açıklamıyordu.

Birgül_35

Sterling'in, elini yatak örtüsünün altına kaydırıp onu okşamalarıyla mırıl mırıl inletmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Ama bunun yerine, onu yatak örtüsüyle birlikte kollarına alıp, kapıya yöneldi.

"Hımmm," diye mırıldandı Laura, gözlerini açmaya dahi zahmet etmeden, kollarını güven içinde onun boynuna sararak. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Yatağa," diye fısıldadı Sterling, dudaklarını saçlarının lavanta kokulu yumuşaklığına gömerek.

Laura bunda itiraz edilecek hiçbir şey bulamadığından, onun kucağına iyice sokularak, yanağını göğsüne yasladı.

Laura tıpkı önceki günün sabahındaki gibi uyandı: kendi yatağında, üzerinde bir ilmik giysi dahi olmaksızın, yapayalnız bir şekilde.

Doğruldu, çarşafları göğüslerine çekti ve aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Dizlerinin üzerinde ilerleyerek, yatağın ucundaki kumaşların arasından başını dışarıya uzattı. Bölmeli pencerelerin göz korkutan heybetine meydan okuyan birkaç gün ışığı huzmesine karşın, düşes suiti sağanak yağmur esnasında olduğundan daha sıcak ve samimi sayılmazdı.

Topuklarının üzerine çökerek, aklından şüphe etmeye başladı. Kocasıyla geçirdiği ateşli gece uzun, enfes bir rüyadan mı ibaretti yoksa? Gözlerini kapattı ve anında, Sterling'le gece mavisi satenden bir yuvanın içinde, varaklı boy aynasının önünde diz çökmüş görüntüleri geldi gözünün önüne. Sterling kollarını ona arkadan dolamış, onu aynaya bakmaya, ne kadar güzel olduğunu görmeye teşvik ediyordu. Bir eliyle onun göğsünü avuçlarken, diğer eli göbeğinin kaymaksı düzlüğünden aşağıya kayıyordu. Laura onun uzun, zarif parmaklarını içine sokmasını izliyor, onun hükmeden gücüyle kendisinin boyun eğen yumuşaklığı arasındaki tezattan büyüleniyordu.

Birgül_35

Laura güzel değildi. Onlar birlikte güzeldi.

Derken, onun boynunu usulca öpmüş ve arkadan içine girmişti...

Laura inlemiş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hayal gücü oldum olası çok zengindi ama *o kadar* da değildi.

Çarşafların altına kaçamak bir bakış attı. Geceliğinin resmen ortadan kaybolmuş olmasının haricinde, Sterling'in varlığına ilişkin daha başka, çok daha üstü kapalı işaretler vardı: kaslarının tatlı uyuşukluğu, meme uçlarının pembemsi hassasiyeti, baldırlarının iç kısmındaki belli belirsiz sakal tahrişi.

Aklma hepsi de birbirinden kışkırtıcı başka başka görüntüler doluşurken, Laura iç çekti. Dün geceden sonra, kimse Devonbrooke Dükü'nü vazifelerini savsaklamakla suçlayamazdı. Hâlihazırda onun varisini karnında taşımıyorsa, bunun sebebi onun üzerine düşeni yerine getirmemiş olması olamazdı. *Ya da benim*, diye düşündü, kendi gözükaralığını hatırladıkça yanaklarını ateş basarak.

Belki de, Sterling'in kollarında uyanmadığı için şükretmeliydi. O zaman kekeleyip, kızarıp bozarıp, olur olmadık itiraflarda bulunması muhtemeldi. Bu şekilde, onunla yüzleşmeden önce, bir düşese yaraşır şekilde giyinip kuşanma fırsatım bulabilecekti.

Laura çarşafa sarınarak yataktan aşağıya kaydı. Ama soylu tavırları, ayağı karyoladan sarkan kumaşlara dolaşınca anında alaşağı oldu. Serbest ayağının üzerinde hoplayıp zıplayarak kendini kurtarmaya çalışıyordu ki, kapı çalındı.

Kendini gerisin geriye yatağa atmasına fırsat kalmadan, kapı açıldı ve bir hizmetçi çevik adımlarla içeriye daldı. "Günaydın, Ekselansları. Leydi Diana beni valizlerinizin Arden Malikânesi'nden buraya gelmiş olduğunu size bildirmem için gönderdi." Laura'yı görünce, olduğu yerde kalakaldı. Kadının hakkını vermek gerekirdi. Yeni hanımını tek ayak üzerinde, sadece kırış kırış bir çarşafa sarılmış vaziyette diki-

Birgül_35

lirken bulduğunda gözünü bile kırpmamıştı. "Gördüğüm kadarıyla, tam zamanında yetişmişler."

İyi niyetli oda hizmetçilerinden gelen bir dizi çelişkili yol tarifinden, üç kez yanlış yola sapmadan ve birbirine bağlı odalardan oluşan koca bir sahayı arşınlayarak geçirilen yirmi dakikadan sonra, Laura nihayet yemek salonunu bulabilmişti. Kocası en az beş buçuk metre uzunluğunda bir masanın başına kurulmuş, *Morning Post* gazetesini kendisine kalkan yapmıştı. Diana masanın orta kısmının yakınlarında oturuyor, nadide bir Wegdwood fincanından çayını yudumluyordu. Bunlardan başka oturacak tek yer, masanın diğer ucundaydı. Laura bunu es geçip Sterling'in yakınma bir sandalye çekmeyi ciddi ciddi düşünüyordu ki, ansızın beliriveren bir uşak onun oturması için sandalyeyi çekiverdi.

Laura adama solgun bir gülümsemeyle teşekkür ederek, yerine oturdu. Adam ona tabak hazırlamak üzere büfeye giderken, Laura maun büfenin ışıl ışıl genişliğine gözlerini dikti, kendini görünmez hissetti.

"Günaydın," dedi yüksek sesle, avuçlarını ağzının etrafında çanak gibi açarak *Merhabaa!* diye bağırmamak için kendini zor tutarak ki George olsa mutlaka böyle yapardı.

Diana belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

Sterling başını kaldırmadan gazetesinin sayfasını çevirdi. "Günaydın, Laura. Umarım, iyi uyumuşsunuzdur."

Böyle olacaktı, demek! Varsın, olsundu. Laura tatlı tatlı gülümsedi. "Ah, hem de çok iyi. Hatta en son ne zaman bu kadar tatmin edici bir uyku çektiğimi hatırlamıyorum."

Tabağı uşağın eldivenli elinden kaydı ve gürültülü bir çınlamayla masaya, kızın önüne iniş yaptı. Diana'nın çayı az daha boğazında kalıyordu; peçetesini dudaklarına götürdü.

Birgül_35

Uşak apar topar geri çekilirken, Sterling gazeteyi yavaşça alçaltarak ona öyle bir bakış attı ki, Laura tabağındaki minik, sevimli tereyağı topaklarının erimemesine şaştı.

Gazeteyi muntazam bir kare biçiminde katlayıp kolunun altına sıkıştırarak ayaklandı. "Burada rahat etmenize sevindim. Şimdi, hanımlar, müsaade ederseniz..."

"Hyde Park'a Thane'le at binmeye mi gidiyorsun?" diye sordu Diana, bütün dikkatini kızarmış ekmek üzerine marmelat sürmeye vererek.

Sterling başını iki yana salladı. "Bütün gün çalışma odasına kapanıp mülk ve hesaplarımızı gözden geçirmeyi tasarlıyordum. Sorumluluklarımı zaten fazlasıyla ihmal etmiş bulunuyorum." Diana'nın omzunu pışpışladı. "Artık temelli döndüğüme göre, senin o kasvetli muhasebe defterleriyle ve sıkıcı rakam sütunlarıyla canını sıkmana hiç gerek yok. Neden Laura'yı münasip bir çeyiz için alışverişe götürmüyorsun?"

Diana adet yerini bulsun diye ona öpmesi için yanağını uzatmış olsa da, görevden alındığı için Laura'nın hissettiğinden daha mutlu görünmüyordu.

Laura onun neredeyse kapıya varmasını bekledikten sonra sorabildi: "Karına öpücük vermeyecek misin, sevgilim?"

Sterling topukları üzerinde döndü, ağzı gergindi. Onu yanağından öpmek üzere eğilirken, Laura başını kaldırınca, dudakları ağzının kenarını sıyırıp geçti.

Sterling'in nefesini tuttuğunu duyumsadı, kumral kirpiklerinin ışıl ışıl gözlerini maskelemek üzere aşağıya indiğini gördü. Ama doğrulduğunda, tavırları her zamanki gibi resmiydi. "İyi günler, leydim."

Sterling gittiğinde, Diana fincanını masaya bıraktı. "Kimsenin elinde oyuncak olmaktan hoşlanmaz, bilesiniz. Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz."

Birgül_35

Laura bir dilim üzümlü keki yemeye girişirken, aniden kurt gibi acıktığını fark ederek şaşırdı. "Bunun gayet bilincindeyim. Ama sonunda, ödüllerinin risklerine baskın çıkacağını umuyorum."

mobildepo

Birgül_35

Yirmi İkinci Bölüm

Umarım, onu hep seni şımartmış olmayı dilediğim şekilde şımartırsın...

Devonbrooke Şeytanı kendine bir eş almıştı. Akşamüstü erken saatlerde, Diana ve Laura Oxford Sokağı ve Bond Sokağı dükkânlarını turlamaya başladıkları sırada, bütün Londra bu haberle çalkalanıyordu. Hangisinin –karasevdaya tutulmuş dilberlerin mi yoksa biricik yavruları için yüksek sosyetenin en varlıklı ve en seçkin bekârlarından birine kancayı takmayı ummuş hırs küpü annelerin mi– daha üzgün olduğunu söylemek güçtü.

Diana Laura'yı dizi dizi, göz kamaştırıcı ipek ve muslinlerle bezenmiş ve siparişlerini almak için bekleyen kadın müşterilerle tıka basa dolu seçkin bir manifaturacıdan içeriye sokarken, dükkândaki coşkulu sohbet yerini bariz bir sükûnete bıraktı. Laura, birkaçı apaçık bir biçimde düşmanca olmak üzere, birçok sivri bakışa maruz kaldı.

Kumaşçılardan biri ona atılarak, Laura'nın sabah üzerine geçirirken gayet iş görür bulduğu soluk sarı muslin elbiseye hayal kırıklı-

Birgül_35

ğına uğramış gibi bakarak, söylenmeye başladı. Laura ona İtalyanca bilmediğini açıklamaya fırsat bulamadan, ufak tefek esmer kadın onu perdeli bir kabine sürükledi ve amansız Cookie'nin bile hayranlığını kazanacak şekilde yoklayıp, ölçüp biçip, dürtüklemeye koyuldu.

İki yabancının akıcı bir İtalyancayla onun belirsiz göğüs ölçüleri üzerine hararetli bir tartışmaya girmelerinin küçük düşürücülüğüne katlanmakla geçen birkaç dakikanın sonunda, kumaşçılar ona işkence edebilecekleri yeni bir toplu iğne paketi aramaya giderken, Laura kabinde bir başına bırakıldı. Alçak bir taburenin üzerinde ayakta durmuş, çıplak bir halde tir tir titrerken, perdenin diğer tarafında iki kadının konuşmasına kulak misafiri oldu. Onlar, *ne yazık ki*, onun anladığı dilde konuşuyorlardı.

İlk konuşan ses yumuşak, ama zehir gibiydi. "Ne çeyizi ne de ünvanı olan peş parasız bir köylü kızını aldığına inanabiliyor musun? Dediklerine göre, kız..." Laura perdelere eğilerek, kadının ıslıklı fısıltısını duymaya çalıştı.

"Daha neler! Ciddi olamazsın! Papaz kızı mı?" İkinci kadının kıs kıs gülüşünü duyan, Sterling'in hizmetçi kızlardan biriyle evlendiğini filan sanabilirdi. "Bunun aşk evliliği olması ihtimali var mı?"

İlk kadın burnundan nefes verdi. "Söz konusu bile olamaz. Uygunsuz bir durumda yakalandıklarını ve adamcağızın istemeye istemeye onunla evlenmek zorunda kaldığını duydum."

Laura gözlerini kapattı, kadının sözleri sinirine dokunmuştu.

"Benim duyduğuma göre o, istemediği bir şeyi yapmaya zorlanabilecek bir adam değil."

"Başka koşullar altında bu doğru olabilir ama bir erkek, şerefi söz konusuysa, onu korumak için her şeyi yapar, buna alt sınıftan bir kadınla evlenmek dâhil."

"Belki de, kızcağızın azıcık cilalanıp parlatılmaya ihtiyacı vardır, o kadar."

Birgül_35

"İstediği kadar cilalasın, sonunda elindeki yine de kömür olacaktır, birinci sınıf elmas değil." Kadının sesi genizden gelen bir mırıltıya dönüştü. "Kızın onu tatmin etmesine imkân yok. Onun yatakta ne kadar talepkâr olabileceğini ilk elden bildiğimi unuttun mu yoksa? Yakında o küçük, şapşal köylüden bıkacaktır... çoktan bıkmadıysa, tabii. Ve o zaman, ben orada olacağım. Kız onun ismini kazanmış olabilir ama kalbini asla kazanamayacaktır."

Laura perdeleri aralayıp adi cadaloza gerçekte ne kadar avam olabileceğini göstermenin eşiğine gelmişti ki, aniden, yandaki kabinde bir etek hışırtısı duyuldu.

"Ah, Leydi Diana," diye şakıdı, Laura'nın kocasını yatağa atma planları yapan kadın. "Bu dükkânın müşterisi olduğunuzu bilmiyordum. Sizinle nihayet tanışmak büyük şeref. Kuzeninizle çok yakın ahbabızdır da."

"Öyle mi?" Laura'nın, Diana'nın bu iki kadına attığı buz gibi bakışı hayal etmesine gerek yoktu. Kendi kabinindeki ısı aniden düşmüştü; o kadar ki, neredeyse kendi nefesini görmeyi bekledi. "Sizden hiç söz etmemişti. Gerçi, kocanızdan övgüyle söz ettiğini hatırlar gibiyim. Eh, Lord Hewitt bugünlerde nasıllar? Sıhhatleri yerindedir, umarım."

Kadının sesindeki yaltakçı ton gitmiş, Diana'nınki kadar soğuk bir hâl almıştı. "Bay Bertram bu aralar kır evimizde çokça vakit geçiriyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem." İkinci kadın bir inilti koyuverdiğinde, Diana yumuşak bir sesle ekledi. "Yaz sıcağı, malumunuz. Şimdi, müsaade ederseniz, kuzenimin yeni eşini aramaya devam etmeliyim. Ona münasip bir çeyiz hazırlamam için beni görevlendirdi. Zavallıcık onunla böylesine apar topar evlenmekte ısrar ettiği için çok utanıyor ama yine de, ondan bir gün bile ayrı kalmaya gönlü razı olmuyor. Biliyor musunuz, ona tapıyor ve yaşadığı sürece onu el üstünde tutmak istediğinden, onun hiçbir şeyden mahrum kalmamasında ısrar ediyor."

Birgül_35

Aynı anda hem minnettarlık hem de özlem duygusundan kaynaklanan beklenmedik gözyaşları Laura'nın göz kapaklarının arkasını yakmaya başladı. Bir zamanlar, başka bir hayatta, Diana'nın sözleri belki gerçek olabilirdi.

Laura kısa süre sonra kabinden çıktığında, beklenmedik taraftarını bir sandalyede dimdik oturmuş, *La Belle Assemblée* dergisinde yer alan en yeni moda kıyafetleri bıkkın gözlerle incelerken buldu.

"O kadınlara söylediklerinizi duydum," dedi Laura usulca. "Size teşekkür borçluyum."

Diana dergiyi sertçe kapattı ve ayaklandı, sivri çenesi meydan okuyan bir açıyla havaya kalkmıştı. "Sizin için yapmadım, kendim için yaptım. Elizabeth Hewitt gibi kuş beyinli dilberler, sırf ödüllü spanyel köpeklerini karısından daha çok seven gut hastası ihtiyar bir ayyaşla evlenme talihsizliğinde bulunmadım diye, yıllardır bana tepeden bakıyorlar."

"Lord Hewitt'ten söz ediyorsanız, muhtemelen spanyelleri karısından daha sadıktır."

Diana'nın ona tam olarak gülümsediği söylenemezdi ama gözleri belli belirsiz bir kıvılcımla parıldamıştı. "Sanırım, haklısınız. Dört ayaklı türe mensup dişi köpekleri tercih ettiği için adamı suçlayamayız."

Akşamüstünün geri kalanı Laura için sersemletici bir koşturmaca içinde geçti. Diana'yla birlikte Oxford Sokağı'nın uçsuz bucaksız kaldırım taşları boyunca şapkacıdan parfümcüye, parfümcüden kunduracıya koşturup dururlarken, Laura elinde olmadan, *Lottie olsa bu keşif gezisinde ne kadar eğlenirdi,* diye düşünüyordu. Diana kendisi için tek bir çöp almayacak kadar ilgisiz görünse de, Laura'nın her şeyin en iyisiyle donatılmasında ısrar etmişti: meyve, tüy ve çiçeklerle süslenmiş bir yığın şapka, cam koku şişeleri, kaşmir şallar, deri eldivenler ve ipek çoraplar, fırfırlı güneş şemsiyeleri, parfümlü

Birgül_35

sabunlar, pastel renklerde terlikler ve bir değil tam iki çift çok güzel çin bezi çizme, gümüş filigranlı saç fırçaları ve taçlar, inciyle süslenmiş saç fileleri ve hatta, coşkulu bir ipek satıcısının onları temin ettiğine göre, bütün Londra sosteyesinin kapış kapış aldığı bir çift kışkırtıcı iç çamaşırı. Satıcılar elbette malları en kısa zamanda Devonbrooke Malikânesi'ne teslim edecekti.

Dantelden başka şey satmayan minik, şirin bir dükkândan çıktıklarında, zavallı Laura'nın başı satın aldıkları onca şeyin hesabını tutmaktan zonklamaya başlamıştı. Hesapları doğruysa, bir gün içinde Arden Malikânesi'nin bir yıllık kazancından fazlasını harcamışlardı.

Bir büfeden satın aldıkları sıcak çamfıstıklarıyla dolu torbalar ellerinde, onları bekleyen arabaya yol alırlarken, çökmekte olan karanlığın içinden bir lambacı belirip sokak lambalarını yakmaya koyuldu. Lambaların yumuşak ışığı vitrinlerin üzerine düşerek, sergilenen malları olduklarından da cazibeli gösterdi.

Capcanlı, ışıl ışıl dekore edilmiş bir oyuncakçının önünden geçerlerken, Laura durarak, cılız bir sevinç nidası koyuverdi.

Vitrinde, fırfırlarla ve dantellerle bezenmiş porselen bir bebek oturuyordu, tombul yanakları al al boyanmıştı. Başının tepesinde topuz yapılmış sapsarı buklelerinden kibirli burnuna, hatta minyatür babetlerine kadar, bu bebek Lottie'yi birebir yansıtıyordu.

Diana vitrinden içeriye baktı. "Ne oldu?"

"Hiç, sadece, kız kardeşim bu bebeği çok severdi, diye düşünüyordum," diye karşılık verdi Laura, farkına bile varmadan parmaklarını vitrin camına bastırarak.

Diana omuz silkti. "Alın, öyleyse."

Laura ellerini gerisin geriye yeni pamuklu, tüy yakalı mantosunun içine soktu. "Dük'ün cömertliğini daha fazla suistimal edemem. Zaten benim için fazlasıyla müsriflik etti."

Birgül_35

Diana ona tuhaf bir bakış attı. "Sterling'de cimrilikten eser yoktur. Size affını çok görüyor olabilir ama cüzdanını asla. Eh, birine sahip olamıyorsan, diğeriyle idare edeceksin." Diana parmaklarını cama dokundurdu, yüzünde garip bir biçimde düşünceli bir ifade belirmişti. "Bu, babamın bana verdiği pek az dersten biridir."

Laura yaklaşık bir saat sonra oyuncakçıdan çıktığında, elleri kardeşleri için almış olduğu hediyelerle doluydu; Lottie için bir atlama ipi ve George için yepyeni, gıcır gıcır üç deste iskambil kartı da bunlara dâhildi. Kıymetli hazinelerini yaban ellere emanet etmek istemediğinden, onların malikâneye gönderilmesine karşı çıkmıştı. Soğuk kış gecelerinde Dower'ın sızlayan ellerini ısıtsın diye bir çift deri binici eldiveni satın almak üzere bir tuhafiye dükkânına dalarken, Diana sabırla onu bekledi. Kendisi için seçtiği devekuşu tüylü şapkalardan birini Cookie'ye göndermeye çok önce karar vermişti zaten.

Arabaya yaklaştıkları sırada, Diana aniden durarak Laura'nın ona toslamasına sebep oldu. Uşaklardan biri oturduğu yerden aşağıya atlayıp ellerindeki torbaları alırken, Laura başını kaldırıp Diana'nın omzunun üzerinden baktığında, Gillingham Markisi'ni bir sokak lambası direğine yaslanmış, elinde silindir şapkası, kolunun altında bastonu, öylece dikilirken buldu.

Adam doğrularak, onları zarif bir reveransla selamladı. "Ekselansları, Leydi Diana. Tam terziden çıkıyordum ki arabanızı gördüm ve size iyi akşamlar demek için biraz buralarda oyalanayım dedim."

"Size de iyi akşamlar, lordum." Diana onun yanından hızla geçip giderek, arabaya binmesine yardımcı olması için uşağa elini uzattı. "Kuzenim küçük macerasından sağ salim geri döndüğüne göre, artık sizi eskisi kadar sık görmeyiz herhalde."

"Tam tersine," diye geveledi Thane, Laura'yı arabaya bizzat bindirebilmek için uşağı neredeyse kenara fırlatarak. "Dük Devonbrooke'a

Birgül_35

temelli yerleştiğinden, bundan böyle sık sık başınızı ağrıtma niyetindeyim."

"Bunda o kadar da zorlanacağınızı sanmam." Uşak kapıyı kapatırken, Diana doğruca karşıya baktı. "Eminim kuzenim sizi ağırlamaktan büyük keyif alacaktır."

Thane başını kaldırıp onun profiline bakarak, şapkasının kenarını işaret parmağıyla başparmağı arasında evirip çevirmeye koyuldu. "Ya siz, Diana?" diye sordu usulca. "Siz de beni ağırlamaktan keyif alacak mısınız?"

Diana'nın ona cevap vermesine fırsat kalmadan, araba harekete geçti.

"Çekilmez adam," diye homurdandı Diana, eldivenlerini çıkarıp kucağına çarparak.

Hem Diana'nın yanaklarını ateş basmış olmasından hem de daha önce onda pek görülmedik bir tutkunun açığa çıkmış olmasından merakı uyanan Laura pencereden sarkıp dışarıya baktığında, Thane'in hâlâ, elinde şapkası arkalarından baktığını gördü.

Devonbrooke Malikânesi'ne vardıklarında, Addison onları fuayede bekliyordu. "Ekselansları sizi çalışma odasında görmek istiyorlar," diye bildirdi Laura'ya, kürklü pançosuyla tüy yakalı mantosunu alıp bir uşağa teslim ederek.

Laura'nm yüreği hopladı. Belki de Sterling, dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaktan vazgeçmeye nihayet hazırdı; bir erkeğin bir kadına böylesine büyük bir tutkuyla sahip olmasının ama sonrasında kendinden hiçbir şey vermemesinin imkânsız olduğunu kabul etmeye hazırdı. Saçını başını düzeltti ve biçare hevesinin dışarıdan belli olmadığını umarak, en yakın koridora yöneldi.

Birgül_35

Addison nazikçe boğazını temizledi. "Bu taraftan, Ekselansları," dedi, tam aksi yönü işaret ederek. "Soldan yedinci kapı, mermer çeşmeyi geçtikten hemen sonra."

Laura topukları üzerinde dönerek, ona şükran dolu bir gülümseme gönderdi.

Laura çalışma odasına süzüldüğünde, Sterling'i masa niyetine maundan bir canavarın arkasında, kule gibi yükselen muhasebe defterleri ve kâğıt yığınlarıyla kuşatılmış vaziyette otururken buldu. Köpeklerinin görünürlerde olmadığını fark edince içi rahatladı. Sterling iyi yürekli devler oldukları konusunda kıza güvence vermiş olmasına karşın, Laura onların içten içe bir ayağını koparıp seraya gömme arzusuyla yanıp tutuştuklarından hâlâ kuşkulanıyordu.

Sterling ceketini yakınlardaki bir sandalyeye gelişigüzel fırlatmış, buruşuk bir yelek ve kolları sıvanmış bir gömlekle kalmıştı. Laura lamba ışığında onun korunaksız yüzünü incelerken, aslında onun hakkında ne kadar az şey bildiğini düşündü. Sterling onun yarattığı değil, hem zalimliğin hem de sevecenliğin tesiriyle biçimlenmiş karmaşık bir adamdı. Laura bunun onu daha çok değil, daha az istemesine sebep olmasını ne kadar isterdi.

Çıt çıkarmadığına yemin edebilirdi ama adam aniden başını kaldırmış ve onu kendisini izlerken yakalamıştı. Laura'nın nefret etmeye başladığı o memnun maske usulca onun yüzüne yerleşti. "Alışveriş seferinizden döndünüz, demek? İhtiyacınız olan her şeyi bulmuş olduğunuzu umarım."

"Her şeyi değil," dedi Laura esrarengiz bir şekilde, süzülerek ilerleyip masanın önündeki deri koltuğa oturarak.

"Eh, belki bu, hayal kırıklığınızı hafifletmeye yardımcı olur." Sterling masanın üzerinden eğilerek, ona katlanmış bir parşömen uzattı. "Mutlu yıllar."

Birgül_35

Laura gözlerini kırpıştırarak ona baktı, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Unutacağımı mı sanmıştınız yoksa?"

"Dürüst olmak gerekirse, unutan, benim. Sizin hatırlamanızıysa kesinlikle beklemiyordum." Bakışlarını mahcup mahcup yere indirdi. "Ya da bana hediye alacağınızı."

"Hadi, durmayın," dedi Sterling, başıyla kâğıdı işaret ederek. "Açın."

Resmi görünümlü belgeyi yavaşça açtı ve üzerindeki zarif yazıları, tam olarak neye baktığını anlamayadan, gözleriyle taradı.

"Arden Malikânesi'nin tapusu," diye açıkladı Sterling. "Bunu dün gece, babamın çalışma odasındaki belgeleri gözden geçirdiğim sırada buldum. Bugün siz gittikten sonra bir hukuk müşaviri çağırttım ve evle araziyi sizin üzerinize yaptım. Bir daha asla George ve Lottie'nin başlarını sokacak bir evleri olmayacağından endişe duymayacaksınız. Bunu hiçkimse alamaz elinizden, varislerim bile."

Onun varisleri. Laura görmeyen gözlerle kâğıda bakmaya devam etti, Sterling'in onun ağladığını görme ihtimali olduğu sürece başını kaldırmayacaktı.

"Memnun olacağınızı düşünmüştüm," dedi adam, usulca. "Bir çift zümrüt küpeyi mi tercih ederdiniz yoksa? Ya da elmas bir kolyeyi?"

Laura'nın parmakları kâğıda saplandı. "Hayır, lordum, teşekkür ederim. Zaten fazlasıyla cömert davrandınız."

Omuz silkti. "Hiç de değil. Bunu hak ettiğinizi söyleyenler dahi çıkacaktır, inanın."

Laura başını kaldırdı. Ona kulaklarına inanamıyormuşçasına baktı, zihnine onun kollarında geçirdiği son iki gecenin görüntüleri doluştu. Onun yatağında.

Birgül_35

"Becerikliliğinizle, elbette," diye ekledi Sterling, gözlerindeki kıvılcım Laura'nın ne düşündüğünü tahmin etmiş olduğunu ele veriyordu. "Eski, yıkık dökük bir malikâne için muazzam bir risk aldınız."

"El koymaya can attığınız eski, yıkık dökük bir malikâne için. Yoksa sizi en başta Arden Malikânesi'ne getiren şeyin ne olduğunu unuttunuz mu? Kesinlikle annenize karşı olan son vazifenizi yerine getirmek değildi."

Sterling sandalyesinde geriye yaslandı, kibarlık maskesi gerginlik belirtileri göstermeye başlamıştı. "Annem sizi hiç mi hiç ilgilendirmez."

Laura ayağa kalkarak, tapuyu avcunun içinde buruşturdu. "*Sizi* de hiç ilgilendirmiyordu, anlaşılan. İlgilendirseydi, siz onu bağışlamadan ölmesine asla izin vermezdiniz. Ama onunla aynı alınyazısını paylaştığıma göre, onun evini almam da gayet münasip görünüyor. Ömrümün geri kalanını bunu *hak etmekle* geçirmek zorunda kalacak olsam bile." Bir hışımla kapıya yürüdü, sonra topuklarının üzerinde döndü. "Ha, bir de, bugün sizin yakın ahbaplarınızdan birine rastladım –Leydi Hewitt denilen bir kadına. Siz benden bıktıktan sonra sizi yatağına seve seve yeniden kabul edeceğini açıkça ifade etti."

Laura'nın zayıf bedenindeki bütün gücü harcaması gerektiyse de, çalışma odasının kapısını her iki yanda bulunan duvar şamdanlarını zangır zangır titretecek kadar sert çarpmayı başardı.

"Bu pek mümkün gibi görünmüyor, değil mi?" diye mırıldandı Sterling, onun sinirli ayak seslerinin azalarak kaybolmasını dinlerken, başını acılı bir ifadeyle iki yana sallayarak.

Laura yatağında sırt üstü uzanmış, gözlerini karyolanın tentesine dikmişti. Dün gece öfkeliydi. Bu geceyse, küplere binmiş bir haldeydi. Kocası istediği kadar hayırsever asilzadeyi oynayabilirdi, ama Laura onun hediyesini olduğu gibi görmüştü: ayıbını yüzüne vurmak için yapılmış bir başka hamle daha. Yalanlarının ikisine birden nelere

Birgül_35

mal olduğu düşünüldüğünde, hiçbir küf kokulu, eski tuğla yığınının buna değmeyeceğini alay edercesine yüzüne vurmak için.

Evin ortalarında bir yerlerde bir saat tam on iki kez vurarak, yaş gününün sona erdiğini duyurdu.

Laura yan döndü. Saat on üç kez çalsa da ona gitmeyecekti. Batı kanadını bir daha bulamayacağından değildi. Merdivenlerden paldır küldür yuvarlansa ve düşüp boynunu kırsa Sterling'in rahatlayacağını düşünüyordu. Onu mezarının başında dikilmiş, Leydi Hewitt'in anlayışlı homurdanmalarını dinlerken yakışıklı yüzü sahte bir kederle kırışmış halde gözünde canlandırabiliyordu.

Onun apansız ölümünü beklemeye bile yanaşmayabilirdi pekâlâ. Ya şimdi batı kanadına yürüyüp de, yatağını soğuk ve boş bulursa? O zaman ne olacaktı? Belki de Sterling çoktan eski metresinin kollarına koşmuştu. Belki de akşamı şampanyalarını yudumlayarak ve adamın, yatakta onun *taleplerini* karşılamasının imkânı olmayan beş parasız bir papaz kızı tarafından oyuna getirilerek evlenmeye mecbur edilme talihsizliğine gülüşerek geçirmişlerdi. Belki de tam şu anda kadının ipek çarşaflarına sarınmış, onun şehvetli bedenine daha dün gece Laura'ya yaptığı tüm o tatlı, günahkâr şeyleri yapıyordu.

Laura acı içinde inleyerek, bu görüntüyü karanlığa gömebilmek için yatak örtüsünü kafasına çekti.

Sterling karyoladan sarkan kumaşları aralayıp yatağa, onun yanına otururken, işte tam da bu haldeydi.

Birgül_35

Yirmi Üçüncü Bölüm

...ve umarım,
o da senin sadakatine layık olduğunu kanıtlar.

Laura doğrularak, dağılmış saçlarını gözlerinden çekti. "*Siz* ne arıyorsunuz burada?"

Sterling kalaylı mumluğunu karyola başlığında çıkıntı yapan minik bir rafın üzerine yerleştirerek, sıcacık, samimi bir aydınlık oluşturdu. "Kocalık vazifelerimi savsaklamakla suçlanmak istemedim. Kötü şöhretimin böyle bir darbeyi kaldırabileceğini sanmıyorum."

Laura bir an için onun sözlerini tartıyormuş göründü, sonra kendini sırt üstü yatağa bıraktı. "Tek amacınız benden bir varis alabilmekse, incelikleri filan boşverip hemen işe koyulsanız iyi edersiniz."

"İncelikler mi?" diye tekrarladı Sterling, onun yeni haletiruhiyesinden serseme dönmüş bir halde.

"Biliyorsunuz işte öpüşmeler... okşamalar filan." Elini geç bunları dercesine salladı. "Bütün o aptalca zahmetler."

"Yani, sizi öpmemi istemiyorsunuz, öyle mi?"

Birgül_35

"Bence bunun hiçbir anlamı yok, sizce?"

Sterling kasıtlı olarak masum bir ifade takındı. "Hiçbir yerinizi mi?"

Laura'nın gergin yutkunuşunu görecek kadar ona yakındı, nefesindeki belli belirsiz titremeyi duyacak kadar. Laura nevresimleri bir kenara attı ve gözlerini tenteye dikerek, öylece yattı. "İşiniz bittiğinde üzerimi örtün, lütfen. Hava çok soğuk."

Gerçekten de soğuktu. Ama bunun muazzam genişlikteki eski evde süregelen cereyanla hiçbir alakası yoktu. Bu tamamen, gelinin somurtkan ifadesi ve kaskatı duruşundan kaynaklanıyordu. Eczacının apse yapmış dişini çekmesini bekler gibi bir hali vardı. Sterling gülmemek için yanaklarının içini ısırmak zorunda kaldı.

"Geceliğinizi sıyırmam gerekiyor," diye ikaz etti onu. "Sizin için sakıncası yok, değil mi?"

Laura derin bir of çekerek yüzünü başka yöne çevirdi. "Sanırım başka şansım yok."

Sterling sıcak ellerini onun uzun, ipeksi bacaklarında gezdirerek geceliğini kalçalarından yukarıya sıyırdığında, Laura'nın gözkapakları titreşerek kapandı. Bu kez adamın nefesi titredi. Laura mum ışığında melek gibi görünüyordu –ipeksi esmer bukleleri ve solgun, çilli teniyle.

"Ve muhtemelen, ikimiz için de işler kolaylaşacaktır, eğer... buraya dokunursam."

Dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı. Sterling kendi inlemesini bastırdı. Böylesi bir istekliliği hak edecek hiçbir şey yapmamış olmasına karşın, Laura onun için hazırdı, tıpkı Sterling'in de onun için hazır olduğu gibi. Saten ropdöşambırını üzerinden atarken, buraya doğru uzun, yalnız bir yürüyüşe çıkmadan önce pantolonunu giymeye zahmet etmemiş olduğuna seviniyordu.

"Kollarınızı bana dolamak size sıkıntı verecekse, belki de en iyisi, ben ellerinizi bu şekilde tutmalıyım." Parmaklarını usulca

Birgül_35

onunkilere geçirerek, ellerini başının iki yanına, avuçları birleşecek şekilde yerleştirdi.

Bir seferde onun üzerine çıkıp içine girerken, Laura onun ellerini sıkıca kavradı. Sterling bir mutluluk dalgasına kapılarak gözlerini sımsıkı yumdu. Bir kadının böylesine ipeksi ve tatlı, böylesine sıcak, böylesine dar olabileceğini hayal bile edemezdi. Onun içinde hareket etmeye başladığında, Laura onu sanki sadece onun için yaratılmışçasına sarmaladı. *Sadece* onun için.

Gözlerini açtığında, kadın kirpiklerinin arasından ona bakıyordu; dudakları aralanmıştı ve gözleri arzuyla ışıldıyordu.

"Seni öpmemi istemediğinden emin misin?" diye fısıldadı, tutku dolu bir sesle.

Laura dili dışarıya çıkarak, dudaklarını ıslattı. "Şey, belki sadece bir kez..."

Sterling onu bir kez öptü; yoğun ve ilkel ritmi kalçalarının hipnotize edici temposuna ve güm güm atan kalbine eşlik eden, uzun tek bir öpüşle. Hiç bitmesin istedi, sevişmeleri de öpücük de. Ama bedenine sonsuza dek söz geçiremeyecekti. Laura'ya *incelikler* olmadan neler başarabileceğini göstermeye kararlı olarak, kalçalarının açısını, aşağıya meyleden her darbenin onu kadının alttaki tüylerinin merkezinde yuvalanmış paha biçilemez inciyle temas ettireceği şekilde ayarladı.

Laura'nın, altında dağılıp gittiğini duyumsadı; onun peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu. Soluk soluğa onun üzerine yığıldığında, duymayı beklediği en son şey onun, kulaklarındaki kısık, kararlı sesiydi. "Alacağınızı aldınız. Artık gidebilirsiniz."

Sterling yavaşça başını kaldırdı.

Laura gözlerini onun sağ omzunun hemen üstündeki bir noktaya dikmiş, çekici bedeni az önce paylaştıkları, dünyayı âdeta yerinden oynatmış hazzın etkisiyle sarsılmaya devam etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Birgül_35

"Beni kovuyor musunuz?"

"Hayır, size müsaade veriyorum. İyi iş çıkardınız, tebrikler, falan filan."

Sterling'in bir yanı onu kollarına alıp şafağın ilk ışıkları odadan içeriye süzülene dek öylece tutmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Ama evliliklerinin bağlı olduğu koşulları öylesine ruhsuz ifadelerle özetlediğinde, bu haktan kendini mahrum etmişti. Basiretsizliğine içten içe lanetler okuyarak, onun geceliğini yavaşça aşağıya çekti ve yatak örtüsünü özerine örttükten sonra, ropdöşambırını giyip mumunu aldı.

Yataktan çıktı, ona kadar saydı, sonra başını yeniden kumaşların arasından uzattı. Laura sırt üstü uzanmış, gözleri kapalı ve kolları iki yana açılmış vaziyette yatmaktaydı. Suratsızlığı gitmiş, yerini o soluğu kesilmiş, şaşkın mutluluk ifadesine bırakmıştı.

Sterling boğazını temizleyince Laura öyle bir hışımla doğruldu ki kafasını karyolanın başlığına vurdu. Kafasını ovarak, karmakarışık saçlarının ardından ona baktı. "Gittiğinizi sanmıştım."

Sterling karyola direğine yaslandı. "Düşünüyordum da, belki de şu incelikleri elimizin tersiyle itmekte aceleci davranıyoruz. Etraflıca düşünüldüğünde bunlar gayet... incelikli şeyler."

Laura geceliğinin yakasındaki kurdeleyle oynadı. "Şey, mademki bunun vazifenizin külfetini azaltacağını düşünüyorsunuz..."

"Ah, bence ikimizin vazifesinin de külfetini azaltacaktır. Size göstermeme ne dersiniz?"

Sterling ropdöşambırını atıp yeniden yatağa girerken, Laura'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Sterling Harlow melek yüzlü olabilirdi ama geceleri şeytan kesiliyordu; Laura'nın kalbini hor görse de, ruhunu çalmaya geliyordu. İnceliklere

Birgül_35

düşkün olduğunu belirtmiş olsa da, her gece nevresimlerin arasına usulca süzülüp Laura'nın şehvetli genç bedenine yaptıkları hiç de incelikli filan değil, aksine enfes bir biçimde edepsizceydi. Hatta bazıları, adamakıllı ahlaksızcaydı.

Laura her sabah onlara on birlere kadar yataktan çıkmıyor, daha birkaç saat önce onu hazdan tir tir titretmiş olan ateşli adamla hiçbir alakası olmayan mesafeli yabancıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacağı anı ertelemeye çalışıyordu. Birleşmelerinin harareti arttıkça, adam daha soğuk ve mesafeli oluyordu; öyle ki, sonunda kendi kuzeni bile onun ilgisiz tavırlarından ve belli belirsiz mırıldanmalarından yaka silkmişti.

Bir gece, kendini yine çalışma odasına kapatmak üzere izin isteyip sofradan kalktıktan sonra, Diana peçetesini tabağının içine fırlattı. "Nasıl biriydi?" diye sordu buyurgan bir sesle, delici bakışlarını Laura'ya dikerek.

Laura, bir lokma körili somonu ağzına götürürken, donup kaldı. "Kim?"

"Sizin şu Nicholas. Nasıl biriydi? Huyu suyu nasıldı?"

Laura çatalını indirdi, dudakları özlemli bir gülümsemeyle gevşedi. "Keskin bir mizah anlayışı olan, kibar ve sevecen biriydi. Biraz kuşkucuydu. Ama sanırım, bunun için onu suçlayamam," diye itiraf etti, peçetesini dudaklarına götürerek. "O da biraz asabiydi. Ona danışmadan cemaatin yeni papazı olmasını ayarladığımı öğrendiği zaman ne hale geldiğini görecektiniz. Uzun süre ağzını bile açamamıştı. Sadece bana başını sallayıp, ellerini saçlarından geçirip, kızardıkça kızarmıştı; o kadar ki, sonunda patlayacağını sanmıştım."

Diana sandalyesinden kalktı ve Laura'nın yanına oturdu. "Ah, devam edin lütfen. Adamakıllı yaygara kopartmış mıydı? Keşke babam onu bastonla döverken bunu yapsaydı diye düşünmüşüm-

Birgül_35

dür hep ama o çok gururluydu. O dayağı sineye çekerken, bana da ağlamak düşerdi."

Bir an için, Laura da ağlayacağını sandı. Ama bunun yerine, Diana'nın eline uzanıp onu usulca sıkarken buldu kendini. "Madem yaygara dediniz, o zaman onun kız kardeşimle tanıştığı anı görecektiniz. Lottie yavru kedilerini onun yatağına salmıştı, o da bunların fare olduğunu sandı."

"Hiç şaşırmadım. O döndüğünden beri, zavallı Kartopu'mu kuzey kanadında kilit altında tutuyorum. Sterling oldum olası kedilere tahammül edemez. Bu konuda, tıpkı babama benziyor."

"Hah! O zaman ona çiftlikte peşinden ayrılmayan o kedi yavrusunu sormalısınız. Bir keresinde, bir sabah, kimsenin bakmadığını sandığı bir sırada, onu kedinin minik pembe burnunu öpüp sonra da hayvanı mantosunun cebine sokarken yakaladım. Bir de, o ikisini kıvrılmış uyurken görecektiniz ki..." Büfenin yanında hazırda bekleyen uşağın sohbetlerine kulak kabartmakta olduğunu fark eden Laura, uzanıp Diana'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve hemen arkasından, salon genizden gelen kahkahalarla çınladı.

Diana'nın titiz ellerinde temize geçirilmiş uçsuz bucaksız rakam sütunları Sterling'in bitkin gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlamıştı ki, Devonbrooke Malikânesi'nin kalın taş duvarlarının içinde daha önce hiç duymadığı bir ses çalındı kulağına: kadın kahkahalarının ahenkli çınlaması. Muhasebe defterinin kapağını kapatarak, yavaşça ayağa kalktı.

Ses, sirenlerin[9] şarkısı kadar karşı konulmazdı. Sterling yemek odasının kapısına kadar bunu izledi. Karısı ve kuzeni kafa kafaya vermiş oturuyor, sanki kırk yıllık arkadaşlarmış gibi gülüşüp fısıldaşıyorlardı.

---

9 Yunan mitolojisinde, tiz ve büyüleyici sesleriyle denizcileri kendilerine çekerek ölümlerine sebebiyet veren güzel su perileri (ç.n.)

Birgül_35

Bakışı Laura'nın sevimli profiline kaydığında, içi cız etti. Asırlar önce, o güneşli sabahta St. Michael'ın merdivenlerinde durduklarından bu yana onun böyle güldüğünü duymamıştı.

Orada durup onu sonsuza dek izleyebilirdi, büfenin yanında duran uşak imalı bir biçimde boğazını temizlemeseydi eğer. Laura ve Diana başlarını çevirip baktılar; gülümseleri kayboldu ve gözlerine ihtiyatlı bir ifade yerleşti.

"Böldüğüm için bağışlayın," dedi Sterling, sertçe. "*Times*'ı burada bırakmışım." Gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve kendi evinde hiç olmadığı kadar yabancı hissederek, gerisin geriye çalışma odasına yollandı.

Birkaç gün sonra, serin ve yağmurlu bir akşamüstü, Sterling sonsuz sayıda olduğu anlaşılan mal ve mülkünü yine, saatlerce ve saatlerce gözden geçirmek üzere çalışma odasına gidiyordu ki arkasında çok tuhaf bir ses duydu.

Ölüm sessizliği.

Durdu ve başını yana çevirdi. Hızlı nefes sesleri yoktu, mermere vuran tırnak sesleri yoktu, itişip kakışmalar yoktu.

Yavaşça arkasını döndü.

Köpekler yoktu.

Kaliban ve Kerberos Arden'den döndüğünden beri onun yanından bir an olsun ayrılmamışlardı. Hatta her gece, Laura'nın kapısının dışında, efendileri sabaha karşı, kıpkırmızı ve doymuş bir şekilde ortaya çıkana dek, sabırla beklemişlerdi. Hiçbir zaman kendi soğuk, boş yatağına dönmediğini, onun yerine gecenin geri kalanını serada tüttürüp güneşin doğmasını bekleyerek geçirdiğini bir tek onlar biliyordu.

Birgül_35

İki parmağını ağzına sokup kısık bir ıslık öttürdü, bu çoban köpeklerini her seferinde tıpış tıpış yanına getirirdi. Ama boş bir yankıdan başka karşılık alamadı.

Kaşlarını çattı. Belki de, Addison ona, uşaklardan birine onları parkta yürüyüşe çıkarması için emir verdiğini söylemeyi unutmuştu.

Kütüphaneye yaklaştığı sırada, kapının aralık olduğunu fark etti. Kapı dikmesine yaslandı, karşısındaki görüntüden nutku tutulmuştu.

Laura şöminenin önünde serili kilimin üzerine oturmuş, Kerberos da onun yanı başına uzanmıştı. Kaliban başını onun kucağına koymuştu ve iri kahverengi gözleri kölelere yaraşır bir sadakatle dolu birer havuzdu. Laura dalgın dalgın köpeğin kulaklarını okşuyordu, onun uçuk mavi ipek eteğinin her yerine salya akıtması umrunda bile değildi sanki. Sterling eski düşmanları Fransızlar şeytani köpeklerinin bir kadının dokunuşuyla dize gelmiş olduğunu görseler ne derlerdi, tahmin edebiliyordu. Ama bu ellerin kendi bedeni üzerindeki gücünü de gayet iyi biliyordu.

Başını kederle iki yana salladı. Önce kuzeni, şimdi de köpekleri. Bu kadın ona hiçbir şey bırakmayacak mıydı?

Tam arkasını dönüp gidecekti ki onun hüzünlü iç çekişi onu yere mıhladı. Dizlerinin üzerinde açık bir kitap durmasına karşın, Laura gözlerini düşünceli bir ifadeyle ateşe dikmişti. Sterling onu incelerken, yatağın kadifemsi gölgelerinin içinde gözünden kaçmış birtakım değişiklikler fark etti. Yanaklarının bronz rengi solmaya yüz tutmuştu. Koyu kahverengi gözleri artık ışıl ışıl değil, yalnızlıkla gölgelenmişti.

Yuvasını ve ailesini koruyabilmek için her şeyini tehlikeye atmıştı, kalbi dâhil. Yine de, Sterling onu ikisinden de koparıp almış, geriye dönüp bakmasına dahi fırsat bırakmamıştı.

Sterling'in amcası sera için türlü türlü egzotik çiçekler getirtirdi ama bunlar soğuk, cereyanlı malikânenin asla veremeyeceği iki şeye,

Birgül_35

sıcağa ve gün ışığına muhtaç olduklarından, nadiren büyürlerdi. Sonunda çiçekler hep ölüp gider, Sterling'e de onların arkasından ağlamak düşerdi.

Hafif bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Kerberos kafasını kaldırdı ve ona meraklı bir bakış attı. Sterling parmağını dudaklarına götürerek, usulca oradan uzaklaştı.

Günlerden beri ilk kez gerçek bir amacı olduğu hissiyle, çalışma odasına yollandı. Uzunca bir not yazmayı bitirdikten sonra, Addison'ı çağırmak üzere zili çaldı.

Kâhya her zamanki gibi, yoktan var olmuşçasına karşısında beliriverdi. "Beni çağırmışsınız, Ekselansları?"

Sterling ona mektubu işaret etti. "Bu mesajın derhal Gillingham Markisi'ne ulaştırılmasını istiyorum."

"Hay hay, Ekselansları. Başka bir şey var mıydı?"

Sterling sandalyesinde geriye yaslanarak, istemsizce gülümsedi. "Hizmetçilere yüklü bir ikramiye versen iyi olur. Korkarım, yakında bunu hak etmek durumunda kalacaklar."

Laura, Devonbrooke Malikânesi'nde geçirdiği ikinci haftanın sonunda öylesine yalnızlık çekiyordu ki, kendini batı kanadındaki portre galerisini gezip, Sterling'in ölmüş akrabalarının yüzünü inceleyerek, az da olsa bir benzerlik görmeye çalışırken buldu. Bunların içinde en dikkat çekici olanlara isimler taktı ve yaşantıları üzerine hikâyeler uydurdu. Plise yakalı dar ceketin içinde pişmiş kelle gibi sırıtan adamın Devonbrooke'un ilk düşesinin biricik dert ortağı Cıvık Percival olduğuna kanaat getirdi. Ay yanaklı, kızıl sakallı zırhlı savaşçıysa suçsuz yere hüküm giymişlerin savunucusu Bay Kanlı Boris'ten başkası olamazdı. Ya küstah bakışlı, balıketi cadaloza ne demeli? Eh, o da Elizabeth –nedense!– adındaki, zehir gibi dili olan, genç,

Birgül_35

evli metresiyle yatakta yakaladığı taş kalpli kocasının canına kıymış olan Deli Mary Harlow olsa gerekti.

Laura iç çekti ve galeriyi bir kez daha turladı. İhtiyar Granville Harlow'un portresi bile dehşet verici etkisini artık yitirmiş görünüyordu. Laura neredeyse, eski dükün hayaletiyle karşılaşmayı şimdikine tercih ederdi.

Az daha gözünden kaçacak, minicik bir portreyi incelemek üzere duvara yaklaştı. Taş çatlasa on bir ya da on iki yaşındaki sarı saçlı bir çocuğun sert görünüşlü, gülümsemeyen tasviriydi bu. Sırtı dimdikti ve gözleri dünyaya, o kadar genç birine hiç uymayan, mesafeli, kötümser bir alaycılıkla bakıyordu.

Laura parmağım oğlanın yanağına götürdü ama o sevdiği gamzenin izini bulamadı. Hayal gücünü zorlamasına hiç gerek yoktu. Onun hikâyesini zaten biliyordu. Çocuk en sevdiği kişiler tarafından yüz üstü bırakılmıştı. Onu kendisine benzetmeye kararlı, zorba bir ihtiyarın pençelerine teslim edilmişti. Ve tüm kalbiyle güvendiği kadının ihanetine uğramıştı. Laura usulca elini indirdi. Mutlu sonlara inanmadığı için onu suçlayabilir miydi?

Başını önüne eğmiş, portreden uzaklaşıyordu ki, vahşi bir havlama sessizliği bozdu. Buna yükselen sesler eşlik etti; tam olarak anlaşılamayan –neyse ki– bir Doğu Londra şivesiyle küfür saydıran bir ses ve tiz bir ciyaklama.

Laura aniden başını kaldırdı. Aklını kaçırmış olduğunu düşünerek, elbisesinin eteklerini topladı ve var gücüyle koşmaya başladı.

Ana merdivenlere varmak üzereydi ki, Diana kuzey kanadından ortaya çıktı; her zaman kusursuzca şekil verilmiş görünen saçlarının bu kez sadece yan tarafı yapılmış bir halde. "Bu korkunç yaygara da nedir böyle? Sanki bir kediye eziyet ediyorlar!"

Laura cevap vermek yerine hızla onun yanından geçip, merdivenlerden aşağıya koşturdu. Ürkmüş kâhya ön kapıyı açana kadar

Birgül_35

sabredemedi, tokmağı adamın avcundan kaptığı gibi kapıyı hışımla, ardına kadar açtı.

"Laura!"

Addison ok gibi fırlayan köpekleri zaptetmeye çalışırken ve yüzü bu esnada mosmor kesilirken, sarı saçlı bir çocuk kendini Laura'nın kollarına attı. Koluna takılmış pötikare kumaş kaplı hasır sepet, kenarlarından sarkan rengârenk, kımıl kımıl kuyruklar ve köpeklerin çılgınca tepkisi olmasa, tamamen masum görünebilirdi.

"Lottie! Ah, Lottie, sahiden sen misin?" Addison köpekleri iki iri kıyım uşağa teslim ederken, Laura yüzünü kız kardeşinin buklelerine gömerek, onun bebeksi tazelikteki kokusunu içine çekti.

"Tabii ki o," dedi Lottie'nin hemen arkasındaki biri. "Başka kim bu cici köpeklerden biri, kedi sepetini piknik yemeği sandı diye böylesine felaket bir yaygara koparabilir ki?"

Laura başını kaldırıp baktığında, kardeşini malikânenin önüne park etmiş şık arabanın kapısına yaslanmış buldu, kravatı kusursuz bir biçimde bağlanmıştı. "Ah, George Fairleigh," diye haykırdı, "Sanırım seni son gördüğümden bu yana bir karış boy atmışsın!"

"Yarım karış," diye kabul etti George. Mahcup mahcup kıvranıp gözlerini devirse de, ablasının kollarını boynuna dolayıp yanağına içten bir öpücük kondurmasına izin verdi. "Sakallara dikkat et," diye uyardı onu. "Sadece iki tüyüm olabilir ama oldukça sertler."

"Bana soracak olursan ki kimse sormaz," diye homurdandı birisi, "tıpış tıpış Arden'e geri dönmeliyiz. Ablan artık bir hanımefendi –yani bizim gibiler için fazla iyi."

Laura döndü ve Dower'ı arkasında dikilirken buldu, adamın alnı şakacı bir kaş çatışla kırışmıştı. "Gel buraya, seni huysuz moruk," dedi, "ve bu iyi hanımefendiye bir öpücük ver." Dower yanağına bir öpücük kondururken, Laura onun pürüzlü ellerini sıktı; morluklarının neredeyse tamamen kaybolmuş olduğunu gördüğüne sevinmişti.

Birgül_35

O sırada, arabadan Cookie iniyordu; ona yardım eden kişi ise, Gillingham Markisi'nden başkası değildi. Yeni şapkasını süsleyen devekuşu tüyleri rüzgârda görkemli bir biçimde dalgalandı. Yüzünü Cookie'nin heybetli omzuna gömerken, Laura'nın boğazı düğümlendi, söyleyebileceği karşılama sözcükleri boğazına dizildi.

"Geçti, kuzucuğum," diye mırıldandı Cookie, onun saçlarını okşayarak. "Cookie geldi işte. Her şey yoluna girecek."

Laura bunun doğru olmadığını biliyordu, yine de Cookie'nin sözleri ona boğazındaki yumruyu yutabilmesi için cesaret verdi. Onların ışıl ışıl parlayan yüzlerine baktı. "Anlamıyorum. Neden Arden'de değilsiniz? Londra'da ne işiniz var?"

Cookie Marki'ye pişmiş kelle gibi sırıttı. "Eh, kocan bu yakışıklı beyefendiyi bizi getirmesi için göndermiş, o da getirdi işte."

Thane kadının elini dudaklarına götürdü. "Benim için zevkti. Çıplak elleriyle bir tavuğun boynunu burabilen bir kadınla seyahat etme fırsatı insanın eline kolay kolay geçmez."

Cookie kıkırdadı ve onun yanağından makas aldı. "Birkaç yaş daha genç olsaydım, onlarla yapabildiğim tek şeyin bu olmadığını görürdünüz."

Dower gözlerini devirdi. "Siz ona aldırmayın. Utanmaz çapkının tekidir o."

"O da öyledir," diye mırıldandı Diana, Thane'nin öfkeli bakışını üzerine çekerek.

Laura uğradığı şoku hâlâ atlatabilmiş değildi. "Sterling mi çağırttı sizi? İyi de, neden bana hiçbir şey söylemedi?"

"Sürpriz olsun istedi de ondan." Kocasının tok sesi kulağına çalındığında, Laura arkasını döndü ve onu kemeraltı sütunlarından birine yaslanmış halde buldu. "Ve yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, bunu başardı."

Birgül_35

Laura *onun* kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu. Ama Sterling'in kolları göğsünde kavuşturulmuş, en sıkılgan minnettarlık gösterileri haricindeki diğer her şeye karşı zorlu bir bariyer oluşturuyordu.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Laura usulca. "Bu iyiliğinizin ne kadar makbule geçtiğini kelimelerle ifade etmem mümkün değil."

Kelimelerle ifade edemeyebilirdi belki ama tüy gibi yumuşacık okşamalarla ve yoğun, insanın içini titreten öpücüklerle ifade edebilirdi. Ve ateşli bakışlarıyla ona vaat ettiği şey, tam olarak buydu.

Lottie ablasının elini sabırsızca çekiştirdi. "Bana yatağını göster –hani sultan çadırına benzeyeni. Mektuplarında o kadar güzel anlatmışsın ki neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Burada kaldığımız süre boyunca seninle uyuyabilir miyim, Laura? Hıı? Ya, lütfen uyuyabileceğimi söyle!"

Bütün gözler, ser verip sır vermeyen Addison'ınkiler hariç, Dük'e çevrildi.

Sterling beceriksizce boğazını temizledi, çenesinden yukarıya tatlı bir kızarıklık yayıldı. "Buna gerek olmayacak. Senin ve ağabeyin için, kendinize ait bir yatağınızın olacağı, sultan çadırlarına benzeyen suitler ayarladım.

Lottie adamakıllı mızmızlanmaya başlamadan. Cookie çantasından beze sarılmış bir paket çıkararak Sterling'e uzattı. "Sırf sizin için taze taze hamur kızarttım, lordum."

"Ne kadar da... düşüncelisin," diye karşılık verdi Sterling, gözünde eski ışıltısının iziyle.

"Ben de size bir şey getirdim!" diyerek sepetini kolaçan etmeye koyuldu Lottie.

"Ne olursun, bunun düğün pastası olmadığını söyle," diye homurdandı Sterling.

Birgül_35

Küçük kız ona sitemkâr bir bakış attıktan sonra, nihayet bulduğu şeyi zafer kazanmışasına havaya kaldırdı.

Bu sarı kediydi. Arden Malikânesi'nde onun dibinden ayrılmayan kedi.

Lottie kıvıl kıvıl oynayan yaratığı ona uzatırken, Sterling'in yüzü kaskatı kesildi. "Teşekkür ederim, Carlotta," diye kestirip attı, kediyi almak için kılını dahi kıpırdatmayarak. "Eminim ki Addison bütün hayvanların için uygun bir yer ayarlamaktan memnun olacaktır."

Topuklarının üzerinde döndü ve evin derinliklerine doğru gözden kayboldu. Bir dakika sonra, uzaklarda bir kapının çarptığını duydular.

Yüzü asılan Lottie, yavru kediyi gerisin geriye sepetin içine koydu. "Anlamıyorum. Sevinir diye düşünmüştüm."

Laura kardeşinin omuzlarını sıkarken, Diana'yla birbirlerine sıkıntıyla baktılar. "Seninle ilgisi yok, tatlım. Bugünlerde onu sevindirmek eskisi kadar kolay değil, hepsi bu."

Laura bunun imkânsız olduğundan korkmaya başladığını kız kardeşine söylemedi.

Addison gürültücü misafir ordusunu fuayeye götürürken, Diana ve Thane karşı karşıya kaldılar.

"Kuzenim için muazzam bir iyilikte bulundunuz," dedi Diana. "Siz onun için her zaman bir arkadaştan çok, bir ağabey olmuşsunuzdur."

"Sizin de kuzenden çok, kız kardeş olduğunuz gibi."

Diana beceriksizce güldü. "Sanırım, bu ikimizi kardeş gibi bir şey yapıyor."

Diana'nın beklediği en son şey, Thane'in onun saçına dokunmasıydı. Saçının sadece yarısı yapılmış o haliyle ne kadar gülünç görünüyor olabileceğini tamamen unutmuştu. Ama adam gevşek saç tutamlarını onun kulağının arkasına atmak yerine, elini uzattı

Birgül_35

ve diğer taraftaki firketeleri nazikçe çekerek, ipeksi esmer buklelerin yüzüne dökülmesini sağladı.

Sesi de neredeyse yeşil gözleri kadar dumanlıydı. "Son on bir yılda sizi çok farklı şekillerde düşündüm, leydim ama *asla* kız kardeşim olarak değil."

Derken tam oracıkta, uşakların, arabacının ve Tanrı'nın huzurunda, onun dudaklarına kimsenin kardeşçe diyemeyeceği bir öpücük kondurdu.

Thane arabasına binerken, Diana orada, adamakıllı sersemlemiş bir halde, öylece kalakaldı. Taşıt harekete geçtiği sırada adam pencereden dışarıya sarktı ve şapkasının kenarını kaldırarak onu selamladı; o muzip kıvılcım gözlerine geri gelmişti. "Siz bana aldırmayın. Utanmaz çapkının tekiyimdir ben."

mobildepo

Birgül_35

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hâlâ rüyalarıma giriyor yüzün...

Annesi ona sesleniyordu.

Sterling yatakta dimdik doğruldu, tir tir titriyordu. Battaniyeleri bir kenara attı ve yataktan çıktı. Odayı arşınlayıp ağır kapıyı açmakla boğuşurken, zemin çıplak ayaklarının altında buz gibiydi.

Karanlık üzerine üzerine gelir gibi oldu ama Sterling geri adım atmayarak, korku dolu bir titremeyi durdurmak istercesine çenesini kavradı. Ses tekrar duyulduğunda –ağlamaklı ve tatlı– yüreği umutla doldu. Annesi ona seslenmekle kalmıyor, aynı zamanda onu eve çağırıyordu.

Kadının sesini takip ederek, uzun bir koridor boyunca koşar adım yürümeye koyuldu. Ama koridor önüne çarşaf gibi serilirken, bir başka sesin daha farkına vardı; bu seferki, arkasındaki gölgelerin içinden geliyordu. Olduğu yerde kaldı, kendini duvara yapıştırdı.

Birgül_35

Başta, kendi nefesinin kaba hırıltısından başka bir şey duyamadı. Derken, ses geri geldi, daha önce binlerce kez duymuş olduğu, omurgasından aşağıya örümcek gibi bir ürperti gönderen bir ses.

Bu, amcasının bastonunun ritmik vuruşuydu.

Sterling kendini güçlükle duvardan çekerek ileriye atıldı. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, insafsız baston vuruşu ona yetişmeyi başarıyor, yükseldikçe yükseliyordu; ta ki annesinin sesinin yankısını boğana dek. Keşke bacakları biraz daha uzun olsaydı; o zaman, amcası onu yakalamadan annesine ulaşmayı başarabilirdi. Keşke koridor attığı her adımda ayaklarının altında açılmaya devam etmeye bir son verseydi. Keşke...

Arkasında, karanlığın içinden kemikli bir el dışarıya çıktı, boğazına yapıştı.

Sterling koltukta doğruldu, tir tir titriyordu.

Orduda geçirdiği on yılda, çocukluğu boyunca ona musallat olmuş kâbuslardan neyse ki uzak kalmıştı. Ama anlaşılan, bunca zamandır, Devonbrooke Malikânesi'nin kuytu köşelerine pusu kurmuş, onun dönüşünü beklemişlerdi.

Bacaklarını aşağıya sarkıttı ve başını ellerinin arasına aldı. Hâlâ amcasının yatağında uyumaya cesaret edemiyordu. Yatak ona mezar gibi geliyordu. Bir yanı, kuştüyü yorganın içine gömüldüğünde, bir daha asla oradan çıkamayacağından korkuyordu.

Şöminenin üzerindeki saate baktı. Sadece Laura'nın odasına gitmeden önce biraz kestirmek istemişti ama neredeyse sabahın biri olmuştu. Ayağa kalkarak, ropdöşambırının önünü bağladı. Laura çoktan uyumuşsa, diye yemin etti kendi kendine, onun odasına yürürken, o zaman onun yatağına giriverecek, onun elle tutulur sıcaklığını kendine çekecek ve yüzünü onun tatlı kokulu saçlarına gömecekti; ta ki gördüğü kâbusun acı tadı silinip gidene dek. Kulağının arkasındaki, Laura'yı kalçasını ona bastırmaya iten o hassas noktayı öpmeyecekti

Birgül_35

bile, göğüslerinin kaymaksı yumuşaklığını avuçlamayacaktı. Başını çaresizce iki yana salladı. Bal gibi de yapacaktı hepsini.

Sterling Laura'nın kapısını araladığında, Kaliban ve Kerberos'u onun yatağının dibinde, kilimin üzerinde bir çift horlayan koruyucu melek gibi uzanmış yatarken buldu.

"Hainler," diye homurdandı, eğilip köpeklerin başını okşarken.

Bitkin köpekler bütün akşamüstünü evin içinde Lottie'nin kedilerini kovalayarak geçirmişlerdi, ta ki pofuduk, gri bir ateş topu, ani bir dönüş yapıp Kaliban'ın burnuna pençe atana dek. Akşamın geri kalanını mutfak merdivenlerinin altına sinip inleyerek geçirmişlerdi.

Karyoladan sarkan kumaşları aralarken, Sterling'in yüreği heyecanla çarpmaya başladı ama Laura'nın esmer başının yanındaki sarı kafayı görür görmez, kalp atışları yavaşladı.

Karısının onu beklemiş olduğu belliydi. Gözleri capcanlıydı, uykudan eser yoktu. "Lottie kötü bir rüya gördü," diye fısıldadı, ona özür dilercesine bakarak. "Onu odasına yollayamazdım, değil mi?"

Sterling onun kollarında uyuyan çocuğa baktı, nevresimlerin üzerinde keyifli bir başıboşlukla gezinen yarım düzine kedi yavrusuna, ve kıskançlığın kalbine hançer gibi saplandığını duyumsadı.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı, eğilip Lottie'nin saçlarını okşayarak. Aynısını Laura'ya yapmamak için, yumruk yapılmış ellerini ropdöşambırının ceplerine soktu. "O emin ellerde. Gecenin geri kalanında, canavarları ondan uzak tutacağınıza güveniyorum."

Sterling cebinden bir puro çıkarıp seraya yollanırken, kızın, aynısını onun için de yapabilmesini diliyordu.

Devonbrooke'ta cümbüş vardı.

Köpekler evin içinde oyuncu sıçrayışlarla kedilerinin birinin peşinden koşmadığında, Lottie tırabzanlardan aşağıya kayıyor, George

Birgül_35

çoraplı ayaklarıyla fuayenin zemininde kayarken, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Yüzü ışıl ışıl olmuş Addison mermerlerin de maunların da böylesine güzel bir biçimde hiç cilalanmamış olduğunu belirtmiş ve hizmetçilerden birkaçına fazladan bir gün izin vermişti.

Cookie mutfaklardan içeriye taptaze bir Hertfordshire rüzgârı gibi süzülüveriyor, onu kendi çöplüğünden kovmaya yeltenen Fransız aşçıbaşına eline geçirdiği oklavayı sallıyordu. Yoğun krema soslarından birini kedilere yedirdiğinde, ufak tefek adamcağız öfleyerek pes etti ve yemek salonuna fırtına gibi dalıp, Dower'ın dahi hayranlığını kazanan bir kabiliyetle, Galce küfür saydırmaya koyuldu. Cookie adamın, kafasına fırlatıp attığı önlüğü kaptığı gibi, bir dizi zencefilli çörek yapmaya koyulmuştu.

Evi işgal etmiş bu neşeli curcuna halinden etkilenmez görünen tek kişi, evin reisiydi. Sterling çalışma odasının tablalı karanlığından nadiren çıkıyor. Laura'nın ailesi yemek salonuna iskambil oyunları ve şamatalı sofralar için el koymuş olduğundan, yemeklerini dahi çoğu kez orada yememeyi tercih ediyordu.

Bir akşam, tek bir lambanın ışığında masa başında çalışıyordu ki kuzeni odadan içeriye daldı.

"Nasıl dikkatsizim," dedi kuru bir sesle. "Kapıyı çaldığını duymamış olmalıyım."

Diana, her zamanki gibi, sözünü sakınmadan konuştu. "Neredeyse bir aydır evlisin, yine de karını sosyeteye takdim etmek için hiçbir şey yapmadın."

Sterling elindeki kalemle belli belirsiz bir hareket yaptıktan sonra, Lancashire'daki kâhyalarından birine not karalamaya döndü. "Çoğu aile deniz kıyısında ya da kır evlerinde tatil yapmaya gitti. Belki, Eylül'de döndüklerinde..."

"Ondan utandığını düşünüyor."

Birgül_35

Sterling aniden başını kaldırdı. "Utandığımı mı düşünüyor? Böyle saçma bir fikre de nereden kapılmış?"

"Evliliğinizin alışılmadık koşullarda gerçekleştiğine dair *dedikodular* var ki sen bunları yalanlayacak hiçbir şey yapmadın."

"Elizabeth..." diye iç geçirdi, elini saçlarının içine daldırarak. "Tanrı o kadının da zehir gibi dilinin de belasını versin."

"Ne yazık ki, Laura Londra'ya geldikten kısa süre sonra, onun eksik yönlerini ayrıntılarıyla ele alan kötü niyetli bir konuşmaya kulak misafiri oldu."

"Eksik yönleri mi?" Sterling ayaklandı. "Onun eksik yönü filan yok ki! O sevimli, cömert, vefalı, komik ve bana göre fazla akıllı. Onu eş olarak alacak adam şanslıdır, bir kere!"

Diana ince kaşını havaya kaldırdı.

Sterling onunla göz göze gelmekten kaçınarak, gerisin geriye sandalyesine çöktü. Laura'nın yanlış kanısının tek sorumlusunun Elizabeth olmadığını sanıyordu. Ne de olsa, her gece gizli gizli onun yatağına giren, ona bir eşten ziyade bir metres muamelesi eden kendisiydi.

Kalemini deri ciltli not defterine vurmaya başladı. "Bir balo düzenlemek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Addison'ın da yardımıyla, bir buçuk hafta," dedi Diana bir çırpıda, bu sorunun geleceğini bekliyormuş gibi.

"O zaman hemen kolları sıvasan iyi edersin." Diana kapıya yönelirken, ekledi: "Ha, bir de, Leydi Hewitt'e de bir davetiye gönder, lütfen."

Diana ona muzipçe gülümsedi. "Seve seve."

Sterling balonun yapılacağı günün sabahı Diana'nın titizlikle hazırlanmış davetli listesine göz atıyordu ki, Addison, burun deliklerini çok kötü bir kokuya maruz kalmış gibi tıkamış bir halde, çalışma

Birgül_35

odasından içeriye başını uzattı. "Sizi görmek isteyen biri var, efendim. Bay Theophilus Watkins diye biri."

Kâhya yıllar içinde, tam bir insan sarrafı olduğunu kanıtlamıştı. Sterling'in, uzakta olduğu onca yıl boyunca Diana'yı ona emanet etmesinin sebeplerinden biri de buydu.

"Pekâlâ," dedi Sterling, temkinli bir sesle. "İçeri gönder."

Addison iyi giyimli bir adamı içeriye aldı ama alışkanlığı olduğu üzere onları yalnız bırakmak yerine, Sterling'in sağ omzunun arkasında hazırolda beklemeye koyuldu.

Yabancı, Sterling'i şık bir reveransla selamladı. "Bendeniz Theophilus Watkins, Ekselansları, sizin naçiz hizmetkârınız."

Söylediklerine karşın, adamın ne hâl ve tavırlarında ne de açgözlü sırıtışında naçiz bir taraf vardı. Sterling'in gözleri adamın eldivenli ellerindeki mermer topuzlu bastona kaydı. Adam bunu süsten ziyade sanki silah yerine tutuyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Watkins?"

Watkins izin almadan gidip bir sandalyeye yerleşti. "Siz haberdar olmayabilirsiniz, Ekselansları ama zamanında ben size yardımcı olmuştum. Sizi alıkoymuş o açgözlü hödüklerin elinden benim titiz hafiyeliğim sayesinde kurtuldunuz. Ben olmasaydım, muhtemelen hâlâ onların pençesindeydiniz."

Sterling ona gözünü kırpmadan, uzun uzun baktı. Bu adam olmasaydı, sevdiği kadınla mutlu bir evliliği olabilirdi. Kim olduğu konusunda hiçbir şey bilmemenin mutluluğu içinde, işlenecek sıkıcı hesap defterleri ve gözden geçirilecek mülkler olmaksızın, Arden Malikânesi'nde yaşıyor olabilirdi. Mutlu olabilirdi.

Sterling aniden, Laura'nın kendisini oyuna getirmiş olduğunu öğrendiğindeki gibi, korkunç bir öfkeye kapıldı. Bu alçağı duvara

Birgül_35

çarpmak, kolunu gırtlağına bastırmak ve kendini beğenmiş suratının mosmor kesilmesini izlemek istedi.

Boğazını temizledi ve yığın halinde duran kâğıtlardan birkaç tanesini alıp, başka bir yığının üzerine yerleştirdi. "Kuzenim bende, sizin çabalarınızın karşılığını çoktan almış olduğunuz izlenimini uyandırmıştı."

"Aldım, aldım. Üstelik sizi temin ederim ki, gayet de adil bir biçimde. Ama gayretlerimin karşılığı olarak, sizin fazladan bir iki teklik atmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm." Bastonunun mermer topuzunu ovuşturdu. "Ne de olsa, *sizin* postunuzu kurtardım."

Sterling dalgın dalgın dudaklarını açıp kapattı. "Biliyor musunuz, sanıyorum size vermek istediğim bir şey var."

Addison'a doğru parmağını kıvırdı. Addison eğildi ve Sterling onun kulağına kâhyanın gözlerinin kocaman açılmasına sebep olan bir şey fısıldadı. Adam itaatkâr bir biçimde odadan çıkarken, Watkins sandalyesinde geriye yaslanarak, bastonunu kolunun üstüne yasladı ve timsah gibi sırıttı. Sterling'in ona şişkin bir kese vermesini beklediği her halinden belliydi.

İki erkek bir süre havadan sudan konuştular, derken Sterling kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu.

Öne eğilerek, memnun memnun gülümsedi. "Sizin *titiz hafiyeliğinizden* bal gibi haberdarım, Bay Watkins. Karımın sadık yardımcısını eşek sudan gelinceye kadar döven sizdiniz, değil mi? Yoksa pis işlerinizi görmesi için kana susamış bir cani mi tutmuştunuz kendinize?"

Watkins'in gülümsemesi kayboldu. Addison kapıyı açtı ve Dower paldır küldür içeriye girdi.

"Dower, Bay Watkins de kalkmak üzereydi," dedi Sterling bir çırpıda. "Onu kapıya kadar geçirme zahmetinde bulunur musun, diye soracaktım."

Birgül_35

Dower gömleğinin kollarını sıvayarak, şişkin pazularını meydana çıkardı. "Seve seve, lordum."

"Onu arka taraftan çıkartsan iyi olur," diye talimat verdi Sterling. "Hanımları boşu boşuna üzmeyelim."

Dower kurnazca selam çaktıktan sonra tükürükler saçarak itiraz etmeye koyulan Watkins'i bir çırpıda, bastonunu kapmasına dahi fırsat vermeden, sandalyesinden çekip alıverdi.

"Lanet olsun sana, Devonbrooke! Bana bu şekilde davranmaya hakkın yok! Senin gibileri bilirim ben. Kendinizi çok yükseklerde görürsünüz siz. Ama senin o karının ne menem bir şey olduğunu duydum, n'aber," diye hırıldadı, şivesi yoksul East End mahallesi kökenlerini ele vererek. "Oyuna getirip yatağa attığı ilk herif sen değilsin muhtemelen, sadece, o küçük sürtükle evlenecek kadar aptal olan ilk herifsin."

Sterling ne yapmak üzere olduğunun farkına dahi varmadan masanın üstünden atladı ve yumruğunu Watkins'in yüzüne geçirdi. Adam baygın bir halde Dower'ın kollarına yığıldı.

"Eh, oldu mu şimdi?" diye sızlandı Dower. "Eğlencemi berbat etmeseniz olmaz mıydı sanki?"

"Üzgünüm." Sterling hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeksizin, parmaklarının derisi soyulmuş eklem yerlerini ovuşturdu. Watkins'in bastonunu alıp dizinin üstünde ikiye ayırdıktan sonra, parçaları adamın mantosunun önüne, yere fırlattı. "Onu avluya, diğer çöplerin yanına bırakıver, olur mu?"

"Hayhay, amirim." Dower Watkins'i kapıya sürüklemeye başladı; adamın yerden seken kafasını desteklemek için kılını dahi kıpırdatmadı, kapı eşiğine tosladığı zaman bile.

Birgül_35

"Gerçi bu onun gibilere çok bile ama olsun."

"Al benden de o kadar," diye mırıldandı Sterling.

Dower'ın zalim sözleri kulaklarında çınlarken, bunun kendisi için de geçerli olup olmadığını merak etti.

mobildepo

Birgül_35

Yirmi Beşinci Bölüm

Keşke bu rüyalar hiç bitmese...

"Leydi Hewitt haklıymış," diye ağladı Laura. "Beni ne kadar cilalarsan cilala, yine de hiçbir zaman kömürden başka bir şey olamayacağım!"

Aynadan uzaklaşıp Diana'nın yatağına çöktüğünde, kolu tiyatrovari bir biçimde alnının üzerine atılmış öylece yatarken, Diana ve oda hizmetçisi canlarından bezmiş bir halde bakıştılar.

"Saçmalamayın, Laura," diye çıkıştı Diana. "Sinirleriniz bozuldu, hepsi bu. Balodaki en güzel kadın siz olacaksınız."

Laura doğruldu. "Niyeymiş? Başkalarını davet etmeyi unuttunuz mu yoksa?"

O anda genç düşesin birinci kalite bir elmas olmakla uzaktan yakından alakası olmadığını Diana bile kabul etmek zorunda kaldı. Üzerinde çay lekeleriyle kaplı, eski püskü bir elbise vardı. Saçı kafasının dört bir yanından fırlayan bigudilere sarılmıştı ve yüzünde Gowland's marka, kalın bir krem tabakası vardı; en çirkin çillerin dahi rengini açması garanti olan, mucizevî kremdi.

Birgül_35

Diana Laura'nın burnunun ucuna bulaşmış malzemeyi nazikçe sildi. "Şu anda korkunç görünüyorsunuz, bu doğru ama Celeste'nin sizinle işi bittiği zaman, Londra'nın en ateşli pilici olacaksınız."

Laura'nın yüzü aydınlandı. "Piliç mi? O kadar acıktım ki bütün bir pilici yiyebilirim. Zili çalıp Cookie'den bize biraz piliç getirmesini isteyebilir miyiz?"

"Belki daha sonra," diye söz verdi Diana. "Şimdi, sizi allayıp pullama işine odaklanmalıyız."

"Neden? Kuzeniniz beni bütün Londra'ya sergileyebilsin diye mi? Bütün lordlarla leydiler onu tuzağa düşürerek onunla evlenmiş beş parasız köylü kızına tepeden bakabilsin diye mi? Benimle ödeşmekte kararlı olduğunu biliyordum ama bu onun için bile fazla şeytani. Ah, Wesley Trumble'la ya da Tom Dillmore'la evlenecektim. Kıllı ve pis kokulu olabilirler ama kötü insanlar değillerdi." Kendini yeniden yatağa attı. "Kuzeniniz tam bir şeytan. Ondan nefret ediyorum!"

"Edersin, tabii," diye mırıldandı Diana, Celeste'ye, Düşes'in aklı başka yerdeyken, onun ipek çoraplarını getirmesi için işaret ederek.

Hizmetçi çorapları bileklerinden yukarıya çekmeye fırsat bulamadan, Laura tekrar doğruldu; suratsızlığının yerini sefil bir ıstırap ifadesi almıştı. "Biliyor musunuz, onu suçlamaya hakkım yok. Günahkârca hareket etmemiş olsaydım, Tanrı beni cezalandırmazdı. Kendi arzumu O'nun buyruğu gibi algılayan hep bendim, arzudan gözü dönen, yalan söyleyen ve..."

Laura'nın günahlarını sıraladığı kasvetli monoloğu günlerce sürebilirdi ama neyse ki tam o sırada, Lottie elinde tıka basa tatlı dolu bir tabakla içeriye daldı.

Laura'nın kız kardeşinin, kuzey kanadının Devonbrooke Malikânesi'nin en mahrem yerlerinden biri olduğunu keşfetmesi uzun sürmemişti. Diana orada kendisi için sıcacık bir cennet yaratmıştı, malikânenin geri kalanına hâkim olan soğuk mermerden ve boğucu

Birgül_35

maundan uzak bir dünya. Çiçek desenli basma kumaşlarla kaplı duvarlar ve bunlarla uyumlu halılar, sultanın en gözde karısıymışçasına şöminenin önündeki pofuduk divana kurulmuş pofuduk beyaz kedi için mükemmel bir ortam oluşturmuştu.

Lottie, alışkanlığı olduğu üzere, daha odadan içeriye girerken konuşmaya başlamıştı. "Ah, Laura, Cookie'nin bu akşam için hazırladığı şeyleri görmen lazım! Şekerlemeler var, sonra zencefilli çörekler var, sonra buzlar var, sonra şekerli menekşelerle süslenmiş sütlü tatlılar var ve bir de, gördüğüm en sevimli, romda bekletilmiş, kalp şeklinde minik Fransız pastaları. Bana hepsinden tadımlık birer parça verdi; bunun üzerine Sterling dedi ki, dans etmek için çok küçük olduğum halde, bu şekilde şeker yemeye devam edersem, bütün gece uyanık kalacakmışım."

Laura'nın bakışı Lottie'nin tabağına sabitlenmişti. Dilini dışarıya çıkarıp dudaklarını yaladı. "Açlıktan ölüyorum. Şunlardan versene biraz."

Lottie vahşileşmek için talihsiz bir an seçmişti. "Hayır, bunlar benim!" Tabağı sıkı sıkı göğsüne bastırdı. "Sen git kendine başka tabak al."

Laura yataktan kalktı, gözleri tehlikeli bir biçimde kısılmıştı. "Hemen şu tabağı bana ver, seni açgözlü velet, yoksa çok fena çarparım."

Lottie'nin ağzı açık kaldı. "Yapamazsın, efendim! Sen bana hiç vurmazsın, bir kere. Hak ettiğim zamanlarda bile."

"Eh, her şeyin bir ilki vardır, değil mi?" Laura tabağı kızın pençelerinden çekip aldı.

Lottie'nin tombul alt dudağı titremeye başladı. "Sen kötü kalpli, kartaloz bir düşessin. Seni Cookie'ye söyleyeceğim!" Odadan dışarıya fırladı, kapıyı da arkasından çarptı.

"Celeste, çamaşırcı, Ekselansları'nın elbisesini düzlemeyi bitirmiş mi, bir bakar mısın?" diye buyurdu Diana yumuşak bir sesle, Laura'nın tatlıları birbiri ardına ağzına tıkmasını dehşet dolu bir şaşkınlıkla izlerken.

Birgül_35

Hizmetçi kendisine söyleneni yaptığında, Diana Laura'nın etrafında dönmeye başladı; gözlerini ondan alamıyordu.

"Ah, Lottie haklıymış!" diye haykırdı Laura, kendinden geçmişçesine gözlerini devirerek. "Fransız pastaları bir harika." Kalan son dilimi de silip süpürdükten sonra, dudaklarına yapışmış kırıntıları yaladı ve ağzına krem tadı gelince, yüzünü ekşitti.

"Aman Tanrım." Diana divanın üzerine çöktü, neredeyse korkudan ödü kopmuş Kartopu'nu eziyordu. "Hamilesiniz, değil mi?"

Gücenen kedi yatağın altına doğru ok gibi fırlarken, Laura usulca yatağa oturdu; bu kez, onun dudakları titremeye başlamıştı.

"Ne zamandır biliyorsunuz?" diye sordu Diana, yumuşak bir sesle.

Laura'nın gözünden dökülen bir damla yaş, krem tabakasının içinde zikzaklar çizerek aşağıya süzüldü. "Bir haftadır şüpheleniyordum ama ancak bu sabah, kahvaltımı lavabonun içine fırlatıp zavallı Addison'u yok yere haşladığım zaman emin oldum. Adamcağız gözyaşlarına boğulacak sandım."

"Eh, bu sizi çok da şaşırtmamış olsa gerek, değil mi? Özellikle de, kuzenimin her gece aksatmadan yatak odanızı ziyaret ettiği düşünüldüğünde."

Laura'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Burası büyük bir ev olabilir ama ben kör değilim. Ya da sağır."

Krem, Laura'nın kulaklarının pespembe kesilmesini engelleyemedi. "Şey, romantik fikirlere kapılmanızı istemem. O sadece vazifesini yapıyordu."

"Ama belli ki, dinmek bilmeyen bir şevkle," dedi Diana kuru bir sesle. "Ona söylediniz mi?"

Laura başını iki yana salladı. "Neden söyleyeyim ki? Ona o kıymetli varisini verdiğimde, beni evlerinden birine yollayacaktır,

Birgül_35

büyük ihtimalle Galler ya da İskoçya'daki ve varlığımı tamamen unutacaktır."

"Bu onun için, eminim sandığınızdan çok daha zor olacaktır."

Diana yatağa, yanı başına otururken, Laura onu bezgin gözlerle izledi.

"Kuzenim Devonbrooke Malikânesi'ne ilk geldiğinde, babam ona vaat ettiği her şeyi bir bir temin etti. Sterling sevgi dolu bir yuvadan koparılmış olabilirdi ama hiçbir lüksten mahrum değildi." Diana şimdi bile, kıskançlığın eski acısını içinde hissedebiliyordu. "Hayal edip edebileceğiniz her tür oyuncak, semiz bir Shetland midillisi ve en iyi mürebbiyeler; hepsi buradaydı. Yine de, her gece, onu çocuk odasının pencere pervazında oturmuş, karanlığı izlerken bulurdum. Asla kabul etmezdi ama annesini bekliyordu. Yüreğinin çoktan unutulmuş bir köşesinde, hâlâ annesinin onu almaya geleceğine inanıyordu."

Laura iç geçirdi. "İnanmayı ne zaman bıraktı?"

"Ah, işte asıl mesele de bu ya. Bıraktığını hiç sanmıyorum." Diana Laura'nın elini tuttu. "Annesinden daha güçlü olmanız gerekiyor, Laura. Savaşmadan, ondan vazgeçemezsiniz."

"Ama ya savaşı kaybedersem?" diye fısıldadı Laura.

Diana Laura'nın elini sertçe sıktı. "O zaman siz de kırık kalbinizin parçalarını süpürür ve yolunuza devam edersiniz, tıpkı benim yapmış olduğum gibi."

Devonbrooke Düşesi galeriden aşağıya inen mermer merdivenlerin tepesinde belirdiğinde, balo salonuna heyecanlı bir uğultu yayıldı.

Londra aristokrasisinin kaymak tabakası onun asil topluluklarına takdim edilişine tanık olmak üzere ışıl ışıl avizelerin altında toplanmıştı. Birçoğu, davetiyelerini alır almaz kır evlerini bırakıp

Birgül_35

apar topar gelmiş, dar yolları faytonlarıyla, yolcu arabalarıyla tıka basa doldurmuştu. Son düşes öldüğünden beri bu salonda büyük bir eğlence düzenlendiği olmamıştı ve insanlar efsanevi malikâneye göz atmak için de, neredeyse Devonbrooke Şeytanı'nın meşhur karısını görmek için olduğu kadar hevesliydiler.

Sonuçta, ikisinin de onları hayal kırıklığına uğratmadığı belli olmuştu.

Balo salonu bu tip toplantıların çoğunda ortaya çıkan hararet ve izdihama mahal vermeyecek kadar büyüktü. Zemin konukların ayaklarının altında ışıldıyor, cilalı sedirin hafif kokusu hanımların parfümlerine karışıyordu. Pembe mumlardan oluşturulmuş duvar aydınlatmaları avizelerin loş ışığını tamamlıyordu.

Ama merdivenlerin tepesinde dikilen kadının yaydığı ışığın karşısında ikisi de sönük kalmıştı.

Saçının koyu kahverengi kadifesi başının üstünde kibar bir sarmal biçiminde toplanmış, incilerle süslü küçük bir taçla sabitlenmişti. Bir avuç bukle serbest bırakılmış, onun ışıl ışıl gözlerini ve yay gibi samur kaşlarını vurgulamıştı. Çiller yanaklarına ışıl ışıl altın tozları gibi serpilmişti. Bunu izleyen akşam, yaşlı kadınlar da genç dilberler de aynı etkiyi yaratabilmek için ciltlerini canla başla altın tozuna bulamaya koyulacaktı.

Uçuk mavi, şeffaf bir üst etekle sarılmış yumuşacık, beyaz ipekten yüksek belli bir elbise kadının narin vücuduna tam oturmuştu. Kabarık kollarına ve eteğin kenarlarına satenden ve dantelden dizi dizi fiyonklar işlenmişti. Solgun boynu, elbisesinin dekolteli korsesinin derinliklerinde kaybolan ince bir gümüş zincir haricinde çıplaktı ve bu da, insanların, onun zincirin ucunda hangi fahiş fiyatlı mücevheri saklıyor olabileceğine dair tahmin yürütmeye başlamalarına yol açmıştı.

Birgül_35

Sterling fransız balkonlarından birinin yanında ayakta duruyor, şampanyasını yudumlayıp Thane'le gevezelik ediyordu ki, alçak mırıltılar şiddetlenmeye başladı.

Döndüğünde, merdivenlerde dikilen karısını gördü.

Sterling, Laura Fairleigh'i ilk gördüğünde, onun bir dilber olmadığına kanaat getirmişti. Ama yanılmıştı. Kadının zarafeti, alelade bir güzelliğin çok ötesindeydi. Çekincesiz bakışlarındaki meydan okuyan kıvılcım ve yukarıya kalkmış çenesi, onu kocası için daha da cazibeli kılıyordu.

Thane onu dürttü. "İyi misin, Şeytan? Göğsüne yumruk yemiş gibi görünüyorsun."

"Beni endişelendiren, göğsüm değil." Sterling şampanya kadehini Thane'in eline tutuşturarak, kalabalığın içinden kendine yol açmaya başladı.

Gerçi Laura zaten balo salonundaki bütün dikkatleri üzerine çekmiş olduğundan buna hiç gerek yoktu ama yine de, Addison görev bilinciyle öne çıktı ve onu takdim etti. "Ekselansları, Devonbrooke Düşesi."

Laura sosyetenin en seçkinlerinin süzen bakışları altında merdivenlerden inmeye başladığında, aklında sadece tek bir düşünce vardı: Kuyruklu elbiselerin modasının geçtiğine seviniyordu, bu sayede kendi kuyruğuma basıp merdivenlerden aşağıya yuvarlanacağım diye endişelenmekten kurtulmuştu.

Adımları hiç yavaşlamadı, ta ki kocasının merdivenlerin dibinde dikilmiş, kendisini beklediğini görene dek. Bal rengi saçları siyah frağı ve gömleğinin kolalı beyaz fırfırlı yakasıyla büyüleyici bir tezat oluşturuyordu. Gözleri ciddiydi ama o ele avuca sığmaz gamzesi yanağıyla flört halindeydi.

"Balonun onur konuğu tarafından başlatılması adettendir," diye mırıldandı, ona elini uzatarak.

Birgül_35

Laura eldivenli eliyle kocasının elini tutarak, onun kendisini salonun ortasına kadar götürmesine izin verdi. İşareti gören müzisyenler, tıngır mıngır bir menüet[10] çalmaya koyuldular.

Laura menüetin özellikle tutkulu bir dans olabileceğini hiç düşünmemişti ama ne zaman Sterling'le karşı karşıya gelseler ve ellerini hafifçe birleştirseler, onun gözlerindeki bakış kalbinin küt küt atmasına sebep oluyordu. Kendi düğün yemeklerinde etmiş olmaları gerektiği gibi dans ettiler, ölçülü hareketleri en az daha dün gece onun yatağında yaptıkları dans kadar sıcak ve erotikti. Son zarif nota da vurulduğunda, Laura dans boyunca fırıl fırıl dönmüşler gibi nefes nefeseydi.

Kalabalıktan kopan alkış, büyük göğüsleri korsesinin dekolteesinden dışarıya fırlayacakmış gibi görünen kumral bir güzel onlara atıldığında sönüp gidiverdi. "Ekselansları," diye mırladı kadın, tehlike çanları çalan bir reverans yaparak.

"Leydi Hewitt, bu ne sürpriz! Kocanızın sıhhati yerindedir, umarım." Sterling kalabalığı gözleriye taradı; davetlilerin çoğu bu karşılaşmayı kendilerinden geçmişçesine seyrediyordu. En yakınlarında bulunan konuklar konuşmalarına çaktırmadan kulak kabartacağım diye neredeyse boyunlarını inciteceklerdi. "Beyefendi bu gece size eşlik ettiler mi?"

"Ne yazık ki, Bertieciğim fena bir gut hastalığından muzdarip olduğu için yataktan çıkamıyor." Sevimli bir tavırla dudaklarını büzüştürdü. "Sanırım, kendinizden *çok daha* yaşlı biriyle evlenmenin tehlikelerinden birisi de bu. Çoğunlukla, kendi başımın çaresine bakmak durumdayım."

"Çok yazık. Oysa ki onunla ahbaplık kurmaya can atıyordum. Karımla tanışmış mıydınız?"

---

10) O dönem Avrupa'da popüler olmuş, pek hareketli olmayan Fransız salon dansı ve müziği. (ç.n.)

Birgül_35

Leydi Hewitt, Laura'ya buz gibi bir tavırla başını salladı. "Nasılsınız, Ekselansları? Hakkınızda çok şey duydum. Bütün Londra *fırtınalı flörtünüz*le çalkalanıyor." Sözler cüret edebildiğince fesat bir tonla çıkmıştı ağzından.

"Hiç şaşırmadım." Sterling kadına şeytanca göz kırptı. "Skandalın bu kadarı, değil mi ama?"

Kadın onun bunu kabullenmesinden nedense afallamış göründü. Solgun eli gergin gergin boynunda gezinmeye başladı. "Eminim, bu tip konuşmaların nasıl başladığını siz de tahmin edebilirsiniz. Sonuçta, döndüğünüzden beri tam bir münzevi oldunuz."

"Sevgilimden ayrı kalmaya dayanamıyorum da ondan." Sterling kolunu sahiplenici bir biçimde Laura'nın beline doladı. Ona şefkatle gülümsedi, gözleri muzipçe parıldıyordu. "Laura'mı görür görmez, ona sahip olmak zorunda olduğumu anlamıştım. Yıllardır nişanlıymışız gibiydik, değil mi canım?"

"Hı... hı..." Laura Sterling'in cazibesinin, gücünün doruğundayken ne kadar çarpıcı olabileceğini unutmuştu. Orada, sonsuza kadar kekeleyebilirdi; Sterling onu sertçe çimdiklemeseydi eğer. "Ah! Evet, oldukça sıradışıydı. Daha ilk görüşmemizde, kendimizi geleceğimizi planlarken bulduk."

"İyi de, siz ikiniz nasıl tanıştınız? Emsalsiz... *koşullar* düşünüldüğünde," –Leydi Hewitt'in soylu burun delikleri genişledi– "tamamen tesadüf eseri, herhalde."

Sterling kıkırdadı. "Bazıları buna tesadüf diyebilir ama ben kader diyorum. Her şeyi ürkek bir kısrağa borçluyum. At beni üstünden attıktan sonra, bana rastlayan ilk kişi Laura'ydı. İtiraf etmeliyim ki tamamen onun insafına kalmış durumdaydım."

Ona ışıl ışıl gözlerle bakmayı sürdürse de, Laura ayağını kocasınınkinin üstüne yerleştirdi ve ayağının üst kısmına sertçe bastı. "O zamanlar herhangi bir şikâyet duyduğumu hatırlamıyorum."

Birgül_35

"Aksine. Hayatımın en mutlu günü, onun benimle evlenmeyi kabul ettiği gündü."

Laura ona bakarak kirpiklerini kırpıştırdı. "Eh, böylesine dokunaklı ve romantik bir evlilik teklifini nasıl geri çevirebilirdim ki?"

Sterling'in gözleri belli belirsiz kısıldı. "Dedikoduculara malzeme olmamıza şaşmamak lazım, değil mi sevgilim? Alçak Devonbrooke Şeytanı'nın en sonunda, gönlünü böyle bir meleğe kaptıracağı kimin aklına gelirdi ki?" Laura'nın elini dudaklarına götürerek, yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Sohbetlerine kulak kabartan kadınlar haset dolu iç çekişlerini gizleme zahmetinde dahi bulunmadılar. Kocalardan biri gözlerini devirme cüretinde bulunduğundaysa, karısı yelpazesini adamcağızın koluna indiriverdi.

Leydi Hewitt'in ağzı sanki müthiş acı bir şey yemişçesine büzüştü. "Müsaade ederseniz, bir sonraki dansı Gillingham Markisi'ne söz vermiştim,."

"Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandı Sterling, kadının hışımla yürüyüp gitmesini izlerken.

Laura artık kahkahalarını bastıramıyordu. "Ve sizin de, böylesine cafcaflı yalanlar döktürebildiğiniz için, Tanrı yardımcınız olsun. Bu sözler bizzat Lord Byron'ın bile utancından kıpkırmızı kesilmesine yeterdi!"

"Aksine, bütün bu sohbetimiz esnasında kendisi sizin sol omzunuzun hemen gerisinde dikilip durmaksızın not alıyordu."

"Olamaz! Ay, Lottie kıskançlığından çatlayacak!" Laura kendi etrafında hışımla dönerek, havalı şairi göz ucuyla da olsa görmeye çalıştı.

Sterling sıcak ellerini onun çıplak omuzlarına koydu ve ağzını kulağına yaklaştırdı. "Sizi temin ederim ki bu gece sona ermeden,

Birgül_35

Londra'da kim varsa, Lord Byron dâhil, Devonbrooke Dükü'nün karısına taptığından emin olacak."

Kocasının üstü kapalı sözleri Laura'nın içinin özlemle titremesine sebep oldu ama bu sözleri sorgulamasına fırsat kalmadan, müzisyenler daha fazla konuşmaya mahal vermeyen, gürültülü bir İskoç havası çalmaya koyuldular.

Thane dans eden konukların arasına sıvıştı; ümitsizce, bir kadını atlatmaya ve bir başkasını bulmaya çalışıyordu. Leydi Elizabeth Hewitt son bir saattir peşinde dolaşıyor, onu insanın kanını donduran bir amansızlıkla takip ediyordu. Sterling kadını başından atmış olduğundan, belli ki şimdi, teselliyi onun en yakın arkadaşının yatağında bulmayı kafasına koymuştu. Daha birkaç hafta önce, Sterling'in sırt çevirdiği bir kadını yatağa atmak Thane'in elinin tersiyle iteceği bir önerme olmayabilirdi belki ama şimdi, kadının genizden gelen kahkahaları ve kesintisiz böbürlenmeleri onun tüylerini diken diken ediyordu.

Oysa o, zamandan bağımsız, ebedi zarafetleri içinde kendilerinden emin olan ve bu yüzden kendilerini değişken moda dalgalarını takip etmek zorunda hissetmeyen, uzun boylu, fidan gibi kadınları tercih ederdi. Thane iç çekti. Balo salonunu köşe bucak aramış olmasına karşın, böyle bir kadın bulamamıştı.

Bulduğu, göğsü muazzam bir geminin pruvası gibi ileriye atılmış bir halde, bir kez daha yoluna çıkan Leydi Hewitt oldu. Thane homurtusunu bastırarak, bir uşağın taşıdığı boş şampanya kadehleriyle dolu bir tepsinin arkasına sindi. Kendini yüksek fransız balkonlarından birinden atmak suretiyle oradan kaçmayı ciddi ciddi tasarlıyordu ki, yukarıdaki galeride bir kıpırtı gözüne çarptı.

Leydi Diana Harlow galerinin tırabzanlarına dirseklerini dayamış, çenesini avuçlarına bırakmış, ayakta duruyordu. Thane başını iki

Birgül_35

yana salladı. Onun, şenliklerin sığ eğlencesini hor görse de, kuzeniyle karısını gözetim altında tutmak isteyeceğini tahmin etmeliydi.

Ama Diana, Sterling'le Laura'yı izlemiyordu. Onu izliyordu.

Dans edenlerin oluşturduğu denizin üstünde gözleri buluştu. Diana doğruldu, arzulu ifadesi yerini ani bir endişeye bıraktı. Arkasını dönüp oradan kaçarken, Thane merdivenleri tırmanmaya koyuldu; uzun bacakları sayesinde bir seferde iki üç basamak birden çıkabiliyordu.

Diana tam kuzey kanadına uzanan koridorun ağzına varmıştı ki, Thane merdivenlerin tepesinde bitti. "Balodan kaçıyorsunuz, demek? Bu, Külkedisi'nin rolü, sanıyordum."

mobildepo

Birgül_35

Yirmi Altıncı Bölüm

Ama en tatlı rüyalar bile
sona ermek zorundadır...

Diana durdu, sonra şarap rengi elbisesinin eteklerini düzelterek, yavaşça döndü. "İyilik perisinin hamisiyle aynı haklardan faydalanamamasını hiç adil bulmamışımdır."

Thane ona yaklaştı. "Kaçmaktan yorulmadınız mı, Diana? Açıkçası, ben yoruldum. On bir yıldır kaçıyorum ama bu beni hiç de arzu ettiğim yerlere götürmedi."

Diana'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Peki, nerede olmayı arzu ederdiniz, lordum?"

"Kalbinizde. Kollarınızda." Aşağıdaki balo salonundan yumuşacık vals nağmeleri yükselmeye başlarken, ona bir adım daha attı. "Yatağınızda."

Diana ondan uzaklaştı ama sert maskesinin dağılmaya başladığı onun gözünden kaçmamıştı. "Ne cüretle bana bu şekilde hakaret

Birgül_35

edersiniz? Sizi uyarıyorum; ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyle, kuzenim sizi düelloya çağırmak durumunda kalacaktır."

"Bırakın, çağırsın," dedi Thane vahşice. "Ömrümün geri kalanını yarım yamalak yaşamaktansa ki sizinle olmadığım zamanlarda tam da böyle hissediyorum, hemen yarın, düello meydanlarında can vermeye razıyım."

Diana ona dönerek, öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. "O zaman, şansınıza küsün. Hayatımızın son on bir yılını heba eden ben değilim çünkü sizsiniz."

"Bu doğru değil ve siz de bunu bal gibi biliyorsunuz. Nişanımızı bozan sizdiniz. Sevdiğinizi iddia ettiğiniz erkeğe inanmaktansa çirkin bir dedikodu kırıntısına inanmayı yeğleyen sizdiniz." Başını iki yana salladı. "Sizi Cynthia Markham gibi beyinsiz bir kız çocuğu için terk edeceğimi düşündüğünüze hâlâ inanamıyorum."

"Sizi gördüm!" diye bağırdı Diana. "Leydi Oakley'in partisinin olduğu gece ikinizi gördüm! Onu kollarınıza aldığınızı gördüm! Onu tıpkı, beni öptüğünüz gibi öptüğünüzü gördüm!"

Thane sarardığını hissetti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bilmiyordum."

"İnkâr etmeyecek misiniz? *Onun* sizi öptüğünü söylemeyecek misiniz? Kim bilir? Belki geçen bunca yıldan sonra, size inanacak kadar yalnız ve biçareyimdir!"

Thane gözlerini kapattı, bunca yıl onun karşısında kendini savunmasına engel olmuş gizli utancın darbesiyle sarsılmıştı. Gözlerinin önünden ömür boyu sürmüş pişmanlıklar geçiyordu; paylaşabilecekleri sevgi dolu anlar, sahip olabilecekleri çocuklar. Ama gözlerini açtığında, önemli olanın bu an olduğunu biliyordu.

"Size yalan söylemeyeceğim. Onu öptüm."

Birgül_35

"Neden?" diye fısıldadı Diana, güzel gözlerinden dökülen yaşlar onun kalbini yeni baştan parçalarken. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

Thane ceketinin iç cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Çünkü gençtim, aptaldım ve ay ışığının aydınlattığı bir bahçede, bana karşıki dağları ben yaratmışım gibi bakan genç, güzel bir yaratıkla baş başaydım. Çünkü iki haftadan az bir süre içinde evlenecektim. Çünkü size olan aşkımdan deliye dönmüştüm ama hislerimin yoğunluğundan ödüm kopuyordu." Çaresizce başını iki yana salladı. "Dudaklarım onunkilere dokunduğu anda, bunun hata olduğunu anlamıştım."

Diana mendili avcunun içinde buruşturdu. "Georgiana ve Blanche ertesi gün bana geldiler ve sizin benimle değil Cynthia'yla evlenmeyi planladığınızı söylediler. Ben de, doğal olarak onlara inandım. Nasıl inanmam? Kanıtı kendi gözlerimle görmüştüm. Bana sizden önce nişanı atmaktan başka seçenek bırakmamıştınız. Gururumu başka nasıl koruyacaktım ki?"

Thane Diana'nm çenesini avuçlarına alarak, onu kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. "Beni o gece bahçede Cynthia Markham'ı öperken görmüş olabilirsiniz ama onu ittiğimi görecek kadar beklememişsiniz. Ona yaşamımın ve kalbimin çoktan bir başkasına adanmış olduğunu söylediğimi hiç duymamışsınız." Onun titreyen alt dudağını başparmağıyla okşadı. "Size."

Diana onun bileğini kavrayarak, ona inanmayı ne kadar istediğini açık etti. "Ama neden bana gelmediniz? Bunu açıklamış olsaydınız..."

"Tanrı biliyor ya, öyle yapmalıydım. Pencerenize taş atmalı, kapınızı kırmalıydım. Size olan aşkımı Londra'nın bütün çatılarından haykırmalıydım, ta ki kulak vermekten başka seçeneğiniz kalmayana dek. Ama o zamanlar daha çocuk sayılırdım, bana olan güvensizliğiniz feci şekilde gururumu kırmıştı." Bakışlarını indirdi. "Ve samrım, bu zalimce dedikodularda, azıcık da olsa gerçek payı olduğunu bilmenin utancını yaşıyordum."

Birgül_35

Diana onun yüzünü inceledi, yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu. "Anlaşılan, gurur ve geçen zaman, ikimizi de gülünç duruma düşürmüş."

Thane kollarını Diana'ya dolayarak, ona sıkı sıkı sarıldı; yıllardır bunu yapmak için yanıp tutuşuyormuş gibi. "Artık çok daha yaşlı ve olgunum. Gururun canı cehenneme, diyorum. Ve zamana gelince, eh, artık tek bir değerli saniyeyi dahi boşa harcamaya niyetim yok."

Sözünün doğruluğunu ispatlamak istercesine, dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı ve bir daha asla kendisinden şüphelenemeyeceğini ona kanıtladı.

Son konuk da Devonbrooke Malikânesi'nden ayrıldığında, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Balo da, onu izleyen resmi yemek de müthiş sükse yapmıştı. Toplantının en ilgi çekici olayı ise, Rockingham Kontesi bir servis tabağının kapağının altına bakıp karşısında altındaki tavuğu dişlemekte olan tombul bir kara kedi bulduğunda patlak vermişti. Kedi yavrusunu devasa bir fare sanan balıketi, yaşlı dul, çığlık atmış ve sonrasında oracıkta düşüp bayılıvermişti.

Havalı ev sahibi ise, alışkanlığı olduğu üzere, bütün Londra'nın diline düşmüştü. Ama bu kez dedikoduculara malzeme olan Dük'ün zamparalığı, kumar tutkusu ya da katıldığı düeollar değildi. Onun, güzel, genç karısına olan dokunaklı bağlılığıydı.

İnsanın bütün geceyi eşiyle dans ederek geçirmesi alışıldık bir durum olmasa da, Sterling Laura'nın yanından bir an olsun ayrılmaya razı olmamıştı. Dans aralarında onu sırayla bütün misafirleriyle tanıştırmış, tanışmalarının ve bunun arkasından gelen flörtlerinin etkileyici hikâyesiyle, mest olmuş dinleyicilerini eğlendirmişti. Yemek sırasında karısının onuruna kadeh kaldırarak öyle tatlı, öyle dokunaklı bir konuşma yapmıştı ki bezgin Lord Byron'ın bile gözünden bir damla yaş süzüldüğü görülmüştü. Zavallı Leydi Hewitt ise bu durumdan o

Birgül_35

kadar etkilenmişti ki neredeyse nutku tutulmuş, bir süre sonra da malikâneyi apar topar terk etmek zorunda kalmıştı.

Çalgıcılar çalgılarını toplayıp gittikten, uşaklar da avizelerdeki mumları birer birer söndürdükten sonra, Laura balo salonunda gezinmeye koyuldu. Balonun bütün gece sürmesini dilerdi. Ya da sonsuza dek. Sonsuzluk, Sterling'in gözlerinin sıcaklığıyla, dokunuşunun ateşiyle ısınmanın keyfini çıkarmak için çok ama çok kısa bir zamandı. Laura özlemle iç geçirdi. Çok kıymetli birkaç saat boyunca, Nicholas'ına kavuşmuş gibiydi.

Arkasında birisi boğazını temizledi. Laura döndü ve Sterling'i, uyuyakalmış Lottie'yi kollarına almış, gölgelerin içinde dikilirken buldu.

"Onu tatlı masasının altında kıvrılmış uyuklar halde buldum," dedi yumuşak bir sesle.

Laura yanlarına ilerledi. Lottie'nin düşmüş kolunun tuhaf açısını düzelterek, fısıldadı. "Zavallıcığın dünyası başına yıkılacak. Bütün gece ayakta kalmaya kararlıydı."

"Muhtemelen, tıka basa tatlı yemekten baygın düştü. George daha önce karın ağrısından yakındığını söylemişti. Sabaha bir şeyi kalmaz."

Lottie'nin başını nazikçe omzuna yaslayıp uzaklaştığında, Laura dayanılmaz bir şefkat duygusuna kapıldı. Kendi çocuklarını da böyle mi taşıyacaktı? Her gece onları yatağa yatırıp, rüyalarıyla baş başa bırakmadan önce pembe yanaklarından öpecek miydi?

Laura'nın bunu bilmesine imkân yoktu. Ama ona bu şansı tanımak zorundaydı. Elini karnının üzerinde gezdirdi. Onun için değil, hatta kendisi için bile değil, bunu doğmamış çocukları için yapmak zorundaydı.

"Sterling," dedi, çenesini yukarıya kaldırarak.

"Evet?" diye karışık verdi, kapı eşiğinde dönerek.

Birgül_35

"Lottie'yi yatırdıktan sonra, sizinle çalışma odasında konuşabilir miyim?"

O gece ilk kez, gözleri ihtiyatla gölgelendi; Laura'nın içinin pişmanlıkla sızlamasına sebep oldu. Ama tereddüte kapılmayı göze alamazdı. Onunla konuşmak için onun yatak odasına gelmesini bekleyecek olursa, konuşma filan olmayacaktı.

"Pekâlâ. Birazdan geliyorum."

Laura onu beklemek üzere çalışma odasından içeriye süzüldü. Yaş günü hediyesi yüzünden tartıştıkları o akşamdan beri Sterling'in mabedine adımını atmamıştı. Şömine karanlık ve soğuktu, bu yüzden masanın köşesindeki lambayı yaktı. Masanın önündeki deri koltuğa çökerek, terlikli ayaklarını sabırsızca yere vurmaya başladı.

Sanki zaman geçmek bilmiyordu. En sonunda ayağa kalktı ve huzursuzca odayı arşınlamaya koyuldu. Lamba odanın boğucu kasvetini dağıtmaya yetmiyordu.

"Belki bir yerlere mum filan tıkıştırmıştır," diye mırıldandı.

Kitap raflarına bakındı ama iki mum dibiyle boş bir kavlı kibrit kutusundan başka bir şey bulamadı. Korkunç masayla yüzleşmekten başka çaresi yoktu. Sterling'in sandalyesinin kenarına tünemeye yeltendi, ama kendini birden, sandalyenin parlak derisinin baştan çıkarıcı rahatlığına gömülmüş vaziyette buldu.

Demek ki Dük olmak böyle bir şey, diye düşündü, odayı yepyeni bir bakış açısıyla tarayarak.

Belki de, Sterling geldiğinde, *onu* masanın diğer tarafına oturtmalıydı. O zaman sandalyesinde geriye yaslanır, ağzının kenarına bir puro sıkıştırır ve onun karalar bağlamış hallerinden bıkıp usandığını, koca bir budala olduğu için onu artık affetmesi gerektiğini ona açıklardı.

Birgül_35

Laura kendi aptallığına usulca gülerek, masanın çekmecelerini karıştırmaya başladı. Tek umudu, sol alt çekmeceydi. Maun kulpa asıldı ama çekmece sıkışmıştı; uzun zamandır açılmamış gibiydi. Laura dişlerini sıkarak, var gücüyle asıldı.

Çekmece yuvasından oynayarak, havayı portakal çiçeklerinin aşikâr kokusuyla doldurdu.

mobildepo

Birgül_35

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir gün beni bağışlaman için dua ediyorum...

Sterling çalışma odasının kapısını açtığında, Laura'yı masanın arkasında, bir avuç kâğıdı göğsüne bastırmış halde ayakta dururken buldu.

Kadının yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarından endişelenerek, ona atıldı. "Ne oldu, Laura? Birisi zalimce bir şey mi söyledi size bu gece? Çünkü eğer söylediyse, yemin ederim ki..."

Ona ulaşamadan, Laura kâğıtları onun göğsüne çarptı. "Onları hiç açmamışsınız," dedi, alçak ve kızgın bir sesle. "Tek kelimesini bile okumamışsınız."

Onun kederli gözlerine baktığında, kalbinin içine öldürücü bir soğukluk sızdı. Ne olduklarını anlamak için kâğıtları incelemesine gerek yoktu. Kokularını alabiliyordu.

Annesinin mektuplarını usulca ama sıkı sıkı tutarak Laura'nın pençelerinden çekip aldı ve gerisini geriye çekmeceye koyarak, çekmeceği ayağıyla kapattı. "Duymak isteyeceğim hiçbir şey söyleyemezdi."

Birgül_35

"Dinlemeyi reddederken, bunu nasıl bilebilirsiniz ki?" Sterling'in onu durdurmasına fırsat vermeden, Laura tekrar çekmeceye asıldı ve annesinin mektuplarından avuç avuç çıkarmaya koyuldu. Bunları masanın üzerine attı; sonunda, öyle yüksek bir yığın oluşturmuşlardı ki, yere saçılmaya başladılar. "Ömrünün son altı senesinin her haftası, bu kadın size içini döktü. *En azından* ona kulak verebilirdiniz."

Sterling sinirlenmeye başladığını hissetti. "Bunu sizinle tartışma arzusunda değilim, Laura. Ne şimdi ne de başka zaman."

"O zaman, şansınıza küsün. Çünkü ben bir çekmeceye tıkabileceğiniz, istenmeyen bir kâğıt parçası değilim. Görmezden gelerek yok edemezsiniz beni. Bu mümkün olsaydı, bu lanetli eve adımımızı attığımız anda ortadan kaybolmam gerekirdi." Laura mektuplardan birini yırtarak açtı, elleri zangır zangır titriyordu. "'Canım oğlum,'" diye okudu.

"Kesin şunu, Laura. Bunu yapmak istemezsiniz."

Laura ona meydan okurcasına baktı. "'Kış geliyor ve günler kısalıyor ama ben her güne seni düşünerek başlıyor, her günü seni düşünerek bitiriyorum. Bu kırılgan sonbahar günlerini nasıl geçirdiğini düşünüyor ve mutlu olup olmadığını merak ediyorum.'"

Sterling kalçasını masanın kenarına yerleştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mutluluğum onun için bu kadar önemli olsaydı, beni en yüksek teklifi verene satmak için bu kadar hevesli olmazdı, diye düşünüyorum."

Laura başka bir mektubun mührünü kırdı. "'Sevgili Sterling, dün gece rüyamda yine seni gördüm; hatırladığım küçük çocuk olarak değil, yakışıklı çehresi ve sağlam karakteri kalbimi gururla titreten bir adam olarak.'"

Sterling dudak büktü. "Rüya işte, ne yaparsınız? Gerçeği görebilseydi, feci şekilde hayal kırıklığına uğrardı."

Birgül_35

Laura onu duymazdan gelerek bir mektup daha açtı. "'Canım oğlum,'" diye okudu. "'Lütfen korkunç el yazımı mazur gör. Ağrılarımı dindirmesi için kullandığım afyon ruhu zihnimi olduğu kadar, ellerimi de uyuşturuyor.'"

Sterling doğruldu. "Yapmayın, Laura," dedi usulca. "Sizi uyarıyorum..."

Yanaklarından aşağıya yeniden yaşlar süzülmeye başlamış olsa da, Laura'nın sesi aman vermeksizin aynı kaldı. "'Benim için sakın üzülme. Benim ölmem o kadar da korkunç bir şey değil, sadece senin güzel yüzünü son bir kez görmeden ölecek olmam korkunç.'"

"Lanet olsun, kadın! Buna hakkınız yok!" Sterling mektubu onun ellerinden kaptığı gibi tortop edip şöminenin içine fırlattı. "O sizin anneniz değildi. Benim annemdi!"

Laura titreyen parmağıyla şömineyi işaret etti. "Ve bunlar, onun size söylediği son sözlerdi. Bunları çöp gibi bir kenara atmak istediğinizden emin misiniz?"

"Neden atmayacakmışım? Onun bana yaptığı da tamı olarak buydu, değil mi?"

"Ya babanıza ne demeli? Neden onu değil de annenizi suçladığınızı hiçbir zaman anlayamamışımdır."

"Çünkü sözümona beni seven, oydu!" diye kükredi Sterling.

Uzun bir süre bakıştılar, ikisi de tir tir titriyor ve kesik kesik nefes alıyordu. Derken, Sterling pencereye gitti ve kendini kaybettiği için afallamış bir halde, gözlerini geceye dikerek ayakta durdu.

Tekrar konuştuğunda, sesi gergin ve mesafeliydi. "Babam bana zar zor tahammül ederdi. Beni bir şişe şarap ya da kumar masasında fazladan bir saat uğruna gezgin bir çingene grubuna otuz gümüş sikkeye satabilirdi." Sterling yavaşça Laura'ya döndü. "Beni satan

Birgül_35

oydu belki ama ona izin veren annemdi. Bunu anlayamıyorum. Ve anlayamadığım bir şey için onu bağışlayamam."

Laura bir avuç dolusu mektup alıp, yalvaran bir ifadeyle ona uzattı. "Farkında değil misiniz? Bunlar anlamanıza yardımcı olabilir. Eğer okursanız, belki babanızın onu ne kadar aciz hissettirdiğini, amcanızın size onun asla veremeyeceği bir gelecek verebileceği konusunda onu nasıl ikna ettiğini kavrayabilirsiniz. Çünkü borçlar ödendikten ve anneniz bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anladıktan sonra, babanız onun sizinle bağlantı kurmasına karşı çıkmış. Size yazdığı mektupları, o daha postaya vermeye bile fırsat bulamadan, yırtıp atmış. Onsuz daha iyi olacağınıza, artık onun sizin hayatınızda yeri olmadığına onu inandırmış. Size tekrar yazacak cesareti bulması yıllarını aldı."

"Babam öleli on yılı geçti. Yine de, bunca zaman annem beni görmek için hiçbir girişimde bulunmadı."

"Onu görmeyi kabul eder miydiniz?" diye sordu Laura, çenesini yukarıya kaldırarak.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sterling.

"O da bilmiyordu. Ve sanıyorum, onu geri çevirecek olsaydınız bunu kaldıramazdı." Laura ona yaklaştı. "Babanızın Granville Harlow'un sizi evlat edinmesine izin vermesine engel olmayı deneseydi bile, ne gibi bir gücü vardı ki? Yasal olarak yetkisi yoktu. Sözünü dinletecek konumda da değildi. O sadece bir erkeğin dünyasında sıkışıp kalmış bir kadındı –tıpkı siz ve babanız gibi erkeklerce yaratılmış bir dünyada."

"Ben babam gibi değilim," diye terslendi Sterling.

Laura derin bir nefes aldı. "Haklı olabilirsiniz. Diana'ya soracak olursanız, her geçen gün biraz daha amcanıza benziyorsunuz."

Birgül_35

Sterling pencere pervazına yaslanarak çöktü, ağzından buruk bir kahkaha çıktı. *"Et tu, Brute?"*[11]

"Anneniz korkunç bir hata yaptı, Sterling. Ve ömrünün geri kalanını bunun bedelini ödeyerek geçirdi."

"O mu bedel ödedi, yoksa ben mi ödedim?" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu hayatım boyunca hiç kimseye söylemedim ama onun yaptığı bir şey var ki, bunun için onu asla affedemem. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Laura başını iki yana salladı.

"Ben o gün, onun ve babamın ne yapmış olduklarını kavradıktan sonra, amcamla birlikte kapıdan çıkıp gitmeye hazırlanırken, o dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını bana uzattı. Bu onu son görüşüm olacaktı, yine de tek kelime etmeden yanından geçip gittim." Laura şimdi onun sadece bir karış uzağında duruyor olsa da, Sterling ona bakmaktan kaçınarak, gözlerini halıya dikti. "Bu anı rüyalarımda binlerce kez yeniden yaşadım ama hepsi de aynı şekilde bitti. Onun açık kollarını geçip gidiyorum, sonra onun ağlama seslerine uyanıyorum." Başını kaldırdı ve doğrudan Laura'nın gözlerine baktı. "İşte, bunu asla affetmeyeceğim. *Asla.*"

"Ama affedemediğiniz kim, Sterling? O mu?" Laura elini uzatıp onun yanağına dokundu. "Yoksa kendiniz mi?"

Sterling onun bileğini yakaladı ve elini nazikçe yüzünden çekti. "İkisinin arasında bir fark göremiyorum."

Laura'yı orada, öylece bırakarak masaya döndü ve mektupları tekrar çekmeceye tıkıştırmaya koyuldu.

Laura onu solgun ve kararlı bir yüzle izledi. "Annenizin mektuplarını okumaya niyetiniz yoktu madem, o zaman onları neden sakladınız? Bunu kendinize hiç sordunuz mu?"

---

11 (Lat.) Sen de mi, Brütüs? (ç.n.)

Birgül_35

Sterling ona yanıt vermedi. Yere düşmüş mektupları toplayıp gelişigüzel bir biçimde diğerlerinin üzerine atmakla yetindi.

"Devonbrooke Şeytanı onu bağışlayamayabilir," dedi Laura, "Ama bahse girerim, Nicholas Radcliffe bağışlardı."

"Nicholas Radcliff diye biri yok. O, sizin hayal gücünüzün bir ürünüydü, başka bir şey değil."

"Bundan emin misiniz? Belki de o, Arden Malikânesi'nde, annenizin sevgisine olan inancınızla büyüseydiniz olabileceğiniz erkekti. Belki de o, kalbinizde ufacık bir merhamet kırıntısı dahi bulabilseniz, hâlâ olabileceğiniz erkektir... hem anneniz, hem kendiniz için." Laura yutkundu, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Benim için?"

Sterling onun son kez gururunu ayaklar altına alıp ondan af dilediğini, son kez onun için ağladığını içten içe bildiği halde, kalan mektupları da koyup çekmeceyi sıkıca kapattı.

Laura gözlerini yumdu. Tekrar açtığında, gözleri kupkuruydu. "Annenizin kalbini kırdınız," dedi usulca. "Benimkini de kırmanıza izin vermeyeceğim."

O gittikten sonra, Sterling sandalyesini çevirdi; az önce Laura'nın çıktığı kapıyı seyretmeye daha fazla dayanamayacaktı. Gözünden kaçmış bir mektuba takıldı bakışları, şöminenin içinde buruş buruş ve yapayalnız duran mektuba.

Ateşi yakması gerekirdi, acımasızca böyle düşündü. Bütün hepsini alevlerin içine atıp, yanmalarını seyretmesi gerekirdi. Ama sözünden dönerek, şöminenin içine elini uzattı ve soğuk küllerin arasından mektubu çekip aldı.

Onu da diğerlerinin yanına kapatmaya kararlı bir biçimde, çekmeceyi açtı. Ama bir şey elini durdurdu. Bu, portakal çiçeklerinin kaçamak esintisi de olabilirdi, annesinin zarif kıvrımlı el yazısının ömrünün son günlerinde iyiden iyiye kötüleşmiş olduğunu görmenin dehşeti de.

Birgül_35

Buruşturulmuş mektubu usulca açıp önündeki not defterinin üzerinde düzleştirirken, Bu kez Sterling'in elleri titriyordu. Mektuba 28 Ocak 1815 diye tarih atılmıştı; bu annesinin ölümünden yalnızca beş gün önceydi.

Canım oğlum,

Lütfen korkunç el yazımı mazur gör. Ağrılarımı dindirmesi için kullandığım afyon ruhu zihnimi olduğu kadar, ellerimi de uyuşturuyor. Benim için sakın üzülme. Benim ölmem o kadar da korkunç bir şey değil, sadece senin güzel yüzünü son bir kez görmeden ölecek olmam korkunç.

Yaratıcımla uzun zaman önce barış yaptık, bu yüzden akıbetimle ilgili hiç korku duymuyorum. Kendimi kutsanmış bir kadın gibi görüyorum çünkü kısacık, birkaç yıllığına da olsa, senin annen olmak bana nasip oldu.

Annesinin sesi öylesine netti ki, neredeyse ayakta, omzunun üzerinden konuşuyor gibiydi. Sterling burnunun kemerini sıktı, amcasının uzun zaman önce gözyaşlarını tüketmiş olduğuna şükretti.

Birbirimize hiç doğru dürüst veda edemedik ve şimdi bunu yapmaya hiç niyetim yok. Bu hayatın büyük kısmında senin tatlı arkadaşlığından mahrum kalmış olabilirim ama ümit ediyorum ki, sana cennetten göz kulak olabileceğim. Soğuk kış günlerinde seni ısıtacak güneşi gönderebileceğim ve zor günlerinde, sen bitkin düştüğünde, görünmeyen elimi alnının üzerine koyabileceğim.

Birgül_35

Hayat seni nereye götürürse götürsün, bil ki peşinden geleceğim. Bunu yapamazsam bile, yerime Tanrı'nın meleklerinden birini göndereceğim.

Sterling istemsizce güldü. "Gönderdin zaten, anne. Hem de bir intikam meleği gönderdin."

Gücüm yettiği müddetçe, kendini yalnız hissetmemen için elimden geleni yapacağım. Ne bu hayatta, ne de bundan sonrakinde. Ellerim titriyor olabilir ama kalbim sapasağlam ve işte, bu kalple, sana son sözümü, bu sözü veriyorum: sonsuza dek tutmak için çabalayacağım sözü.

Seni daima sevmiş ve daima sevecek olan annen,

Eleanor Harlow

Sterling parmak ucunu annesinin titrek imzası üzerinde gezdirdi. Mürekkep hafifçe bulanmıştı, sanki gözyaşı düşmüş de, hemen sonrasında alelacele silinmiş gibi.

"Sözünü tutmaya çalıştın gerçekten, değil mi?" diye fısıldadı.

Laura yanılıyordu. Annesinin kalbini kırmış olduğu doğru değildi. Sonunda, onun kalbinin yaşamının bütün o amansız düş kırıklıklarını –kendi kayıtsızlığı dâhil– kaldırabilecek kadar güçlü ve sahici olduğu ortaya çıkmıştı.

Mektubu nazikçe katlayıp bir kenara koydu. Kesik kesik nefes alarak, aşağıya uzandı ve yavaşça çekmeceyi açtı. Bir süre duraksadıktan sonra, yığının en üstündeki mektupta karar kıldı ve mührü kırarak, sandalyesinde geriye yaslanıp mektubu okumaya koyuldu.

Birgül_35

Ertesi sabah Devonbrooke Dükü çalışma odasından yalpalayarak çıktığında, dosdoğru çilli, genç bir hizmetçiye tosladı. İrkilen kız bir çığlık koyverip elindeki paspası düşürerek, sırt üstü yere kapaklandı.

"Ah, Ekselansları, çok özür dilerim! İçeride olduğunuzu bilmiyordum."

Kız ayağa kalkmaya çalışırken, Sterling onu kolundan yakaladı ve doğrulmasına yardım etti. "Özre lüzum yok, tatlım. Bugün sakarlığım üstümde." Paspası alıp kızın eline tutuşturdu ve yoluna devam etti. Omzunun üzerinden baktığında, kızcağızı faltaşı gibi açılmış gözlerle arkasından bakar halde buldu.

Sterling onu suçlayamazdı. Üzerinde hâlâ önceki geceki resmî kıyafeti olsa da, o anda hiç olmadığı kadar kılıksız görünüyordu. Boynundaki kravat gevşetilmişti ve frağını çoktan bir kenara atmıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ama bu hareket asi saçlarını hiç olmadığı kadar vahşi bir hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Ama kendisinde en rahatsız edici olan şeyin, sırıtışı olduğundan emindi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bastıramadığı bir sırıtış. Onu haftalarca yüzünde hiç değişmeyen, kasvetli bir somurtmayla etrafta aylak aylak gezinirken gördükten sonra, zavallı kızın onun aklını kaybetmiş olduğunu düşünmesinde şaşılacak bir şey yoktu herhalde.

Neredeyse öğle vakti gelmiş olmasına karşın fuaye boştu ve malikâne alışılmadık biçimde sessizdi, tıpkı amcası hayattayken olduğu gibi. Sterling Lottie'yle George'un didişmelerinin neşeli keşmekeşine, Dower'ın küfretmesine ve Cookie'nin mutfakta koştururken şarkı söylemesine ne kadar alışmış olduğunu daha önce fark etmemişti. *Hâlâ yataktan çıkamadılar herhalde*, diye düşündü, *balonun yorgunluğunu atıyorlar.*

Merdivenleri yarılamıştı ki, aşağıda Addison'ın çevik adımlarının mermer zemin üzerinde çıkardığı sesi duydu. "Ekselansları!"

Birgül_35

diye seslendi kâhya, sesi alışılmadık bir aciliyetle tınlayarak. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Üzgünüm, Addison. Sana bir dakika bile ayıramam. Zaten yeterince vakit kaybettim."

"Ama, lordum, ben..."

"Daha sonra," diye şakıdı Sterling omzunun üzerinden, balkonu geçip doğu kanadına yönelirken.

Annesinin mektuplarından bir bölüm yankılandı zihninde:

Küçük Laura'm her geçen gün biraz daha güzelleşiyor, yine de onun geleceği için endişelenmeden edemiyorum. Çoğu kadının hayalini kurduğu ama asla bulamadığı o yıkıcı tutkuya hasret duyduğu müddetçe, şefkatli, duygusal muhabbetle yetinemeyeceğinden korkuyorum.

Sterling köpekleri koridorda, Laura'nın kapısının dışında huzursuzca gezinirken bulduğunda şaşırdı. Onlara yaklaşırken, Kaliban inlemeye başladı, Kerberos'sa devasa patisini kaldırıp kapıya pençe attı.

"Ne oldu, çocuklar?" diye sordu Sterling, köpeklerin davranışından afallayarak. "Beni içeriye almadığı için onu suçlayamam ama siz böyle bir kaderi hiç hak etmiyorsunuz."

Sterling kapı tokmağını yokladı ve kapının kilitli olmadığını keşfetti. Kapıyı açar açmaz köpekler ona sürtünerek yanından geçtiler ve önlerine çıkan her şeyi koklayarak, odada dört dönmeye koyuldular.

Sterling nutku tutulmuş bir halde boş odaya göz gezdirirken, aynısını yapmamak için kendini zor tuttu. Anlaşılan, Laura'dan geriye kalan tek şey kokusuydu. Odada ona ait ne varsa alınmış, onun bir zamanlar burada yaşadığına dair hiçbir iz kalmamıştı.

Saten yatak örtüsünün ortasında duran katlanmış kâğıt dışında.

Sterling kâğıdı gönülsüzce açarken, aklına karısının, annesinin ölümünü bildirmek üzere ona yazdığı zamanki gözüpek el yazısını

Birgül_35

ilk kez görüşü geldi. Kabul etmeye hiç yanaşmamıştı ama daha o zaman bile onun sesini karşı konulmaz bulmuştu.

Sevgili Sterling,

Bunu okur musunuz, yoksa masanın çekmecesine, kalbinizi sakladığınız yere mi kaldırırsınız, bilmeme imkân yok.

Size yanlış yaptığımı inkâr edecek değilim. Ömrümün geri kalanını günahlarımın bedelini ödeyerek geçirmeye razı olsam da, bu cezayı benimle paylaşmasını istemek, doğmamış çocuğuma haksızlık olur.

Oda dönmeye başlayınca, Sterling oturması gerektiğine karar verdi. Ama yatağın ucunu ıskaladı ve kendini yerde buldu. Başını yatağa yaslayarak, okumaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

Anlaşılan, ikimiz de vazifemizi başarıyla yerine getirmiş bulunuyoruz. Artık benimle ilgilenmenize gerek kalmadığından, loğusalığım süresince Arden Malikânesi'ne istirahate çekilmeye karar verdim. Benimle evlenmenizin tek sebebi bir varis edinmek olduğu için de, bir kız evladın sizin için pek önemli olmayacağı kanaatindeyim.

Bir kız, diye düşündü, sersemlemiş bir halde elini ağzına götürerek. Onun kollarına zıplayıp, minik tombul kollarını boynuna saracak siyah saçlı, çilli bir çocuk. Uyuyan bir prensi diriltmek için tek bir öpücüğün yeterli olacağına inanacak kadar masum, ışıl ışıl gözleri olan bir hayalperest.

Sizi uyarmak zorundayım; çocuğumuz erkek olursa, onun baba diyeceği soğuk, duygusuz bir canavarla, o me-

Birgül_35

zar gibi evde büyümesine izin vermeyeceğim. Onu burada, gün ışığıyla ve kedi yavrularıyla haşır neşir olabileceği Arden Malikânesi'nde yetiştireceğim. Ele avuca sığmaz teyzesi Lottie ona tapacak, sevgi dolu dayısı George ona iskambil oyunlarında hile yapmasını öğretecek. Cookie onu çöreklerle tıka basa dolduracak, Dower da ona erkek gibi küfretmesini öğretecek.

Ona Nicholas adını vereceğim, onu dünya ve amcanız ruhunuzu zehirlemeseydi olabileceğiniz adam gibi yetiştireceğim.

Ve hiçkimse, siz bile, onu asla elimden alamayacak.

"İşte, benim karım," diye mırıldandı Sterling, yanaklarının ıslandığını hissedip şaşırarak.

Gidişimizi size haber vermedikleri için Diana'yı ya da hizmetçileri suçlamayın lütfen. Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, Dower istediği zaman çok becerikli olabilir. Farklılıklarımıza karşın, sizin sadık karınız olmaya devam edeceğim.

Laura

Sterling mektubu dudaklarına bastırdı. "Bu konuda bir söz hakkım olursa eğer, kesinlikle devam edeceksiniz."

Güçlükle ayağa kalktı. Kapıdan çıkarken, avazı çıktığı kadar bağırarak kuzenine seslenmeye başlamıştı bile.

Birgül_35

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ama o gün hiç gelmeyecek olsa bile,
seni daima seveceğimi bilmelisin...

Sterling kuzey kanadına yaklaştığı sırada çok tuhaf bir ses duydu ve uzun, sabırsız adımlarını yavaşlattı. Kulağını Diana'nm suitinin kapısına dayayarak, uykusuzluğun algılarını etkileyip etkilemediğini merak etti. Ama hayır, işte o sesi tekrar duymuştu.

Diana kıkırdıyordu. Gülümsemesi kışın açan güller kadar nadir ve kıymetli olan ağırbaşlı kuzeni, adamakıllı *kıkırdıyordu.* Derken, bundan bile şaşırtıcı bir ses duyuldu. . . bir erkek sesinin alçak, kısık mırıltısı.

Sterling düşünemeyecek kadar afallamıştı. Ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Diana yatakta sıçrayarak doğruldu ve çarşafı göğüslerine çekti, siyah saçları solgun omuzlarının üzerine dökülüyordu. "Kusuruma bakma," dedi, iğneleyici bir kibarlıkla. "Kapıyı çaldığını duymamışım."

Birgül_35

Yatakta, Diana'nın yanında, gözleri yuvalarından fırlamış Thane'in battaniyelerin altına saklanmakla pencereden atlamak arasında kalmış bir hali vardı. "Silahlı mısın?"

"Şu anda değil," diye terslendi Sterling. "Gerçi bunun gerekli olduğunu düşünüyorsan, zili çalıp Addison'dan tabancamı getirmesini isteyebilirim."

Thane onu sakinleştirmek istercesine elini kaldırdı. "Hemen sinirlenmeyelim lüften. Beni düelloya davet etmene lüzum yok. Seni temin ederim ki, kuzeninin itibarına asla saygısızlık etme niyetinde değilim."

Sterling yerlere saçılmış giysilere, buruşmuş nevresimlere, kuzeninin yanaklarındaki muhbir pembeliğe baktı. "Evet, bunu gayet net görebiliyorum."

"Onu Gretna Green'e kaçmaya ikna etmeye çalışıyordum," diye itiraf etti Diana, kurnaz bir gülümsemeyle, gerisin geriye yastıkların üzerine yerleşerek.

"Ama bu söz konusu bile olamaz!" Thane öylesine çileden çıkmıştı ki Sterling'i unutmuş görünüyordu. "Bunca yıl beni beklettikten sonra, bana adam gibi bir düğün borçlusunuz. Londra'daki bütün dedikoducuların ve laf taşıma meraklılarının sizin ne kadar güzel bir gelin olduğunuzu görmesini istiyorum."

"Ama karınız olmak için bir gün daha sabredebileceğimi sanmıyorum."

İkisi cilveli cilveli didişirken, Sterling gözlerini devirdi. "Laura gitti. Beni terk etti."

Thane ve Diana bakıştılar, bundan haberdar oldukları aşikârdı.

"Onu suçlayamam," dedi Diana.

Birgül_35

Thane omuz silkti. "Zaten artık an meselesiydi, değil mi?"

Onların sakinliğinden deliye dönen Sterling, ekledi: "Benim çocuğumu taşıyor."

Diana başını yana çevirdi. "Onu bu yüzden mi geri istiyorsun?"

"Hayır," diye çıkıştı Sterling, elinden başka bir şey gelmeyecek kadar dolmuştu içi.

Diana elini ona salladı. "O zaman neden burada bizimle çene çalarak vakit kaybediyorsun? Onun peşinden gitsene! Git hadi!"

Sterling kuzenine göz kırptıktan sonra en yakın arkadaşına tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bir an önce İskoçya'ya kaçıp evlenmenizi öneririm, Thane. Çünkü döndüğümde evlenmemiş olursanız, korkarım seni vurmak zorunda kalacağım."

Kapıyı gevşemiş menteşelerinin üzerine kapatmadan önce son gördüğü şey, Diana'nın zafer gülümsemesi oldu.

Sterling Harlow evine dönüyordu.

Fundalıklarla çitler fırtına gibi geçti, parlak yaprakları ve aşınmış taşları batan güneşin ışığıyla parlıyordu. Mavi gökyüzü yavaşça, koyulaşan mor bir kuşakla çevrelenmiş pembe ve altın rengi tonlarına bürünüyordu.

Günle birlikte, yaz da bitiyor gibiydi. Ama Sterling kısrağını serin havanın girdabında öylesine hızlı sürüyordu ki bunu hissetmiyordu bile. Yaklaşan sonbahardan korkmak için hiçbir sebebi yoktu. Bu ayları, Arden Malikânesi'nin sıcacık konuk odasında şöminenin önünde ayak parmaklarını ısıtarak ve güzel, genç karısının karnının büyümesini izleyerek geçirmeyi tasarlıyordu.

Tabii onu kabul ederse.

Birgül_35

Ama bunu öğrenmeden önce, uğraması gereken bir yer vardı.

Sterling St. Michael'ın avlusuna vardığı sırada, alacakaranlığın gölgeleri hızla çöküyordu. Atın dizginlerini mezarlık kapısının üzerine bağladı ve yatay mezar taşlarının arasından ilerleyerek, annesinin mezarına ulaştı.

Laura eve varalı ancak birkaç saat geçmiş olmalıydı ama taze portakal çiçeklerinden bir buket annesinin mezar taşının dibine özenle yerleştirilmişti bile. Sterling tek dizini yere koydu ve çiçekleri burnuna götürerek, tanıdık kokularını içine çekti.

Mezarın başında nöbet tutan kaymaktaşı melek, onu bilen gözlerle izledi. Sterling çiçeklerin yanına uzanarak, parmağını nazikçe taşın üzerindeki yazılarda gezdirdi.

Eleanor Harlow, Sevgili Anne.

Başını eğdi, sadece babasının açgözlülüğü ve düzenbazlığı yüzünden kaybettikleri onca yılın değil, aynı zamanda kendi gururunun yitirildiği yılların da yasını tutmakta nihayet özgürdü. Kilisede Laura'nın yanına diz çöküp, kimsenin dinlemediğini bildiği halde dua ediyormuş gibi yaptığını hatırladı. Şimdiyse, birisinin onu dinlediğini biliyordu, yine de söylemek için yanıp tutuştuğu onca şeyi ifade edecek kelime bulamıyordu. Orada, ruhu çalkantılı, kalbi matemli, öylece diz çöküp kaldı.

Ta ki görünmez bir el alnını okşayıp, havada hiç esinti olmamasına karşın saçlarını havalandırana dek.

Müthiş bir huzur hissi içine akıp da kalbindeki bütün boşlukları doldurduğunda, Sterling inledi. Başını kaldırdığında, Laura'nın ondan birkaç adım uzakta, eski bir meşe ağacının gölgeli dallarının altında duruyor olması mucizeden başka bir şey değildi.

Yavaşça ayağa kalktı. "Geleceğimi nereden biliyordunuz?"

Birgül_35

"Bilmiyordum," diye cevap verdi, yumuşak bir sesle.

Sterling başıyla mezar taşını işaret etti. "Onun mektuplarını okudum."

"*Hepsini* mi?"

"Üç yüz on altı tanesini birden."

"Çok sadık bir mektup arkadaşıydı."

"Öyleydi." Sterling ellerini ceplerine soktu. "Hayattan önemli bir ders alacak kadar uzun yaşadığımı düşünmüştü. Ama ben hiçbir şey öğrenemedim. Şimdiye kadar."

"Ne dersiymiş bu?" diye sordu Laura, gözleri temkinli.

"İnsanlar bazen çok yanlış şeyler yaparlar ama tamamen doğru sebeplerle."

Laura sesindeki burukluğu gizleyemedi. "Bu yüzden mi geldiniz? Beni nihayet affetme lütfunda bulunduğunuzu haber vermek için mi?"

"Hayır. *Sizden* af dilemeye geldim."

Laura kulaklarına inanmaz halde başını iki yana salladı. "Ne için?"

Sterling daha fazla dayanamayarak, ona yaklaştı. "Çok fazla gururlu ve çok az sağduyulu olduğum için. Sizinle evlenmemin gerekçek sebepleri hakkında yalan söylediğim için. Gerçekte, hayatımdan çıkıp gitmenize gönlüm razı olmadığı halde, sizden tek istediğim bir varismiş gibi davrandığım için. Sizi eş olarak alıp, metres muamelesi yaptığım için." Güzel, kahverengi gözleri yaşlarla dolduğunda, yüzünü ellerinin arasına aldı. "O küçük, saçmasapan oyununuzun hayatta başıma gelen en iyi şey olduğunu ve muhtemelen sadece hayatımı değil, ruhumu da kurtarmış olduğunu kabul etmeye yanaşmadığım için." Dudaklarını onun yumuşacık yanağında gezdirirken, Laura'nın onun yüzünden döktüğü her gözyaşını, ömrünün sonuna kadar dökeceği her gözyaşını öperek silebilmeyi diliyordu. "Ama hepsinden

Birgül_35

önemlisi, sizi ne kadar çok sevdiğimi size söyleme cesaretini kendimde bulamadığım için."

Laura ondan uzaklaştığında, Sterling'in elinden inlememek için kendini tutmaktan başka bir şey gelmedi. Onun aman vermez duruşuna baktı, ona tekrar dokunmamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. "Beni affedemeyeceğinizi düşünüyorsanız, sizi suçlayamam. Bunu hak etmediğimi biliyorum."

Laura dönüp onun yüzüne baktı. "Bir keresinde, bana bir şeyi asla affedemediğinizi söylemiştiniz." Sterling onun ne yapmak üzere olduğunu kavrayamadan, Laura kollarını açtı ve ona uzandı; tıpkı annesinin çok uzun zaman önce yapmış olduğu gibi.

Sterling bir an bile tereddüt etmeden kollarına koştu ve onu kendine çekip sıkıca bastırarak, yüzünü saçlarının yumuşaklığına gömdü. "Ah, Tanrım, Laura, sizi görmek, size dokunabilmek için sanırım bir dakika daha sabredemeyecektim. Sizi orada ayakta dururken görmek, mucize gibi bir şeydi." Başını iki yana salladı. "Buraya çiçekleri bırakmak için gelmemiş olsaydınız..."

"Çiçekler mi?" diye tekrarladı Laura, kafası karışmış bir halde. Onun kollarına tutunmaya devam ederek, kendini geri çekti. "Ben çiçek filan getirmedim ki. Buraya sizi beklemek için geldim. Çiçekleri *sizin* getirdiğinizi sanmıştım."

Bir dakika boyunca, afallamış bir halde bakıştılar, sonra yavaşça aynı anda dönerek Sterling'in annesinin mezarının üstünde duran bukete baktılar. Kilise avlusunda aniden esen ılık rüzgâr, narin çiçekleri havada döndürdü.

Sterling Laura'yı kollarına alıp sersemletici bir hızla döndürürken, yüksek sesle güldü. "Sözünü tuttu, değil mi? Kendimi asla yalnız hissetmeyeceğime yemin etmişti."

Birgül_35

Laura sevinç gözyaşları arasından ona gülümsedi. "Asla da hissetmeyeceksiniz, sevgilim. Çünkü ben sizi sevmek için hep burada olacağım."

Portakal çiçeklerinin cennetsi kokusu etraflarını sardığında, dudakları, ikisinin de asla unutamayacağı bir öpücükle birleşti.

mobildepo

Birgül_35

Son Bölüm

Dört yaşındaki müstakbel Devonbrooke Dükü Nicholas Harlow, tam bir küçük şeytandı. Özellikle de, beş yaşındaki ablası isteklerine karşı geldiği zamanlarda. İkisi malikânenin avlusunda ayakta durmuş, kötü kötü bakışıyorlardı; oğlanın çilli burnu neredeyse kızın kalkık burnuna değecekti.

"Ben ne dersem onu yapmak zorundasın," diye duyurdu, siyah yelesini gözlerinden çekerek. "Çünkü ben babamın varisiyim ve günün birinde Dük olacağım."

Ellie elini kalçasına atarak, sarı buklelerini şöyle bir savurdu. "Babam zaten dük ve annem onun her dediğini yapmıyor. Ayrıca, sen babamın varisi olabilirsin ama ben bu ailenin emsalsiz dilberiyim. Lottie teyzem öyle söylüyor!"

Kız minik, pembe dilini çıkardığında, oğlan ayağını yere vurdu ve küfür saydırmaya koyuldu. Neyse ki, Dower'dan edepsiz sözcüklerin yanı sıra Doğu Londra aksanını da kapmış olduğundan, onu hiçkimse anlayamadı.

"Eleanor! Nicky!"

Birgül_35

Annelerinin sesini duyduklarında, arkalarını döndüler ve anneleriyle babalarını arka sahanlıkta otururken buldular; didişmelerine baştan sona tanıklık etmişlerdi.

Babaları onlara göz kırptı, ayağının dibinde, döşeme taşlarının üzerinde pinekleyen tombul sarı kedi kadar masum görünüyordu. "Cookie taze hamur tatlısı yaptı."

Çocuklar kaygıyla bakıştılar, sonra evin aksi yönüne ok gibi fırlayarak uzaklaştılar.

"Bu çok acımasızcaydı!" dedi Laura, Sterling'in koluna vurarak. "Şimdi onları *kendin* yemek zorundasın."

Kocasının muzip sırıtışı kayboldu. "Ah. Bunu hesaba katmamıştım."

Laura çocuklarının güneşli çayırda, diplerinde iki bodur çoban köpeği yavrusuyla koşup oynamalarını izlerken keyifle içini çekti. "Hep bunu istemiştin, değil mi? Bir erkek, bir de kız."

"Bunu Nicholas Radcliffe istemişti. Bense yarım düzine bebek istiyordum." Karısına yan yan baktı. "Başlangıç olarak, tabii."

Laura onun saçlarını şaka yollu çekiştirdi. "Madem öyle, lordum, o zaman vazifelerinize biraz daha özen göstermeniz yerinde olacaktır."

Sterling onu kucağına çekerek, usulca boynuna sokuldu. "Biraz daha özen göstermiş olsaydım, şimdiye kadar çoktan yarım düzine çocuğumuz olmuştu."

Laura kollarını onun boynuna doladı. "Sadece altı yıldır evli olduğumuz düşünülürse, bu büyük başarı olurdu doğrusu." Başını iki yana salladı. "George'un sonbaharda Cambridge'deki ilk yılma başlayacağına hâlâ inanamıyorum. Ve şimdi, Lottie de pek haşmetli on altı yaşına erdiğinden, ona söz verdiğin Londra seyahati için gün sayıyor."

Sterling ürperdi. "Onu o zavallı, biçare çaylakların üzerine salmanın düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor. O minik, afacan edepsiz,

Birgül_35

sonunda gerçekten de emsalsiz bir dilbere dönüşmemiş olsaydı, bu o kadar da korkutucu bir durum olmazdı."

"Ona, başını derde sokmasına engel olacak bir koca bulmak zorunda kalacaksın."

"Sen hiç merak etme," diye güvence verdi karısına, ciddiyetle. "Eski meşe ormanında baygın yatan saf bir aday bulacak olursam, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Laura kahkahalar atarak, onun kollarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Tam bir şeytansın!"

"Öyle derler." Sterling onun yanağını okşadı, gözlerindeki muzip bakış yumuşayarak, yerini çaresiz bir şaşkınlığa bıraktı. "Ama bu yine de, neden Tanrı'nın beni kendi meleğim ve burada, Hertfordshire'da kendi küçük cennet köşemle kutsamayı tercih etmiş olduğunu açıklamıyor."

Dudaklarını ateşli, yine de şefkat dolu bir öpücükle karısının dudaklarına bastırdığında, sarı kedi kafasıyla onların kenetlenmiş bileklerine toslayarak, delicesine mırlamaya koyuldu.

Laura başını Sterling'in omzuna yasladı. "Annen bir keresinde, Lottie'nin bütün kedilerinin aynı anne kedinin soyundan geldiğini söylemişti. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Sterling usulca, uzanıp parmaklarını kedinin pelüş kürküne daldırırken boğazı düğümlendi. "Galiba biliyordum."

Birgül_35

BAZILARI İMKÂNSIZ OLANI SEVER

Pamela Darby'nin hayatında birine ihtiyacı vardır; tercihen beyninden çok adaleleri gelişmiş bir Kuzey İskoçya erkeğine. Kız kardeşini zorla evlendirilmekten kurtarmaya kararlı olan bu becerikli, güzel kadın, Dük'ün kayıp vârisini oynayacak, kuvvetli ve heybetli bir erkeğe ihtiyaç duymaktadır. Pamela büyük ödülü kaptıktan sonra, bulduğu adamı başından atmayı planlamaktadır. Bir anda yolunu kesen, mavi gözlü ve baştan çıkarıcı haydut tam da aradığı adamdır.

BAZILARI DELİ DOLU SEVER

Connor Kincaid, soylu ailesinin onurunu kurtarma hayalinden vazgeçmiştir. Sürpriz bir şekilde yoluna çıkan genç İngiliz kadını ona, ikisinin de sonunu darağacında bitirebilecek, riskli bir oyuna ortak olmasını teklif eder. Bir maceraya ya da güzel bir kadının cazibesine asla karşı koyamayan Connor, ikisinin de kaderini belirleyecek olan bu anlaşmayı kabul eder. Kazanacak çok şeyi olan bu genç kadın ile kalbinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan yakışıklı adam Londra'ya doğru yola koyulur ve sürpriz bir aşka yelken açarlar.

BAZILARI HIRÇIN SEVER

"Medeiros, okurken sizi hem ağlatacak hem de güldürecek."

—USA Today

Birgül_35

BAZILARI TEHLİKELİ SEVER...

Ailesinin onurunu korumaya karar veren İskoç güzel Catriona Kincaid, yurduna dönebilmek için görgü kurallarını ve kendi güvenliğini hiçe sayarak, hem uslanmaz bir hovarda hem de kötü şöhretli bir soylu olan Simon Wescott'un yardımına başvurur. Üstüne üstlük Simon hapistedir.

Catriona, Simon'ın kendisine yardım etmesi karşılığında ona hem para hem de özgürlük vadeder ancak arsız çapkının çok daha ihtiraslı bir ödül istemeye cüret edebileceği aklına dahi gelmemiştir.

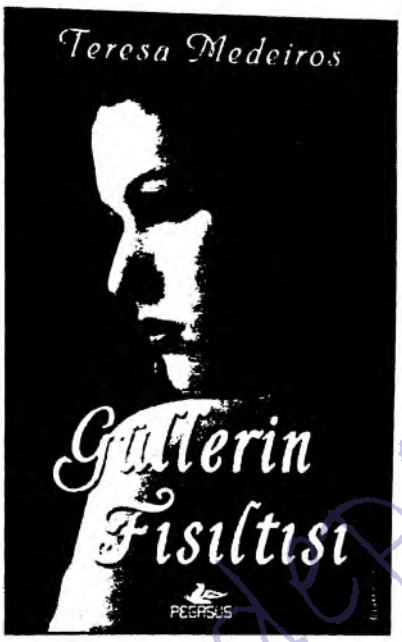
BAZILARI CAZİBELİ SEVER...

Simon ise yıllar önce karşılaştığı oğlansı kız çocuğunun, dikbaşlı ve son derece çekici bir kadın haline geldiğini görünce hayrete düşer. Kimsenin kahramanı olmayacağına dair ettiği yemine rağmen Catriona'nın şövalyesi olmaya karşı koyamaz. Kuzey İskoçya binbir çeşit tehlike ve macera ile onları beklemektedir fakat gerçek tehlikenin, son derece güçlü bir tutkunun pençesine düşen kalplerini tehdit etmekte olduğunu anlayabilecekler midir?

"Son derece seksi, keyifli, pırıl pırıl ve büyüleyici."

—Amanda Quick

Birgül_35

BİR NEFRETTEN BÜYÜK BİR AŞK DOĞDU

TERESA MEDEIROS'UN BÜYÜLEYİCİ KALEMİNDEN
UNUTAMAYACAĞINIZ BİR AŞK ROMANI

"Bu kitap sizi hem güldürecek hem de ağlatacak."

—USA Today

"Bu sürükleyici romanı kaçırmayın."

—Affaire de Coeur

"Teresa Medeiros'un mükemmel hikâye anlatıcılığına harika bir örnek daha. Karakterleri, hayal gücünüzü ve yüreğinizi yakalamak için sayfalardan dışarı fırlıyor. Aşkın büyüleyici gücü ve kapsamlı bir arka plan, muhteşem ve unutulmaz bir hikâye yaratmak için bir araya geliyor."

—Romantic Times

"Medeiros, keskin kalemiyle büyülüyor."

—Rendezvous

Birgül_35